COLECȚIA

Iubiri de poveste

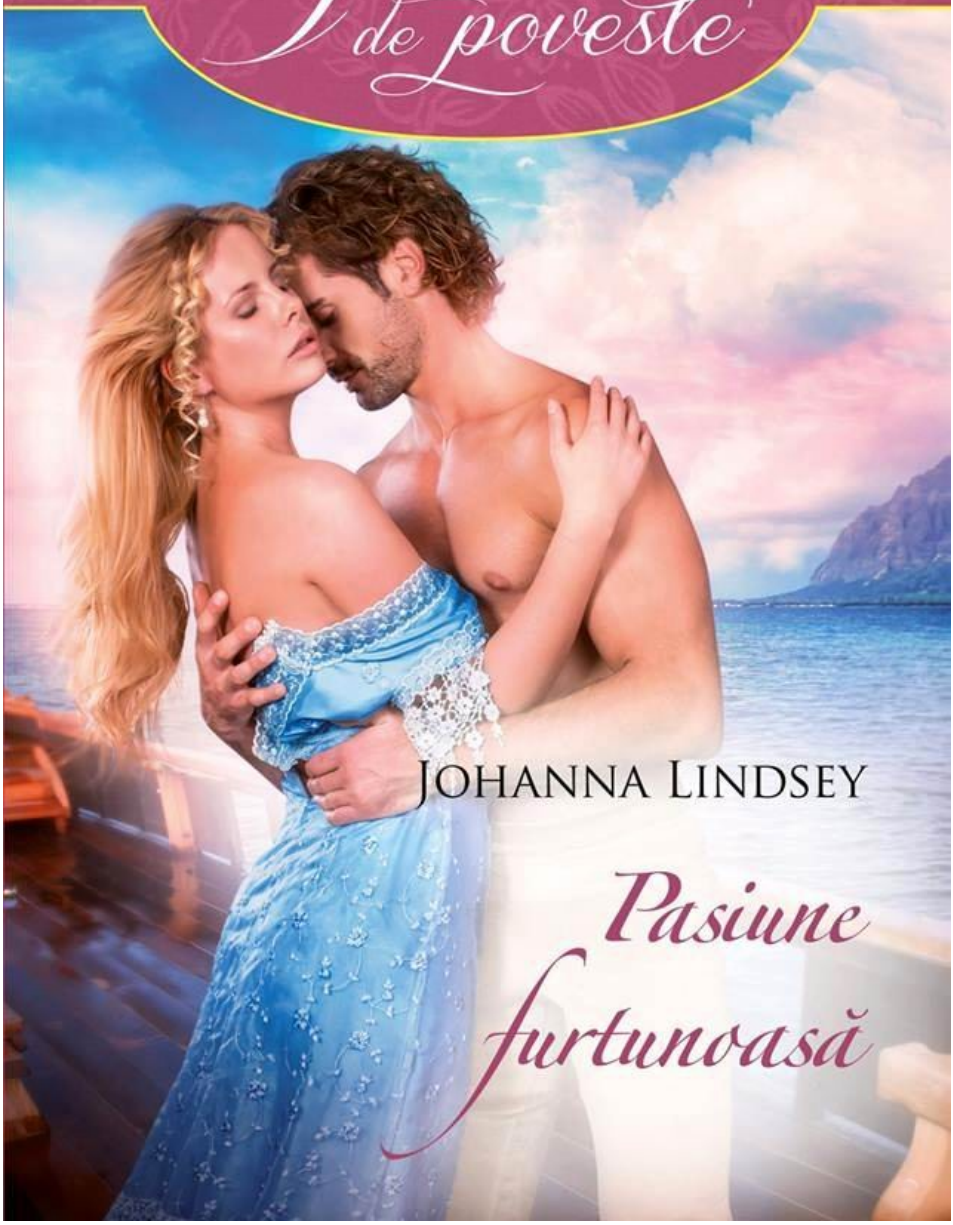

JOHANNA LINDSEY

Pasiune furtunoasă

JOHANNA LINDSEY
PASIUNE FURTUNOASĂ

***Beautiful Tempest by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2017 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată pentru prima dată de Gallery Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Raluca Conţiu

Capitolul 1

În marea casă din Berkeley Square, Georgina Malory intră în sufragerie, alăturându-i-se soţului ei pentru prânz. Gemenii, Albert şi Adam, tocmai părăsiseră încăperea, trecând în fugă pe lângă ea, spre scări, farfuriile lor goale fiind tot pe masă. La paisprezece ani, băieţii încă alergau mai degrabă decât să meargă. Renunţase să-i mai certe pentru acest lucru.

Dar acum se gândea la soţul ei şi la iminenta lui călătorie, deşi spera că aceasta nu avea să înceapă înainte de finalul sezonului. Ridicând dintr-o sprânceană castanie, un gest învăţat de la el, spuse pe un ton aproape la fel de sec precum al lui:

— Altă corabie? Chiar aşa, James, o corabie în plus nu a fost de-ajuns?

James Malory se fâstâci pentru un scurt moment, apoi întrebă:

— Cum naiba ai aflat despre asta?

— Noul tău căpitan a trecut pe aici dimineaţă pentru a anunţa că va lipsi câteva zile – îşi vizitează familia. Trebuie să-i anunţe că mai are de făcut o călătorie în calitate de căpitan înainte de a se retrage, aşa cum se aşteptau ei.

James îşi încrucişă braţele peste pieptul larg, dar acum zâmbea.

— Pot fi foarte convingător, după cum ştii prea bine. Voia să-şi vândă corabia. I-am vrut şi pe el, şi echipajul cu ea.

— Dar deja ai cumpărat o a doua corabie.

— Întâmplarea, draga mea. Doar pentru cazul în care trebuie să plec fără fraţii tăi.

Aşezându-se lângă soţul ei, Georgina replică:

— Vrei să spui că ai folosi orice scuză pentru a face asta.

— Prostii! Atât timp cât nu trebuie să suport compania lor pe parcursul călătoriei, sunt dispus să le accept ajutorul, chiar dacă şi-l oferă doar pentru că preţioasa lor nepoată a

fost folosită drept momeală şi îşi doresc răzbunare.

— Eşti nedrept cu ei. Cu planurile de răpire dejucate şi cu tine cerut drept răscumpărare, chiar crezi că ar ridica din umeri şi nu s-ar mai gândi deloc la asta? Când s-ar putea întâmpla din nou? Când eu aş fi devastată dacă s-ar întâmpla din nou? Da, da. Am fost atentă atunci când ai spus că nu putem trece asta cu vederea. Acum înţeleg şi de ce nu vrei să mă laşi să te însoţesc de această dată. Apoi Georgina râse. Dar totuşi. James, şapte corăbii?

— S-ar putea să fie opt. Nathan Tremayne a oferit-o şi pe a sa.

Georgina rămase cu gura căscată.

— Să nu îndrăzneşti să-i strici luna de miere! De fapt, asta seamănă cu a pune carul înaintea boilor, aşa că să nu îndrăzneşti să părăseşti Anglia înainte de a-i vedea pe Nathan şi Judy căsătoriţi.

— Muşcă-ţi limba, Georgina. Să-l privesc pe Tony conducându-şi fiica spre altar împotriva voinţei lui? Nu aş vrea să ratez asta.

— Fratele tău a fost de acord…

— A fost constrâns, o întrerupse James. Dar ştii cum poate fi Ross, ca să nu mai vorbim despre Judy, atunci când îşi pune ceva în minte. A fost depăşit numeric în chestiunea căsătoriei fiicei lui cu Tremayne.

— Tu nu ai nicio obiecţie faţă de primirea unui contrabandist în familie?

James chicoti.

— Fost contrabandist, dar mărturisesc că sunt bucuros să nu mai fiu doar eu oaia neagră.

Georgina zâmbi larg.

— Cred că se poate spune că încă deţii rolul principal – şi că te bucuri de notorietate, nu te obosi să negi.

James nu negă. Cei zece ani pe care îi petrecuse drept căpitanul Hawke, piratul-gentleman, fuseseră printre cele mai fericite perioade ale vieţii lui.

— În orice caz, oferta lui Nathan a fost apreciată, dar mă gândeam deja s-o refuz, iar cea de-a treia corabie mi-a oferit scuza potrivită. Nu vreau să-l supăr pe Nathan, nu

acum, când este atât de sensibil cu privire la primirea lui în familie.

— Presupun că cele trei corăbii ale tale sunt deja echipate şi gata de plecare în orice moment, nu? După întoarcerea celui de-al treilea căpitan, desigur.

— Desigur. Corăbiile lui Warren şi Boyd sunt şi ele pregătite, la fel şi a ta. Ni se va alătura şi Drew, fie aici, dacă ne aduce informaţiile pe care le-a adunat, fie în Caraibe, dacă ni le trimite printr-o scrisoare. În acest caz, ne va spune unde să ne întâlnim cu el. Dar a avut suficient timp să afle cine e răufăcătorul nostru. Dacă nu primim veşti de la el într-o lună, voi pleca să-l ajut personal în căutarea răspunsurilor.

Georgina nu se îndoise niciodată că James avea să se întoarcă în Caraibe căutând răzbunare. Nu poţi provoca un Malory în această manieră extremă în care fusese provocat James, prin răpirea fiicei sale şi cererea *lui* drept răscumpărare, fără a te supune consecinţelor.

Cei cinci fraţi ai Georginei fuseseră la fel de furioşi din cauza răpirii lui Jack, iar sentimentele lor de vinovăţie nu făcuseră decât să le exacerbeze furia. Se învinovăţeau pe ei înşişi pentru chinul prin care trecuse Jack, deoarece ei fuseseră cei care insistaseră ca aceasta să aibă parte de un debut în America înainte de primul ei sezon din Londra. Încă sperau că urma a se căsători cu un american, nu cu un englez. Dacă n-ar fi fost asta, Jack nu s-ar fi aflat în Bridgeport, Connecticut, atunci când fusese răpită din grădina familiei Anderson. Iar răpitorii ei scufundaseră toate corăbiile din port în acea noapte, astfel că familiile Malory şi Anderson nu putuseră pleca imediat în urmărirea lor. Dar sosirea oportună a lui Nathan Tremayne cu corabia sa dejucase această parte a planului. Nathan, James şi Judy, împreună cu Thomas, cu Warren şi cu Drew Anderson putuseră urmări corabia răpitorilor până în Caraibe. Din fericire, Jacqueline reuşise să scape nevătămată şi-i aşteptase în St. Kitts. Nu reuşise însă să rezolve misterul şi să-şi dea seama cine-l voia pe James mort.

— În ceea ce priveşte plecarea ta, să spunem o lună?

întrebă Georgina. Ar fi aproape sfârşitul sezonului. Sau vrei să-i explici tu lui Jack de ce nu vei fi aici pentru finalul acestuia?

— Draga noastră fiică abia bagă de seamă prezenţa mea la toate balurile şi seratele, îi aminti el.

Era o plângere foarte întemeiată. Nici măcar nu încercă să-şi controleze tonul pentru a o masca. Georgina încercă să nu râdă, dar nu reuşi, ceea ce-i atrase una dintre privirile intimidante ale lui James, deşi acesta ştia foarte bine că nu aveau niciun efect asupra ei. James planificase să sperie toţi pretendenţii lui Jack. Fusese nevoie de multe insistenţe din partea soţiei şi a fiicei sale înainte ca James să fie de acord să participe discret la petrecerile la care era invitată Jacqueline. Şi, deşi era greu pentru cineva de dimensiunile lui să rămână discret, încercase să se ţină pe margine, uneori stând chiar afară pe terasă dacă nu era suficient loc înăuntru. După cum se dovedise, Jack îşi vrăjise într-atât curtezanii, încât aceştia nici nu remarcaseră prezenţa tatălui ei, ceea ce era foarte deranjant pentru James.

Cu toate acestea, James nu ar fi fost niciodată de acord să stea retras dacă Jack nu l-ar fi asigurat că refuza să se îndrăgostească în timpul primului ei sezon şi că nu intenţiona să se căsătorească pentru cel puţin încă un an. Georgina îşi aminti că Jack şi verişoara ei Judy împărtăşiseră aceste intenţii, dar ştiau cu toţii cum se sfârşise, cu nunta lui Judy peste o săptămână. Dar Georgina nu intenţiona să-i amintească soţului ei că planurile atent construite, mai ales cele care implică inima, pot fi uşor date peste cap.

Pentru a domoli iritarea soţului ei faţă de eşecul de a-i face pe curtezanii lui Jack să dea bir cu fugiţii, Georgina comentă:

— Nu-l place pe niciunul în mod deosebit, ştii doar.

Această observaţie atrase un zâmbet luminos pe faţa lui James, ceea ce o făcu pe Georgina să-l privească fix şi să i se plângă:

— De ce eşti aşa fericit pentru asta? Scopul acestui

sezon este ca Jack să găsească un tânăr potrivit şi să se căsătorească. În loc de asta, ea doreşte să fie ca tine. Dacă ar putea, s-ar face pirat. Şi-a însuşit toate lucrurile pe care ai învăţat-o şi care nu i se potrivesc unei doamne. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag când aţi ajuns la săbii şi pistoale. Dar s-o înveţi box? Ai făcut bine că n-ai spus nimic despre asta şi probabil nici n-aş fi aflat dacă nu s-ar fi oferit să-mi facă o demonstraţie.

— Ce e rău în asta? Este o Malory şi este fiica mea. Vreau să fie în stare să se apere cu orice are la îndemână, dacă nu sunt eu acolo pentru a o proteja. Şi, din ceea ce micuţa Jack ne-a spus despre timpul petrecut pe corabia răpitorilor ei, şi-a folosit din plin deprinderile de pugilistă pe căpitanul corăbiei, vărsându-şi furia pe el şi împiedicându-l să profite de ea. Nu-ţi poţi imagina cât de tare îmi doresc să pun odată mâna pe omul ăla.

— Totuşi, ar fi trebuit s-o refuzi. Este absolut nepotrivit s-o înveţi pe Jack astfel de deprinderi. În cele din urmă, n-au ajutat-o atunci când cineva a hotărât să o răpească. În loc de asta, a crezut că poate să se lupte singură cu bărbaţii aceia odată faptul consumat, când era deja captivă – şi asta ar fi putut să-i aducă şi mai multe necazuri. Când văzu expresia întunecată de pe faţa lui James, ştiu că nu-i era destinată ei, ci era cauzată de furia neputincioasă pe care James o trăise ştiind că era la fel de neajutorat ca Jacqueline şi incapabil să-i lovească pe cei responsabili, aşa că schimbă repede subiectul, spunându-i: Ei bine, frânge nenumărate inimi, aşa cum făceai şi tu. Şi se distrează de minune făcând-o. Dar tu nu erai atât de nemilos, nu-i aşa?

Însă lui James nu-i plăcu să audă nici asta.

— Ştiu sigur că nu este deloc nemiloasă. Este excesiv de cinstită. Nu-i duce de nas, George. Nu le dă speranţe false. Doar se distrează. Nu şi despre asta ar trebui să fie afurisitul ăsta de sezon?

Georgina îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii foarte bine că este o piaţă a căsătoriilor. Dacă nu are de gând să se căsătorească încă, nu ar trebui să

meargă la toate acele baluri şi serate. Induce lumea în eroare.

— Să anulăm restul sezonului? Aşa rezolvăm problema.

— Sigur că da! Poţi să fii *tu* cel care-i spune asta.

James chicoti, iar Georgina izbucni în râs. Ştiau prea bine amândoi că nu putea fi vorba să anuleze ceva, nu când Jack aşteptase atât de mult sezonul, chiar dacă nu pentru a-şi găsi un soţ.

— Ei bine, ştiu că eşti la fel de uşurat ca mine că a trecut atât de uşor peste tot chinul, spuse Georgina.

— Dar a trecut oare cu adevărat? Se înfurie de fiecare dată când este pomenit incidentul. La fel mi se întâmplă şi mie, în caz că nu ai observat.

— Ar fi trebuit să formulez altfel: cel puţin nu şi-a petrecut ultima lună, de când ne-am întors, plângând în dormitorul ei şi refuzând să iasă de acolo, cu sau fără sezon.

Această imagine îl făcu să izbucnească în râs.

— Draga noastră fiică să plângă?

— Oricare altă fată de vârsta ei…

Georgina nu-şi terminase propoziţia, că Jacqueline intră în cameră, spunându-le:

— Ajutaţi-mă să mă hotărăsc!

Georgina o privi curioasă, sperând că fiica ei nu le auzise discuţia. Expresia neutră de pe faţa lui Jack o linişti.

Jack era încă îmbrăcată în cămaşă de noapte şi cu un halat, deşi trecuse de ora prânzului. Dar adevărul era că nici nu avea rost să se pregătească să-şi primească numeroşii vizitatori, când oricum toţi erau alungaţi încă de la uşă. Era o mişcare îndrăzneaţă din partea ei, dar aceştia nu se lăsau descurajaţi. Însă ea se hotărâse deja să se bucure de distracţiile sezonului, nu să fie ea însăşi o distracţie. Şi totuşi, frângea atâtea inimi! Părinţii ei şi întreaga familie ştiau că aşa avea să se întâmple. Era prea drăguţă Jack a lor. Georgina era o femeie frumoasă, dar Jack nu-i semăna deloc. Era mai înaltă, la cei aproape 1,70 metri, şi, deşi avea părul blond şi ochii verzi ai tatălui său,

celelalte trăsături erau clar ale ei: pometii, bărbia *şi* dispoziţia încăpăţânată, nasul în vânt şi buzele mult prea senzuale şi, deocamdată, buclele aurii lungi care i se revărsau pe spate şi peste umerii înguşti.

Cât despre dilema lui Jacqueline, ea avea în fiecare mână câte o mască, una de porţelan care i-ar fi acoperit întreaga faţă şi cealaltă, un domino exotic tivit cu pene, suficient de lung pentru a-i acoperi faţa până aproape de gură.

— Alt bal? întrebă Georgina. Când a sosit invitaţia pentru balul mascat?

Jack ridică din umeri în timp ce se apropie, lăsă masca mai grea pe masă şi şterpeli un cârnat de pe farfuria mamei ei.

— Probabil ieri, când am fost ocupaţi toată ziua. Dar nu-ţi face griji, balul acesta va avea loc abia săptămâna viitoare, după nuntă.

Privind-o pe Jacqueline cum devorează cârnatul, Georgina o întrebă:

— Nu ai mâncat încă?

— Cine are timp pentru mâncat?

— Noi avem, sublinie James.

Jack zâmbi larg şi se aşeză lângă mama ei, strigând în spatele acesteia:

— Vreau şi eu ce mănâncă mama, dacă mai este!

— Eu am cerut micul dejun, replică Georgina. Nu ai vrea mai degrabă calcanul pregătit pentru prânz?

— Sunt sătulă până peste cap de peşte. Doar asta mi-a oferit Ticălosul…

Buzele lui Jacqueline se strânseră, şi obrajii i se înroşiră de furie. Georgina şi James schimbară o privire îngrijorată, observând că se adeverea ceea ce tocmai discutaseră. Scurta perioadă pe care Jack o petrecuse cu răpitorii ei rămânea încă un subiect mult prea sensibil, iar Ticălosul era numele pe care i-l dăduse căpitanului care o răpise din Bridgeport.

Nu aflase niciodată adevăratul lui nume, nu i se spusese nici măcar unul fals şi nici nu aflase pentru cine

lucra. Nu ştia despre el decât că era iubitul lui Catherine Meyer, dacă acesta era adevăratul nume al femeii care minţise pentru a se strecura la bordul vasului *Maiden George* pentru a traversa Atlanticul cu ei, pretinzând că era sora vitregă a lui Andrássy Benedek. Nu era adevărat nici că Andrássy era o rudă îndepărtată a familiei Malory, aşa cum pretinsese el. Cei doi nemernici spuseseră minciuni elaborate pentru a putea fura bijuteriile femeilor din familia Malory în timpul călătoriei şi pentru a o răpi pe Jack odată ajunşi în Connecticut.

De câte ori i se amintea lui Jacqueline de experienţa aceea neplăcută, se înfuria din nou. Părinţii ei fuseseră martorii multor asemenea izbucniri de furie şi le înţelegeau. Se simţise neajutorată şi învinsă, şi niciuna dintre deprinderile învăţate de la James nu o ajutase în timpul răpirii. Dar măcar izbucnirile de furie nu durau mult.

Jack zâmbea deja când schimbă subiectul, spunând:

— Rămân fără rochii de bal. Să mai comandăm câteva?

— Presupun că va trebui, fu de acord Georgina. Mi-aş dori ca gazdele acestor baluri să nu încerce atât de mult să se depăşească una pe cealaltă. Ar trebui să existe o lege care să nu le permită să organizeze mai mult de un bal pe sezon fiecare.

— Mie îmi place să dansez, nu mă plâng. Ce mască să aleg?

— Dominoul, desigur. Măştile care acoperă întreaga faţă sunt prea inconfortabile, te încălzeşti prea tare cu ele. Ţi-ai da-o jos înainte să ajungem. Tatăl tău, pe de altă parte, ar trebui să poarte o astfel de mască – aşa nu ar trebui să se ascundă în grădină şi aş putea şi eu dansa!

James respiră zgomotos.

— Puţin probabil, George. Dar îl voi târî şi pe Tony cu noi dacă ai chef de dans. Are nevoie să fie distras în timpul lunii de miere a lui Judy.

Georgina râse. Ambii fraţi Malory urau balurile şi toată lumea din familie ştia acest lucru. Dacă Tony ar avea nevoie de distracţie, ar alege orice altceva în afara unui

eveniment social de amploare.

Henry, care servea drept majordom în acea zi, datorie pe care o împărţea cu bunul său prieten Artie, intră zorit în încăpere şi-i înmână grăbit lui James o scrisoare – pe care nu o deschisese. Georgina ridică dintr-o sprânceană, aşteptând. Jacqueline ridică şi ea dintr-o sprânceană, aşteptând. Dar James puse scrisoarea în buzunar şi zâmbi.

Acel zâmbet plin de savoare sugera că scrisoarea era de la Drew. James avea în sfârşit informaţiile dorite, ceea ce însemna că urma să plece curând spre Caraibe.

Ambele femei ajunseră la această concluzie. Georgina oftă, dar Jack îşi încrucişă braţele peste piept, cu o expresie şi o postură ce-i trădau încăpăţânarea, şi-i spuse tatălui ei:

— Vin cu tine.

— Pe naiba!

— Vreau răzbunare cel puţin la fel de mult ca tine!

— Îţi voi oferi toate detaliile acasă, la întoarcere.

Georgina lovi cu putere masa, oprind cearta înainte de a se înteţi.

— Jack, foloseşte-ţi mintea, nu emoţiile. Prezenţa ta într-o astfel de călătorie l-ar distrage pe tatăl tău. În loc să se ocupe de problemă, ar fi îngrijorat pentru tine şi din cauza prezenţei tale.

— Aş putea aştepta la casa lui Gabby şi a lui Drew…

Georgina o întrerupse:

— Insula lor este prea aproape de St. Kitts, unde cel care a scris scrisoarea de răscumpărare a vrut ca tatăl tău să-ţi asigure eliberarea. Şi de ce să aştepţi acolo şi nu aici? Ai fi în zona în care operează aceşti răufăcători şi ai putea fi capturată din nou în timp ce tatăl tău şi-ar duce bătălia în altă parte. James ar fi din nou lipsit de puterea de a-l învinge pe cel care este hotărât să-i facă rău. Asta vrei, să-i laşi pe *ei* să câştige?

Jacqueline deschise gura pentru a protesta, dar, cu o înfăţişare furioasă, spuse:

— Înţeleg. Apoi ieşi furtunos din cameră, strigând: Dar nu-mi place deloc!

Georgina suspină.

— Nu pot spune că sunt surprinsă. Aveam sentimentul că va cere asta.

— Aş fi fost surprins dacă n-ar fi făcut-o, fu de acord James.

Ea îşi întinse mâna după scrisoare în timp ce spuse:

— Asigură-te că, înainte să pleci, verifici corabia de la un capăt la altul, să nu se ascundă vreun alt călător clandestin înăuntru. Poate că ne-a spus că înţelege de ce nu ar trebui să meargă cu tine, dar asta nu înseamnă că furia nu va sta în calea raţiunii ei.

— Pot pleca înainte să-şi dea ea seama.

— Mai bine să te asiguri că o vezi lângă mine pe chei atunci când pleci. Acum, să vedem dacă această scrisoare conţine informaţiile pe care le aşteptai. O citi ea prima, apoi i-o înmână lui James. Cred că nu.

Capitolul 2

Destul de mulţi dintre cei prezenţi în biserică şuşoteau dezaprobator privindu-i pe cei cinci bărbaţi care se furişau de-a lungul culoarului, pe ambele laturi ale stranelor din partea stângă. Păreau să fie într-o misiune importantă, care necesita prudenţă, viteză şi sincronizare impecabilă. Chiar şi Georgina, care era aşezată lângă Jacqueline, şopti:

— Ce naiba fac?

Jack se întrebase de ce tatăl nu li se alăturase ei şi mamei ei, dar presupusese că-i ţinea companie fratelui său în timp ce Tony aştepta să-şi conducă fiica spre altar. Dar făcuse deja asta, iar Judy stătea lângă Nathan în faţa altarului, spunându-şi jurămintele. Prin urmare, nu era deloc clar de ce cei cinci se comportau atât de enigmatic.

James nu se alăturase fiicei şi soţiei sale, ci era aşezat în prima stranăă lângă fratele lui, tatăl miresei. Jason, fratele lor cel mai mare, era aşezat lângă Roslynn, care stătea de cealaltă parte a lui Anthony. Cel de-al doilea frate mai

mare, Edward, se mutase în strana din spatele lor, împreună cu Nicholas Eden şi cu Jeremy, înghesuiţi lângă soţiile lor Charlotte, Reggie şi Danny. Bărbaţii erau atât de tăcuţi şi de discreţi, încât Tony, care asculta cu atenţie fiecare cuvânt rostit în faţa altarului, păru să nu le remarce prezenţa şi să nu simtă când James îşi puse braţul pe spătarul stranei, fără să-l atingă efectiv pe Tony, dar pregătit să o facă dacă s-ar fi dovedit necesar.

Încruntările nuntaşilor se transformară în zâmbete şi rânjete, şi câteva chicote discrete se auziră în locul şoaptelor de până atunci. Era acum clar că cei cinci bărbaţi se poziţionaseră astfel încât să-l oprească pe Anthony dacă acesta ar fi vrut să ridice vreo obiecţie în timpul ceremoniei, la întrebarea preotului. Era evident că erau convinşi că ar fi putut să o facă!

Jacqueline le admiră gestul cutezător, deşi deloc necesar. Câteva momente mai târziu, fără alte întreruperi, Judith şi Nathan Tremayne fură declaraţi soţ şi soţie, iar Nathan îşi sărută mireasa. Jack zâmbi, în ciuda lacrimilor care îi curgeau pe obraji. Începuse să plângă în momentul în care Judy intrase în biserică, deoarece era atât de fericită pentru cea mai bună prietenă a ei. Erau verişoare, dar fuseseră mai apropiate decât nişte surori întreaga lor viaţă.

Iar ceremonia fusese atât de frumoasă, cu toţi copiii familiei, inclusiv nepoatele lui Nathan, Clarissa şi Abbie, împrăştiind petale de trandafiri pe culoarul ce ducea spre altar, în timp ce nepoatele gemene ale lui Jacqueline cărau trena splendidei rochii purtate de Judith. Judy arăta fermecător în rochia de mătase şi dantelă al cărei corsaj strălucea nu din cauza paietelor, ci a diamantelor veritabile, una dintre numeroasele extravaganţe ale lui Roslynn. Iar Jack ştia că verişoara ei era îndrăgostită. Ar fi trebuit ca Judy să aştepte un an înainte de a-şi găsi dragostea, aşa cum aştepta şi Jack, dar faptul că fusese blocată pe vas cu contrabandistul care îi furase inima făcuse să-i fie imposibil să-l evite.

Planul era să se grăbească înapoi la Haverston pentru petrecerea de nuntă, deoarece biserica s-ar fi dovedit

neîncăpătoare pentru toţi cei care ar fi dorit să felicite fericitul cuplu. Uneori, trebuie să se ţină cont de mărimea familiei, iar acum erau atât de mulţi Malory acolo, că era de mirare că încăpuseră în biserică. De fapt, trecuseră nişte ani de când întreaga familie avusese vreo reuniune la Haverston. Jason, cel mai vârstnic membru al familiei şi cel de-al treilea marchiz de Haverston, insistase să se adune cu toţii de Crăciun, dar asta înainte să existe atât de mulţi Malory încât să nu mai fie loc pentru toţi, în ciuda dimensiunilor considerabile ale străvechiului conac.

Mama lui Judy, Roslynn, rezolvase problema cu un an înainte, când familia ei sosise cu întârziere pentru reuniunea anuală, ajungând în cele din urmă să stea la hotelul din oraşul Havers. Găsise un tânăr avocat, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, care nu-i cunoştea familia, şi îi încredinţase acestuia sarcina de a cumpăra proprietatea de lângă Haverston, pe care o restaurase în întregime, adăugându-i mai multe dormitoare şi cedându-i-o în secret lui Jason, cu condiţia ca acesta să nu-i spună nimic fratelui său Anthony. Era nenorocirea vieţii ei că Tony îi permitea să-şi cheltuiască averea enormă doar pe frivolităţi. Ştia că el nu ar fi considerat o casă mare drept o frivolitate şi că s-ar fi supărat dacă ar fi aflat despre acest lucru.

Toţi cei care sosiseră cu o zi în urmă pentru nuntă aveau camere la Haverston. Cei care sosiseră în această dimineaţă fuseseră îndrumaţi spre clădirea vecină. Copiii împărţeau dormitoarele, camera copiilor găzduia câţiva bebeluşi, inclusiv pe noul nepoţel al lui Jacqueline, care nu avea încă un an. Dar Jack devenise deja mătuşă atunci când Danny, soţia fratelui ei mai mare, Jeremy, născuse cele două gemene, cu şapte ani în urmă, a treia pereche de gemeni din familie!

În timp ce pleca din biserică împreună cu părinţii ei, Amy îi şopti lui Jack:

— Ştiu cine va fi următoarea în faţa altarului.

Jack dădu să riposteze, dar Amy arătă înspre verişoara lor Jaime, sora de şaisprezece ani a lui Judy, despre care ştiau amândouă că flirta cu orice tânăr care nu

făcea parte din familie.

Jacqueline chicoti.

— N-o să se poată hotărî cu cine să se căsătorească. Nu mai pot ţine socoteala ocaziilor în care Jaime a crezut că este îndrăgostită.

Puţin în faţa lor, Katey încerca să-şi înveselească tatăl, pe Anthony, iar soţul ei Boyd încerca să-l consoleze subliniind:

— Măcar Judy nu s-a căsătorit cu un yankeu!

Replica asta îi atrase o privire întunecată din partea socrului său.

— Jack, aşteaptă! strigă Brandon Malory, grăbindu-se s-o prindă din urmă şi conducând-o spre trăsura lui. Mergi cu mine spre casă? Aş vrea să stăm de vorbă.

Jacqueline nu se împotrivi. Nu-şi mai văzuse verişorul, pe Brandon, de când ea şi Judy vizitaseră proprietatea ducală a acestuia chiar înainte de a pleca pentru a-şi face debutul în America. În ultima lor noapte petrecută în Hampshire, Judy ieşise pentru ultima dată la o vânătoare de fantome – încheiată cu succes. Nu prinsese doar o fantomă, ce se dovedise a fi Nathan Tremayne, care-şi ascundea bunurile de contrabandă printre ruinele vechiului conac lăsat moştenire de către bunica lui, ci şi un soţ!

Sora lui Brandon, Cheryl, îi ajunse din urmă, spunându-i cu mirare lui Jack:

— Nu-mi vine să cred că Judy s-a căsătorit cu fantoma ei!

Dădu să urce în trăsura ducală cu ei, însă Brandon îi spuse:

— Aduce ghinion ca tinerele fete să călătorească în aceeaşi trăsură cu fraţii lor după o nuntă; creşte riscul de a rămâne fete bătrâne.

Înspăimântată, Cheryl fugi să-şi găsească mama. Jacqueline chicoti.

— Chiar a crezut prostia asta?

Brandon zâmbi larg, ajutând-o pe Jacqueline să urce în trăsură.

— Este destul de credulă la vârsta ei.

— Este doar cu doi ani mai mică decât tine!

— Orice an contează. Mă cutremur gândindu-mă la cum va fi peste un an, când va avea vârsta lui Jaime. Odată aşezaţi, continuă: Toată lumea îmi spune să nu pun întrebări, că o să te înfurii. Dar n-o să-ţi pierzi cumpătul cu mine, nu?

Jack înţelese la ce se referea. Întreaga familie evitase să discute despre răpirea ei deoarece pe ea o înfuria fiecare ocazie când se pomenea despre calvarul prin care trecuse. Rareori se putea gândi la altceva decât la cele întâmplate – şi la el. Doar balurile din sezon o mai distrăseseră. Dar acum nu se simţea furioasă. Poate că amintirile încetau în sfârşit să o chinuiască.

— Sunt bine, îşi asigură ea verişorul.

— Povesteşte-mi despre piraţi!

— Nu e prea mult de povestit, nu i-am văzut decât pe căpitan şi pe iubita lui, Catherine. Ai auzit despre ea, nu? Mincinoasa blestemată care şi-a croit drum spre *Maiden George* complotând?

— Da, şi presupusul ei frate, despre care au încercat să ne convingă că este o rudă a familiei.

— Au fost nişte mincinoşi pricepuţi. Majoritatea i-au crezut. Doar eu şi tata am avut îndoieli înainte de aflarea adevărului. Dar, deşi Andrew – acesta era adevăratul nume al lui Andrássy – a ajutat la transportul bijuteriilor noastre la bordul vasului, nu a avut niciun rol în răpire, ba chiar a încercat s-o împiedice, dar a fost şi el târât după ei drept mulţumire. Şi m-a ajutat să evadez, aşa că l-am iertat că s-a lăsat vrăjit de Catherine. Şi el era iubitul ei – da, se cam împarte în stânga şi-n dreapta.

Brandon roşi ca reacţie la francheţea ei.

— Şi căpitanul?

Căpitanul. Nemernicul! Prea frumos, cu părul negru lung şi ochii de un turcoaz-închis. Frumuseţea aceasta o distrăsese de câteva ori în timpul tiradei, ceea ce o înfuriase şi mai mult. Tonul ei era plin de dispreţ când răspunse:

— Era frumos, dar era un idiot.

— Sigur că da, pentru că te-a răpit, dar…

— Nu, pentru că a încercat să facă asta pe mare!

— Cu ambele corăbii în mişcare? a întrebat Brandon surprins. Este posibil aşa ceva?

— Ei bine, nu a mers, aşa că nu ştiu. Nathan l-a descoperit pe cel pe care îl infiltraseră pe vas pentru a dispărea cu mine. Noi credeam că era un pasager clandestin. Nimeni nu şi-a dat seama că aceea fusese prima lor tentativă de a mă răpi.

— Ticălosul a vorbit şi v-a spus toate astea?

— Nu chiar. Apoi zâmbi larg. L-am adus la disperare refuzând să mănânc în primele patru zile cât am fost la bordul vasului lor. Fără să vrea, a spus că ar fi fost mult mai uşor dacă prietenul lui ar fi reuşit să mă ia de pe vasul nostru înainte să fie descoperit şi să trebuiască să renunţe la acel plan.

— Aşa că au încercat din nou în Bridgeport şi au reuşit – cel puţin parţial, zise Brandon, cu o căutătură furioasă.

— Lucrau pentru tatăl lui Catherine, care se pare că nu este recunoscut pentru răbdarea sa. De îndată ce am devenit ostatica lor, s-a aşteptat ca tatăl meu să-i cadă în braţe. Dar nemernicul a dat greş. Ea termină de povestit cu un rânjet. Poate că Ticălosul era deja mort pentru că se întorsese la şeful lui cu mâna goală. Pentru un moment, savură acest gând.

— Ei bine, eşti o femeie curajoasă, Jacqueline Malory. Mă bucur că eşti bine. Şi totuşi, aş vrea să pun mâna pe piraţii aceia!

— Nu-ţi face griji, Brand. Tatăl meu se va ocupa de ei. Ar trebui să vii la Londra pentru restul sezonului. Arăţi cu siguranţă suficient de mare încât să fii acolo.

Aşa era. Deja la fel de înalt ca tatăl său, Derek, şi bine făcut, arăta cu câţiva ani peste cei şaptesprezece pe care îi avea.

— Aş vrea să pot, răspunse el. Dar titlul face prea multă vâlvă.

Ea zâmbi.

— Nu-l pomeni. Lumea bună nu te cunoaşte încă din

vedere. Şi sunt atât de mulţi Malory, încât nimeni nu ne poate ţine evidenţa. Furişează-te înăuntru, distrează-te şi apoi furişează-te din nou acasă.

— Nu pot fi ca taţii noştri, aşa că nici nu pomeni despre asta. Ducii nu pot fi libertini.

— Cine spune asta?

La petrecere, James şi ceilalţi patru conspiratori deveniră ţinta glumelor ca urmare a convingerii lor că Anthony ar fi putut distruge ziua specială a fiicei sale. Fu încheiat un pact pentru a ţine totul departe de urechile lui Judy, deşi Tony se cam supără când auzi.

Anthony chiar îl încolţi pe James, promiţându-i:

— Ne vom întâlni la Knighton de îndată ce ne vom întoarce la Londra, şi vei avea parte de o rundă istovitoare în ring.

Simţindu-se puţin vinovat pentru că se îndoise de consimţământul dat de către fratele lui fiicei sale, James replică pe un ton sec:

— Asta înseamnă că va trebui să te las să câştigi?

Nicholas Eden îl auzi şi începu să râdă, ceea ce îi atrase privirile aspre ale ambilor fraţi şi o făcu pe soţia lui Nick, Regina, să îşi îndepărteze repede soţul din faţa pericolului. De obicei, vechea antipatie a celor doi fraţi faţă de cel care se căsătorise cu nepoata lor preferată era exprimată doar prin comentarii dispreţuitoare, dar, cum Anthony era acum furios, Regina nu dorea să-şi asume niciun risc.

Lui Jack i se spusese deja de prea multe ori la petrecere că „ziua ei specială” avea să fie următoarea. Puţin probabil, dar ea zâmbise oricum, hotărâtă să nu spună nimic ce ar fi putut strica petrecerea. Dar, în momentul în care o surprinse pe Judith strecurându-se pe scări în sus pentru a se schimba în hainele de călătorie, Jacqueline o urmă, dorind să aibă parte de câteva ultime momente de intimitate cu cea mai bună prietenă a ei.

Întorcându-se pentru a vedea cine închisese uşa în urma ei, Judith întrebă:

— Ai venit să-mi spui iarăşi că sunt o trădătoare?

Nu era o întrebare nefondată, deşi Jacqueline încetase să o mai numească pe Judith trădătoare cu ceva timp în urmă şi oricum spusese acest lucru doar de câteva ori, în glumă. Îşi juraseră una alteia că aveau să se distreze împreună în acest sezon, fără să ajungă să se căsătorească. Însă mulţi membri ai familiei le asiguraseră că dragostea apare atunci când vrea ea, insistând că intenţia lui Jack de a o amâna era nerezonabilă. Dar Jack fusese încăpăţânată, în timp ce Judy, nu. În plus, era şi faptul că interesul lui Jack nu fusese stârnit suficient de mult în timpul acestui sezon, nu atât de mult încât să conteze. Nici nu fusese blocată pe o corabie cu un tânăr frumos, aşa cum i se întâmplase lui Judy. De fapt, Jack fusese blocată pe o altă corabie, cu un tânăr foarte frumos, dar tot ce-şi dorise ea să facă cu Ticălosul fusese să-l ucidă, aşa că asta nu se punea.

Acum, îi zâmbi prietenei ei dragi.

— Nu, sunt aici pentru a-ţi spune cât de fericită sunt pentru tine.

— O, Jack!

Începură amândouă să plângă şi să se îmbrăţişeze, ceea ce o făcu pe Jack să spună pe un ton aspru:

— Gata! Nu vrei să-i faci soţului tău ochi dulci cu ochii roşii.

Judy se dădu înapoi zâmbind larg.

— Chiar fac asta?

— Desigur, insistă Jack. Toată lumea a observat – până chiar şi tatăl tău.

Judy râse.

— Poate de aceea a cedat atât de graţios şi a permis organizarea nunţii.

— Graţios, spui? Mi s-a părut că a cam fost forţat.

— Au fost doar câteva ameninţări la sfârşit şi, da, pentru el a fost un comportament absolut plin de graţie.

— Te cred pe cuvânt, de vreme ce eu n-am putut vedea asta.

După această zi nu avea să o mai vadă prea mult nici pe verişoara sa. Judy urma să locuiască cu soţul ei în Hampshire, în casa pe care acesta o moştenise de la bunica

lui, iar Jack locuia la kilometri depărtare, în Londra. Putea să meargă în vizită, dar nu pentru un an întreg!

— Îmi va fi atât de dor de tine! izbucni Jack.

— Nu vom locui în părţi diferite ale lumii, Jack.

— Ştiu.

Doar avea să simtă ca şi cum ar fi aşa!

— Ai nevoie. De o distracţie.

— Am una. Tata va naviga spre Caraibe pe *Maiden George* după ce ne întoarcem la Londra, şi nu m-am putut gândi prea mult la altceva.

— Am auzit, dar mă refeream la o distracţie de natură romantică. Nu te atrage niciunul dintre admiratorii tăi în mod deosebit?

— Nu, dar îmi plac toţi. Doar că nu-l iubesc pe niciunul

— Poate pentru că nu ai încercat.

Jacqueline râse în timp ce o ajută pe Judith să-şi dea jos rochia.

— Nu ştiam că trebuie să fac un efort pentru asta!

— Ştii ce vreau să spun. Dacă ai trece peste treaba asta cu răpirea, şi furia ar dispărea, inima ţi s-ar putea deschide către noi posibilităţi.

Cum Judith era întoarsă cu spatele, Jack îşi dădu ochii peste cap. Înţelegea că Judith era fericită şi că dorea ca toată lumea să fie la fel de fericită ca ea. Verişoara ei uita că Jack avea să fie cea mai fericită dacă nu-şi găsea iubirea în acest an. Dar, în loc să-i amintească acest lucru, Jacqueline spuse:

— Sunt îngrijorată pentru tatăl meu. Pleacă săptămâna aceasta să se ocupe de Ticălos şi de şeful lui.

De fapt, era convinsă că familia Malory avea să organizeze curând întâlnirea prin care să planifice atacul, poate chiar în acea seară la Haverston, de vreme ce atât Warren, cât şi Boyd erau aici pentru nuntă. Dar, cu siguranţă, ea nu avea să fie inclusă!

— Ştie deci cine este responsabil?

— Nu ştiu! se plânse Jack supărată. Nimeni nu-mi spune nimic!

Judith se întoarse, încruntată.

— Dar erai sigură că unchiul James avea să ştie cine este vinovatul de îndată ce aveai să-i dai... O, Jack, spune-mi că nu ţii încă secretul! Trebuie să-i spui despre cererea originală de răscumpărare, mai sfidătoare, pe care ai găsit-o pe vasul piraţilor.

— De vreme ce pleacă oricum spre Caraibe, nu are rost să i-o mai ascund. I-am dat o copie în aceeaşi zi în care a primit scrisoarea lui Drew.

Atunci când descoperise biletul în cabina Ticălosului, crezuse că acesta nu lăsase nicio scrisoare de răscumpărare în Bridgeport şi că familia ei nu avea să ştie unde să o caute. Fusese furioasă din această cauză. Încercase să-l ucidă pe Ticălos în ziua aceea şi în multe altele, de altfel, dar fără succes. Nemernicul era prea puternic, şi atacurile ei nu-l făceau decât să râdă. Dar o asigurase că lăsase în urmă o variantă mai politicoasă a scrisorii şefului său, care să-i fie livrată tatălui ei. Ca şi cum asta ar fi făcut vreo diferenţă în marea schemă a lucrurilor.

— I-am explicat tatălui meu că nu i-am pomenit mai devreme despre bilet deoarece eram sigură că ar fi intrat direct într-o capcană dacă ar fi plecat atunci înapoi spre Caraibe. L-a citit şi a zâmbit fără să spună vreun cuvânt! M-am simţit atât de furioasă!

În timp ce se întoarse, scăpând de rochie, Judith spuse:

— Jack, a trecut suficient timp pentru a nu mai putea fi vorba despre o capcană. Aşa că lasă-l pe tatăl tău să facă ce ştie mai bine, în timp ce tu te bucuri de restul sezonului.

Jacqueline oftă.

— Ştiu. Voi încerca.

Judy îşi dădu ochii peste cap.

— Nu încerci, dai tot ce poţi. Nu este acesta mottoul tău?

Jacqueline râse.

— Ceva de genul ăsta. Foarte bine, mă voi întoarce la distracţia din Londra.

— Promiţi?

— Pentru tine, da.

Nathan alese tocmai acest moment pentru a intra în cameră, făcând-o pe Jacqueline să-şi dea seama de ce camerista lui Judy nu era acolo pentru a o ajuta să se schimbe în hainele de călătorie. Deoarece noul ei soţ voia probabil să asiste. Aruncând doar o privire în direcţia soţiei sale, care era îmbrăcată numai cu cămăşuţa şi juponul, traversă încăperea şi o strânse în braţe, sărutând-o cu pasiune.

Jack era destul de sigură că el nici măcar nu-i remarcase prezenţa în încăpere! Zâmbi în timp ce se strecură afară, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Capitolul 3

Lui Jacqueline îi plăcea să tragă cu urechea – dar nu la Haverston. Uşile din bătrânul conac erau mult prea groase, unele chiar întărite cu metal, aşa că ar fi fost greu de auzit ceva prin ele dacă nu se ţipa de partea cealaltă, ceea ce nu se întâmpla. Verifică acest lucru pentru o secundă. Dar, cu atâţia membri ai familiei traversând mereu holurile, nu ar fi putut oricum sta cu urechea lipită de uşa cabinetului, în văzul tuturor.

Se grăbi în schimb afară, ieşind neobservată prin uşa din spate a casei, şi alergă spre ferestrele cabinetului. Se aştepta să le găsească deschise, fiindcă era o noapte caldă de vară, şi aşa se întâmplă. Aruncă o privire înăuntru pentru a vedea cine era acolo cu tatăl ei – erau unchii ei Warren şi Boyd.

Anthony sosi tocmai când ea se piti sub marginea ferestrei. El nu pleca cu James, aşa că Jack nu ştia ce căuta şi el acolo. Sau poate că venise doar pentru a-şi oferi sprijinul moral. Indiferent de cât de supărat era Tony pe James, tot ar fi rămas neclintit alături de fratele său împotriva yankeilor, aşa cum numeau ei ramura Anderson a familiei. Dar astăzi nu urma nicio confruntare cu Boyd şi Warren, verbală sau de alt fel, nu acum că James le

acceptase ajutorul.

Jacqueline aştepta atât de încordată să audă ceva dinăuntru, încât se sperie atunci când fratele ei Jeremy se ghemui lângă ea, şoptind:

— Ar fi trebuit să ştiu că te voi găsi aici.

Ea îşi duse degetul la buze în timp ce se încrunta spre el, mânioasă că-i găsise ascunzişul. Dar el întrebă în continuare:

— Ce am pierdut?

— Încă nimic, şuieră ea în timp ce aruncă totuşi o privire în spate pentru a se asigura că Percival Alden nu venise cu fratele ei. Percy era un vechi prieten al familiei, pe care puteai conta oricând că avea să facă o gafă. Iar în acest caz l-ar fi alertat pe tatăl ei de prezenţa lor sub fereastră.

— Ai primit veşti de la Drew? întrebă Warren dinăuntru.

— Nu sunt încurajatoare, răspunse James. Uite, citeşte şi tu!

Probabil că Warren luase scrisoarea de la Drew, deoarece sublinie repede:

— Scrie aici că nu este vorba despre piratul pe care l-aţi suspectat tu şi Drew, că acel Pierre Lacross este încă în închisoarea din Anguilla.

— Citeşte următoarea parte, îl îndemnă James.

Se dovedi că Boyd stătea lângă fratele său, citind scrisoarea odată cu acesta, deoarece spuse:

— Deci directorul închisorii s-a cam speriat când Drew l-a menţionat pe Lacross? Este de înţeles pentru cineva care trăieşte în spatele unor ziduri de piatră, alături de sute de criminali condamnaţi, nu credeţi?

— Ba da, fu de acord James. Dar mă refer la partea în care paznicul a refuzat să-i permită fratelui vostru să-l vadă pe Lacross cu ochii lui. Drew este singurul care l-ar putea recunoaşte pe Pierre Lacross dacă l-ar vedea, pentru că a fost cu mine atunci când l-am capturat.

— Paznicul ar fi putut refuza cererea lui Drew dintr-o mulţime de alte motive, evidenţie Warren. Cunoscându-l pe

Drew, este supărat că nu l-a putut convinge pe acesta.

Boyd adăugă:

— Şi asta probabil pentru că este vorba despre o închisoare britanică, iar originile americane ale lui Drew sunt evidente din momentul în care deschide gura.

Anthony chicoti.

— Acesta ar putea fi cel mai evident motiv pentru care englezii nu prea cooperează cu voi, yankeii, nici măcar într-o zi bună.

— Nu ne certăm cu ei, Tony, îşi avertiză James fratele. Dacă eşti supărat pe mine, nu-ţi vărsa furia pe ei.

— Atunci, de ce am venit aici?

— Am crezut că vrei să fii inclus, în caz că te răzgândeşti şi decizi să vii cu mine.

— Nici vorbă, bătrâne. Rămân aproape de casă, în caz că Judy se răzgândeşte cu privire la ţopârlanul ăla de Tremayne şi vrea să se întoarcă acasă, să plângă pe umărul tatălui ei. Îmi poţi da toate detaliile sângeroase când revii în Anglia.

— Atunci, ai putea să te întorci la petrecere, sugeră James.

— Nu am spus că nu mă interesează, bombăni Anthony.

Warren spuse:

— Ei bine, chiar dacă nu ştim încă pe cine căutăm, sunt pregătit să plecăm acum. Am stat mult prea mult pe uscat. Şi putem investiga mai amănunţit odată ce ajungem în Indiile de Vest.

James adăugă:

— Dacă eu şi Drew nu am fi bănuit amândoi că Lacross este responsabil de răpirea lui Jack, nu l-aş fi lăsat să piardă atât de mult timp încercând s-o confirme. Drew a verificat vechea insulă fortificată a lui Pierre. Era pustie, dar a găsit semne recente de ocupaţie. Şi-a pierdut săptămâni întregi încercând să afle cine a fost acolo şi încotro a plecat, de aceea nu am primit veşti de la el mai repede.

— Dar dacă Lacross este încă la închisoare, ce a sperat Drew să afle de acolo? întrebă Boyd.

— Nu toţi oamenii lui au fost capturaţi în noaptea în care l-am învins. Dar, în orice caz, ar fi trebuit să fiu deja de mult pe drum încolo, dară ne gândim că, atunci când m-am retras de pe mare, am lăsat mai mult de un duşman în Caraibe. Drew nu i-ar recunoaşte dacă i-ar întâlni. Trebuie să vorbesc cu ei şi să văd dacă vreunul dintre ei a ţesut acest complot. Drew nu ştie pe cine să interogheze pentru a primi răspunsuri folositoare, în timp ce eu…

— Obţii răspunsurile cu orice preţ, spuse Warren, apoi adăugă ruşinat: Acesta a fost un compliment, James, nu o insultă.

Anthony chicoti.

— Strici toată distracţia, yankeule. Dar apoi îi spuse fratelui său: Nu este cazul să te uiţi aşa la mine, bătrâne! Poate că tu ai ajuns la un armistiţiu cu ei pe durata misiunii, dar eu, nu.

James alese să ignore comentariul lui Anthony, spunând:

— Aş fi plecat mai repede dacă draga mea Jack nu mi-ar fi ascuns biletul ăsta. L-a găsit pe corabia care a plecat cu ea din Bridgeport. Răpitorul ei, căpitanul vasului, a insistat să ne trimită o versiune mai politicoasă a scrisorii originale de răscumpărare.

— Un răpitor politicos? întrebă Boyd, surprins.

Warren pufni.

— Ce fel de pirat scrie un bilet politicos?

Anthony fu cel care ridică biletul lui Jacqueline şi-l citi cu voce tare.

— „Viaţa ta pentru a ei. Sună cunoscut? Ştii locul. Grăbeşte-te, *mon ami.”*

James explică:

— Jack a făcut o copie a acestui bilet mai supărător scris de către şeful răpitorului ei, înainte de a uita cuvintele exacte.

— Şi totuşi, a ţinut acest lucru secret faţă de tine atâta vreme? întrebă Anthony. De ce?

— Se temea că voi intra într-o capcană dacă mă întorceam prea repede în Caraibe, că aveau să mă aştepte.

Autorul, despre care ea ştie că era tatăl lui Catherine Meyer, era evident convins că aveam să ştiu exact cine este, după aceste cuvinte de altfel criptice.

— Şi ştii?

— Da, dar este încă în închisoare.

Warren întrebă:

— Din nou Lacross?

— Stai puţin, interveni Boyd. Nu poţi presupune că omul e francez doar din cauza acelui *„mon ami”* de la sfârşit. Limba franceză nu mi-e foarte familiară, dar nu cumva înseamnă „prietene”?

— Sarcasm în formă pură, replică James. Acest bilet mă face să cred că voia să ştiu exact cine este responsabil de orchestrarea morţii mele, fără a lăsa în urmă vreo dovadă care să poată fi folosită în sala de judecată. Şi, mai mult ca orice, sună a ceva ce ar fi scris Lacross. Nu m-ar surprinde să aflu că Lacross are o fată care fură bijuterii şi este inteligentă peste măsură, acea scorpie de Catherine Meyer pe care Andrássy, falsa noastră rudă, a adus-o la bordul vasului *Maiden George.*

— Seamănă cu Lacross? întrebă Warren.

— Nu suficient de bine pentru a fi sigur că este fiica lui, admise James. Dar ea ar putea fi cea care face munca murdară a lui Lacross. Fie directorul din Anguilla l-a minţit pe Drew, fie Lacross trage sforile din interiorul închisorii. Scopul acestui întreg plan ar putea să fi fost livrarea mea în închisoare, direct în celula lui.

— Imposibil, ripostă Boyd. Credeam că voi, nobilii, nu puteţi fi închişi pentru niciun motiv.

— Aşa este, de obicei, spuse James. Dar căpitanul Hawke ar putea fi închis.

— Căpitanul Hawke a murit în Anglia. Aş fi putut jura că te-ai ocupat de acest lucru.

— Aşa am făcut, spuse James. Dar este posibil ca veştile despre moartea lui Hawke să nu fi ajuns în toate insulele din Caraibe, unde mandatele pentru căutarea lui ar putea fi încă active. Cum m-am întors acolo, poate că cineva care mă ştia drept căpitanul Hawke m-a recunoscut.

Mai mult decât atât, Lacross m-a văzut atunci când l-am ajutat pe Drew să o salveze pe Gabby, atunci când Lacross a fost capturat, aşa că el ştie că nu sunt mort. Ce nu înţeleg este cum Lacross sau oricine ar fi în spatele acestui complot a aflat că Hawke este James Malory. M-am străduit să ţin secretă adevărata identitate a lui Hawke.

Warren gemu.

— Va trebui să atacăm o închisoare britanică?

— Nu – cel puţin sper că nu, replică James. Trebuie însă să stau de vorbă cu directorul. Oricum, pot să mă gândesc la alte două persoane care ar fi putut spune ceva similar cu cele scrise în biletul original. Rămân atât de multe întrebări, nimic nu este clar în afară de faptul că voi pleca în dimineaţa de după balul mascat la care am fost constrâns să particip.

Boyd chicoti, ghicind.

— Georgie în cel mai bun moment al ei, nu?

— Dimpotrivă, replică James. Urăsc din inimă balurile. George a mea însă poate fi convingătoare în moduri extrem de plăcute.

— Oh, Doamne, doar n-a vrut să spună… se plânse Warren.

Anthony chicoti.

— Sigur că da, yankeule.

Afară, Jeremy o ajută pe Jacqueline să se ridice şi o conduse înapoi în casă, plângându-se.

— Ar fi trebuit să fiu înăuntru, dar n-a vrut să mă lase să particip.

— Crezi că eu nu am încercat? Este hotărât să nu ne lase pe niciunul din noi să mergem.

Jeremy pufni.

— Înţeleg de ce te exclude pe tine, dar eu am locuit în insule şi cunosc Caraibele pe dinafară. Aş fi de un real folos, şi o ştie foarte bine.

— Încearcă să nu mă insulţi, frăţioare, spuse Jacqueline pe un ton sec. Şi tu, şi eu am putea fi luaţi ostatici, ceea ce ar pune piedici în lupta tatii cu duşmanul său. Aşa că trebuie să ne resemnăm chiar dacă nu ne face

plăcere.

— Tu, da, însă eu încă mai am timp să-l fac să se răzgândească. Când are loc balul despre care a pomenit?

Jacqueline îşi dădu ochii peste cap. Jeremy nu avea să îl poată convinge pe tatăl lor mai mult decât ea. Dar, cum excluderea o ustura încă, nu avea de gând să stea acolo şi să încerce să-l convingă. Trebuia să o găsească pe Gabby şi să o facă să-i spună tot ce ştia despre piratul acela, Pierre Lacross.

Capitolul 4

— Nu pari foarte supărată că tata va pleca dimineaţă fără niciuna din noi, îi spuse Jacqueline mamei sale în timp ce se admira în oglinda mare din dormitorul ei.

— Mă ascund bine, nu-i aşa? replică Georgina. Deşi sunt convinsă că se va întoarce din Caraibe triumfător, făcându-ne să uităm de toate acestea, tot nu voi putea să nu mă îngrijorez în fiecare clipă în care este plecat.

— Şi să nu-ţi fie dor de el.

— Sigur că-mi va fi, chiar foarte dor. Şi ştiu că şi ţie îţi va lipsi. Şi nu, nu vreau să aud din nou că ai prefera să pleci cu el mâine-dimineaţă, în loc să rămâi acasă, cu mine.

Jack zâmbi larg.

— Nu voiam să fac asta. Ştiu foarte bine când sunt depăşită numeric, deşi sunt mai îndreptăţită să mă răzbun decât…

— Jack! o strigă Georgina pe un ton ameninţător.

— Mi-a scăpat fără să vreau, chiar aşa s-a întâmplat.

Georgina scoase un sunet dezaprobator.

— Cel puţin, restul sezonului ne va distrage puţin atenţia amândurora.

Jack spera că aşa avea să fie. Îşi dorea să fie distrasă cât mai curând, în această seară chiar, pentru a nu se mai gândi la plecarea tatălui ei. Cel puţin nimeni nu avea să poată spune prin ce fel de emoţii – supărătoare – trecea,

dat fiind faptul că faţa avea să-i fie acoperită de domino. Nu atât timp cât la suprafaţă avea să pară plină de viaţă. Şi, cu adevărat, nu putea nega că era încântată de festivităţile serii. Şi, pentru prima dată, nu avea să ştie cu cine avea să danseze, îi plăceau micile mistere nevinovate de acest fel.

Amândouă erau deja îmbrăcate pentru balul din acea seară. Georgina o surprinsese pe Jacqueline cu un nou colier de smaralde, asortat cu verdele pal al rochiei sale de bal, pe care i-l închise la gât.

— Hai acum! Tatăl tău este, fără îndoială, nerăbdător să termine odată cu asta! Ne aşteaptă jos cu Brandon.

— Brandon? spunea că nu vine!

— Ne-a zis că ai insistat, şi ştim cu toţii că asta înseamnă că l-ai constrâns fără milă pe bietul băiat.

Jack zâmbi larg.

— Ei, doar puţin. Dar un bal mascat este o ocazie perfectă pentru el de a se strecura pentru puţină distracţie, fără a fi anunţat la intrare drept ducele de Wrighton. A trebuit să încerc să-l conving, după ce mi-a spus că nu plănuieşte să participe la niciun sezon. Nu ştie ce are de pierdut, dar, după seara asta, va şti, aşa că poate se va răzgândi.

— Nu conta pe asta. Brandon îşi ia rolul destul de în serios, din păcate, dar ştii ce cred eu despre titluri. Nu uita că este primul duce din familie, iar părinţii săi l-au crescut ca atare. Nu trebuie să te amesteci, Jack, nici măcar un pic. Nu m-ar surprinde să aflu că viitoarea lui mireasă va fi aleasă cu atenţie. Va trebui să aibă referinţe impecabile.

Jacqueline pufni în râs.

— Ce perspectivă sumbră! Nu uita că este şi un Malory, totuşi.

Georgina ridică dintr-o sprânceană.

— Şi cei din familia Malory tind să facă numai ce vor?

— Exact.

*

— Nu-mi vine să cred că dansează!

În timp ce Jacqueline dansa cu Brandon, urmă privirea acestuia şi râse când părinţii ei se învârtiră pe lângă ei pe ringul de dans.

— Mie îmi vine a crede. Mama a intrat deodată cu noi, dar tata era în urmă, după alte câteva cupluri, aşa că nimeni nu va ghici că este el chiar dacă ar putea ghici cine sunt eu. Peruca asta neagră şi dominoul ar fi trebuit să-mi ţină identitatea secretă.

— Nu au ţinut-o.

— Ştiu, se plânse ea. Mă enervează destul de tare că Bernard Morton s-a grăbit spre mine la primul dans, alertându-i pe toţi ceilalţi că m-a descoperit. Nu vrea să spună cum naiba a făcut asta. Dacă mi-a mituit camerista pentru a afla culoarea rochiei mele de bal din această seară, o voi concedia de îndată ce ajung acasă.

— N-o să faci asta, nu când ar fi putut foarte bine să-ţi fi mituit croitoreasa sau să fi plasat un om lângă casa ta, pentru a afla detaliile. Dar oricum nu contează, verişoară. Nu suficient pentru a concedia o loială…

— Neloială.

— Servitoare.

— Presupun că ai dreptate, deşi a cam stricat balul mascat pentru mine, când scopul acestuia era să nu fiu recunoscută. Acum, este ca oricare alt bal.

El chicoti.

— Credeam că-ţi plac balurile.

— Îmi plac, de aceea bombănesc doar, nu mârâi de-a dreptul.

— Ai dreptate, spuse el sec.

Jacqueline se uită în sus spre el şi zâmbi larg. Era fericită că Brandon venise la bal. Cu masca aceea, nimeni nu putea ghici că avea doar şaptesprezece ani sau că era ducele de Wrighton.

— Cât despre tatăl meu, spuse ea, în timp ce cu siguranţă urăşte să danseze, adoră mai mult să-i facă pe plac mamei mele, iar ea iubeşte dansul. Dar tu? Ei bine, trebuie să-ţi placă. Ai avut şase partenere la rând înainte să te pot lua eu pe ringul de dans şi aproape că a trebuit să

alerg pentru a ajunge înaintea altcuiva!

— Într-adevăr, îmi place, dar nu atât dansul, cât... atingerile. Jacqueline râse înfundat.

— O atingere uşoară pe talie te tulbură, nu-i aşa?

Ştia că-l făcuse să roşească pe sub jumătatea de mască ce-i acoperea obrajii, dar nu şi gura. Uneori vorbea fără să gândească – de fapt, aproape mereu făcea acest lucru –, dar nu intenţionase să-şi facă verişorul să se simtă prost, mai ales că acesta nu avusese probabil altă şansă de a interacţiona cu cineva de vârsta lui din cauza părinţilor săi care îi ţineau atât de izolat. Un tânăr de şaptesprezece ani putea fi sensibil în privinţa relaţiilor cu sexul opus, şi ea ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să-l tachineze cu privire la curajul lui sexual sau mai degrabă cu privire la lipsa acestuia. Aşa că spuse grăbită:

— Nu răspunde! Dau cu bâta în baltă destul de des, după cum ştii. În loc de asta, spune-mi ce părere ai despre prima ta incursiune în lumea debutantelor. Este aşa cum te aşteptai să fie? Sau poate este dificil să-ţi formezi o părere când toată lumea îşi ascunde faţa?

— Personalităţile nu le sunt ascunse, nici rochiile minunate.

Jack izbucni în râs. Ce mod amuzant de a face referire la formele trupurilor feminine. Ştia că nu mai era jenat deoarece o spusese pe un ton exagerat de afectat.

— Te interesează cineva în mod deosebit?

— Da. Sunt deja îndrăgostit de ea şi de ea, şi de ea.

Arătase înspre trei debutante diferite, dintre care una dansa, iar celelalte două chicoteau în timp ce se uitau în direcţia lui. Jack îşi dădu ochii peste cap. Ar fi putut crede chiar că era tachinată, dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Brandon.

Aşa că nu zise decât:

— Parcă eşti verişoara Jaime. Crede că este îndrăgostită de câte cineva la fiecare câteva luni. Te rog, spune-mi că ştii diferenţa dintre îndrăgostire şi iubire, aceea statornică, durabilă, care te poate da peste cap.

— Dar tu ştii? contracară el. Sau eşti atât de hotărâtă

să nu o găseşti anul acesta, încât ai ignora-o şi dacă te-ar lovi în cap?

— Ei bine, de vreme ce nu a fost o întrebare serioasă, pot spune că ştiu suficient de bine că atracţia nu înseamnă iubire, pentru că am fost complet atrasă de Ticălos, urându-l groaznic în acelaşi timp.

— Atunci, fii sigură că şi eu ştiu care este diferenţa, Jack, aşa că-ţi poţi lua bâta înapoi.

Jacqueline râse.

— De obicei eşti atât de serios. Când ai început să faci glume?

— După ce am descoperit cât de credulă este sora mea. Încă povesteşte despre căsătoria lui Judy cu o fantomă!

Capitolul 5

Când dansul luă sfârşit, Brandon o conduse pe Jacqueline înapoi la părinţii ei înainte de a se grăbi să-şi găsească o altă parteneră. Jacqueline nu se supără, de vreme ce intenţiona oricum să li se alăture. Tatăl ei, care stătea pentru prima oară alături de mama sa şi nu retras pe margine, constituia un scut excelent, şi Jack avea nevoie de un scut pentru moment, aşa că se strecură între ei.

De vreme ce decizia ei de a li se alătura părinţilor era atât de diferită de cerinţa ca tatăl ei să nu-i sperie curtezanii înainte ca ea să-i poată cunoaşte, James întrebă imediat:

— Cine te-a supărat?

— Par să ştie foarte bine cine sunt, se plânse Jack, apoi zâmbi larg. Şi acum ştiu şi cine eşti tu, în ciuda măştii, pentru că m-au văzut intrând cu mama, şi acum stai alături de ea, ceea ce nu ai făcut la niciuna dintre celelalte petreceri la care am participat. Întreabă mereu de tine, să ştii. Şi eu îi mint de fiecare dată, asigurându-i că nu eşti acolo. Să vedem cât de curajoşi sunt acum!

— Dacă ai nevoie de o pauză, dragă, putem să ieşim pe terasă, sugeră Georgina.

— Nu, chiar vreau să văd cât sunt de curajoşi.

James nu spuse nimic. Georgina scoase doar un sunet dezaprobator. Notorietatea tatălui lui Jack nu fusese niciodată pusă la îndoială. Deoarece acesta încă refuza să socializeze cu oricine din afara familiei, lumea bună nu-l cunoştea prea bine, iar zvonurile pe seama lui încă abundau. Faptul că el şi fratele său Anthony mergeau ocazional la Knighton Hall pentru antrenamentele brutale din ringul de box nu ajuta la înăbuşirea zvonurilor despre cât de periculos putea fi. Tinerii libertini gustau din plin astfel de meciuri, care le ofereau şansa de a paria pe ceva impredictibil, dar tinerii lorzi mai puţin curajoşi nu voiau să se apropie de James Malory, chiar dacă erau îndrăgostiţi de fiica acestuia.

Muzica începu din nou, dar nivelul zgomotului conversaţiilor spori din alte motive. Zvonurile despre posibila prezenţă a lui James se împrăştiau de-a lungul şi de-a latul sălii de bal, provocând agitaţie. Iar Jacqueline ştia că era vina ei, pentru că li se alăturase atunci când el era lângă mama ei, atrăgând toate privirile asupra lui, doar pentru că se înfuriase că fusese recunoscută de către curtezanii ei. O supărare copilărească, pe care acum o regreta.

— La naiba! şuieră James. Este gazda noastră cea care se îndreaptă ameninţător spre noi?

— Da, este Lady Spencer, într-adevăr, replică Georgina. Am participat la primul ei bal din sezon curând după ce ne-am întors din Bridgeport. Ai evitat să fii anunţat, dacă-ţi aminteşti, aşa că nu ai întâlnit-o.

— Dacă-mi cere să plec, s-ar putea să-l iau la bătaie pe soţul ei, avertiză James.

— Este văduvă, îi răspunse Georgina cu un rânjet.

— Găsesc eu o rudă de sex masculin.

— Nu, n-o să faci aşa ceva, şi nici ea n-o să îndrăznească, replică soţia lui cu fermitate. Numele tău a fost pe invitaţie. Chiar dacă niciuna dintre aceste gazde nu

se aştepta cu adevărat să vii, apariţia ta este o adevărată lovitură în favoarea lor.

Lady Spencer confirmă acest lucru când i se adresă plină de efuziune:

— James Malory! Sunt atât de încântată să te cunosc! Nici nu am visat că-mi vei accepta invitaţia, dar, venind în această seară, mi-ai asigurat succesul!

Jacqueline ştia că tatălui ei nu-i plăcea să fie încolţit astfel şi că urma probabil să o lase pe Georgina să le facă faţă lui Lady Spencer şi şuvoiului ei de efuziune. Dar el o surprinse când se plecă ceremonios în faţa gazdei şi-i spuse:

— Plăcerea este de partea mea, Lady Spencer, dar sunteţi nedreaptă. Balurile dumneavoastră sunt legendare, nu am putut rezista tentaţiei când soţia mea mi-a propus să văd cu ochii mei.

După cele auzite de către Jack la Haverston, atunci când ea şi Jeremy trăgeau cu urechea, se întreba dacă mama ei roşise în spatele dominoului. Adevărata tentaţie era ceea ce Georgina folosise pentru a-l ademeni pe James aici, la bal. Dar gazda lor nu ştia nimic despre asta şi păru foarte încântată de cuvintele lui. Cu siguranţă, tatăl ei nu-şi pierduse iscusinţa în interacţiunile cu doamnele.

James observă însă că unul dintre admiratorii lui Jack găsise suficient curaj pentru a o aborda în timp ce el stătea de vorbă cu Lady Spencer. Jack băgă şi ea de seamă şi fu încântată că nu tuturor le era frică de tatăl ei.

Tânărul înalt, cu părul blond, pe care nu-l putu identifica imediat deoarece purta o mască ce-i acoperea în întregime faţa, făcu o plecăciune în faţa ei şi-i întinse mâna.

— Îmi acordaţi acest dans?

Galant spus, avea o ţinută impecabilă în fracul negru, care se mula extrem de bine pe fizicul său musculos. Jacqueline îşi puse uşor degetele peste ale lui şi-l lăsă să o conducă spre ringul de dans. Simţea o plăcere deosebită, însă doar pentru că încă nu ştia cine o invitase şi era hotărâtă să afle.

Fu, de altfel, primul lucru pe care îl întrebă Jacqueline:

— Tu care dintre ei eşti?

— Ar trebui să spun?

Avea o voce profundă, care era însă înăbuşită de mască.

— Ceilalţi curtezani s-au deconspirat. Când nu mai ai de ghicit cu cine dansezi, dispare plăcerea unui bal mascat.

— Atunci, nu-ţi voi spune, replică el.

— Adevărat?

— Promit.

Trebuia deci să se bazeze pe raţionamentul deductiv! La astfel de distracţii se aşteptase pentru balul din această seară.

— Ştiu deja care sunt Bernard, Jasper, John, Addison şi Ellis, dar încă-i mai am de descoperit pe Lewis, Rupert, Peter, Giles, Hugh, Thaddeus şi Chester.

El râse în spatele măştii.

— Chiar atât de mulţi admiratori ai?

— Par cam mulţi, nu-i aşa? fu ea de acord, râzând uşor, dar apoi îşi dădu seama că el ar fi trebui să ştie deja, dacă ar fi fost unul dintre ei.

— Te prefaci că nu ştii cine sunt?

— Cine eşti?

Jack fu luată prin surprindere.

— Dacă într-adevăr nu ştii, de ce m-ai invitat la dans?

— Cum să nu te fi invitat, când eşti cea mai frumoasă femeie de aici?

Jack râse din nou, ştiind că el nu putea spune asta când faţa ei era acoperită în mare parte de domino, făcând-o de nerecunoscut. O tachina deci, şi ea era încântată de acest lucru. Era destul de înviorător, venind de la unul dintre curtezanii ei. Dar încă nu ghicise care dintre ei era. Încercă din nou să afle, spunând:

— Sunt sigură că cel puţin câţiva dintre admiratorii mei nu au intenţii foarte serioase. Ştiu că Giles nu are, de vreme ce se consideră un libertin. Totuşi, trei dintre cei pe care încă nu i-am descoperit nu sunt atât de înalţi ca tine, iar Peter nu este atât de solid. Se opri pentru o clipă, aruncându-i o privire admirativă. Rămân deci Lord Hugh,

Rupert şi Thaddeus.

— Ar trebui să renunţ înainte să încep?

— Ce să începi?

— Să-ţi cuceresc inima.

Jacqueline chicoti.

— Ţi-e frică de puţină competiţie?

— Puţină competiţie? Doisprezece tineri?

— Sinceră să fiu, la început, nu au fost toţi ai mei, admise ea cu candoare. Am moştenit câţiva dintre admiratorii verişoarei mele, atunci când nunta ei a fost anunţată, cu puţin timp în urmă. Şi sigur că poţi renunţa, că oricum nu este nicio inimă de cucerit.

— Ai decis deja, aşadar, la fel ca verişoara ta, cu cine te vei căsători?

— Doamne, nu! Am decis să nu mă căsătoresc anul acesta, poate nici următorul. Sunt hotărâtă în acest sens şi le-am spus tuturor. Ei au impresia că-i păcălesc, dar eu vorbesc serios.

— De ce?

— De ce să mă las dusă de val? Râse. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Şi, oricum, de ce atâta grabă? Pentru că toată lumea se aşteaptă ca o tânără să se căsătorească în timpul primului ei sezon? Scoase un chicot zgomotos. Ai fost deci avertizat, la fel ca restul. Dar ştiai deja asta dacă eşti unul dintre ei.

— Nu sunt unul dintre ei.

Pe Jacqueline o trecu un fior de surescitare când auzi acest lucru. Deci nu o tachinase? Era cineva venit recent, spre sfârşitul sezonului? Dar nu, nou-veniţii întârziaţi stârneau de obicei moara bârfelor timp de câteva zile, aşa că ar fi auzit deja despre prezenţa unui nou lord în oraş.

Ar putea fi unul dintre tinerii pe care îi întâlnise la începutul sezonului, interesaţi doar de căsătorie, despre care toţi se aşteptau să fie logodiţi înainte de sfârşitul sezonului. Odată ce auzeau refuzul ei de a se căsători atunci, îi urau toate cele bune şi o ignorau după aceea. Dar poate că unul dintre ei se răzgândise şi era acum hotărât să o facă şi pe ea să se răzgândească, stârnindu-i interesul

înainte de a şti cine este.

Ceilalţi tineri lorzi din oraş nu ar fi venit la un astfel de eveniment de vreme ce încă nu erau interesaţi de căsătorie. Cei mai mulţi dintre libertini erau hotărâţi să petreacă cel puţin câţiva ani distrându-se id şi colo înainte de a da naştere unui moştenitor. Dar, dată fiind tema acestui bal, le-ar fi fost mult mai uşor să se strecoare fără să fi fost invitaţi. Acest gând o făcu să-şi dea seama că oricine altcineva s-ar fi putut strecura în acelaşi fel.

— Eşti prea tăcută. Te-ai plictisit deja de mine?

Faptul că-i întrerupsese gândurile o făcu să se plângă.

— Este enervant să fii asaltat de atâtea variabile.

— Asta sunt eu? O variabilă?

— Nu spuneai că vrei să fii?

— Nu m-aş referi la cucerirea inimii tale în acest fel, dar, dacă vrei să ciopârţeşti lista admiratorilor pentru a-mi face şi mie loc…

— N-o ciopârţesc, îl întrerupse ea. Doar ţin socoteala. Dar îmi place să cercetez, aşa că, dacă nu eşti unul dintre cei prezenţi frecvent la aceste petreceri, eşti un libertin, un fiu mai mic sau un muncitor?

— Aş dezvălui prea mult.

Jack zâmbi larg.

— Vrei să-ţi păstrezi aura de mister, nu?

Îşi imagină că el zâmbea atunci când replică:

— Pare să te amuze, aşa că da, cred că aşa voi face.

— Ei bine, cel puţin nu eşti un cerşetor, la cum eşti îmbrăcat, afirmă ea sigură pe sine.

— Aş fi putut fura hainele, remarcă el.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

— Un infractor?

— Ai ignorat această variabilă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, am ignorat-o, şi nu se poate aşa ceva.

— M-ai putea ajuta să mă reabilitez.

— Aş putea să-mi iau la revedere.

— Chiar dacă altfel sunt atât de elegant, de fermecător şi fac lucrurile interesante pentru tine?

Ea dădu să se întoarcă, dezamăgită că el era singurul

lucru pe care tatăl ei n-ar fi putut fi convins să-l accepte, chiar dacă ea ar fi reuşit. Dar el o ţinu acolo, trăgând-o puţin spre el pentru o clipă, făcând-o să-şi atingă pieptul de al lui. Atingerea fu destul de surprinzătoare şi de excitantă, trimiţându-i furnicături prin sfârcuri. Dar cea mai mare surpriză era că îndrăznise s-o reţină.

— Glumeam, spuse el repede. Am încălcat legea o singură dată, din câte îmi amintesc, şi a fost vorba despre o infracţiune minoră, din care nimeni nu a avut de suferit. Cu siguranţă nu a fost ceva care să mă facă să merit a fi catalogat drept infractor.

Dacă era dispus să recunoască asta înseamnă că era, probabil, adevărat, dar ea voia să ştie mai mult.

— Ce a fost, aşadar?

— Nu fac mărturisiri străinilor. Tu faci?

— Doar referitoare la căsătorie. Nu vreau să le dau speranţe false.

— Dacă sunt destinat să-ţi fiu doar prieten – pentru un an sau doi –, poate vei fi de acord să ne întâlnim după bal, să ne putem cunoaşte mai bine?

În loc să se simtă insultată de o asemenea încălcare flagrantă a etichetei, Jacqueline pufni în râs. Era încântată că una dintre presupunerile ei părea să fie adevărată.

— Deci eşti un libertin mai îndrăzneţ? Oricât mi-ar plăcea şi mie să fiu la fel, nu îmi voi provoca tatăl să te ucidă. Aşa că nu, nu ne putem întâlni târziu în noapte.

— O plimbare pe terasă, atunci, unde nu mă urmăresc douăsprezece perechi de ochi?

Jack chicoti din nou.

— Te va urmări tatăl meu, care te va arunca peste balustradă, sau ai impresia că ochii lui nu te urmăresc ca ai unui vultur? Dar s-ar putea să mă întâlneşti mâine după-masă în timp ce călăresc prin Hyde Park, dacă vrei să mi te alături – cu sau fără mască.

— Pe mâine, atunci!

Capitolul 6

În ziua următoare, Jack nu se mai îndoia că tânărul ei misterios plecase de la bal înainte ca toată lumea să-şi dea jos măştile. Reuşise să-l urmărească prin mulţime un timp, remarcând că nu mai invitase pe nimeni altcineva la dans după ce o însoţise pe ea înapoi la părinţii ei. Fuseseră cu toţii surprinşi atunci când James îl întrebase care era numele lui, iar tânărul replicase:

— Fiicei dumneavoastră îi plac misterele, aşa că prefer să nu spun, deocamdată.

Se înclinase în faţa doamnelor şi plecase, iar, cum James îşi dăduse deja jos masca, Jack şi Georgina pufniseră în râs la vederea expresiei sale întunecate.

Jack nu-şi putuse scoate din minte sugestia riscantă a bărbatului, de a se întâlni după terminarea balului. I se părea îndrăzneţ riscul pe care şi-l asumase acesta: ca tatăl ei să afle că plecaseră împreună. Ceea ce o făcu să se gândească din nou că tânărul misterios nu prea o cunoştea – şi nici pe familia ei – şi nu era conştient nici de numeroasele zvonuri despre cât de periculos putea fi tatăl ei care încă circulau.

Dar atunci unul dintre ceilalţi admiratori îşi adunase suficient curaj pentru a o scoate din spatele scutului parental, şi, odată ieşită, ceilalţi formaseră o baricadă solidă la una dintre marginile ringului de dans, solicitându-şi dansurile înainte ca ea să se poată întoarce lângă tatăl ei. Găsise acest lucru atât de amuzant, încât uitase pentru un timp de îndrăzneţul străin. Până în momentul în care toţi îşi dăduseră măştile jos, şi ea aflase că el nu mai era acolo.

Încă se simţea intrigată şi deosebit de emoţionată gândindu-se la întâlnirea din Hyde Park din acea zi. Era, de asemenea, bucuroasă că partida de călărie avea să o distragă de la faptul că tatăl ei plecase spre Caraibe în această dimineaţă. Era un fapt împlinit, şi deşi nu ar mai fi avut de ce să se simtă supărată că nu o luase cu el, încă se simţea aşa. Până la urmă, ea era cea care fusese victima directă a acelor piraţi afurisiţi, aşa că ea ar fi trebuit să aibă

şansa de a se răzbuna pe Ticălos, în timp ce tatăl ei s-ar fi ocupat de nemernicul care îl manevra pe acesta. Dar dorinţele ei nu fuseseră luate în consideraţie…

Se îmbrăcase deja pentru întâlnire într-un costum de călărie albastru-închis, singurul costum mai închis la culoare pe care i se permitea să-l poarte. Ducându-şi pălăria cu pene şi haina în salon, se întrebă dacă ar reuşi să mănânce ceva înainte de a pleca de acasă. O amuza faptul că era emoţionată la gândul întâlnirii cu necunoscutul. Probabil că-i dădea acestei partide de călărie o importanţă mai mare decât merita. Poate că străinul avea o constituţie demnă de admiraţie, dar era posibil să aibă chipul unei broaşte râioase.

Gândul acesta o făcu să râdă în gura mare, moment în care Amy Anderson apăru în uşă, încă încercând să-şi dea jos mănuşile. Amy îşi adusese cu ea gemenii, pe Glorianna şi Stuart, deoarece altfel nu ar fi putut scăpa de plângerile lor. Aveau aceeaşi vârstă ca fraţii gemeni ai lui Jacqueline, şi cei patru copii adorau să dea împreună de necaz ori de câte ori Amy şi Warren erau în Londra. Stuart şi Glori se grăbeau deja să urce scările, trecând pe lângă mama lor.

— Iei masa singură? întrebă Amy, aşezându-se pe scaunul de lângă Jacqueline.

Amy era verişoara lui Jacqueline şi-i devenise, de asemenea, mătuşă atunci când se căsătorise cu unchiul lui Jack, Warren Anderson. Naviga cu soţul ei, ba chiar îşi crescuseră copiii pe mare, însoţiţi întâi de doicile acestora, apoi de tutori Dar acum corabia lui Warren plecase în această dimineaţă împreună cu corabia lui Boyd şi cu a Georginei, îndreptându-se cu James spre Caraibe, şi pe niciuna nu se afla vreo femeie.

— Tocmai ai ratat-o pe mama. A plecat să ia prânzul cu mătuşa Roslynn.

— Mă gândeam că poate are nevoie să fie înveselită, de aceea am trecut pe aici, dar sunt sigură că Ross se va ocupa de asta.

— Şi tu nu ai nevoie de înveselire, când ai fost lăsată

pe uscat?

— Este prima dată când Warren navighează fără mine de când ne-am căsătorit, replică Amy. Cât am fost însărcinată, a rămas cu mine acasă tot timpul.

— Deci eşti la fel de supărată ca mine că nu ai fost inclusă? întrebă Jack.

— Nu, dar, dacă eşti supărată, poate că ai nevoie de înveselire mai mult decât mama ta.

— Aşa-mi zice toată lumea, mormăi Jack.

— Începe atunci prin a-mi spune cine este, replică Amy rânjind. Mor de nerăbdare să aflu.

— Nu fi atât de criptică, verişoară, îi răspunse Jack dându-şi ochii peste cap. Nu pot citi gândurile.

— Ţi-ai întâlnit adevărata dragoste.

Ochii lui Jack se aprinseră.

— Muşcă-ţi limba! Nu s-a întâmplat aşa ceva. Retrage-ţi cuvintele, Amy, chiar acum!

Amy se încruntă înainte de a o mustra.

— Ei, nu te supăra. Ştiu că nu ai vrut să-l întâlneşti în timpul primului tău sezon şi poate că, de fapt, nu l-ai găsit încă. Poate că v-aţi întâlnit doar în trecere şi nu te-a impresionat deloc. Nici măcar nu l-ai văzut? Poate că şi el abia te-a văzut şi încă nu a început să te curteze?

— Destul cu atâţia de „poate”, mulţumesc foarte mult. Dacă tocmai m-ai blestemat spunând că am găsit bărbatul visurilor mele, nu te voi ierta niciodată.

Amy scoase un sunet dezaprobator.

— N-am făcut-o. Nu s-a pus niciun rămăşag, te asigur, şi mi-am învăţat deja lecţia: nu mai forţez lucrurile pariind că se vor întâmpla. Am avut doar unul dintre presentimentele mele, dar ştii că uneori se întâmplă să fie greşite. Poate că, de fapt, nici nu a fost vorba despre tine. Familia presupune că tu eşti următoarea la altar, aşa că am ghicit doar. Ar putea fi vorba despre Jaime.

Jacqueline nu crezu niciun cuvânt, dar, atât timp cât verişoara ei nu făcea unul dintre pariurile ei scandaloase, pe care nu le pierdea niciodată, nu avea de gând să se îngrijoreze. Mai ales că premoniţiile lui Amy nu erau mereu

sincronizate. Dacă Amy prezicea că Jack urma să-şi găsească adevărata dragoste, acest lucru se putea întâmpla foarte bine anul viitor sau peste doi ani, ceea ce s-ar fi încadrat în planul pe care şi-l făcuse Jack şi i s-ar fi potrivit foarte bine.

Însă Amy putea fi, de asemenea, un izvor de informaţii misterioase, ceea ce o făcu pe Jack să întrebe brusc:

— Ai avut vreun presentiment legat de tata sau de soţul tău şi de ce se va întâmpla odată ce ajung în Caraibe?

— Nimic la fel de puternic precum presentimentul că ceva rău se va întâmpla pe care l-am avut atunci când aţi pornit cu toţii spre Bridgeport, Jack. De aceea nu sunt îngrijorată din cauza acestei călătorii.

Ei bine, asta nu era suficient de liniştitor. Putea însemna că nu avea să li se întâmple ceva rău, dar putea, de asemenea, însemna că nu urmau să aibă succes în descoperirea vinovatului. Dacă i-ar fi spus imediat tatălui ei despre biletul original de răscumpărare scris de către şeful Ticălosului, în timp ce se aflau încă în Caraibe… Nu, tatăl ei ar fi intrat drept într-o capcană, şi tot ar fi lăsat-o în urmă pe undeva. Dar ar fi trebuit să-i spună de îndată ce se întorseseră la Londra, şi atunci ar fi fost deja plecat de o lună întreagă, nu doar de câteva ore, iar ea ar fi avut de aşteptat încă vreo lună pentru a afla ce s-a întâmplat, în loc de două luni sau mai mult. Frustrată, îşi dădu seama că pentru ea niciuna dintre aceste situaţii nu era avantajoasă.

Dar, gândindu-se la secretul pe care îl ţinuse mai mult decât ar fi trebuit, îşi întrebă deodată verişoara:

— Poţi ţine un secret?

Amy chicoti.

— Nu sunt sigură.

Asta o făcu pe Jack să nu mai menţioneze biletul şi să nu o mai întrebe pe Amy dacă ştia ce s-ar fi întâmplat în cazul în care ar fi dezvăluit mai repede existenţa acestuia. În loc de aceasta, spuse:

— Am întâlnit pe cineva aseară la balul mascat şi nu-mi dau seama despre cine este vorba.

— Ai atât de mulţi admiratori, cu siguranţă este…

Jacqueline interveni:

— Nu, mi-a spus că nu este unul dintre ei.

— Şi care este secretul?

— Mă interesa, admise Jack, ruşinată.

— Dar este o veste minunată! Şi să-ţi fie ruşine că ai încercat să mă convingi că presentimentul avut nu era despre tine!

Jack scoase un sunet dezaprobator.

— Dar nu este deloc minunat, când ar putea fi oricine, chiar cineva cu totul nepotrivit. În plus, am fost doar intrigată.

— Deştept individ. Poate că aceasta a fost strategia lui. A vrut să-ţi aţâţe curiozitatea pentru a se diferenţia de restul şi a reuşit. Este nevoie de cineva cu totul deosebit pentru a te cuceri, draga mea, şi nu este doar părerea mea. Toate mătuşile noastre au spus acelaşi lucru, inclusiv mama ta. Dar nu sunt sigură că-mi place referirea ta la „nepotrivit”. Chiar nu ai deloc idee cine ar putea fi?

— Nu, şi nici nu a rămas până la îndepărtarea măştilor, la miezul nopţii, aşa că nici măcar nu ştiu cum arată. Este enervant să ştiu că aş putea trece pe lângă el pe stradă şi nu l-aş recunoaşte.

Era îngrijorată că nu avea să-l recunoască după-amiază, în parc. Sau că el aflase seara trecută, după dans, cine era tatăl ei – cum ar fi putut să nu afle, când prezenţa confirmată a lui James pusese în mişcare fabrica de zvonuri? Dar poate că tocmai de aceea plecase străinul atât de devreme. Ar putea fi un laş, până la urmă, unul care nu îşi dorea să-şi forţeze norocul apropiindu-se din nou de James Malory sau de fiica acestuia.

Terminând de mâncat, Jacqueline se ridică de la masă pentru a-şi pune haina şi apoi pălăria veselă, decorată cu o singură pană de un albastru-deschis. Remarcând costumul de călărie, Amy ridică dintr-una din sprâncenele ei negre şi întrebă:

— Ai nevoie de o escortă? Aş fi fericită să te însoţesc.

Jack râse.

— Nu ştii despre cei patru haidamaci pe care i-a angajat tatăl meu? Nu pot ieşi din casă fără ei. Iar Artie nu mi-ar pregăti calul fără a-i anunţa pe ei mai întâi. Ne vedem mai târziu, mătuşică ştrengăriţă. Şi te rog să nu mai ai presentimente legate de mine!

— Am stabilit deja că poate nu a fost despre tine, dar tot a fost ceva pozitiv! strigă Amy după ea în timp ce Jack ieşea grăbită din încăpere.

Escorta o aştepta într-adevăr, unul dintre cei patru ajutând-o să urce pe iapa ei roşcată. Ea se gândi că era încă destul de devreme pentru întâlnirea din parc cu străinul misterios, aşa că merse încet pe drumul spre parc. N-o putea numi chiar întâlnire, cu cei patru bărbaţi însoţindu-i. Dar ar putea călări unul lângă celălalt, pentru a se cunoaşte mai bine. Şi ar putea să afle cine era el cu adevărat!

Capitolul 7

Jacqueline găsi trandafirul roşu de care era ataşat un mic plic sigilat pe masa de pe hol, alături de un teanc nou de invitaţii la petreceri. Le luă pe toate şi urcă în dormitorul ei, aruncându-le pe măsuţa de toaletă înainte de a se trânti pe pat, oftând deznădăjduit. Nu era furioasă, deşi era cu siguranţă iritată şi profund dezamăgită, iar combinaţia nu era deloc una plăcută. Prefera furia, cu care se putea descurca mai uşor. Putea să ţipe şi să se încrunte, lăsând apoi totul în urmă, în timp ce acest amestec copleşitor de sentimente urma să persiste până avea să fie înlocuit de o altă emoţie.

Se ridică în cele din urmă oftând din nou şi-şi dădu jos pălăria şi jacheta de călărie. Şi se uită ţintă la firul de trandafir roşu din cealaltă parte a camerei. Dacă era de la

el, avea să-i rupă fiecare petală, dar nu credea că era de la el. Numeroşii ei admiratori obişnuiau să-i trimită flori. Umpleau fiecare cameră din casă, şi înainte de a se usca şi de a muri, acestea erau înlocuite de noi flori, şi mai extravagante. Dar niciunul nu-i trimisese vreodată un singur trandafir.

Nu se grăbi spre măsuţa de toaletă, dar respiraţia îi era puţin îngreunată când deschise plicul şi luă în mână biletul dinăuntru.

Mii de scuze. Am fost fatalmente reţinut.

Şi era semnat: „Al tău, devotat.”

Ba chiar subliniase „devotat”. Dar ea nu era câtuşi de puţin mişcată, după ce petrecuse câteva ore în parc, bătând de-a lungul şi de-a latul poteca de călărie de zeci de ori. Ar fi putut trimite pe altcineva care să-i spună că nu aveau să călărească împreună astăzi.

Puţin după aceasta, sosi camerista ei, să o ajute să se pregătească pentru serata la care urma să participe – un nou lucru care să o facă să îşi aducă aminte cât de târziu era şi câte ore pierduse în parc. Dar, odată îmbrăcată în rochia de bal de un albastru-deschis, se simţi din nou nerăbdătoare şi se grăbi în jos pe scări. O mică parte din nerăbdare se datora speranţei că avea să-l întâlnească din nou pe străin la bal. Cea mai mare parte se datora însă faptului că urma să fie însoţită de către fratele ei, Jeremy, împreună cu soţia lui Danny, lăsând-o pe Georgina să se odihnească puţin după atâtea petreceri. Şi, în afară de nunta lui Judy, îl văzuse prea rar pe fratele ei mai mare din primăvară, de când ea şi Judy plecaseră pentru debutul lor american.

Jack îi zâmbi soţiei fratelui ei, care avea părul alb ca zăpada şi era uluitor de frumoasă, ca de obicei. Danny nu-şi lăsase niciodată părul să crească, deşi acum nu mai era nevoie să se deghizeze în băiat. Separată de părinţii săi în copilărie, Danny crescuse într-una dintre cele mai rău famate părţi ale Londrei, împreună cu un grup de orfani

hoţi, iar părul tuns scurt îi permisese să treacă drept băiat pentru a evita necazurile de alt fel. Jeremy nu ar fi întâlnit-o niciodată dacă nu ar fi avut nevoie să angajeze un hoţ care să-l ajute pe prietenul său Percival Alden cu o problemă personală. Fusese amuzant când Danny îl întâlnise la Nathan Tremayne pentru prima dată şi acesta întrebase dacă nu cumva erau rude, de vreme ce şi părul lui era de un blond la fel de deschis ca al ei!

— Spune-mi la cine trebuie să mă încrunt şi cine primeşte o bătaie prietenească pe spate în seara aceasta? zise Jeremy în timp ce ea – şi trecu braţul pe sub al lui, lăsându-se condusă spre trăsură.

— Nu trebuie să te încrunţi la nimeni. Sunt destul de plăcuţi toţi. În plus, nu poţi să-i sperii aşa cum o face tata. Eşti prea frumos, frate. Asta nu te ajută să fii intimidant. De ce nu-mi spui mai bine de ce nu ai venit dimineaţă, să-ţi iei rămas-bun de la tata?

— Eram prea furios, murmură Jeremy, apoi adăugă bodogănind: Sper că a crezut că m-am strecurat clandestin la bordul vasului *Maiden George* şi a pierdut timp căutându-mă, înainte de a porni la drum.

Jack izbucni în râs.

— Nu speri cu adevărat aşa ceva.

— Nu mă îndoiesc că aşa a fost, spuse Danny. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană aurie.

— Ei bine, nu pot spune că sunt surprinsă, când şi eu simt exact la fel.

Jeremy desfăşură deodată o hartă, o puse în poala lui Jack şi arătă spre o insulă.

— Într-acolo se îndreaptă flota lui tata, spuse el. Şi aici a fost capturat Pierre Lacross cu atâţia ani în urmă.

Jack se uită cu atenţie la ce-i arăta Jeremy.

— Dar acolo nu este nimic.

— Asta, pentru că insula nu are nume şi este prea mică pentru a apărea pe hartă. Există în Caraibe multe asemenea insule micuţe pe care criminalii de un fel sau altul se pot ascunde. Aşa cum ţi-am mai spus, cunosc bine

aceste insule.

Danny se lăsă pe spate cu un oftat.

— Este obsedat de misiunea aceasta, dacă nu-ţi era deja clar, Jack. Îmi este greu să-l conving să nu ia următoarea corabie care se îndreaptă într-acolo.

Jack se gândi puţin dacă să mărturisească sau nu că şi ea ar pleca cu el, dar în loc de aceasta spuse:

— De ce, Jeremy? Să-l ajungi pe tata şi el să te închidă într-o cabină pentru întreaga durată a călătoriei – şi să fie furios că nu l-ai ascultat şi nu te-ai ţinut deoparte?

— Vezi? spuse Danny, arătându-şi satisfacţia. Am spus aproape acelaşi lucru, nu-i aşa, Jer?

— Voi două ştiţi că nu mai simt adolescentul pe care l-a găsit în tavernă cu atâţia ani în urmă, nu-i aşa?

Danny începu să chicotească.

— Mi-ar fi plăcut să văd faţa lui James în ziua aceea când i-ai spus că eşti fiul lui, arătând exact ca unchiul Anthony la vârsta respectivă.

Jeremy semăna încă nefiresc de mult cu unchiul lor Anthony, dar Anthony şi Jeremy aveau amândoi părul negru şi ochii de cobalt ai strămoşilor lor ţigani, în timp ce James, nu. Soţia lui Tony chiar îl acuzase pe acesta că minţea cu privire la paternitatea lui Jeremy. Chiar şi James găsise acest lucru amuzant – în cea mai mare parte.

— La început, nu m-a crezut, cel puţin nu înainta» să-i spun cine era mama mea, zise Jeremy. Dar este irelevant, de vreme ce mă tratează în continuare ca pe un copil.

— Nu cred că a fost foarte plăcut să creşti în taverne, remarcă Jacqueline. Cel puţin până te-a găsit.

— Nu a fost chiar aşa rău, deşi aş fi preferat să plec pe mare cu el. Şi pentru un timp am reuşit să fac asta, până la acea bătălie maritimă cu Nick. Tata a cumpărat acea plantaţie din Jamaica pentru a avea un loc în care să mă lase după ce aproape am fost rănit în bătălie. Dar cel puţin m-a luat cu el când s-a întors în Anglia pentru a se răzbuna pe Nick, şi ştii prea bine ce surpriză s-a dovedit a fi acest lucru, cu Nick căsătorindu-se cu verişoara Regina. Apoi tata m-a lăsat cu unchiul Tony în timp ce s-a întors în Caraibe

pentru a scăpa de plantaţie. Sigur, dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat aşa, tu nici nu te-ai fi născut.

— Încă mi se pare uluitor că tatăl tău a fost pirat, spuse Danny.

— Pirat gentleman, spuseră Jeremy şi Jack deodată, apoi izbucniră în râs pentru că o corectaseră pe Danny.

Apoi Jeremy continuă:

— Era doar un joc pentru el: ataca orice corabie care părea să-i ofere o provocare, doar pentru a-şi testa abilităţile. Şi am aflat direct de la secundul său, Connie, că singurul motiv pentru care a plecat pe mare a fost faptul că era atât de sătul să fie unul dintre cei mai cunoscuţi libertini din Londra, unde nimic nu-i mai stârnea nicio emoţie, nici măcar duelurile.

— Şi a avut nevoie de un deceniu întreg pentru a începe să aibă din nou sentimente?

— Nu, a lipsit atât de mult pentru că fraţii lui l-au dezmoştenit. Dar timpul petrecut pe mare i-a adus în cele din urmă salvarea. S-a distrat, şi poate că nu s-ar fi întors niciodată dacă nu m-ar fi găsit pe mine.

— Decizia tatălui tău de a se întoarce în Anglia este direct responsabilă pentru destul de multe căsătorii, remarcă Danny. A sa, a mea, a lui Amy. Trei dintre unchii lui Jack nu şi-ar fi întâlnit soţiile dacă tatăl tău nu le-ar fi adus sora în Anglia. Gândeşte-te la toată fericirea pe care a creat-o pentru el şi pentru noi ceilalţi împăcându-se cu fraţii lui – pentru tine. Ar trebui să începem să-l numim Cupidon.

— Muşcă-ţi limba, zise Jack.

— Pentru Dumnezeu, doar nu vrei să-mi insulţi tatăl, Danny, mormăi Jeremy.

— Glumeam, replică Danny. Apoi îi făcu cu ochiul lui Jack şi adăugă: Dar amintiţi-vă că acum câteva minute eraţi gata să-l mâniaţi grăbindu-vă pe urmele lui. Cred că mi-am făcut clar înţeles punctul de vedere.

Jeremy nu mai spuse nimic, dar asta nu însemna că nu fierbea în suc propriu. Dar ajunseseră la casa lui Lady Marshall, care găzduia serata, unde aveau să găsească muzică şi un bufet. Iar misteriosul străin nu era acolo. Sau,

dacă era, nu se lăsase văzut. După ce se uită prin încăpere timp de câteva minute, Jack fu destul de sigură că-i cunoştea pe toţi bărbaţii prezenţi.

Inventă nenumărate scuze pentru faptul că el părea să fi renunţat la a o curta. Nu putuse primi o invitaţie deoarece nu făcea parte din nobilime. Era atât de hidos, încât îi era ruşine să-şi arate faţa. Era un laş, care nu voia să se lege de cineva cu un tată atât de periculos. Nu dorea să se mulţumească doar cu prietenia ei, deşi ea îl asigurase că era tot ce-i putea oferi anul acesta. Toţi ceilalţi admiratori ai ei ştiau deja acest lucru, şi doar câţiva dintre ei renunţaseră destul de devreme. Restul erau încrezători că, în timp, aveau să-i schimbe părerea.

Încă nu auzise nicio bârfă legată de tânărul ei misterios, deşi câteva debutante pomeniseră că-l remarcaseră la balul mascat şi se întrebaseră cine era. Dar chiar şi ele erau interesate să o întrebe mai degrabă despre tatăl ei, de vreme ce el încă reprezenta picanteria săptămânii.

Giles fu primul dintre curtezanii ei care se apropie de ea. Era unul dintre lorzii frumoşi care îi făceau curte, şi ea îi aprecia isteţimea şi umorul. Chiar spera că avea să fie liber anul viitor, când probabil avea să fie nevoită să-şi aleagă un soţ. Era o probabilitate destul de mare să fie, de vreme ce se proclama singur drept libertin.

— Eşti gata să te căsătoreşti cu mine? îi şopti el, astfel încât Jeremy să nu-l audă.

— Nu-ţi poţi menţine reputaţia de libertin dacă mă tot întrebi asta, îl certă ea zâmbind.

— Ţi-am jurat că renunţ la tot pentru tine, Jack. Se uită în jur pentru a fi sigur că James nu era în apropiere şi adăugă: Nu am putut să nu remarc cât de intimidaţi erau rivalii mei de prezenţa tatălui tău. Eu nu sunt, ştii doar. De fapt, chiar mă gândeam să-l invit la o rundă sau două la Knighton Hall, să ne cunoaştem mai bine. Am auzit că din când în când îi place să exerseze acolo.

Jack râse.

— Dacă vrei să-i spui aşa. Dar va trebui să aştepţi

până se întoarce la Londra. Este plecat pentru câteva luni.

Giles păru de-a dreptul încântat şi o conduse pe micul ring de dans. Jack chicoti în sinea ei. Va trebui să-l avertizeze pe Giles să privească unul din meciurile tatălui ei înainte de a risca să-l provoace – dacă chiar vorbise serios.

*

În următoarea zi, Jack călări din nou în parc, doar în caz că misteriosul tânăr avea să-şi facă apariţia, dar de această dată nu întârzie prea mult. Ridicând din umeri, decise că-şi pierduse destul timp şi gânduri cu un bărbat pe care nu-l cunoştea şi pe care nici nu avea să-l cunoască, probabil. Era timpul să uite de curiosul străin şi să se bucure în continuare de restul sezonului.

Întoarsă acasă, găsi un alt trandafir roşu pe măsuţa din hol. Jacqueline râse şi fugi cu el la etaj, punându-l cu grijă pe pat cât timp se schimbă repede din costumul de călărie într-o fustă confortabilă şi o bluză, pentru restul după-amiezii, până avea să se pregătească pentru petrecerea din acea seară, care era încă la multe ore distantă.

Deschise biletul şi citi.

Circumstanţele au conspirat pentru a-mi dejuca planurile. Trebuie să părăsesc Anglia din motive familiale şi nu ştiu când mă pot întoarce sau dacă ar trebui să mă întorc. Doar tu mă poţi aduce din nou la Londra, Jacqueline Malory. Cer doar puţină speranţă că ai putea dori să mă întorc, şi mi-o poţi oferi venind să-ţi iei rămas-bun. Corabia mea pleacă la apus, odată cu fluxul, şi este ancorată pe Tamisa lângă docuri, la Wapping. Te voi aştepta în dreptul scărilor la docul Wapping până în ultima clipă.

Din nou, semnase „Al tău, devotat”. Şi din nou subliniase devotat. Jacqueline zâmbi. Sigur că avea să meargă şi… Făcu o pauză. La docuri? La apus?

Citi din nou biletul, apoi încă o dată. De ce naiba

sugerase un loc atât de dezagreabil? Iar scrisul său îi părea vag familiar în acest bilet mai lung. Îl compară cu scrisul de pe primul bilet şi avu senzaţia distinctă că-l mai văzuse undeva, doar că nu ştia exact unde – apoi îşi aminti.

Zâmbetul îi reveni pe chip. Cu siguranţă avea să meargă să-l întâlnească la docuri, doar că încă nu era sigură cum.

Capitolul 8

— Planul nostru este pus în mişcare, aşa că nu mai avem cum să dăm înapoi, remarcă Jeremy. Eşti agitată?

— Nici măcar un pic, spuse Jacqueline, aşezându-se lângă el în brişcă şi zâmbind larg pentru a-şi întări afirmaţia.

— Sper că ai dreptate în legătură cu asta, Jack.

— Şi eu, îl asigură ea. Dar, în orice caz, suntem pregătiţi.

— Dar dacă este într-adevăr vorba despre netrebnicul care te-a răpit şi reuşim să-l capturăm, imaginează-ţi ce vor spune părinţii şi unchii noştri. Vor vedea că sunt la fel de capabil ca tatăl meu să mă descurc cu o misiune periculoasă. Mulţumesc pentru ocazia de a le dovedi acest lucru, ştrengăriţo.

Jack râânji.

— Plăcerea este de partea mea.

Aveau destul de mult de mers până la docurile de la Wapping. Dar oricare dintre docurile sau cheiurile Londrei putea fi periculos chiar şi în plină zi, cu atât mai mult la apus, aşa că atât ea, cât şi fratele ei erau bine înarmaţi pentru misiunea lor. Şi bine protejaţi. Jack aruncă o privire în spate pentru a se asigura că cele patru gărzi musculoase erau pe urmele lor, călare.

Şi nu-i spusese o minciună lui Jeremy. Cum să fie nervoasă când era atât de bucuroasă? Indiferent de rezultate, avea să-şi găsească răspunsurile în această

seară.

Jeremy conducea brişcă trasă de un singur cal, care avea o singură bancă lată, pentru o persoană, dar pe care puteau încăpea amândoi. Folosea acest vehicul atunci când avea de călătorit prin Londra singur, fără soţie şi copii, deoarece nu-i plăcea să călărească. O adusese în această seară pentru a sta amândoi pe banca lată, ceea ce le permitea să vadă bine drumul în timp ce se apropiau de scările de la docul Wapping.

Puţin mai târziu, Jeremy remarcă:

— Ştii, dacă este într-adevăr unul dintre curtezanii tăi, ar fi avut timp să te viziteze pentru a-şi lua rămas-bun într-un salon drăguţ. Nu te-ai gândit la asta?

— Admiratorii mei sunt întorşi de la uşă, aşa că nu ar fi putut. Este posibil să fi încercat şi să fi lăsat apoi biletul.

— Niciun vizitator? La naiba, Jack, am crezut că vei avea parte de un sezon normal. Asta nu sună deloc normal.

— Am parte, dar…

— Nu contează, nu este nimic normal nici în legătură cu numărul de admiratori care te curtează. O să-i sileşti pe Artie şi pe Henry să iasă la pensie dacă au de trântit uşile atât de des.

— Prostii, cei doi marinari adoră să trântească uşile. S-au plâns atunci când le-au permis admiratorilor mei să intre!

Jeremy scoase un sunet dezaprobator.

— Aş fi crezut că tu, dintre toate femeile, nu ai avea nicio problemă în a le face vânt bărbaţilor cu care nu intenţionezi să te căsătoreşti. Subtilitatea nu este una dintre calităţile tale, Jack.

— Nici nu am fost subtilă. I-am avertizat că nu voi lua în consideraţie propunerile de căsătorie anul acesta. Doar că sunt încăpăţânaţi. Aşa că nu este vina mea dacă-şi dau seama prea târziu că, atunci când spun ceva, aşa este.

— Am atins o coardă sensibilă? Sau eşti agitată?

— Niciuna, nici cealaltă, dar poate îmi spui de ce un bărbat are impresia că poate face o femeie să se răzgândească doar fiind perseverent.

— Glumeşti, nu? Un „nu” nu m-a descurajat niciodată, m-a făcut doar să fiu şi mai fermecător.

— Dea bărbaţii sunt interesaţi numai de vânătoare? Sau, în acest caz, mai degrabă de competiţie?

— Probabil de ambele, dar, mai mult decât toate, este vorba despre tine, ştrengăriţo. Eşti cea mai bună partidă a sezonului. Ar fi, de asemenea, lovitura secolului pentru orice tânăr să se căsătorească cu fiica lui James Malory fără a fi biciuit mai întâi.

Ea râse.

— Da, ar fi şi asta.

— Dar, dacă te-ai înşelat, insistă Jeremy, şi avem de-a face doar cu un peţitor nesuferit de insistent? Îţi place acest individ mai mult decât toţi ceilalţi?

Jack zâmbi larg.

— Ţi-am spus deja. Mi-a stârnit interesul pentru că a făcut-o pe misteriosul, lăudându-se că vrea să mă cucerească, dar refuzând să-şi dezvăluie numele. Mi-ar plăcea să rezolv acest mister înainte să părăsească Anglia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack! Jeremy se uită ţintă la ea pentru un moment, înainte de a clătina din cap. Te joacă pe degete. Sună a ceva ce aş fi făcut eu dacă aş fi fost suficient de hotărât, pe vremea când alergam încă după fuste. Şi-a croit drum în fruntea haitei tale ridicole de admiratori, nu-i aşa? Planul lui a funcţionat. Am de gând să-l pocnesc eu însumi dacă te-a ademenit la docuri doar pentru a fi singur cu tine, departe de restul competiţiei. Probabil vrea doar să-ţi fure un sărut înainte de… Au încercat să-ţi fure săruturi?

Arăta dintr-odată destul de furios. Jacqueline chicoti.

— Sigur că au încercat, dar încă nu mă interesează săruturile. Chiar a fost nevoie să-l lovesc pe Lord Giles acum câteva săptămâni, pentru a-l face să priceapă acest lucru. I-am învineţit ochiul, şi nu mi-a părut deloc rău, deşi i-am acceptat scuzele a doua zi. Dar, când voi fi pregătită pentru săruturi, probabil că eu voi fi cea care le va fura, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji din cauza aceasta.

— Asta ar trebui să mă liniştească? mormăi el, dându-

şi ochii peste cap, dar nu duse discuţia mai departe.

Capitolul 9

Docurile construite la Wapping erau bine protejate de pereţii înalţi care le înconjurau. Corăbiile trebuiau să treacă prin câteva bazine pentru a ajunge de la Tamisa la depozitele cochete de pe doc, în care se depozitau numai mărfuri de lux. Dar, pentru a găsi scările prin care se ajungea la râu în timpul fluxului, gărzile lui Jack şi Jeremy trebuiră să urmeze drumul şerpuit din afara docurilor împrejmuite, pentru a ajunge pe Wapping Street, ce venea de-a lungul malului. Strada era suficient de mult înălţată deasupra marcajului pentru flux pentru a permite o panoramă largă asupra vaselor din port, dintre care unele se îndreptau deja spre canal. Chiar şi de la această distanţă de intrarea pe doc se puteau vedea câteva vehicule îndreptându-se în ambele direcţii.

— Încă speri că totul este justificat? o întrebă Jeremy pe Jack.

— O, nu, sper că nu.

Confruntarea cu Ticălosul, oportunitatea de a se putea răzbuna în sfârşit, asta avea să fie un vis devenit realitate. Nu ar fi ghicit niciodată că el stătea în spatele acestui nou complot dacă nu i-ar fi recunoscut în cele din urmă scrisul în biletul mai lung pe care îl primise în acea zi. La insistenţele ei, tatăl ei îi arătase scrisoarea de răscumpărare pe care familia Anderson o recuperase de la oficiul poştal în noaptea în care ea fusese răpită din Bridgeport. Nu avea scrisoarea de răscumpărare, aşa că nu putea compara scrisul cu cel din biletul primit, dar era aproape sigură că era acelaşi. Iar „aproape sigură” fusese suficient pentru a o convinge să vină pregătită la această întâlnire şi să inverseze rolurile cu Ticălosul – dacă era vorba despre el.

Încă fierbea de mânie din cauză că el reuşise să o

păcălească cu acea perucă blondă şi cu masca ce-i acoperise faţa şi-i înăbuşise vocea. Şi cu siguranţă studiase obiceiurile nobilimii, deoarece manierele lui impecabile o înşelaseră.

Dacă era vorba despre el, Jack ar fi preferat să-l împuşte, pur şi simplu, dar Jeremy o convinsese că Ticălosul ar putea deţine informaţii valoroase despre şeful lui şi despre localizarea acestuia, informaţii care le-ar fi putut ajuta tatăl. Le-ar putea trimite la acesta şi la Drew în cea mai mare grabă. Aşa că Jeremy o convinsese că cel mai bine ar fi să fie întâi interogat – brutal, spera ea – şi apoi trimis repede la închisoare, unde avea să-şi aştepte judecata şi condamnarea la spânzurătoare.

Dar dacă nu era vorba despre el – la naiba, spera cu adevărat ca bărbatul misterios să nu fie unul dintre admiratorii ei, în ciuda faptului că o intrigase atât de tare. În seara aceasta urma să aibă parte de răzbunare.

Trecură de nişte scări la baza cărora două femei şi un copil care tocmai fuseseră debarcaţi de pe un vas de pasageri aşteptau cu bagajele, sperând să poată opri o trăsură spre Hackney. Dar, cu docurile împrejmuite, nu era locul ideal de a ajunge la ţărm. Majoritatea vaselor de pasageri care-şi descărcau încărcătura înainte de primi aprobarea pentru ancorarea la dană făceau acest lucru în apropierea debarcaderelor, unde se puteau găsi mai uşor vehicule de închiriat.

Dar râul era deosebit de aglomerat, şi căpitanii nu puteau ancora întotdeauna în cele mai potrivite locuri.

Următoarele scări erau la o distanţă considerabilă în susul străzii, dar, pe măsură ce se apropiau, văzură un bărbat stând în capul lor. Dacă pe peretele de lângă scări se afla vreo plăcuţă cu numele acestora, nu o puteau încă vedea. Vehiculul din spatele lor îi urma îndeaproape; tocmai trecuse în faţa gărzilor călare ale lui Jacqueline şi ar fi depăşit probabil brişcă lui Jeremy dacă o trăsură nu ar fi blocat deja cealaltă parte a străzii, făcând depăşirea mult prea periculoasă. Dar Jeremy îi făcu semn să treacă atunci când încetini, apropiindu-se de scări.

— Cel puţin Percy a reuşit să ajungă, spuse el cu un rânjet, văzând trăsura oprită la o oarecare distanţă de omul care aştepta, cu spatele spre ei.

— Aveai îndoieli?

— Ei bine, am făcut acest plan la repezeală. Şi Percy este renumit pentru felul în care încurcă lucrurile.

— Renumit? Acest lucru obişnuia să fie o certitudine! chicoti Jack. Dar asta nu s-a mai întâmplat de ani buni, nu? Altfel, nu i-ai fi cerut ajutorul.

— Într-adevăr, în ultima vreme se poate conta pe Percy să urmeze instrucţiunile întocmai. Obişnuieşte chiar să şi le noteze!

Percy fusese trimis la Knighton Hall să angajeze toţi luptătorii plini de muşchi pe care îi putuse găsi şi să mai caute în altă parte dacă nu găsea suficienţi, astfel încât să umple trăsura lui spaţioasă. Individul singuratic stătea privind în direcţia opusă, fără să arunce nicio privire în spate. Părea să se uite la Percy şi la birjarul acestuia, care erau aplecaţi, prefăcându-se a inspecta una din roţile trăsurii.

— A sosit momentul adevărului, spuse Jeremy.

— Este destul de înalt pentru a fi tipul meu misterios, îi zise Jacqueline fratelui ei. Şi are aceeaşi culoare a părului, deşi nu mă gândeam că este atât de lung.

Coada blondă ajungea până la jumătatea spatelui bărbatului.

— Dar Ticălosul are părul negru, aşa că, dacă el este cel care a fost la bal, purta perucă şi atunci, şi acum.

— Crezi deci că este Ticălosul?

— Nu sunt absolut sigură, dar voi şti atunci când se întoarce. Nu voi uita niciodată acea faţă.

Jeremy sări jos din brişcă, uitându-se spre ea pentru a-i spune:

— Aşteaptă…

Ea sări lângă el înainte să-şi fi terminat fraza, ceea ce-l făcu să scoată un sunet clar de neplăcere. Dar se apropiară împreună de bărbat. Iar acesta trebuie să-i fi auzit în sfârşit, deoarece se întoarse către ei. Purta afurisita

de mască pe care o avusese şi la bal? Un admirator nu ar fi făcut asta, nu? Dar Ticălosul, da, cu siguranţă, deoarece ştia că ea nu s-ar fi apropiat de el dacă ar fi văzut că era bărbatul care o răpise în Bridgeport.

I se părea incredibil că încă făcea pe misteriosul. Jeremy îşi întinse braţul, oprind-o să se apropie prea mult de el.

— Asta nu se va întâmpla, amice, spuse Jeremy pe un ton extrem de neprietenos. Dă-ţi jos masca, altfel sora mea se întoarce în trăsură.

— Aşa voi face, spuse bărbatul misterios.

Dar nu făcu nicio mişcare în acest sens – şi în acel moment din trăsura din spatele lor, care nu-i mai depăşise, ţâşniră câţiva bărbaţi, în timp ce alţii săreau peste zidul puţin înalt care mărginea malul râului. Percy şi oamenii lui, aflaţi la câţiva metri depărtare, alergau în ajutor, dar încă nu erau suficient de aproape. Şi, în ciuda faptului că haidamacii care săriseră peste zid îl înconjurau pe Jeremy, cineva tot se repezi să-i dea una cu o scândură în cap. Oribilul sunet făcut de lovitură o făcu pe Jacqueline să se întoarcă, rămânând fără suflu în timp ce fratele ei se clătina; avea însă un cap rezistent. Îl împuşcă pe atacator, doborî un altul cu patul pistolului şi apoi îl atacă cu pumnii pe cel de-al treilea. Dar unde naiba erau gărzile ei?

Erau de asemenea înconjurate. Îi văzu pe cei patru în spatele trăsurii, atacaţi. Nu era sigură că ar fi putut scăpa de duzinile de oameni care îi atacau, în ciuda dimensiunilor lor.

Era o adevărată armată de lepădături acolo, şi o trecu un fior de teroare când văzu că o parte dintre ei arătau a piraţi. Cei din apropierea ei se despărţiseră, jumătate înconjurându-l pe Jeremy şi cealaltă jumătate luptându-se cu oamenii lui Percy. Dar Jeremy rezista. Era la fel de înalt ca Anthony şi la fel de bine clădit. Şi, deşi nu era la fel de priceput ca tatăl lor la lupta cu pumnii, era totuşi un luptător excepţional, brutal la nevoie, şi deja mai doborâse încă patru atacatori. Dar, când unul cădea, un altul îi luă locul. Erau mult prea mulţi! Se împiedică şi, în momentul în

care căzu, fu copleşit de lovituri de pumni şi cizme.

Jacqueline văzu negru înaintea ochilor şi sări spre bărbaţii care îi blocau vederea înspre Jeremy, temându-se că l-ar putea ucide.

— Mă tem că nu se poate asta, auzi în timp ce era trasă la o parte. Ştiam că nu-mi vei rezista, Jack, îi mai şopti el, insolent.

Ea îşi ţinu respiraţia, recunoscând acum fără niciun dubiu acea voce, şi încercă să ajungă la pistol. Dar Percy ajunse la ea, strigând:

— Jack, haide să plecăm!

O prinse de braţ, făcând-o să scoată mâna din buzunar. La naiba, era iarăşi sincronizarea lui proastă; totuşi, îi dădu drumul, însă aproape o târî după el când căzu, lovit de un pumn. Iar cel care îl lovise era mascatul. Ticălosul!

Teama şi furia de a-l fi subestimat o copleşiră. Ei trebuiau să-l captureze pe el, nu invers! Se simţea oribil pentru că-i pusese pe Jeremy şi pe Percy în pericol pentru nimic. Şi, ce era cel mai rău, le oferise duşmanilor tatălui ei exact ceea ce căutau – ceva cu care să-l poată manipula.

Cuprinsă de furie, se întoarse, cu pumnul drept pregătit să lovească, însă lovitura îi fu deturnată de cel care-şi dăduse acum masca jos, dezvăluindu-şi faţa frumoasă atât de dispreţuită de ea.

— Tactici pe care mi le amintesc prea bine, spuse el, pe un ton aproape nostalgic! Apoi, întorcându-se spre oamenii săi, zise: Luaţi-i şi pe ei, dacă sunt în viaţă.

Pusese deja o mână peste gura ei, astfel că nu putea ţipa la el. Braţul lui îi înconjură talia, şi-i prinse celălalt braţ într-o strânsoare de oţel. Fu ridicată de la pământ în timpul acesta şi putu zări doar pentru o clipă cum cele opt brute care îi înconjuraseră fratele se traseră la o parte – pentru că Jeremy nu mai mişca.

Îngrozită de faptul că Jeremy putea fi mort, îşi înfipse dinţii în palma ce-i acoperea gura, gustând sângele în timp ce palma se apăsă şi mai tare peste gura ei.

Dar era deja la jumătatea scărilor, cărată de Ticălosul

care se grăbea să-şi pună prada la adăpost.

Felul în care o ţinea îi bloca orice mişcare, ca şi cum i-ar fi înfăşurat o funie strâns în jurul braţelor şi al pieptului. Nu putea ajunge cu niciuna din mâini la buzunarul în care-şi ţinea pistolul. Dar picioarele nu-i erau blocate şi atârnau pe lângă gambele lui, aşa că le ridică şi-şi luă avânt să lovească cu tocurile cizmelor în spatele genunchilor Ticălosului, pentru a-l dezechilibra, pregătindu-se în acelaşi timp pentru o cădere pe scări în caz că îi reuşea lovitura. Ar fi mers dacă el nu ar fi fost atât de înalt, dar aşa nu reuşi să obţină de la el decât un şuierat de durere, atunci când tocurile ei se loviră de partea de jos a coapselor lui. Braţul din jurul mijlocului ei se încordă, ceea ce-o făcu să respire cu dificultate.

Asta nu ar fi împiedicat-o să-l lovească din nou, dar nu mai rămăsese timp. Văzuse cele două bărci pescăreşti aşteptând la baza treptelor de piatră, acolo unde apa ajungea în timpul fluxului. Cele două bărci erau suficient de mari pentru a adăposti câte zece vâslaşi, dar nu justificau numărul mare de atacatori de pe stradă, mai mulţi decât ar fi fost nevoie pentru un echipaj. Nu erau cu toţii marinari?

Doi bărbaţi fuseseră lăsaţi cu bărcile, câte unul în fiecare. Iar Jack fu zdruncinată când Ticălosul sări într-una din ele.

Fu aşezată neceremonios pe banca din spate, cu faţa la corăbiile ancorate drept înaintea lor, pe Tamisa. Cu o eficienţă desăvârşită, unul dintre vâslaşi îi puse căluşul, astfel încât mâna – însângerată, spera ea – care îi acoperea gura să poată fi îndepărtată. Încercă din nou să ajungă la buzunar, dar doi bărbaţi din spatele ei fură mai rapizi. În timp ce căluşul era legat, îi traseră braţele în spate şi-i legară şi mâinile, la fel de repede.

Se auzi un trosnet puternic în spatele ei, iar Jack presupuse că era Jeremy, aruncat şi el în barcă. Nu l-ar fi luat dacă ar fi fost mort, nu? O speranţă firavă, dar totuşi o speranţă. Pe urmă, barca se clătină periculos, în timp ce urcau şi restul bărbaţilor, apucând vâslele.

În timpul răpirii, nu se auzise mare lucru, în afară de

câteva blesteme, gemete şi cuvintele spuse de Ticălos la sfârşit. Bătăuşii rămaseră tăcuţi în timp ce barca mai lungă era manevrată cu grijă, îndepărtându-se de ţărm. Jack era cu faţa spre mal acum şi văzu cum alţi bărbaţi erau căraţi sau ajutaţi să coboare scările spre cealaltă barcă. Nu putu vedea trăsura lui Percy, dar reuşi să zărească partea de deasupra a vehiculului lui Jeremy, în spatele zidului scund din capul scărilor, şi trăsura mai mare din spatele acestuia. Oare îi urmăriseră tocmai din Berkeley Square?

Urmau trăsurile să fie abandonate acolo? Cineva le-ar fi găsit, dar n-ar fi ştiut cui aparţineau decât dacă vreo câţiva dintre oamenii lui Jeremy ar fi scăpat – dacă mai erau în viaţă. Dar văzu atunci cum trăsura din spatele briştei lui Jeremy întoarse şi o luă pe drumul pe care venise, urmată îndeaproape de cea a lui Percy. Voiau deci să scape de trăsuri? O, Doamne, şi de cadavre? Tăcerea continuă era grăitoare. Doar un ordin fusese dat, făcând-o să înţeleagă cât de bine organizată fusese toată această răpire.

Cineva îi puse apoi un sac în cap. De ce? De această dată, ştia cine o răpise, aşa că de ce se oboseau să o mai împiedice să vadă? Sau poate doreau să-i ascundă faţa? Ticălosul mai făcuse acest lucru o dată, ţinând-o complet izolată de oamenii lui. Voia oare ca niciunul dintre piraţi să nu ştie cine era ea?

Sacul ce-i fusese aruncat peste cap era extrem de strâmt, apăsându-i nasul. Era o compensaţie prea mică faptul că bloca mirosul râului, miros cu care de altfel ea era extrem de familiarizată din multele ocazii în care-şi însoţise familia la docuri, pentru a-şi lua rămas-bun de la unul dintre cei cinci unchi Anderson.

Ştiu că ajunseră la destinaţie atunci când barca se izbi de una dintre corăbii. Fu ridicată şi aruncată peste umărul cuiva care urca o scară. Dacă sacul n-ar fi fost atât de strâns legat, i-ar fi putut cădea în timp ce ea atârna cu capul în jos peste umărul bărbatului.

Acesta traversă puntea, o uşă se deschise şi ea auzi mai multe perechi de paşi intrând în încăpere în spatele lor. Tresări atunci când cineva spuse:

— Cred că mi-a rupt nenorocita de falcă.

Se auzi un chicot.

— Dacă ar fi ruptă, n-ai mai putea spune asta, nu, amice?

Niciuna dintre aceste voci nu-i aparţinea Ticălosului, dar singurul răspuns fu un mormăit. Apoi Jack fu lăsată jos pe ceva moale, în apropierea podelei. Oricine ar fi cărat-o la bord cel puţin o făcuse cu grijă, aplecându-se, ca aterizarea să nu o lase fără respiraţie. Ticălosul? Nu ştia dacă el o cărase sau dacă se afla măcar în încăpere.

Dar nu fu dezlegată. Cineva îi scoase în schimb cizmele din picioare, deşi reuşi să lovească pe cineva în piept înainte să-i fie luate. Pumnalul ei zornăi pe podea atunci când căzu dintr-una din cizme. Unul dintre bărbaţi râse batjocoritor. Dar încă nu găsiseră pistolul ascuns în buzunar, şi ea se roti pentru a se sprijini pe partea aceea, într-o poziţie destul de inconfortabilă, însă nu avea de gând să le uşureze sarcina de a-l găsi.

Dar bărbaţii nu mai căutau alte arme, ci-i legau picioarele. Apoi îi auzi îndepărtându-se, şi uşa se închise. Însă unul dintre ei ar fi putut rămâne în urmă, nemişcat. Ticălosul. Şi ea nu ar fi ştiut acest lucru decât dacă el s-ar fi mişcat sau ar fi spus ceva, pentru că nu-i îndepărtaseră sacul de pe cap!

Capitolul 10

Fu lăsată singură mult, ceea ce-i dădu mult timp ocazia de a se gândi pe îndelete. Fusese un plan atât de elaborat, cu el fermecând-o la bal, cu biletele şi trandafirii. Dacă ar fi ales oricare alt loc din Londra pentru întâlnire, ea nu s-ar fi gândit niciodată că Ticălosul era cel care trăgea sforile. Încă i se părea greu de crezut că el fusese tânărul ei misterios, dar poate nu fusese el. El aranjase totul, cu siguranţă, şi chiar folosise aceeaşi deghizare în această seară, până când ea se apropiase suficient pentru a cădea

în capcană. Dar fusese nevoie de fineţe pentru a juca rolul unui gentleman, şi era mult mai probabil ca el să fi angajat un actor care să o farmece şi să o intrige la balul mascat. Omul acela fusese englez. Dicţia sa fusese una cultivată. Fusese tot ce nu era Ticălosul.

Frustrată de eşecul lor absolut, încă îngrijorată de starea lui Jeremy şi întinsă într-o poziţie inconfortabilă peste pistol, pentru a-l ascunde sub ea, îşi închise ochii, aşteptând sfârşitul acestui chin. Dar, nu peste mult timp, auzi uşa deschizându-se şi închizându-se, apoi o sigură pereche de paşi îndreptându-se spre ea şi oprindu-se aproape în spatele ei.

— Fratele tău nu este mort – dacă-ţi făceai griji.

Dacă? Dacă? Ticălosul, din nou. Avea o voce pe care ea n-ar fi putut-o uita niciodată, profundă, răguşită, uneori amuzată, însă atât de insuportabilă din cauza urii pe care i-o purta Jack.

Legăturile de la mâini îi zgâriară pielea când el le trase pentru a le tăia. Ea se ridică imediat şi-şi smuci sacul de pe cap. Pieptănătura i se desfăcuse, astfel că jumătate din păr îi alunecă pe spate. Iar spatele fu singura lui parte pe care o putu vedea, în timp ce el se îndepărta de ea, îndreptându-se spre un birou aflat de cealaltă parte a încăperii, cu părul negru fluturând în jurul umerilor săi largi.

El se aşeză în spatele biroului, oferindu-i o perspectivă clară asupra feţei sale de neuitat, pe care ea o ura, cu ochii turcoaz, cu pometii înalţi, cu maxilarul lat şi cu buzele pline care zâmbeau des – şi care zâmbeau şi acum. Îşi amintea cât de des zâmbea el fără niciun afurisit de motiv şi cât de mult o înfuriase acest lucru – cel puţin până când refuzul ei de a mai mânca ajunsese să-l înfurie pe el.

Şi-şi amintea şi de mirıştea neagră de pe obraji şi de deasupra buzei lui superioare. Nu-i plăcea să se bărbierească şi categoric nu o făcea zilnic. Dar era îmbrăcat ca un gentleman, într-o haină maro atent croită pe care acum o dădu jos, pantaloni negri, cizme lucioase şi o cămaşă albă cu lavalieră, pe care o dădu de asemenea jos. Îmbrăcat pentru a păcăli, astfel încât ea să creadă până la

sfârşit că el era bărbatul misterios.

Infamul Ticălos, pe care nu reuşise să-l captureze, aşa cum sperase.

Îşi scoase căluşul pentru a întreba:

— Cine este mincinosul pe care l-ai angajat să mă atragă aici? Vreau să ştiu pe cine voi gâtui – după tine.

El îşi aplecă puţin capul şi-şi întinse mâinile ca pentru a-i arăta ceva pe birou. Ea trebui să se ridice pentru a vedea, ceea ce nu era uşor de făcut, aşa cum era aşezată pe un pat de campanie jos, cu picioarele legate. Reuşi să o facă împingându-se tare cu ambele mâini.

Pe birou era aşezată masca de porţelan.

— Bună încercare, dar nu este posibil. Tu, la un bal, în ţinută de gală? Chiar dacă ai putea fura ţoalele pentru un astfel de eveniment dichisit, habar nu ai ce înseamnă să fii un domn rafinat şi fermecător. Masca nu dovedeşte nimic. Ţi-ar fi putut-o înapoia el.

— Mă răneşti.

— Aş vrea eu!

— Păreai să fii plictisită şi uşor intrigată, replică el nonşalant, apoi zâmbi în felul acela pe care Jack îl ura. Şi a funcţionat, aducându-te din nou direct în mâinile mele, nu-i aşa?

Ea încă refuza să creadă, dar oricum nu ar fi recunoscut în faţa lui chiar dacă l-ar fi crezut. Bărbatul care nu doar că o intrigase, ci o şi tulburase nu putea fi bărbatul pe care îl ura mai presus de orice. Dar putea să termine cu el acum şi aici, deoarece nesăbuitul nu fusese suficient de deştept pentru a o mai căuta şi de alte arme, lăsând-o deci cu două.

Scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă înspre el, dar el se lăsase jos în spatele biroului în secunda în care îl văzuse şi rămăsese ascuns acolo. Iar Jack nu îndrăznea să ţopăie înspre el cu picioarele încă legate. Ar fi căzut în faţă, şi pistolul i-ar fi fost luat într-o secundă.

Dar apoi îl auzi spunând cu un calm enervant:

— Nu mă poţi împuşca, Jack. Îl vor ucide pe fratele tău.

Faţa lui Jack se albi. Când fusese răpită data trecută, nu avusese pe nimeni de protejat, aşa că încercase să-l ucidă pe Ticălos cu fiecare ocazie. Eşuând de fiecare dată. Bărbatul era prea mare, prea iute, prea calculat, ghicindu-i mişcările înainte ca ea să le poată face. Împuşcătura ei ar fi fost auzită, alertând întregul echipaj.

Furioasă, mârâi:

— Hai atunci încoace, să-ţi zdrobesc capul în schimb.

Nu veni, desigur, dar râse de sugestia ei.

— Împinge-ţi pistolul pe podea spre mine.

— Pe naiba! Arată-te, laşule! Nu-l vor ucide pe fiul lui James Malory – nu dacă încă îţi doreşti ca tatăl nostru să se predea.

— Aveam nevoie doar de un ostatic. Apreciez că ne-ai oferit trei.

Suna mult prea încrezător, nu ca şi cum ar fi fost încă ascuns cu grijă în spatele biroului. Poate că ar putea sări în partea aceea fără să cadă, reuşind să ajungă la birou pentru a se căţăra pe el şi… El se ridică, oferindu-i o ţintă mare, pe care nu avea cum să o rateze. Dacă ar fi fost în bătaia pistolului, Jack ar fi apăsat trăgaciul fără să mai stea pe gânduri. Dar apoi nu ar mai fi avut nicio armă folositoare care să o ajute să facă faţă echipajului care ar fi năvălit în cabină după uciderea Ticălosului. Pumnalul pe care îl avea legat de coapsă nu i-ar fi fost de prea mare ajutor împotriva atâtor atacatori. Dar poate că Ticălosul putea fi folosit drept armă şi scut, garantând eliberarea ei, a lui Jeremy şi a lui Percy de pe vas. Echipajul nu ar face nimic dacă ar vedea că Jack avea un pistol lipit de spatele Ticălosului.

Probabil că el observase privirea ei gânditoare, deoarece spuse:

— Îţi pasă atât de puţin de fratele tău?

Aducerea lui Jeremy pe corabie era un dezavantaj clar pentru ea. Ticălosul avea să o ameninţe folosindu-se de Jeremy ori de câte ori avea să facă ceva care să-l deranjeze. Nu avea nevoie de sfoară pentru a-i lega mâinile. Trebuia să-i scoată pe toţi de pe corabie acum, în timp ce Anglia era încă la mică distanţă, ei putând ajunge la

ţărm înotând.

— Ba dimpotrivă, îmi iubesc fraţii, dar ei nu sunt aici, spuse ea. Am minţit pentru a-l proteja pe cel care a venit cu mine: dacă echipajul crede că este Jeremy Malory, el va fi în siguranţă.

— Cine este, atunci?

— Nimeni important, doar un lord scăpătat care seamănă cu fratele meu mai mare. De aceea îl angajez ocazional să se dea drept Jeremy, lucru necesar în această seară, de vreme ce ai vrut să ne întâlnim într-un loc atât de puţin atractiv.

— Şi celălalt domn?

Ea ridică din umeri.

— Cei doi sunt prieteni, aşa că a venit şi el. Crezi că cineva din familie mi-ar fi permis să mă întâlnesc cu vreo persoană în partea aceasta de oraş? Fratele meu m-ar fi încuiat în dormitor dacă aş fi îndrăznit să-i spun despre asta.

El oftă.

— Păcat!

— Păcat?

— Păcat că nu te cred. Dar comentariul tău cum că nu ţi-ar fi permis familia să vii la docuri ridică totuşi întrebarea de ce ai venit.

— Pentru că am suspectat că era vorba despre tine şi am vrut să mă asigur că vei fi spânzurat.

El zâmbea din nou.

— Nu, nu ai vrut. Ai fost prinsă în povestea aceasta cu admiratorul secret, îmi creşte inima gândindu-mă cât de nerăbdătoare erai să mă vezi din nou şi cum tu, cea mai curtată debutantă din Londra, ai venit la docuri pentru întâlnirea noastră.

— Eram nerăbdătoare să-l văd pe celălalt, marioneta angajată de tine. Pe tine vreau să te văd atârnând de o funie sau zăcând într-o baltă de sânge, ceea ce încă este o opţiune. Mişcă mâna în care ţinea pistolul. Aşa că împinge tu spre mine unul dintre pumnalele tale, să-mi tai funia care-mi ţine picioarele legate. Nu voia ca el să ştie că şi ea

avea un pumnal. Apoi mă vei conduce afară de aici şi jos de pe corabia ta.

— Chiar aşa?

Ea rânji, arătându-şi dinţii.

— Acum, Ticălosule, pumnalul!

El se aplecă pentru a scoate unul din cizmă şi-l puse pe birou în faţa lui, la îndemână pentru el, dar departe de ea. Jack oftă.

— Îţi imaginezi de câtă voinţă am nevoie pentru a nu apăsa pe trăgaci? Ţi-am lăsat cumva impresia că nu mi-ar face plăcere să te ucid?

— Nu, mi-ai arătat acest lucru destul de clar. Dar eu ţi-am lăsat cumva impresia că aş vrea să-ţi fac rău?

Absurditatea întrebării o făcu să ezite, apoi să izbucnească:

— Însăşi natura misiunii tale mi-a făcut cel mai mare rău imaginabil!

— Vrei să trecem din nou prin asta? Să rediscutăm aceleaşi argumente? Da, îţi iubeşti tatăl suficient de mult încât să vrei să ucizi pe oricine doreşte să-i facă rău. Da, nu am avut de ales în această situaţie. Dar asta a fost atunci, când aveam în spate o scorpie care trăgea sforile.

Vorbea despre Catherine Meyer, şi simpla menţionare a numelui ei o făcu pe Jack să mârâie.

— Este şi ea aici?

— Nu, slavă Domnului, tatăl ei nu a lăsat-o să vină de data aceasta. Dacă ar fi lăsat-o, sunt sigur că aş fi aruncat-o peste bord pe drum încoace. Ar fi fost prea greu să rezist tentaţiei.

Rânjea în timp ce vorbea. Jack, în schimb, nu. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i facă acelaşi lucru acelei hoaţe mincinoase, Catherine fusese, de asemenea, amanta lui, fapt cu care ea se lăudase în timpul celeilalte răpiri. În plus, era fata şefului lui, indiferent de numele sub care se prezenta, indiferent dacă şeful era Lacross sau vreun alt răufăcător, aşa că Ticălosul nu ar fi îndrăznit să o rănească.

Jack nu credea că el ar fi aruncat-o peste bord. De fapt, nu credea nimic din cele spuse de el.

Dar rămânea fără timp! Nu trebuia să-i spună nimeni că ridicaseră ancora, putea simţi singură corabia mişcându-se. Şi nu avea nicio îndoială că tot ce spusese Ticălosul avea rolul de a-i distrage atenţia până când avea să fie prea târziu să părăsească vasul. Dar el întârziase, oricum! Tatăl ei plecase deja, nici nu avea să ştie că Ticălosul o răpise din nou.

Fusese nebună să creadă că-l putea captura singură pe acest nemernic. Dar zâmbi în sinea ei, bucuroasă că acesta îşi ratase misiunea. Când aveau să ajungă în Caraibe, şeful lui avea să fie deja mort, iar tatăl ei – pe drumul de întoarcere spre Anglia. Orice scrisoare de răscumpărare ar fi lăsat de data aceasta Ticălosul avea… s-o înspăimânte pe mama ei. La naiba!

— Corabia este înarmată cu tunuri sau este una rapidă?

El ridică întrebător dintr-o sprânceană neagră.

— Dacă nu aş fi căpitanul unei nave, întrebarea ta n-ar avea niciun sens pentru mine. Dar de ce vrei să ştii?

— Ai putea răspunde măcar o dată la o întrebare fără să pui alta?

— Nu voi participa la nicio bătălie pe mare, dacă asta te preocupă. Corabia aceasta a fost una comercială. Nu a fost niciodată echipată cu tunuri. Apoi chicoti. În afară de cele false pe care ni le-a montat Mort.

Umerii ei căzură. Putea depăşi uşor flota tatălui ei, care era complet înarmată cu tunuri, pentru bătălia la care se aşteptau. Acest lucru i-ar permite Ticălosului să ajungă primul la şeful lui. Aşa că nu-i putea spune că scrisoarea lui de răscumpărare avea să-şi rateze ţinta de această dată, pentru că l-ar determina să vrea să întreacă numaidecât corabia tatălui ei. Avea să facă probabil oricum acest lucru, chiar dacă nu ştia că era vorba despre o întrecere. Şi ea avea să ajungă în mâinile şefului Ticălosului înainte ca tatăl ei să descopere cine era piratul şi să scape de el. Şi asta însemna că tatăl ei avea să intre din nou într-o capcană…

Împinse deoparte acest gând şi spuse:

— Cred că trebuie să te împuşc oricum şi să-mi încerc

norocul cu echipajul.

Capitolul 11

Ciocănitul brusc în uşă o sperie pe Jacqueline, dar nu-şi întoarse pistolul în direcţia zgomotului, ci îl ţinu aţintit asupra Ticălosului şi-i zise şoptit:

— Oricine ar fi, spune-i să plece.

El nu se gândi nici măcar o secundă înainte de a striga:

— Intră!

Nu mai făcuse acest lucru altă dată. Ori de câte ori echipajul avusese nevoie de el, cineva bătuse la uşă, iar el ieşise din cabină. Încuiase, de asemenea, uşa în urma sa, de fiecare dată. Ea presupusese că-şi proteja echipajul, asigurându-se că ea nu ar putea recunoaşte nicio faţă în afară de a lui. Se întrebă de ce se purta diferit în timpul acestei răpiri.

Un gând înfricoşător nu-i dădea pace. De această dată, nu avea să supravieţuiască.

Marinarul care intră era aproape la fel de înalt ca Ticălosul, îşi purta părul blond strâns la spate într-o coadă şi avea un chip plăcut – de fapt, era de-a dreptul frumos. Şi nu arăta chiar ca un marinar, cu gulerul cămăşii unduindu-se deschis aproape de gât, pantalonii strâmţi şi cizmele înalte şi cu un lanţ de aur în jurul gâtului. Era foarte asemănător cu stilul în care se îmbrăca tatăl ei la bordul corăbiilor! Singurul lucru care lipsea era cercelul de aur pe care James îl purta adesea atunci când se afla pe mare şi uneori şi în Londra. Şi apoi îşi dădu seama. Bărbatul era blond, avea înălţimea potrivită şi era la fel de bine făcut ca bărbatul ei misterios.

— Tu eşti bărbatul mascat cu care am dansat la bal! îl acuză ea.

Blondul avu îndrăzneala de a zâmbi larg înainte de a spune:

— Nu, domniţă, nu sunt eu. N-aş intra nici mort în camerele alea de tortură. Apoi îi aruncă o privire căpitanului său. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, nu are decât un singur glonţ, replică Ticălosul. Nu-l va irosi. Îi aruncă marinarului o cheie, deşi acesta nu o prinse, şi cheia alunecă pe podea până lângă piciorul lui. Ticălosul mai adăugă: încuie totuşi uşa după ce ieşi.

Ochii lui Jacqueline aruncară flăcări. Să fie încuiată în aceeaşi cameră cu Ticălosul? S-ar ascunde din nou, forţând-o să se apropie, iar ea ştia cum avea să se desfăşoare totul îndreptă pistolul spre blond.

— Voi irosi glonţul dacă te apropii de cheie, îţi promit. Împinge-o spre mine!

Omul nu făcu acest lucru, ci se uită spre căpitan, pentru a şti cum să procedeze. Ticălosul oftă.

— Las-o baltă! E suficient de furioasă cât să facă ceva nechibzuit. Ce treabă aveai cu mine?

— Voiai să ştii când se trezeşte fratele ei, spuse matelotul.

Ticălosul îi zâmbi lui Jacqueline în timp ce replică:

— Vrea să mă facă să cred că nu sunt rude.

— Să scap de el, atunci?

— Nu, suntem bine aprovizionaţi, măcar de data asta nu trebuie să ne pescuim cina, aşa că două, trei guri în plus nu contează. Dar domnii ne pot fi încă de folos.

— Nu va fi o monedă de schimb, îl avertiză Jacqueline. Dă-i drumul cât încă poţi!

Ticălosul ridică dintr-o sprânceană.

— Nu trezi că l-am ucide înainte de a-l arunca peste bord, când ne-ai numit de atâtea ori criminali? Nu-l putem lăsa să plece în viaţă. Morţii nu vorbesc, ştii prea bine. Care e treaba, deci? Îţi pasă sau nu de individul ăsta?

Ea nu intenţiona să răspundă la această întrebare. În loc de a răspunde, spuse:

— Ţin minte că te-am auzit cum mă asigurai că nu eşti un criminal. Desigur, nu te-am crezut atunci şi nici nu te voi crede vreodată, deci asta-i discutabil. Dar soarta mercenarilor mei nu va fi decisă de niciunul dintre voi.

Flutură din nou pistolul înspre marinar. Închide uşa şi du-te până la Ticălos, să te poată lega. Nu te las să avertizezi echipajul că eu deţin acum avantajul.

Bărbatul blond râse la auzul ordinului ei absurd. Ticălosul îi spuse laconic:

— Cred că vorbeşte serios.

Cu expresia amuzată dispărându-i de pe chip, marinarul, sau cine-o fi fost, spuse:

— Pe naiba! Încearcă-ţi norocul, Jack Malory. Altfel, eu mă întorc la treabă.

Era suficient de furioasă încât să-l împuşte şi voia să o facă! Dar nu putea irosi singura şansă de a părăsi corabia, folosind căpitanul drept scut. Aşa că privi uşa închizându-se în spatele omului înainte de a se uita din nou către Ticălos.

— Nu e marinar, spuse, subliniind un fapt evident pe un ton plin de dispreţ. Nici eu nu am fost, dar şi eu şi prietenul meu ne-am adaptat destul de bine.

— Prietenul tău? Îţi consideri echipajul ca făcând parte din categoria prietenilor? De fapt, da, desigur, râse ea batjocoritor. Piraţii sunt toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

El chicoti.

— N-aş putea şti. Nu ţi-am mai spus că nu suntem piraţi?

— Dacă mi-ai spus, nu te-am ascultat.

— Ai ascultat, doar că ai ales să nu crezi nimic din ce ţi-am spus eu. Dar, de data aceasta, Catherine nu este aici, supraveghind fiecare mişcare a mea, aşa că poate…

Jacqueline îi tăie vorba răstit:

— Nu cred că ea te manevra şi cu siguranţă nu cred că ai fi aruncat-o peste bord dacă ar fi fost aici, deşi mi-ar fi plăcut să văd ce ţi s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi spus tatălui ei că ai abandonat-o în Londra.

El ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că ar conta pentru el. Nu mi s-a părut a fi un părinte iubitor. Dar ea părea disperată să-i câştige dragostea, ar fi făcut orice pentru asta. Furtul bijuteriilor de la tine şi de la rudele tale a fost pentru el, pentru a-i dovedi că poate fi folositoare şi pentru ca el să nu o trimită

altundeva după ce tocmai îl găsise.

— Deci partea din povestea ei despre căutarea tatălui de mult pierdut a fost adevărată.

— Este mai uşor să-i faci pe alţii să-ţi creadă povestea dacă unele părţi sunt adevărate.

— Sunt sigură că ştii acest lucru din experienţă, zise ea zeflemitor.

— Nu-mi amintesc să te fi minţit, Jack. Dacă am făcut-o, a fost doar pentru a-ţi proteja sănătatea, la care erai dispusă să renunţi.

— Eram prea furioasă atunci pentru a mânca! spuse ea printre dinţi. Aş fi vomitat totul.

— Sunt de acord că erai furioasă până peste poate. Înfometarea te-a făcut să-ţi pierzi somnul. Te-a făcut slabă. Atacurile tale deveniseră patetice. Iar eu mă înfuriam de fiecare dată când îţi auzeam stomacul chiorăind, de vreme ce nu intenţionasem nici pentru o clipă să te rănesc fizic. Putem fi de acord măcar că înfometarea nu a fost un plan foarte bine gândit?

— Şi să pierd o ocazie de a te enerva? ripostă ea. Încă îmi trebuie pumnalul tău. Aruncă-l încoace!

Ticălosul îşi încrucişă braţele peste piept, într-un „nu” cât se poate de clar. Ea mârâi pe un ton jos şi se aşeză pe patul de campanie pentru a testa frânghia subţire din jurul gleznelor ei. Fusese înfăşurată de patru sau cinci ori înainte de a fi legată. Încercă să-şi tragă un picior afară, dar frânghia era prea strânsă.

Aruncând o privire spre Ticălos, pentru a se asigura că încă era în picioare în spatele biroului său, se aplecă în faţă, căutând nodul şi încercând să-l desfacă. Nu reuşea, nu ţinând pistolul într-o mână şi lucrând doar cu cealaltă.

Se pregătea să scoată pumnalul şi să taie frânghia, când văzu creştetul capului lui apărându-i în faţă şi icni. Dumnezeule, ce rapid fusese! Fusese distrasă doar pentru o secundă!

— Stai liniştită, Jack! Vreau doar să te ajut.

Nu se uită în sus în timp ce vorbi, iar ea simţi frânghia alunecându-i de pe picioare. Apoi el îşi ridică privirea spre

ea zâmbind, deşi pistolul era aţintit înspre faţa lui, la doar câţiva centimetri. Ochii aceia, de un turcoaz strălucitor, cu o dungă neagră încercuind irisul, erau fermecători oricum, dar cu atât mai mult pe faţa lui.

Un ticălos ca el nu ar fi trebuit să aibă asemenea ochi. Sau zâmbete amuzate, mai degrabă decât batjocoritoare ori sarcastice. De prea multe ori fusese distrasă de chipul lui şi de cât de frumos era. Ca acum. În acel moment scurt de pauză, el ar fi putut să-i smulgă pistolul din mână, şi ea nici nu şi-ar fi dat seama!

El însă nici nu încercă acest lucru.

— Am riscat să fiu împuşcat ca să-ţi arăt că poţi avea încredere în mine.

Ea se lăsă în spate pentru a mări distanţa dintre ei şi pentru a-i permite inimii sale să-şi încetinească bătăile. El se ridică, dominând-o, şi-i oferi mâna.

— Ei bine?

Gândurile, unde-i dispăruseră gândurile? Se uită la mâna întinsă şi se lăsă şi mai mult în spate, aproape atingând peretele cabinei cu capul. Ei bine, ce?

Intenţionase să întrebe acest lucru cu glas tare. El clătină din cap, probabil pentru că ea ignora mâna sa întinsă.

— Aş fi putut să-ţi iau pistolul în loc să te ajut să te dezlegi. Asta nu-ţi spune nimic?

— Că ai ratat şansa?

— Că această călătorie va fi diferită.

Începu să se îndepărteze de ea, înspre birou. Ea sări de pe pat şi-i propti pistolul în coaste.

— Mergem în cealaltă parte, spre uşă. Hai, porneşte!

— Şi dacă nu?

Ea se uită spre ceafa lui, atât de departe deasupra ei. Dacă ar fi fost de aceeaşi înălţime, l-ar fi putut lovi cu patul pistolului în cap, dar nu erau. Dacă ar fi încercat s-o facă, probabil nu l-ar fi doborât, poate nici măcar nu l-ar fi ameţit.

De ce naiba nu era mai îngrijorat de posibilitatea de a fi împuşcat? Şi de ce nu-i luase pistolul atunci când avusese

ocazia?

Bărbatul acesta nu o lua deloc în serios!

El scoase doar un oftat în timp ce se întoarse încet, cu grijă, şi merse spre uşă, oferindu-i ei timp pentru a-şi menţine poziţia în spatele lui. Cu toate acestea, ea se lovi de fundul lui atunci când el se aplecă pentru a lua cheia de pe podea. Sâsâi printre dinţi şi fu surprinsă că el nu izbucnise în râs.

Însă el deschise uşa şi făcu cei câţiva paşi care duceau spre pupă. Era întuneric, cu excepţia luminii celor două felinare aflate de fiecare parte a uşii cabinei. Ticălosul nu mai înaintă. Nu era greu de înţeles de ce. Poate că ea nu se putea uita peste umărul lui, dar putea vedea pe ambele părţi că oamenii lui stăteau într-un semicerc strâns în capul scărilor, formând o barieră solidă, puşi acolo, fără îndoială, de matelotul cel blond.

Ea apăsă mai tare pistolul în spatele Ticălosului.

— Spune-le să se dea în spate.

— Nu. Asta este ceea ce s-ar putea numi o remiză. Acum, este momentul să renunţi cu graţie, Jack.

Mintea ei lucra cu frenezie. Printre bărbaţii bine făcuţi care formau blocada, văzu doar un individ slăbuţ în dreapta ei şi un băiat speriat care stătea lângă el. Ar fi dat orice să aibă la ea spada, în loc de pistolul ăsta afurisit, cu un singur glonţ. Cu o lamă de metal de două ori cât lungimea braţului, şi-ar fi putut croi drum printre ei.

Sări înspre băiat, dar îl lovi întâi puternic pe cel aflat lângă el înainte de a-l împinge pe acesta, făcându-şi drum spre balustradă.

Aproape ajunsese, era doar la câţiva metri, gata să se arunce în apă, când un braţ o prinse de talie, ridicând-o de pe punte, iar cineva îi smulse pistolul din mână. Nu ar fi trebuit să-i întoarcă niciodată spatele Ticălosului! Ţipă plină de furie, dar acum nu avea în faţă decât o punte goală, căci ceilalţi se împrăştiaseră pentru a nu fi în bătaia focului.

I se dădu drumul în cabină, apoi fu împinsă înăuntru, suficient încât el să poată închide uşa – cu el de cealaltă parte a sa – înainte ca ea să fi apucat măcar să se întoarcă.

Dar nu se opri pentru a deplânge cele întâmplate. Alergă direct spre şirul lung de draperii care acopereau ferestrele prin care mai evadase o dată.

Capitolul 12

Damon Reeves apucă balustrada, încercând să-şi calmeze respiraţia. Fusese prea aproape. Jack mai că reuşise să sară în apă. Ar fi sărit după ea, desigur, dar Tamisa nu avea apele curate ale Caraibelor. Dacă ea s-ar fi scufundat în adâncurile mâloase, s-ar fi putut să nu o mai găsească. Iar dacă s-ar fi înecat, tatăl ei ar fi fost pe urmele lui înainte de lăsarea întunericului, nu abia peste o săptămână, aşa cum plănuise Damon, vrând să se asigure că de data aceasta nu avea să fie urmat atât de îndeaproape.

— La ce te-ai gândit când ai lăsat-o să-şi păstreze arma? întrebă supărat Mortimer Bower, alăturându-i-se lui Damon.

— Nu vreau să lupt cu ea în timpul acestei călătorii, replică Damon.

— Ai prefera să încasezi un glonţ?

— Nu mai sunt în pericol, spuse Damon, arătându-i lui Mortimer că avea pistolul.

Mortimer pufni în râs.

— Nu ar fi trebuit să pariezi că avea să vină sau să-ţi pierzi timpul angajând acea mică armată în caz că venea. Ştiu că cei patru haidamaci care o escortau ţi-au stat în cale în parc, dar chiar credeai că ai nevoie de atât de mulţi oameni pentru a le face faţă în seara aceasta?

— Nu, de fapt speram că o va însoţi tatăl ei. Pentru James Malory am fi avut cu siguranţă nevoie de un număr ridicat de bătăuşi, după cum am învăţat în prima călătorie.

— Şi atunci, l-ai fi luat pe el, nu pe ea?

— Nu. Vreau cooperarea lui. Nu aş primi-o fără a avea un as în mânecă, aşa că ar fi fost ideal să-i am pe amândoi

la bord.

— Încă nu-mi vine să cred că a venit... o tânără domnişoară ca ea.

— Eu eram sigur. I-am stârnit suficient interesul. Şi, după toate aparenţele, este nechibzuit de curajoasă. Probabil îl moşteneşte pe tatăl ei.

— Ei bine, a venit pregătită, în caz că nu ai observat, bodogăni Mortimer. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să te găsească aşteptând-o aici. Aşa că sunt de acord că ai făcut bine pregătindu-te exagerat. Dar, dacă unul dintre oamenii ei scapă, îţi vei fi pierdut avantajul.

Damon râse.

— De când ai devenit atât de pesimist? Am ales locul cu grijă, ştiind că este o stradă aproape necirculată seara şi este izolată, din cauza zidurilor înalte ale docurilor londoneze. Am reuşit, Mortimer. Johnny ne-a semnalizat acest lucru legănând felinarul de pe ţărm. Strada va fi curăţată. Familia ei va pierde timpul căutând-o în Londra.

— Asta dacă nu cumva a lăsat un bilet în care să spună unde merge.

Damon se încruntă. Avea să o întrebe despre asta – sau nu. Dacă lăsase un bilet, probabil că nu avea să se abţină să nu se laude.

— Şi nu te aşteptai să apară o altă trăsură plină de apărători în noaptea asta, spuse Mortimer, continuând să evidenţieze ce nu funcţionase conform planului. Apartamentul pe care l-ai închiriat pentru a închide prizonierii timp de o săptămână va duhni până la sfârşitul acesteia, cu toţi indivizii aceia în plus.

— Mai bine decât să ucidem oameni care nu merită să fie ucişi, ripostă Damon. Asta voiau să facă afurisiţii aceia de piraţi. La dracu', voiau să atace casa lui Malory! Ar fi făcut să fim arestaţi cu toţii dacă ar fi încercat ceva atât de prostesc în partea aceea a oraşului. A fost suficient de greu să-i fac să stea pe corabie şi să mă lase pe mine să mă ocup de toate detaliile sosirii lui Jack. Încă sunt puţin surprins că a funcţionat.

— Eu nu. Tinerele domnişoare adoră misterele şi

aventurile romantice.

— A meritat să încerc, deşi ea nu-i o tânără tipică. Iar dovada este că a venit să mă captureze. A făcut aluzie la asta.

— Dar cum ar fi putut să ghicească?

— Încă nu ştiu. Acum, nu mai fi atât de negativist. Nimic nu merge niciodată exact conform planurilor. Singurul meu regret este că a trebuit să o implicăm iarăşi pe fiica lui.

— Nu ai avut de ales. Deja ne-am dat seama că Malory este imposibil de doborât. Când am încercat să facem acest lucru de două ori în timpul primei noastre călătorii la Londra, nu am reuşit decât să ne vedem nevoiţi să înlocuim şase membri ai echipajului, prea grav răniţi, şi să urmărim familia lui Malory până în America. Cel puţin Malory a crezut că suntem doar nişte hoţi care încercau să-l jefuiască, aşa că nu a trimis pe nimeni după noi. Dar ţinta ta te-a avertizat că era aproape imposibil să-l capturezi pe Malory. De ce ţi-ar fi spus să răpeşti una dintre rudele lui feminine în schimb şi ţi-ar fi dat scrisoarea de răscumpărare pentru acel scenariu?

Ţinta lui. Ironia era că ambii erau ţintele lui, dar iniţial fuseseră trei. Unul fusese însă capturat uşor, în doar câteva zile. Ceilalţi doi erau atât de dificil de prins, încât Damon hotărâse să-i instige pe unul împotriva celuilalt şi să se ocupe de supravieţuitor. Păruse a fi un plan bun, dar prima dată nu funcţionase. Eşecul îl făcuse să ajungă într-un donjon, şi fusese sigur că avea să putrezească acolo.

Hrana era atât de puţină, încât ajunsese la disperare. Nu mâncase nimic în primele patru zile şi apoi doar când îşi amintea cineva să-l hrănească. Micul donjon fusese construit de curând şi era atât de bine apărat, încât nu era nevoie de paznici. Damon fusese singur într-o celulă, dar auzise ţipetele lui Andrew venind de undeva de deasupra. Se întrebase dacă şi pe el îl aştepta aceeaşi soartă.

Catherine fusese responsabilă de întemniţarea lui în donjonul tatălui ei. Îşi învinuise iubitul, pe Andrew, de evadarea lui Jacqueline Malory şi pe el, Damon, de faptul că

nu prevenise acest lucru. Prima oară când Catherine îi adusese ceva de mâncat şi nişte apă, o întrebase dacă Andrew mai era în viaţă, însă ea nu răspunsese, aşa că el presupusese că era mort.

Solitudinea îi oferise timpul pentru a reflecta asupra lucrurilor pe care le-ar fi putut face diferit. Fusese asaltat de regrete că nu reuşise să ajute persoana cea mai dragă lui. Iar corabia şi echipajul său fuseseră, de asemenea, capturate. Catherine îl necăjise cu acest lucru, deşi el spera să fie o minciună, şi aşa fusese. Dar Catherine nu recunoscuse asta până în momentul în care îl abordase cu o nouă înţelegere, după trei lungi săptămâni.

— Oamenii tăi sunt bine, îi spusese ea în acea zi. Pe tatăl meu nu îl interesează să-i pedepsească pentru eşecurile tale. Intenţiona să-i ţină pe corabia ta până le alegea un nou căpitan. Apoi însă, cred că a uitat. Nu prea mai iese zilele acestea şi probabil nu a observat că vasul este încă ancorat în golf.

— Nu mă surprinde, la cât de bolnav pare.

— Nu este bolnav, se recuperează, spusese ea furioasă. Nu a fost bine tratat în închisoare, şi nu a trecut atât de mult timp de când a ieşit.

— De ce nu au plecat încă oamenii mei?

— Şi să te părăsească? Lunganul acela pe care-l numeşti prieten i-ar fi jupuit probabil de vii dacă ar fi îndrăznit să sugereze aşa ceva. Se poartă de parcă e maică-ta, atât de mult te protejează. De ce?

— Sunt tot ce mai are pe lume. Şi-a pierdut familia în timpul unui uragan în vreme ce eram amândoi la şcoală.

— Aşa că l-ai adoptat? întrebase ea rânjind.

— Eram deja cei mai buni prieteni, replicase el şi se oprise, deoarece spusese deja prea mult.

A-i oferi lui Catherine informaţii despre el ar fi fost la fel de prostesc ca a ceda farmecelor ei, de care era sătul până peste cap. O respinsese de la bun început. Ar fi trebuit să se oprească din a încerca cu mult timp în urmă. Dar, dintr-un motiv oarecare, ea nu părea să creadă că el n-o plăcea.

— A încercat să se strecoare pe insulă şi să te salveze de vreo şase ori, continuase ea, aşa că a trebuit să-l conving că eşti înlănţuit de patul meu şi te distrezi prea bine, ca să-l fac să nu-şi mai rişte viaţa. Dar idiotul nu m-a crezut. Aşa că i-am spus că vei fi eliberat curând dacă se poartă bine, şi asta a pus capăt nesăbuinţelor sale. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

— A fost şi asta o minciună?

— În acel moment, da.

— Şi acum?

— Acum ai noroc că sunt de partea ta.

A o avea de partea lui era mai degrabă un blestem decât un noroc, şi-i spusese atunci acest lucru. Ea scosese doar un sunet dezaprobator, legănând pe deget cheia spre libertatea lui.

— Trebuie să începi să fii drăguţ cu mine, spusese. Nu ştii cât de dificil a fost să-l conving pe tata să-ţi mai dea o şansă. A trebuit să-l conving că ne vom căsători.

— Pleacă!

— Ai prefera să putrezeşti aici decât să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

Plecase, luând cheia cu ea, dar fusese suficient de furioasă încât să se întoarcă un moment mai târziu, mârâind:

— Am minţit. Căsătoria nu este una dintre condiţii. Dar am făcut o grămadă de promisiuni pentru a-ţi asigura eliberarea. Aşa că de data aceasta trebuie să reuşeşti. Într-un fel sau altul, i-l vom preda pe James Malory tatălui meu, pentru a se răzbuna. Nu ştii cum e atunci când este furios, iar acum este foarte furios.

— Deci ţi-a omorât prietenul?

— Pe Andrew? Nu, nu tocmai. Aşa a crezut, l-a biciuit atât de rău, încât era greu de imaginat că Andrew mai avea sânge în el. Apoi i-a aruncat trupul din sală. Am reuşit să-l duc în secret pe corabia ta şi să-l las în grija echipajului. Nu ştiu dacă a supravieţuit sau nu. Nu m-am obosit să întreb. Dar presupun că-l putem debarca la St. Kitts când oprim

pentru a lua provizii pentru călătorie – dacă va mai fi în viaţă.

Vorbise fără pic de emoţie, însă el nu fusese surprins. Din interacţiunile cu Catherine, învăţase că nu-i păsa de nimeni altcineva în afară de ea însăşi – şi de bătrânul pirat căruia-i spunea tată.

În acea zi, îl dusese la tatăl ei. Pe drum, el îi spusese:

— Ar trebui să alergi în cealaltă direcţie, Catherine, în loc să încerci să-i faci pe plac unui asemenea om.

— Orice ar fi făcut, este totuşi tatăl meu. Furia lui se va risipi odată ce obţine ceea ce vrea. Pentru binele tău, sper că vei reuşi să-l convingi că de această dată totul va ieşi bine.

În marea sală, Pierre stătea singur la o masă, dar în jurul său erau alte câteva mese înţesate de asasinii care i s-ar fi alăturat cu plăcere bătrânului pirat. Înalt, probabil bine făcut înainte de intrarea în închisoare, se recupera cu greu în urma acelei şederi, fiind încă prea slab şi tras la faţă, dar totuşi ochii lui albaştri de gheaţă erau deosebit de tăioşi. Avea părul negru şi barba înspicată cu fire albe, încâlcită, şi probabil fusese frumos în tinereţe, dar acum asta era greu de crezut.

Se ridicase atunci când Damon şi Catherine ajunseseră la el, remarcând:

— Ai eşuat răsunător la primul test simplu al loialităţii, căpitane. Sunt sigur că cele câteva săptămâni petrecute în donjonul meu te-au făcut dornic să-mi dovedeşti că eşti de încredere şi că nu vei mai da greş. Celulele închisorii din Anguilla nu sunt cu mult diferite de cea pe care am construit-o aici. Nu este uşor pentru un bărbat să supravieţuiască în niciuna dintre ele. Eşti gata să încerci din nou?

— Voi accepta misiunea, dar numai dacă pot merge singur, fără Catherine. Ea complică lucrurile.

— Cum îndrăzneşti…? începuse Catherine să ţipe, însă Pierre ridicase o mână.

— Are drepte, *chérie,* îi spuse el fiicei sale. Eşti prea atrăgătoare şi tentantă. N-ai face decât să-l distragi pe

căpitan, iar el trebuie să se concentreze asupra misiunii. În plus, mă gândesc la o altă misiune pentru tine, un alt furt de bijuterii.

Catherine se potolise, scăldându-se în complimentele tatălui ei. Pierre se întorsese spre Damon.

— Cât despre tine, căpitane, nu, nu vei merge singur. Vei lua cu tine în echipaj oamenii mei.

— Am un echipaj bun, care-mi ascultă ordinele. Oamenii tăi…

— Îmi urmează ordinele şi vor sta cu ochii pe tine, asigurându-se că vei avea succes de această dată. Poţi să păstrezi o parte dintre oamenii tăi, dar nu pleci fără câţiva dintre oamenii mei. Dacă totul merge bine când te întorci, vei primi informaţii despre noua noastră ascunzătoare.

— Vă mutaţi?

— Un vechi obicei de-al meu. Nu stau niciodată prea mult într-un loc. Odată ce pui mâna pe fată, urmează aceste instrucţiuni. Îi înmânase lui Damon o bucată de hârtie împăturită. Dacă nu este cu tine, tu vei fi cel omorât. Înţelegi? Nu mai accept încă un eşec.

— Este cât se poate de clar.

Dar apoi Pierre spusese pe un ton sumbru:

— Ar fi trebuit să reuşeşti. Fata ar fi fost lăsată să plece dacă l-ai fi ademenit pe tatăl ei la timp pentru a mă putea răzbuna. Dar am fost făcut să aştept, aşa că voi avea parte de o răzbunare mai plăcută. Îţi imaginezi despre ce este vorba?

— Vor muri amândoi?

— Exact.

Acel singur cuvânt avusese un efect profund asupra lui Damon. Poate că-l ura pe James Malory, dar cu siguranţă n-o ura pe fiica acestuia. Şi nu avea de gând să o lase să moară din cauza capriciului unui pirat bătrân.

Capitolul 13

Jacqueline se uită prin fereastra mare spre coasta Angliei, care se vedea în spatele corăbiei, în lumina lunii. Se întoarse, mormăind pentru că nu reuşise s-o atingă. Eşecul era cea mai amară pastilă. Dar era hotărâtă să facă ceva care să interfereze cu planurile Ticălosului. Dacă nu putea evada, putea încetini corabia suficient pentru ca tatăl ei să ajungă primul în Caraibe şi să se ocupe de cel care pusese la cale uciderea lui.

Încercase să saboteze planurile Ticălosului şi în timpul voiajului precedent. Doar că acesta avea somnul prea uşor. De fiecare dată când încercase să pună mâna pe cheia de la uşa cabinei, pe care el o ţinea asupra lui, acesta se trezise. Dar data trecută nu avusese un pumnal la ea. Poate că avea să reuşească să deschidă uşa cu el şi să sfâşie pânzele noaptea, pe neobservate. Sau să arunce unul dintre felinare înspre perete, sperând ca timona să ardă înainte ca incendiul să poată fi stins; dar ar fi trebuit să facă acest lucru cât timp Ticălosul era în cameră, de vreme ce n-o lăsa niciodată singură cu vreun felinar aprins şi nici cu combustibil, pentru a-şi aprinde unul singură.

Individul era prea precaut. Nu era niciun obiect ascuţit în cabină, pe care ea să-l poată folosi împotriva lui, niciun obiect greu pe care să-l arunce înspre el. Data trecută nu avusese nici patul de campanie pe care să doarmă. Îi oferise patul lui, pe care ea-l refuzase, aşa că i se dăduseră câteva pături în schimb. Patul era nou.

Şi la fel erau gratiile de la ferestre. Nu mai avea de gând să o lase să scape din nou pe fereastră, aşa cum se întâmplase data trecută.

Pumnalul legat de coapsa ei îi oferea însă mai multe opţiuni de această dată. Ar fi putut cârmi corabia dacă ar fi reuşit să preia controlul asupra ei. Ar fi putut face acest lucru omorându-l pe Ticălos şi luându-i cheia, strecurându-se apoi pentru a-i găsi şi elibera pe Jeremy şi pe Percy. Dacă vreun membru al echipajului ar fi englez, se gândea că l-ar putea convinge să schimbe tabăra. Dacă acest lucru nu funcţiona, ei trei ar fi putut conduce corabia înapoi în Anglia, atât timp cât nu ar nimerit în mijlocul unei furtuni. Şi

acum ar fi fost momentul potrivit pentru toate acestea, cât Anglia era încă aproape.

Se îndreptă spre uşă şi se sprijini cu spatele de perete, aproape de mânerul uşii. În momentul în care Ticălosul ar fi deschis uşa, ea s-ar fi putut strecura pe lângă el înainte ca el să se răsucească pentru a o încuia.

Câteva secunde mai târziu, broasca scoase un ţăcănit, uşa se deschise doar pentru a-i permite lui să intre, iar ea ţâşni prin deschizătură.

— Cel puţin ia cina înainte, Jack.

Afurisitele lui de braţe lungi o traseră înapoi în cameră. Ei bine, fusese un plan făcut în grabă, aşa că nu se înfurie din cauza eşecului. El părea amuzat. Presupuse că şi ea ar fi fost la fel de amuzată dacă ea ar fi împiedicat o tentativă atât de neglijentă de evadare.

— Nu mi-e foame, murmură ea şi se aşeză pe patul de campanie în timp ce el aprinse felinarele.

Observă că nu mai încuiase uşa după ce-o închisese, dar şi acesta era unul dintre obiceiurile lui. Cât timp era cu ea în cameră, era sigur că o putea reţine acolo. Încuia uşa doar înainte de a se culca sau atunci când o lăsa singură în cabină.

Când se întoarse din nou cu faţa spre ea, o avertiză:

— Nu-ţi voi permite să te înfometezi pe corabia asta. Fiecare farfurie pe care o refuzi reprezintă o farfurie pe care fratele tău şi prietenul lui nu o vor primi.

— Ţi-am mai spus că nu este fratele meu, şi vreau să-i văd.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu ieşi din camera asta, şi ei nu ies din locul în care sunt închişi. Va trebui să ai încredere în mine că nu sunt privaţi de nimic – dacă nu-i privezi chiar tu, refuzând mâncarea oferită.

— Nu plănuiam să nu mănânc – cât timp nu-mi dai iarăşi peşte.

El râse.

— N-a fost din vina mea.

— Totul este din vina ta.

— Oricum ar fi, avem provizii de data aceasta la bord, pentru a avea mese proaspete, şi avem chiar şi un bucătar. În Bridgeport nu am putut încărca decât peşte, pentru că rudele tale au golit toate rezervele oraşului pentru petrecerile lor simandicoase. De data aceasta poţi mânca aşa cum eşti obişnuită.

Arătă cu mâna înspre masa înconjurată de şase scaune pluşate, cu un sfeşnic în mijloc. O remarcase, doar că nu o interesa niciun obiect ţintuit de podea, pe care nu-l putea folosi în avantajul ei. Data trecută el îi oferise scaunul de la biroul său, care era singurul loc unde se putea aşeza cineva. Data trecută ea aruncase toate farfuriile înspre capul lui. Asta până când Andrew o convinsese că ar trebui să-şi păstreze forţele dacă voia să evadeze.

Gândindu-se la acea falsă rudă a familiei care o ajutase mai mult decât şi-ar fi putut ea imagina, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul actor al lui Catherine?

— L-am adus înapoi în Anglia.

Ea observă scurta încruntare înainte ca el să se întoarcă cu spatele către ea, pentru a se îndrepta către birou, unde se aşează.

— L-aţi pedepsit pentru ajutorul pe care mi l-a dat, nu-i aşa? ripostă ea.

— Nu eu.

Jack se albi la faţă.

— Tatăl lui Catherine l-a pedepsit? Un bărbat al cărui bici preferat este pisica cu nouă cozi?

— Cum naiba de ştii asta?

— Pentru că bănuiam că lucrezi pentru Pierre Lacross! Iar mătuşa mea Gabby ştie din proprie experienţă de ce este capabil acel afurisit. Lucrezi pentru Lacross?

I-ar fi plăcut să i se confirme acest lucru. Chiar şi tatăl ei, care deja suspecta că era vorba despre Lacross, avea să caute confirmarea prin vizita la închisoarea din Anguilla, înainte de a porni în urmărirea piratului.

Dar tot ce spuse Ticălosul fu:

— Andrew avea nevoie de un medic, aşa că am

angajat unul pentru traversare. Probabil se va recupera complet, dar cel puţin a fost în stare să coboare de pe corabia mea fără ajutor.

— Vrei să spui că de fapt l-ai salvat?

— Te surprinde acest lucru?

— Singura surpriză este încercarea ta de a mă convinge că ai vreo urmă de compasiune.

— Prea bine, sunt sigur că vei crede că nu am intenţionat să-l salvez, deşi am sfârşit făcând tocmai acest lucru.

Jack nu credea că el îl ajutase pe Andrew, dar era convinsă că Andrew fusese pedepsit cu brutalitate pentru evadarea ei. Se înfioră imaginându-şi usturimea biciului pe spatele acestuia. Spera că într-o zi avea să-l poată răsplăti. Dar acum trebuia să se ocupe de Ticălos.

— Ai iarăşi gânduri sângeroase?

Ea îi întâlni privirea amuzată şi-l luă în zeflemea:

— Desigur, de fiecare dată când mă gândesc la tine.

— Eşti mult prea uşor de citit, Jack.

El, în schimb, nu era. Comportamentul său curtenitor şi amuzat sugera că era îndrăgostit de ea, dar era o idee absurdă. La fel se comportase şi altă dată, dar atunci o asigurase de nenumărate ori că avea să fie eliberată după schimbul de prizonieri. De data aceasta, nu-i mai dăduse aceleaşi asigurări în ultimele câteva ore. De data aceasta, trebuia să ştie că o ducea spre moarte. Şi găsea asta amuzant? Era la fel de afurisit ca ticălosul care îl angajase?

Îndepărtă acest gând. Nu voia cu adevărat să gândească aşa. Nu ar mai fi închis un ochi în aceeaşi încăpere cu el dacă l-ar fi crezut aşa, şi urma să fie o călătorie lungă dacă nu putea schimba raportul de forţe dintre ei. Avea nevoie de mai multe informaţii despre el. Data trecută, nu încercase să le obţină, se mulţumise să-l atace cu fiecare ocazie pe care o avusese. Acum, trebuia să fie mai vicleană, pentru că avea alte scopuri de această dată, trebuia să încetinească această corabie sau să o captureze. Uciderea lui în timpul acestui proces ar fi fost doar un beneficiu.

— Apropo, îţi ofer din nou patul meu, şi nu, nu a fost o invitaţie de a-l împărţi cu mine. Patul de campanie este al meu.

Ea se uită spre pat. Era unul mare. Era probabil confortabil, cu o saltea groasă. Trebuia să accepte, însă i se părea nepotrivit să doarmă în patul unui bărbat pe care urma să-l ucidă.

Clătină din cap.

— Am revendicat deja patul de campanie. Stai naibii departe de el!

— Cum doreşti.

— Dar voi accepta oferta ta dacă scoţi patul de campanie de aici şi pe tine odată cu el.

El râse. Desigur, afurisitul naibii! Trebuia să facă ceva să nu se mai amuze atât. Aşa că spuse:

— Tot vreau să ştiu pe cine ai angajat pentru a juca şarada de la balul mascat. Un actor sau vreun gentleman sărăcit care nu şi-a dat seama că risca să stârnească mânia familiei mele?

— Încă nu crezi că am fost eu?

— Uiţi că avea părul blond.

— Era o perucă, dar şi tu purtai una în acea noapte. Apoi zâmbi larg. Gândim la fel…

Ea pufni nepoliticos. El deschise unul dintre sertarele biroului, scoase peruca blondă şi o învârti pe degete, adăugând:

— Nu mi-a trecut prin minte să angajez pe altcineva, dar nici nu aş fi avut încredere în altcineva să-ţi stârnească interesul. Ceea ce-mi aduce aminte…

Se ridică şi înconjură biroul. Jack ţâşni spre uşă. Ca de obicei, el ajunse acolo primul şi se aşeză în faţa uşii. Ea îl lovi cu pumnul în stomac, dar o duru atât de tare, încât se întrebă dacă nu cumva îşi rupsese vreun deget. El nu scoase niciun sunet, neafectat de lovitură. În schimb, îi prinse ambele mâini şi i le duse cu blândeţe în spate, apropiind-o de el, cu piepturile atingându-li-se.

Jack se uită în sus spre el, gata să ţipe, dar el o sărută exact în acel moment. Lucrul o luă prin surprindere,

oferindu-i lui timpul pentru a-şi trece încă o dată buzele peste ale ei, şi încă o dată, atât de delicat şi de senzual, atât de…

Îl lovi deodată cu capul, sperând să-i însângereze nasul. Cel puţin încercă, dar, ca de obicei, el îi anticipase mişcările şi-şi ridicase capul din drumul ei, aşa că fruntea i se lovi doar de pieptul lui.

— Asta a fost pentru cât de frumoasă erai la bal, aşa că nu-mi purta pică pentru un sărut. Nu se va mai întâmpla – decât dacă vrei tu.

Capitolul 14

— Cum îndrăzneşti să mă săruţi? izbucni Jack. Dacă mai faci asta o dată, voi face mai mult decât să încerc să-ţi sparg nasul. Se trase de lângă el, putând să facă acest lucru, deoarece el îşi slăbise strânsoarea din jurul mâinilor ei.

Dar tot ce spuse el fu:

— Dacă te tot loveşti de mine, va trebui să te leg din nou.

— Doar aşa vei fi în siguranţă, replică ea. Haide, leagă-mă! Nici nu mă aştept la altceva de la un afurisit de pirat. Îi întoarse repede spatele, nedorind ca el să o vadă frecându-şi mâna. Încheieturile degetelor erau roşii, dar niciun os nu era rupt.

El râse.

— Nu pentru mine sunt îngrijorat. Renunţă, Jack! Te-am văzut delicată şi flirtând. Ţi-am plăcut atunci.

Această remarcă ridicolă o făcu să se întoarcă spre el. Era aşezat în spatele biroului său.

— Nu tu mi-ai plăcut, nesăbuitule. Misterul acelei seri mi-a plăcut. Este ceea ce aşteptasem de la un bal mascat, iar curtezanii mei au distrus tot farmecul.

— Ai pomenit deja despre asta.

— Da, aşa am făcut, aşa că ar trebui să ştii că doar ai

suplinit misterul care lipsea. Am apreciat acest lucru. Dacă ai confundat asta cu „a te plăcea”, te înşeli amarnic.

— Şi totuşi, ai mers în parc a doua zi pentru a mă întâlni, îi reaminti el. Păcat că nu ai venit singură. Apoi o întrebă pe un ton aproape indignat: La ce s-a gândit tatăl tău angajând asemenea haidamaci pentru a te escorta? O duzină de lachei nu ar fi atras atenţia la fel de mult ca ei patru şi te-ar fi protejat la fel de bine.

— Strategia lui a funcţionat, nu-i aşa? Te-a speriat, îi răspunse ea rânjind.

— Nu eram speriat, Jack. Sunt precaut totuşi şi-mi place faţa mea aşa cum este acum. Ar fi fost o luptă destul de serioasă şi nu ar fi servit la nimic, doar ţi-ar fi permis să pleci fără mine.

Jack pufni.

— Nu ai fi câştigat. Cei patru sunt parteneri de antrenament ai tatălui meu – atunci când fratele lui Tony nu este acolo pentru a-l însoţi în ring. Dar răspunde-mi! Mi-ai ucis gărzile?

— Nu, dar i-am luat prizonieri. Toţi oamenii pe care i-ai adus cu tine vor fi eliberaţi după ce scrisoarea mea îi va fi livrată tatălui tău. De data aceasta nu-mi asum niciun risc. Las să treacă o săptămână întreagă înainte de a-l informa că te am.

— Nu dacă ai lăsat-o iarăşi la poştă.

— Nu am făcut-o, răspunse el cu îngâmfare. Am lăsat-o în grija cuiva de încredere.

O săptămână întreagă? Mama ei avea să-şi piardă minţile până atunci!

— Te urăsc!

— Sunt conştient de acest lucru.

— Nu ai habar ce ai… Ar fi trebuit să te împuşc atunci când am avut ocazia!

— De acord, deşi s-ar fi putut să nu obţii tot ceea ce doreai.

— Sângele tău împrăştiat în toată camera ar fi fost o privelişte drăguţă.

— Sau niciun pic de sânge, depinde de locul în care ai

fi tras, replică el în timp ce îndepărta plăcuţele de metal din interiorul cămăşii.

Ea îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Îi venea să râdă de precauţiile pe care şi le luase el. Nu era de mirare că o duruse mâna atât de tare!

— A fost un plan de genul „totul sau nimic” când mi-ai spus că pleci în această seară, nu e aşa? întrebă ea. Ai fi plecat dacă nu aş fi apărut?

— Nu.

— Dar ţi-ai jucat ultima carte pe un ton hotărât, făcându-mă să cred că nu te-ai mai întoarce în Anglia dacă nu aş fi venit să te conduc. Ce ai fi făcut în acest caz? Ai fi aşteptat câteva zile şi mi-ai fi spus că totuşi te-ai întors?

— M-aş fi gândit eu la ceva.

— Ai fi acţionat la repezeală, în locul unui plan bine pus la punct? Nu sună prea pirateresc.

— Nici tu nu ai venit pentru o întâlnire romantică. Cum de ai ghicit?

Ea strânse din buze. El se aşeză şi-şi încrucişă braţele.

— Dacă vrei răspunsuri, trebuie să-mi dai şi tu câteva, Jack.

— Ce te face să crezi că joc după reguli?

— Nu? Atunci, nu cred că mai ai alte întrebări pentru mine.

Dar avea. Înainte de a schimba rolurile, ar fi vrut să ştie unde se ascundea şeful lui în prezent. Tatăl ei sugerase că, dacă se dovedea că era vorba despre Lacross, piratul îşi pusese probabil planul în mişcare din celula sa din Anguilla, însă ei nu-i venea să creadă că un om atât de ticălos ar fi avut încă parte de loialitatea celor câţiva bărbaţi care scăpaseră din raidul în care fusese capturat, cel puţin nu suficientă pentru a juca după cum le cânta cineva aflat deja în spatele gratiilor. În plus, acest pirat nu câştiga loialitatea celor din jur, o obţinea prin forţă.

Ceea ce o făcu să se gândească mai bine.

— Ţine Lacross pe cineva din familia ta prizonier, pentru a te sili să-i faci treaba?

— Nu.

Oare se înşela cu totul? Sau el minţea.

— Dacă nu lucrezi pentru el, atunci pentru cine lucrezi?

— Întâi, răspunde, te rog, la una dintre întrebările…

— Da, da, îl întrerupse ea supărată. Nu eram absolut sigură că pe tine aveam să te găsesc la docuri, dar am crezut că era o probabilitate mare, deoarece scrisul tău semăna cu cel de pe scrisoarea mai politicoasă de răscumpărare pe care mi-ai spus că ai scris-o şi ai trimis-o în Bridgeport.

— Nu ai fost acolo pentru a vedea scrisoarea aceea.

— Din cauza ta! se răsti ea, dar după un moment adăugă: Tata a păstrat-o, şi l-am convins să mi-o arate în drum spre casă.

El chicoti.

— Ei, ce ochi frumoşi şi ageri ai!

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

— Ar fi putut fi o probabilitate extrem de mică, şi tot aş fi venit pregătită de luptă, dacă asta ar fi însemnat să te capturez pe tine!

— Am sperat că o să-l aduci şi pe tatăl tău.

Ea îşi reprimă un râs batjocoritor.

— Ar trebui să te rogi să nu-l întâlneşti niciodată faţă în faţă. Are planuri măreţe pentru tine, Ticălosule – cel puţin dacă e să mă întrebi pe mine. Le vei găsi atât de dureroase, încât vei implora un sfârşit rapid. Dar nu va fi rapid şi nu-l vei putea evita.

El ridică din umeri.

— Pare să fie vorba despre acelaşi lucru pe care mi l-ai promis data trecută: că voi fi sfâşiat în bucăţi şi aşa mai departe. Cu toate acestea, am sperat că te va însoţi, de aceea am angajat atât de mulţi oameni. Chiar şi cei mai puternici pot fi răpuşi de un număr suficient de adversari.

— De ce n-ai făcut acest lucru înainte, în loc să ne urmăreşti până în America?

— Deoarece nu s-a plimbat prin cartierele mărginaşe, şi nu poţi duce o armată de bătăuşi în centrul oraşului fără a stârni proteste. Dar am încercat de câteva ori, fără

succes, cu oameni din echipajul meu.

Ea clătină din cap, uitându-se la el, apoi comentă:

— Ar fi pomenit despre asta.

— Îţi povesteşte despre fiecare ocazie în care este acostat de oameni pe care îi consideră simpli hoţi?

Nu, nu făcea acest lucru. Se ocupa de ei şi îşi vedea de treabă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Câţi dintre ei au murit?

De data aceasta, el fu cel care-şi reprimă râsul. Dar un ciocănit la uşă îl făcu să se îndrepte spre aceasta, pentru a o deschide, şi, un moment mai târziu, puse pe birou o tavă cu mâncare. Ea se apropie de masă pentru a vedea dacă nu cumva minţise afirmând că acum aveau un bucătar. Aparent, spusese adevărul. Mâncarea din cele două farfurii arăta apetisant: mazăre proaspătă, friptură de pui cu un sos caramelizat care mirosea absolut divin, rulouri încă aburinde, chiar şi desert.

Se aşeză şi se întinse după o farfurie, aromele aducându-i aminte că îi era foame. Dar, când şi el făcu la fel, ea îi spuse pe un ton ferm:

— Nu voi lua cina cu tine, ca şi cum nu aş fi prizonieră, iar tu nu ai fi un afurisit de pirat. Arătă înspre biroul lui. Mănâncă acolo dacă vrei ca şi eu să mănânc.

— Aşa voi face deocamdată, răspunse el şi luă una din farfurii cu el la birou. Dar vom lua cina împreună, poate vom face chiar mai mult, înainte de finalul acestei călătorii, Jack. Poate chiar îl voi invita pe fratele tău – sau pe bărbatul care seamănă cu fratele tău –, aici la masă, dacă mă rogi frumos.

„Ticălos mincinos”, se gândi ea. „N-ar face asta. Îi place doar să facă promisiuni”.

Dar, în timp ce muşcă din puiul prăjit, Jack se gândi la ceea ce i spusese Ticălosul despre tentativele sale de a-i răpi tatăl. Fusese o altă minciună? Sau era suficient de nebun şi de disperat pentru a crede că-l putea doborî pe James Malory? Duşmanul ei era mai periculos decât crezuse.

Capitolul 15

În Berkeley Square, trăsurile erau aliniate pe două rânduri în faţa casei lui James şi a Georginei Malory. Vârstnicii, aşa cum le spuneau James şi Anthony celor doi fraţi mai mari ai lor, erau acolo. Anthony şi Roslynn erau acolo, de vreme ce ei fuseseră primii după care trimisese George atunci când Jacqueline nu venise la cină. Danny era şi ea acolo, deoarece şi soţul ei lipsea, şi ştia că şi Percy era cu el. Amy fusese adusă de asemenea, în caz că ar fi avut una dintre viziunile ei extraordinare.

Erau adunaţi cu toţii în salon. Edward era aşezat lângă Georgina, cu braţul în jurul umerilor ei. Se oprise din plâns puţin. Deja căutaseră prin toată casa scrisoarea pe care ar fi putut-o scrie Jacqueline şi chestionaseră toţi servitorii. De la camerista lui Jacqueline ştiau doar că ea se hotărâse să nu mai participe la petrecerea din această seară, ci să meargă la o partidă de călărie cu Jeremy, aşteptându-se să se întoarcă acasă pentru cină sau la scurt timp după aceasta. Artie confirmase că Jack părăsise casa însoţită de Jeremy. Dar cina avusese loc cu multe ore în urmă.

— Ar fugi pe ascuns? întrebă Amy.

— Cu cine, cu toţi cei doisprezece curtezani ai ei? replică Georgina.

— Era interesată de unul nou pe care l-a întâlnit recent la balul mascat la care ai însoţit-o, continuă Amy.

Georgina se încruntă, amintindu-şi.

— Lui James nu i-a plăcut individul, deoarece a refuzat să se prezinte atunci când a adus-o pe Jack înapoi la noi după dans.

Amy spuse:

— Nu-i ştia numele când mi-a povestit ieri despre el, dar a avut timp să-l afle.

— Sunt prima care recunoaşte că Jack poate fi impulsivă, ba chiar nesăbuită, spuse Georgina. Dar nu este

smintită. Nimeni nu se căsătoreşte cu cineva pe care abia l-a întâlnit, cu siguranţă nu Jack a noastră, care ne-a amintit în mod repetat că scopul ei nu este să se căsătorească anul acesta – spre încântarea lui James.

— Dar este evident că avea nevoie de ajutorul lui Jeremy pentru ceva, sublinie Danny. Şi atât Jack, cât şi Jeremy sunt răniţi şi furioşi că James nu i-a luat cu el. Au vorbit mult despre astă seară trecută, când am însoţit-o pe Jack la serată. Se uitară cu toţii cu ochii mari la Danny, ceea ce o făcu să adauge: Nu, Jeremy nu ar părăsi ţara fără să-mi spună.

Georgina scoase un oftat, fiind de acord cu Danny.

— Se prea poate ca Jack să fi vrut să-şi urmeze tatăl, dar ar fi lăsat un bilet dacă ar fi făcut ceva atât de prostesc. Şi cu siguranţă nu l-ar fi luat şi pe Percy cu ei.

— Simţi ceva în legătură cu toate acestea, Amy? îşi întrebă Edward fiica.

Amy oftă.

— Nimic care să poată fi de ajutor.

— Absolut nimic? insistă Georgina.

Dar Jason adăugă:

— Jacqueline îi are cu ea pe Jeremy, pe Percy şi pe cei patru indivizi care o escortează mereu. Trebuie să fie încă în oraş şi întârzie dintr-un motiv oarecare. Faptul că nu a lăsat un bilet înseamnă că se aştepta să se întoarcă înainte să-i fie simţită lipsa. Se va întoarce probabil dintr-un minut în altul.

Se holbară cu toţii la Jason, uimiţi de prezicerea acestuia, apoi se întoarseră imediat din nou spre Amy. Aceasta îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt un afurisit de glob de cristal. Nu simt nimic în legătură cu situaţia aceasta, ceea ce ar trebui să fie un semn bun; nu simt vreo durere, vreun pericol sau vreun dezastru. Nu am avut niciun sentiment special de ieri, de când i-am spus lui Jack că şi-a găsit bărbatul visurilor.

— Bărbatul visurilor?

— Cel menit ei. Şi s-a enervat destul de tare la această sugestie, negând cu hotărâre. Dar era, de

asemenea, entuziasmată de omul cu mască de la bal. Însă, aşa cum am spus, încă nu ştia cine era – dacă nu cumva a minţit. Amy scutură din cap. Nu, nu ar face asta. Poate că a aflat cine este sau şi-a dat seama cum îl poate găsi.

— Crezi, aşadar, că s-a dus să se întâlnească cu el şi l-a târât pe Jeremy cu ea pe post de însoţitor?

Amy ridică din umeri.

— Este o presupunere la fel de bună ca oricare alta.

— Asta sună a ceva ce ar face Jack, spuse Roslynn. Mai ales dacă bărbatul s-a dovedit a fi un mister încă nerezolvat. Dar sunt de acord cu Jason. Probabil doar întârzie.

— Nu putem conta pe asta, spuse Georgina. Trebuie să începem să o căutăm. Voi face o listă cu prietenele din oraş ale lui Judy şi Jack. Voi, restul, gândiţi-vă unde ar putea avea loc o întâlnire inocentă, în caz că a ieşit pentru a se întâlni cu bărbatul misterios de la bal.

— Un restaurant probabil, de vreme ce a plecat aproape de vremea cinei.

— Cina a trecut de mult, dar nu este o idee rea.

— Hotelul la care stă bărbatul respectiv, dacă are restaurant. Dacă este nou-venit în oraş, probabil că stă la un hotel, şi se poate să fi sugerat să cineze acolo. Iar Jeremy o însoţeşte.

— Dar nu-i ştim numele.

— Nu trebuie să-l ştim, spuse Danny. Dacă s-au dus la un restaurant sau la un hotel, cele patru gărzi ale ei aşteaptă probabil afară şi vor fi uşor de reperat. Jeremy şi-a luat brişca, la fel de uşor de reperat.

Jason începu să dea ordine.

— Avem nevoie de mai mulţi oameni pentru căutare, dacă nu se întoarce curând. George, trimite pe câte cineva la fiecare reşedinţă Malory din oraş pentru a aduna toţi lacheii disponibili. Trebuie să merg undeva, dar nu va dura mult. Presupun că până mă întorc eu se va fi înapoiat.

— Ce naiba, Jason, unde…?

Anthony nu-şi termină întrebarea, deoarece fratele lui cel mai mare ieşise deja pe uşă. Georgina începu din nou să

plângă pe umărul lui Edward. Anthony oftă şi se aşeză pe canapea, lângă soţia lui.

— Suntem siguri că am căutat peste tot biletul prin care Jack ar fi putut să ne explice unde a mers? o întrebă Edward pe Georgina cu blândeţe.

— Camera ei, a mea, salonul. Cameristele caută încă prin restul casei, deşi Jack ar fi lăsat biletul într-un loc în care l-aş fi văzut, cu siguranţă.

— Cine s-a ocupat de uşă astăzi? întrebă brusc Danny.

— Eu, spuse Artie, aflat în picioare lângă uşa salonului.

— Tu eşti, aşadar, cel rămas acasă de data aceasta?

Cei doi bătrâni marinari care navigaseră cu James în timpul celor zece ani de absenţă din Anglia trăgeau de obicei la sorţi să vadă care dintre ei urma să-l însoţească pe James dacă acesta pleca fără restul familiei. Dar Artie clătină din cap.

— Ne-a lăsat pe amândoi acasă de data asta, cu doamnele, bombăni Artie. Trebuie să le apărăm cu preţul vieţii – şi mare brânză am făcut, ce să spun.

— Prostii! îi replică Danny fostului pirat. Amy ne-a asigurat că nu este vorba despre niciun pericol încă, şi deocamdată presupunem că nici nu va fi. Dar a sosit astăzi ceva neobişnuit pentru Jack?

— Un singur trandafir roşu, la fel cu cel pe care l-a primit ieri. I-a luat în camera ei.

— Am văzut cei doi trandafiri mai devreme, pe măsuţa ei de toaletă, remarcă Anthony. Aşezaţi unul lângă celălalt.

— Au fost cumva însoţiţi de vreun bilet?

Anthony sări de pe canapea şi se îndreptă spre uşa salonului.

— Ne-am uitat doar după bilete pe care Jack i le-ar fi putut scrie lui George. La naiba, nici nu ne-a trecut prin minte să ne uităm după altele, scrise pentru ea.

Capitolul 16

Jacqueline observase încă de data trecută cât de precaut era Ticălosul în legătură cu trupul lui. La vremea aceea se gândise că probabil avea cicatrici oribile, pe care dorea să le ascundă de ea. Din ce alt motiv ar fi evitat un pirat să se dezbrace în faţa ei? Acum, făcea din nou acest lucru, intrând în pat cu hainele pe el, după ce-şi dăduse jos doar cizmele şi cureaua. Data trecută nici măcar nu-şi schimbase hainele în aceeaşi cameră cu ea. Atunci când avusese nevoie de cămăşi şi pantaloni curaţi, ieşise din cameră cu ele. Să facă ce, să se schimbe pe punte? Asta trebuie să-i fi atras nişte hohote de râs din partea echipajului.

Dacă ar fi avut cicatrici, ea ar fi fost încântată. Fără îndoială că meritase fiecare rană primită. Dar acum avea sentimentul că acest comportament straniu era mai degrabă pentru binele ei decât pentru al lui. Într-adevăr, nu dorea să-i lezeze sensibilitatea? Acest lucru semăna atât de mult cu ceva ce ar fi făcut un gentleman, încât nu putea să creadă cu adevărat aşa ceva. Şi totuşi, văzuse cum se comportase el la balul dat de Lady Spencer.

Arătase foarte bine în fracul său negru şi ştiuse exact ce să spună şi ce să facă în noaptea aceea. Vorbirea sa fusese rafinată, deloc vulgară. Reuşise chiar să o tulbure, cu aerul său de mister. Se întrebă dacă nu cumva fusese crescut de părinţi englezi. De aceea reuşise să o înşele în noaptea respectivă? Dar pe cine voia ea să păcălească? Propriul ei tată stârnise suficient haos pe mări pentru a fi etichetat drept pirat. Era deci foarte posibil ca Ticălosul să fi fost un gentleman înainte de a deveni un răpitor mincinos.

Acest lucru nu-i schimbă impresia mai mult decât proastă pe care o avea despre el, doar o amuză gândul că el voia să o cruţe de vederea goliciunii lui. Ea ar fi trebuit să facă exact invers sau cel puţin să-şi dea jos bluza, fusta şi juponul. Îi plăcu ideea de a-l şoca, însă doar pentru un scurt moment. Probabil că el nu ar fi fost şocat şi ar fi privit totul

ca pe o invitaţie, iar ea cu siguranţă nu dorea să-i transmită una. Îşi amintea cum se uitase el la ea în timpul călătoriei precedente, după ce-şi dăduse jos rochia mototolită de bal şi se îmbrăcase cu una dintre cămăşile lui, pentru a se simţi mai confortabil. Expresia senzuală din ochii lui turcoaz o scosese atât de tare din sărite, că-i trăsese un pumn în falcă. Ei bine, cel puţin încercase, dar el fusese rapid şi-i prinsese mâna, râzând. Nu, nu avea să facă nimic din ce ar fi putut fi interpretat drept o invitaţie. Era şi avea să rămână complet îmbrăcată, inclusiv cu cizmele în picioare. Ar fi putut dormi inclusiv cu jacheta sa scurtă dacă nu ar fi aranjat-o deja pe spătarul unui scaun. După ce el stinse felinarul, ea îl întrebă:

— Ai cicatrici?

— Nu multe. De ce întrebi?

Camera era luminată de lună, aşa că ea privi în direcţia lui, aşteptând să se ridice pentru a vorbi, dar el n-o făcu.

— Fără niciun motiv, spuse ea, şi se întinse pe spate, ignorându-l.

— Pot ghici.

— Nu, nu poţi.

— Te întrebi de ce nu dorm dezbrăcat, când acesta este obiceiul meu.

La naiba, îi citise gândurile.

— De vreme ce nu ştiu şi nici nu mă interesează obiceiurile tale, presupunerea ta este greşită. Dar de ce nu mă muţi cu ceilalţi ostatici? Cala ar fi preferabilă cabinei tale.

— Şi să pierd conversaţiile sclipitoare pe care le avem? ripostă el.

— Acolo i-ai pus? În cală?

El nu-i răspunse, ci îi zise în schimb:

— Să înţeleg că nu roşeşti?

— Am o imaginaţie bogată. Îmi imaginez adesea cum te plimbi de colo-colo dezbrăcat. Este amuzant. După un moment de tăcere, întrebă cu voce tare: Tu roşeşti chiar acum?

— Nu, răspunse el pe un ton amuzat. Doar sunt surprins că ne imaginăm aceleaşi lucruri.

Jack inspiră adânc, şi obrajii i se aprinseră. La naiba! Se întoarse spre perete făcând zgomot, însă pumnalul îi era încă prins de coapsă, aşa că se răsuci înapoi.

— Vise plăcute, Jack!

Urarea fu însoţită de un râs limpede.

— Aşa vor fi, pline de sânge şi cu tine atârnând în ştreang şi…

— Scuteşte-mă de detalii, te rog!

Încăperea se întunecă brusc atunci când luna fu acoperită de nori, dar Jack nu avea de gând să lase întunericul s-o adoarmă. Trebuia să facă ceva în această noapte, înainte ca vasul să se îndepărteze şi mai mult de Anglia. Trebuia să-l găsească pe Jeremy, să pună mâna pe corabie în timp ce majoritatea echipajului dormea. Să-l ucidă pe Ticălos…

Gândul de a răni o altă persoană o tulbura, dar acest bărbat merita să fie rănit. Nu doar că o răpise de două ori, dar acum îi ţinea ostatici şi pe Percy, şi pe Jeremy. Şi se afla în slujba unui pirat abject, hotărât să-l ucidă pe tatăl ei. Trebuia să o facă. Era singurul mod în care putea lua cheia şi descuia uşa cabinei. Dacă ar fi încercat să forţeze broasca cu pumnalul, ştia că el ar fi auzit şi i-ar fi luat şi ultima armă, lăsând-o din nou fără apărare. Ura faptul că el nu avea un somn adânc. Nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi văzut dormind cu un ochi deschis.

Lumina lunii se întoarse în cabină, însă doar preţ de o secundă. Dar absenţa ei o făcu să se îngrijoreze de sosirea norilor prevestitori de furtună. Nu văzuse niciunul când se uitase ultima oară printre gratiile ferestrelor, dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă.

Ploaia şi o furtună cu tunete ar fi fost un ghinion nemaipomenit. Ar fi fost imposibil ca Ticălosul să doarmă pe timp de furtună. Dar nu ştia dacă adormise deja şi nici nu avea cum să afle, de vreme ce bărbatul nu sforăia.

După ce trecuse suficient timp, şi lumina lunii se întorsese, îşi luă pumnalul din ascunzătoarea lui de lângă

coapsă, apoi se ridică şi se îndreptă tiptil spre patul Ticălosului. Era o armă frumoasă, cu o lamă de vreo cincisprezece centimetri, foarte ascuţită şi uşoară, făcută special pentru ea. Se opri la marginea patului şi se aplecă peste el, întinzându-se după cheie. Era acolo unde o ţinea de obicei, în buzunarul drept al pantalonilor săi, dar se întrebă cum de nu se trezise deja, dat fiind faptul că avea un somn atât de uşor. Apoi văzu că de fapt se trezise. Ochii lui erau deschişi şi aţintiţi într-ai ei. Singurul motiv pentru care rămăsese nemişcat era faptul că, treaz fiind, putea simţi lama cuţitului pe care ea i-o apăsase pe gât. Era acum ori niciodată.

Dar, înainte să-i aplice lovitura de graţie, Jack nu se putu abţine să nu-i spună:

— Nu ar fi trebuit să faci asta din nou. Ar fi trebuit să stai cât mai departe de mine şi de familia mea.

El nu zise nimic, nici măcar nu încercă să o facă să se răzgândească în privinţa uciderii sale, dar ea îi simţi mâna pe ceafa ei, trăgându-i încet capul înspre al lui. Apăsă şi mai tare lama pe gâtul lui, cu un gest ameninţător, dar el nu se opri până când gurile lor se atinseră.

Era aproape magic felul în care fusese oprită. Iar de data aceasta nu era vorba despre un sărut scurt. Buzele lui se mişcară peste ale ei încet, însă cu atâta pasiune, încât ea se simţi atrasă tot mai mult într-o intimitate pe care nu o mai împărtăşise cu nimeni. Fiorul era prezent în toată plinătatea sa, făcându-i inima să-i sară din piept şi oprindu-i respiraţia. Asta era ceea ce-şi dorise în noaptea aceea la balul mascat, când îl întâlnise prima dată, ceea ce o făcuse să meargă cu atâta entuziasm în parc pentru a-l întâlni din nou.

Când îl întâlnise prima dată? Nu, nu pe el, ci pe misteriosul bărbat fermecător… Ceea ce simţea în aceste momente îi copleşea simţurile într-atât de mult, încât nu putea rezista acestor tentaţii. Îi simţi apoi limba atingând-o pe a sa, şi în mintea ei răsări un gând – nu ar trebui să-l muşte?

Gândul fu ca un duş cu apă rece. Îşi înălţă încet capul

şi-l auzi spunând:

— Înţelegi acum de ce s-a întâmplat asta din nou?

— Nici vorbă!

Dar îşi dădu seama că pumnalul era încă în mâna ei, încă lipit de gâtul lui. Ratase şansa de a o dezarma pentru a o săruta în schimb? Prostul! Dar nu se putu hotărî să-i taie gâtul. Era un gest cam prea crud pentru ea. Mută lama în lateralul trunchiului lui şi apăsă, auzindu-l gemând înainte de a se desprinde de el, fugind spre uşă.

— Jack, aşteaptă, Jack...

Ea nu mai auzi restul, dacă mai spusese ceva. Răsucind cheia şi deschizând uşa cabinei, ieşi în goană. Puntea era întunecată, dar totuşi cineva o văzu şi strigă, alarmând restul echipajului. Se terminase cu găsirea fratelui ei şi cu preluarea controlului asupra corăbiei. Ezită doar pentru un moment, apoi îşi dădu jos cizmele şi se avântă spre balustradă. Ar fi ajuns în Anglia sau nu, însă piraţii nu s-ar mai putea folosi de ea pentru a-i controla tatăl.

Dumnezeule, apa era foarte rece, dar în câteva momente lăsă corabia în spate şi continuă să înoate în direcţia opusă. Putea să facă asta. Era o înotătoare bună. Şi se putea odihni din când în când, plutind pe spate. Cu siguranţă avea să întâlnească în curând vreo altă corabie care să o salveze.

Cel puţin nu trebuia să se îngrijoreze de soarta lui Jeremy şi a lui Percy. Reuşise să-l convingă pe Ticălos că aceştia nu însemnau nimic pentru ea, şi el îi împărtăşise acest lucru marinarului pe care îl numea Mortimer, aşa că era sigură că aveau să fie eliberaţi de îndată ce acostau undeva. Cu siguranţă Ticălosul nu murise imediat, dar spera că atinsese ceva vital şi că el avea să sângereze de moarte în următoarele câteva ore.

Echipajul avea să revină chiar şi fără el în Anglia, pentru a încerca să o captureze din nou? Dacă da, cu siguranţă aveau să ajungă înaintea ei acolo. Începuse să plouă. Se opri pentru a arunca o privire înapoi, dar nu putu vedea corabia din cauza ploii dese. Sigur nu se putuse

îndepărta prea mult. Se uită în ambele părţi, însă tot nu putu vedea corabia, aşa că înotă în continuare. După un moment, se opri, dându-şi seama cu groază că, atunci când se întorsese, pierduse probabil direcţia spre Anglia. Dacă înota direct spre afurisita de corabie...

Capitolul 17

Jacqueline ţipă, gândindu-se la toate creaturile mării, atunci când simţi ceva atingând-o într-o parte. Dar nu putu confunda braţul care i se înfăşură în jurul pieptului sau vocea care îi spuse:

— Eşti cea mai exasperantă femeie pe care o cunosc.

Înfuriată de eşec, se întoarse spre Ticălos şi-l atacă cu înverşunare, încercând să-l lovească acolo unde-l înjunghiase şi să-l înece. Se scufundară amândoi de câteva ori în urma încercărilor ei disperate. Ar fi putut câştiga lupta, dar din nefericire el nu înotase singur după ea. Mortimer era cu el, şi, când blondul ajunse lângă ei, se ocupă să-i ducă atât pe ea, cât şi pe Ticălos spre barca ce fusese coborâtă pentru căutare.

Dacă n-ar fi plouat atât de tare, ar fi auzit vâslele apropiindu-se. Ar fi avut timp suficient să se scufunde la adâncime, astfel încât ei să o caute în van. Întunericul ar fi fost de partea ei. Nici ei nu ar fi văzut mai multe pe apă decât ea. Dar Ticălosul era perseverent. Ar fi trebuit ca puterile să-i slăbească tot mai mult de pe urma rănii, dar continuase să înoate după ea, hotărât să o salveze de propria ei nesăbuinţă.

Şi mai supărător era că nici măcar nu reuşise să se îndepărteze prea mult. În câteva minute, barca se opri lângă scara coborâtă de pe corabie. Plesni mâna întinsă după ea şi urcă singură. Dar, odată ce ateriză pe punte, nu mai putu merge nicăieri, căci se trezi înconjurată de piraţi. Aceştia nu erau cu siguranţă marinari obişnuiţi, fiind îmbrăcaţi ţipător, înarmaţi şi făcând remarci scandaloase la

adresa formelor corpului ei, subliniate acum de hainele ude, care atârnau pe trupul ei. Şi râdeau, mai ales de Ticălos, care tocmai sărise peste margine.

— Dacă nu-i faci faţă vulpiţei, îi facem noi!

— Aproape că ne-ai pierdut prada, îl luă un altul în derâdere.

— Nu este prada voastră, replică Ticălosul pe un ton distant pe care ea nu-l mai auzise până atunci. Şi nu va mai face nicio baie nocturnă. Jos de pe puntea mea, acum!

Mortimer îi împinse pe mulţi dintre ei din drum pentru că nu se îndepărtaseră suficient de repede. Ticălosul îi luă braţul şi-o conduse spre dunetă, pentru a ajunge la cabina sa şi a o feri pe Jack de privirile lor pofticioase. Ea se simţea prea mizerabil pentru a fi stânjenită. Încă nu-i venea să creadă că sărise după ea în apă, rănit. Fusese o adevărată prostie din partea lui, mai ales că sărise şi prietenul lui. Iar rana sângera abundent. Cămaşa lui era deja roz din cauza sângelui.

Blondul îi urmă în cabină pentru a lua cheia de la ea. Nu i-o ceru, ci doar stătu în faţa ei cu o expresie furioasă pe faţă, ţinând mâna întinsă. I-ar fi aruncat-o în faţă dacă nu s-ar fi simţit atât de descurajată. El se îndreptă apoi spre prietenul său şi-l ajută să-şi dea jos hainele ude şi să se bage în pat.

Ea privi lipsită de interes, stând în balta care se scurgea din propriile ei haine, măsurând cu privirea pieptul larg şi coastele dezgolite, fără a putea vedea mai mult din cauza blondului înalt care stătea între ei. Uşa fusese lăsată deschisă, dar ea văzu cel puţin un bărbat aflat de pază acolo, aşa că nici nu se mai uită în această direcţie.

Intră apoi un alt bărbat, un individ costeliv de vârstă medie îmbrăcat complet în negru, cu barba lungă împletită şi cu o basma roz pe cap. Avea şi doi cercei mari de argint, care abia se vedeau din cauza părului său şaten lung şi neîngrijit. Ea se holbă la el neîncrezătoare, dar ochii i se căscară peste măsură atunci când el se îndreptă direct spre ea.

— Sper că tu eşti pacienta mea, drăguţă!

Mortimer izbucni.

— Rana-i aici, de parcă n-ai fi auzit deja, nătărău mare ce eşti. Are nevoie de copci.

Doctorul, dacă asta era, se mai uită o dată sugestiv înspre Jacqueline înainte de a se îndrepta către pat, unde îşi deschise geanta lungă pe care o adusese cu el. Scoase un fierăstrău, apoi un ciocan, înainte de a exclama „Aha!” şi de a scoate un ac cu aţă.

Jack se uita încă la ceea ce părea mai degrabă o trusă de scule decât geanta unui doctor şi întrebă fără să-i vină să creadă:

— Un ciocan?

— E mai uşor să tai un os dacă-l rupi întâi, îi spuse bărbatul în timp ce începu să-şi folosească acul, fără nicio pregătire prealabilă.

— Eşti un doctor adevărat?

El îi aruncă o privire şi chicoti.

— Sigur că sunt, doar că mă pricep mai bine la ciopârţit picioare – şi la intrat pe sub fuste.

Avu chiar îndrăzneala de a-i face cu ochiul! Ea îşi îndreptă privirea spre Mortimer.

— Acesta e cel care l-a tratat pe Andrew?

— Nu, doctorul acela ne-a părăsit odată ajunşi în Anglia. A fost de acord să ni se alăture doar pe durata traversării.

— Şi atunci cine e acesta?

— Deja ţi-am spus cine sunt. Mă cheamă Doctor Moarte şi sunt singurul medic de la bord, aşa că nu mă insulta.

Ea strânse din buze, presupunând că era unul dintre piraţi. Un doctor adevărat nu ar fi avut un astfel de nume.

Mortimer plecă, tot fără a închide uşa, iar ea îl auzi pe Ticălos spunând din pat:

— Chiar nu credeam că vei încerca să mă omori.

Cuvintele trecură pe lângă urechile lui Jack. Ultimul şi cel mai mare eşec al ei – Ticălosul nu era mort, iar ea nu era în drum spre Anglia. Dar nu reacţionă. Era prea amorţită de disperare.

Era obosită, extenuată chiar, dar nu se aşeză pe patul ei de campanie; nu voia să-l ude leoarcă, gândindu-se că avea să doarmă acolo cândva în noaptea aceea. Iar doctorul era încă acolo, cosând rana. Ticălosul nu aşteptă să rămână singuri înainte de a-şi face comentariul. Nu renunţase să aştepte replica ei şi adăugă ameninţător:

— Jack?

Obosită, ea îi reaminti.

— Am pierdut socoteala ocaziilor în care ţi-am spus că te voi ucide. Eşti nebun dacă ai presupus că nu o voi face.

— Nu, doar că m-am gândit că între noi era ceva mai mult, nu doar sânge şi răzbunare.

— Ah, da, cum te amăgeai singur? Că te plac?

Râse batjocoritor.

— Mi-ai făcut o rană neînsemnată cu pumnalul în loc să mă omori. Recunoaşte, Jack! Nu te mai trage inima să mă ucizi – nu de când am dansat împreună.

Amintirea reaprinse furia în ea.

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun? Am crezut că era vorba despre altcineva, nu despre tine. Dacă aş fi ştiut că erai tu, aş fi strigat în gura mare că eşti un criminal şi că trebuie să fii prins. N-ai fi părăsit sala de bal în viaţă.

— Poate. Dar acum ştii că eram eu. Asta schimbă totul, nu-i aşa?

Era atât de îngâmfat – asta până când doctorul întrebă:

— Eşti un criminal, căpitane?

Părea impresionat.

— Nu, nu sunt.

— Ba da, este! insistă Jack.

— Anticipează doar că voi fi, Doctore Moarte. Asta nu face să fie adevărat, nu-i aşa?

Se putea să fi adresat aceste cuvinte doctorului, însă le spusese pentru ea. Nu că ar fi contat cât de puţin atunci când se folosea de ea pentru a-i conduce tatăl către moarte.

Dar doctorul scoase un sunet dezaprobator în timp ce-şi închise geanta cea mare şi se îndreptă spre uşă.

— Bandajul va trebui schimbat în zilele următoare, căpitane, spuse el la plecare. Dar asta e treaba unei femei, nu a mea.

— Se va ocupa Jack de asta.

— Nicio şansă.

— Aşa vei face. Ţi-ai arunca… mercenarii în gura lupilor?

Ea îşi ţinu răsuflarea. Chiar avea de gând să joace acea carte? Şi nici măcar nu se uită înspre ea atunci când făcu ameninţarea. Ochii îi erau închişi. Pierderea sângelui şi scufundarea în apă îl slăbiseră mai mult decât încerca să lase să se vadă. Dar încă nu leşinase.

— Ştii unde-mi ţin cămăşile. Ia una pe tine! Încă nu am încuiat cufărul.

Ea aproape izbucni în râs. În mod evident, el îşi amintise că în călătoria precedentă ea îi confiscase una dintre cămăşi pentru a se putea dezbrăca de rochia inconfortabilă de bal pe care o purta atunci când o răpise. Sfâşiase celelalte cămăşi ale lui în acea zi şi i-ar fi rupt şi pantalonii dacă nu ar fi fost atât de rezistenţi. Dar după aceea el îşi încuiase cufărul.

Acum, îi răspunse cu încăpăţânare:

— Nu.

— Nu a fost o sugestie, Jack. Având în vedere cele întâmplate în această noapte, trebuie să văd ce alte arme mai ai în arsenal, spuse el punându-şi o mână peste bandaj.

— Acela a fost ultimul meu pumnal.

— Mă tem că am nevoie de dovezi de data asta. Dar e alegerea ta dacă te dezbraci în faţa mea sau dacă te dezbracă Mortimer. Deşi, la cât de supărat este acum pe tine, cred că preferi să o faci singură.

Ea spera că el blufa, dar ştia că nu era aşa. Doctorul închisese uşa în urma lui, dar prietenul Ticălosului avea să se întoarcă, probabil pentru a o lega pentru restul nopţii sau pentru a o duce în cală, astfel încât Ticălosul să se poată reface în linişte. Era un gând promiţător…

Traversă camera spre cufărul de la picioarele patului lui şi-l deschise. Cele mai multe dintre cămăşile lui erau

albe, dar văzu una albastră şi, sub ea, una roz. Nu-l luase niciodată drept un filfizon, dar, după spusele lui Gabby, piraţii erau cunoscuţi pentru ţinutele lor ţipătoare.

Luă cămaşa roz şi se duse în cealaltă parte a camerei, lăsând-o pe patul ei de campanie înainte de a se întoarce cu faţa spre el. Nu avea să fie dificil, cu siguranţă nu avea de ce să se jeneze. Poate că ar putea să facă lucrurile inconfortabile pentru el, suficient de mult încât să-şi dorească să nu-i fi propus aşa ceva.

Îşi goli buzunarele înainte de a-şi descheia fusta udă leoarcă, care căzu la pământ. Juponul subţire era ud şi lipit încă de picioarele ei, aşa că trebui să-l împingă jos. Se uită pe furiş spre el, să vadă dacă-i urmărea fiecare mişcare. Asta făcea, poate puţin prea cu atenţie. Se ridicase chiar, sprijinindu-se în cotul drept. Bandajul îi era înfăşurat în jurul trupului, dar pieptul îi era atât de lat şi de mare, că ea vedea încă prea mult din el. Şi era gol pe sub pătură…

Poate că se simţea puţin ruşinată, dar nu din cauza a ceea ce făcea. În picioare, îmbrăcată doar cu cămăşuţa ei şi cu pantalonaşii decoraţi cu panglici, îşi întoarse un şold spre el, apoi pe celălalt. Spre deosebire de cămaşa lui, care i-ar fi ajuns până la genunchi, a ei abia îi ajungea până la şolduri. Îşi desfăcu apoi teaca de piele. Se potrivise atât de bine pe piciorul ei, pe deasupra pantalonaşilor, şi nu-i rănise pielea, dar acum era inutilă, de vreme ce-i fusese luată şi ultima armă. Ar fi lovit-o furioasă dacă picioarele nu i-ar fi fost încurcate în grămada de haine ude.

Îşi îndreptă din nou privirea spre a lui înainte de a începe să-şi descheie cămăşuţa. Degetele i se mişcară tot mai încet. Nu era ceva intenţionat; era pur şi simplu fascinată de ceea ce vedea în ochii lui. Mai văzuse o dată acea privire, ultima dată când coapsele ei fuseseră expuse. Atunci, fusese prea furioasă pentru a se întreba cum ar putea folosi acest fapt, prea furioasă pentru a se întreba dacă nu s-ar putea apropia de el fără să-şi fluture pumnii. Încă nu credea că putea, deci era discutabil, dar era totuşi fascinată că-l fermeca, chiar şi numai puţin.

Îşi dădu jos cămăşuţa şi-o ţinu în mână în timp ce se

învârti încet, arătându-i că nu avea nimic ascuns la spate în betelia pantalonaşilor sau pe sub neglijeul subţire.

— Crezi că sunt suficient de stânjenită?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Mă aşteptam să fii, dar, ca de obicei, m-ai surprins. Nu pari deloc stânjenită. Eşti o lady, nu este aşa?

— Sunt fiica tatălui meu, răspunse ea pe negândite. A fost un libertin din cel mai rău soi, ştii doar.

— Spune-mi te rog că aspiri să fii la fel ca el.

Ea râse.

— Asta îmi doream în copilărie. Visam să fiu exact ca el în toate privinţele. Dar am crescut. Sunt conştientă că nu-i pot călca pe urme.

— Sunt devastat să aud asta.

— Nu, nu eşti. Dacă aş fi fost ca tatăl meu, ai fi fost mort acum.

El zâmbi.

— Aşa este, şi mai târziu vom discuta despre motivul pentru care m-ai cruţat…

— Dar tot te-am rănit! îl întrerupse ea.

— Este o rană neînsemnată. Dar hai încoace, Jack, dacă vrei să rămâi cu ea pe tine.

Jack ştia că se referea la cămăşuţa ei, pe care nu avea de gând să o dea jos cât timp el o privea cu atâta senzualitate. Păşi în afara grămezii de haine ude şi se aplecă pentru a-şi ridica hainele. Le duse la masă şi le aranjă pe scaune pentru a se usca. Porni înapoi spre patul de campanie, sperând că el uitase de restul dezbrăcatului.

— Mortimer se va întoarce. Probabil vrei să terminăm înainte de a veni el. Îţi mai spun o dată, hai încoace!

Ce să termine? Dar se întoarse şi porni spre patul lui, holbându-se în jos la el. Acesta nu-i observă privirea, pentru că se uita ţintă la sânii ei. Îşi ridică o mână şi strecură un deget sub decolteul cămăşii, trecându-l încet pe deasupra sânilor ei. Sfârcurile i se întăriră, dar ea era în continuare uluită. Chiar credea că ar ascunde un pumnal între sâni? Aproape că izbucni în râs. Dar felul în care o atingea…

Exista un mod simplu de a-l opri, şi fu ea însăşi

surprinsă atunci când, în loc să se retragă, trase decolteul cămăşii până aproape la nivelul sfârcurilor, spunându-i:

— Vezi? Nu este nimic ascuns aici.

El păru că se sufocă înainte de a replica:

— O, cu siguranţă este ceva ascuns aici, dar voi accepta cu graţie înfrângerea. Nu mai ai alte arme – nu unele care să cauzeze o rană fizică.

„Ce alt fel de răni…?" îşi opri gândul. Chiar aşa? Considera formele ei drept nişte arme? Era o idee atât de interesantă, încât întârzie puţin cu ridicarea materialului la locul său. Iar când îi întâlni privirea…

Se răsuci cu repeziciune şi se întoarse la patul ei pentru a lua cămaşa lui. O îmbrăcă înainte de a-şi dezlega cămăşuţa şi pantalonaşii şi, după ce se întoarse din nou spre el, le lăsă pe ambele să cadă pe podea. Închise apoi repede toţi nasturii cămăşii. Îi auzi geamătul. Ha! Nu se aşteptase la asta, nu? Dar nu avea să doarmă cu hainele ude, doar de dragul decenţei. Îşi puse la uscat şi lenjeria. Însă, aducându-şi aminte de iminenta întoarcere a lui Mortimer, se băgă repede sub pătură.

Capitolul 18

Lui Damon îi plăcea să o privească pe Jack dormind, poate puţin prea mult. Atât de multă furie în cineva atât de mic, dar nu atunci când avea ochii închişi. Însă ştia că ei nu i-ar fi plăcut să ştie că el profita de somnul ei, chiar dacă într-un mod nevinovat, aşa că se îndepărtă înainte ca ea să se trezească.

Soarele dimineţii îl orbi pentru un moment atunci când ieşi din cabină şi încuie uşa în urma lui. Luă cu el cele două gărzi pe care le plasase în faţa cabinei sale, ca precauţie. Îşi dorea să aibă încredere în propriul lui echipaj, dar încă nu putea. Aceşti doi noi membri ai echipajului

păreau să-i urmeze ordinele, dar încă nu se întâmplase nimic prin care să le testeze loialitatea. Nici nu avea să o facă, îşi promise. Nu înainte de a fi pregătit.

Coborî scările spre puntea inferioară. Două dintre cele trei cabine aflate acolo erau ocupate, iar noul bucătar solicitase deja o altă cabină pentru proviziile sale personale. Damon înşfăcă cheia de pe perete şi deschise prima uşă din stânga lui. Mortimer fusese mult prea generos. Nu-i legase pe cei doi şi le oferise libertate în interiorul cabinei sale, chiar dacă nu pe întreaga corabie. Ceea ce probabil că nu fusese o idee prea bună, având în vedere dimensiunea unuia din cei doi bărbaţi.

Damon se sprijini de tocul uşii, cu un pistol în mână şi cele două gărzi în spatele lui, de asemenea înarmate. Ar fi trebuit să-i viziteze pe mercenarii lui Jack în ziua precedentă, înainte de a fi rănit. Cu greu ar fi putut să-i sperie astăzi, cu bandajul înfăşurat în jurul trunchiului, deşi nu aceasta era direcţia pe care dorea să o urmeze.

Cel mai tânăr din cei doi, care era şi cel mai mare, era rănit destul de serios, cu faţa umflată şi plină de vânătăi. Damon îşi imagină că restul trupului său nu era într-o stare mai bună. Păcat că durase atât de mult să fie scos din luptă. Ar fi trebuit probabil să-l trimită pe doctorul piraţilor pentru a-i verifica pe amândoi, dacă Mortimer n-o făcuse deja, nu că măcelarul acela ar fi fost cine ştie ce doctor. De fapt, individul ar fi putut înrăutăţi lucrurile. Îşi dori din nou ca doctorul Caruthers, care îl tratase pe Andrew, să nu fi părăsit atât de repede corabia odată ajunşi la Londra.

Bărbatul masiv care o însoţise pe Jacqueline stătea pe marginea patului îngust, aplecat pe jumătate, cu un braţ aşezat protector peste mijloc, şi nu-şi schimbase poziţia când se deschisese uşa. Prietenul lui îşi trăsese un scaun lângă pat. Acest individ care părea mai în vârstă era destul de corpolent şi părea cam bine îmbrăcat pentru un gentleman scăpătat, dar Damon presupuse că şi cei săraci şi-ar fi dorit să păstreze aparenţele.

Ambii bărbaţi se uitau ţintă la Damon, fără rezerve, fără să-şi ascundă antipatia faţă de el. Damon bănuia că şi

el ar fi procedat la fel dacă rolurile ar fi fost inversate. Dar apoi tânărul se ridică brusc de pe pat şi se năpusti spre Damon.

— Unde este Jack? Dacă i-ai făcut ceva…

Damon armă pistolul – un sunet foarte puternic care îl opri pe tânăr înainte de a-l prinde de gât.

— Eşti suficient de rănit, îl avertiză el cu răceală. Chiar vrei să fie şi mai rău?

— Răspunde-mi! Poate că apuci să tragi o dată, dar îţi voi rupe gâtul înainte ca gărzile tale să apuce să-şi descarce pistoalele.

— Eşti liber să încerci, dar nu este nevoie să moară nimeni. Aşează-te înapoi şi-ţi vei primi răspunsul. Eu îl am deja pe al meu. Jack a încercat să mă convingă că nu eşti fratele ei, dar aveţi acelaşi temperament. Este evident că eşti un Malory.

— Nu sunt, negă tânărul pe un ton tăios, dar dădu înapoi şi se aşeză pe marginea patului cu grijă. Cum este Jack?

— Este bine, dar este ultimul lucru care ar trebui să te preocupe.

Asigurarea lui Damon îl linişti pe tânăr doar puţin. Privirea lui aspră şi antipatia rămaseră la fel de puternice. Faptul că-şi riscase viaţa doar pentru a afla soarta lui Jack era suficient pentru a-l convinge pe Damon că amândoi Malory îl minţiseră. Poate că tânărul de faţă nu era fratele ei, de vreme ce nu semănau, dar semăna foarte bine cu Anthony Malory, aşa că erau cu siguranţă rude. Dar, pentru moment, Damon decise să le cânte în strună, pentru a-i face pe plac ilustrului său prizonier.

— Tu eşti cel care a câştigat tragerea la sorţi pentru pat? îl întrebă el pe bărbatul cel tânăr.

— Facem cu rândul.

— Mărturisesc că nu plănuisem să vă capturez, aşa că nu avem paturi de campanie la bord, dar s-ar putea să fie disponibile nişte hamace. Voi trimite unul dacă sunt, şi câteva cărţi pentru a vă omorî timpul.

— N-avem nevoie de favoruri de la tine, se răsti la el

tânărul.

— Este puţin cam târziu pentru asta, după ce i-am cerut deja secundului meu să renunţe la cabina sa pentru voi. Nu a fost deloc mulţumit, aşa că vă putem găsi alt loc dacă preferaţi, deşi mă îndoiesc că are să vă placă să dormiţi cu animalele; în plus, va fi nevoie şi de nişte lanţuri, de vreme ce nu vă putem lăsa să provocaţi cine ştie ce distrugeri în cală. Poate că aţi observat că aici nu sunteţi legaţi, nu-i aşa?

— Apreciez acest lucru, spuse celălalt bărbat. Apreciez cu adevărat. Dar insist să ne duceţi înapoi la Londra.

— Prietenul meu vorbeşte doar pentru el, interveni tânărul. Eu rămân aici atât timp cât şi Jack este aici.

— Amândoi rămâneţi. Vom vedea dacă legaţi sau nu. Nu aţi remarcat că era o întrebare?

— Dacă ai impresia că cer afurisitele acelea de lanţuri, nu.

— Excelent, replică Damon. Sunt de acord că nu ar fi o modalitate prea plăcută de a vă petrece următoarea lună. Tot ce trebuie să faceţi pentru a vă păstra cabina este să nu încercaţi să o părăsiţi. Dacă vă puteţi abţine, nu veţi fi legaţi. Dar acum este timpul să-mi spuneţi cine sunteţi.

— Cine a zis Jack că sunt?

Damon râse la auzul replicii prudente. Tânărul făcea ca lui Damon să-i fie greu să-i facă pe plac, cu astfel de răspunsuri. Dar nu avea nevoie de confirmare, din moment ce niciunul din ei nu avea să provoace probleme pe corabia lui.

— Mi-ar plăcea să aud un nume adevărat, dar merge şi Jeremy dacă nu vrei să-mi spui altul. Zice că semeni cu fratele ei mai mare. Aşa este?

— Presupun că da, dacă ne priveşti de la distanţă. Numele acesta este bun dacă trebuie să mă strigi în vreun fel.

— Şi tu? îl întrebă Damon pe celălalt.

— Lord Percival…

— Percy vorbeşte prea mult, îl întrerupse Jeremy pe

un ton prevenitor.

— Sunteţi deci o pereche de lorzi nevoiaşi?

— Poftim? întrebă Percival indignat.

— Nu suntem la fel de bogaţi ca membrii familiei Malory, adăugă Jeremy repede.

Înainte ca Damon să poată răspunde, un bărbat îşi croi drum cu coatele printre gărzi şi, băgându-şi capul pe uşa cabinei, se plânse cu amărăciune:

— Ăsta-i filfizonul care aproape mi-a rupt falca. De ce-i tratat aşa bine, când ar trebui să zacă în lanţuri dedesubt?

Damon se îndreptă spre intrus, astfel încât acesta fu nevoit să dea înapoi ca să nu fie răsturnat.

— Ţi-am cerut cumva părerea?

— Nu, dar…

— Toleraţi, dar tăcuţi, asta a fost înţelegerea. Stai deoparte din drumul meu, altfel voi vedea cât de inutil eşti de fapt pentru finalizarea acestei misiuni.

— Asta e valabil în ambele sensuri, căpitane, replică piratul înainte de a tropoti în sus pe scări.

Damon închise ochii pentru câteva secunde. Era evident din răspunsul piratului că acesta era sigur că el şi prietenii lui ucigaşi deţineau încă avantajul. Şi Damon nu ar fi putut-o proteja pe Jack dacă ar fi cedat furiei şi ar fi eşuat în a-şi curăţa corabia de aceşti şobolani. Se întoarse din nou spre uşa deschisă, urmărind cu privirea cele două gărzi. Unul din bărbaţi părea indignat, însă celălalt părea să se simtă stânjenit. Era încă prea devreme să-i testeze. Având în vedere cele tocmai întâmplate, probabil nu ar fi trebuit să mai lase cheia cabinei la îndemâna oricui.

— Necazuri cu piraţii, căpitane? întrebă Jeremy, arătând cu capul înspre bandajul lui Damon.

Era o presupunere logică, după ce tocmai auziseră ostaticii.

— Nu, asta e lucrătura lui Jack. O adevărată scorpie.

— I-ai făcut cumva rău?

Jeremy încercă din nou să se ridice.

— Stai liniştit, omule, ţi-am spus deja că este bine. Interpretezi greşit situaţia. Jack este o încărcătură

preţioasă. Nu va fi rănită, indiferent de câte ori încearcă să mă ucidă.

— Să sperăm că va avea mai mult noroc data viitoare, zise Jeremy şi râse batjocoritor.

— Sunt convins că asta speri.

— Ai zis ceva de o lună, mai spuse Jeremy. Încotro navigăm?

— Spre ape mai calde.

— O lună întreagă pe mare? întrebă Percival, părând îngrozit.

— Ai putea încerca să-ţi croieşti drum, dacă vrei să faci ceva exerciţii pentru a-ţi alunga plictiseala. Deşi… Damon făcu o pauză, uitându-se la Jeremy. Poate că nu. A fost nevoie de destul de mulţi oameni pentru a te doborî. Îmi aminteşte de tatăl lui Jack.

— Încă eşti convins că suntem rude?

— Jack pretinde că semeni cu fratele ei, dar totuşi nu semeni deloc cu ea sau cu tatăl ei.

— Există un motiv pentru asta…

Percy se opri din vorbit înainte ca Jeremy să-i poată lovi scaunul. Damon ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Poate că noi doi ar trebui să avem o discuţie, îi sugeră el lui Percival. Ţi-ar plăcea o gură de aer proaspăt?

— Lasă-l în pace! strigă Jeremy. Nu este obişnuit cu piraţii.

— Dar tu eşti?

— Vreau să o văd pe Jack. Vreau să mă conving că este bine.

— Altă dată, poate. Deocamdată, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Voi avea nevoie de mişcare. Nu mă poţi ţine încuiat aici pentru o lună întreagă.

— Sigur că pot. Totuşi, voi lua în calcul cererea ta după ce te refaci suficient. Dar trebuie să-mi dai ceva în schimb.

— Ce?

— Promisiunea că nu vei aduce necazuri şi că nu vei încerca să-ţi eliberezi angajatoarea, ruda sau orice ar fi

Jack. Şi nu vi se va permite să ieşiţi deodată. Câte unul, pe rând, sau niciunul. Apropo, eu nu sunt pirat.

Jason inspiră zgomotos.

— Dacă arăţi ca unul şi te porţi ca unul, atunci eşti unul.

— Serios? Atunci, asta te-ar face fratele lui Jack, dacă te gândeşti că arăţi ca el şi categoric te porţi ca el, nu-i aşa?

— Am înţeles aluzia. Deci nu toate ciorile sunt negre, cedă Jeremy, dar apoi adăugă: Dar pun pariu că tu eşti Ticălosul. Ape mai calde, ca în Caraibe? Ai putea mărturisi.

— Că sunt un ticălos sau că acesta e numele pe care mi l-a dat Jack în călătoria precedentă? Am tolerat asta din partea ei. De fapt, am tolerat multe din partea ei. Dar apoi adăugă pe un ton mai sumbru: însă nu o voi tolera din partea ta. Poţi să-mi spui Reeves sau căpitane Reeves, e alegerea ta.

— Căpitane! strigă cineva din capul scărilor. Este nevoie de tine aici, înainte să se ajungă la bătaie!

Damon închise şi încuie uşa cu repeziciune. Garda sa surescitată scoase pistolul şi porni prudent pe scări. Celălalt bărbat, Paul Jensen, puse mâna pe braţul lui Damon şi-i spuse:

— Ai un echipaj neobişnuit, căpitane. Am observat că se poartă bine doar atunci când eşti pe punte. Altfel, sunt o adunătură de scandalagii.

— Când te-am angajat, domnule Jensen, te-am avertizat că ar putea apărea probleme şi te-am întrebat dacă eşti pregătit să le faci faţă.

— Sunt pregătit, domnule. Dar sunt aceştia oamenii tăi sau nu? Îţi apăr spatele, dar trebuie să ştiu împotriva cui ţi-l apăr.

Damon zâmbi.

— Mulţumesc. Nu, jumătate dintre ei nu sunt ai mei. Probabil ţi-ai dat deja seama care jumătate. Vom mai discuta despre asta, dar deocamdată trebuie să mă asigur că niciunul dintre marinarii adevăraţi de la bord nu este rănit.

Capitolul 19

— A avut loc o luptă? îl întrebă Jeremy pe secundul care deschise uşa după puţin timp.

— Nu este treaba ta, replică Mortimer cu obişnuita sa concizie. Lăsă un mic teanc de cărţi pe mica masă din cabină şi apoi aruncă într-un colţ un hamac împăturit.

— Haide, domnule Bower, insistă Jeremy. O revoltă mă interesează şi pe mine.

— Revoltă? Mortimer îşi dădu ochii peste cap. De unde naiba ţi-a venit o asemenea idee?

— Am auzit strigătele, replică Jeremy. Nimic de această amploare, deci? Păcat!

Mortimer râse zgomotos.

— Eşti priceput, dar, când Damon vrea să ştii ceva, îţi va spune el însuşi.

Plecă. Jeremy oftă. Percival îl întrebă:

— Eşti hotărât să-l scoţi din sărite, nu-i aşa?

— Se irită destul de uşor, nu?

— Da, dar el este cel care ne aduce mâncarea cât este încă fierbinte. E chiar gustoasă, în caz că nu ai observat, dragul meu. Aş putea sugera să lăsăm lucrurile aşa?

— Nu mi se pare a fi genul răzbunător. Este însă categoric iritabil. Mă întreb de ce.

— Întreabă-l!

— Întrebatul nu duce nicăieri în cazul lui.

Percival începu să examineze cărţile. Jeremy citi câteva dintre titluri şi se întrebă cu glas tare:

— Ce face un pirat cu literatura clasică?

— Probabil a piratat-o? sugeră Percival, zâmbind din cauza acestui gând genial.

Jeremy chicoti la auzul cuvântului folosit de Percy pentru furat.

— Posibil, deşi el spune că nu este un pirat.

— Ar trebui să-l credem?

— Încă nu m-am hotărât. Dar ceva nu se potriveşte aici. Ce pirat întreg la cap îi vorbeşte căpitanului său aşa cum i-a vorbit piratul acela beligerant mai devreme? Individul acela obraznic ar fi trebuit să primească cel puţin un şut în fund, şi asta părea să fie şi dorinţa căpitanului Reeves. Mă întreb de ce nu a făcut-o.

— Unii oameni evită cu orice preţ violenţa, remarcă Percival în timp ce-şi scutura mânecile hainei de praf.

Jeremy râse, dar durerea îi smulse un geamăt înainte de a reuşi să spionă:

— Da, îţi cunoaştem cu toţii ideile, bătrâne. Dar Reeves e capabil de violenţă. Am văzut acest lucru în ochii lui pentru o secundă, atunci când m-am repezit la el. M-ar fi împuşcat dacă nu aş fi dat înapoi. Cel puţin, m-a avertizat cinstit.

— O, dar cunosc numele acesta, chiar îl cunosc.

Jeremy ridică dintr-o sprânceană.

— Reeves?

— Da.

— Şi ai aşteptat până acum ca să îmi spui?

— Mi s-a părut familiar atunci când l-a rostit el, dar abia acum mi-am amintit de ce. Acum o vreme, a fost un scandal… De fapt, cu mai mult timp în urmă, cam acum douăzeci şi cinci de ani, pe când eram tânăr şi-mi petreceam zilele cu Nick şi Derek. Fiica lui Lady Reeves, care era o adevărată frumuseţe, a plecat într-o vacanţă în Indiile de Vest şi s-a întors pentru scurt timp cu un soţ cu care fugise pe ascuns. Familia ei nu a fost de acord cu această căsătorie, deoarece tipul era doar un colonist, aşa că ea s-a întors în Jamaica şi nu s-a mai auzit nimic de ea de atunci. Familia ei a presupus că murise, dar se şoptea că, de fapt, o dezmoşteniseră şi că acela era adevăratul motiv pentru care nu se mai întorsese.

— Eşti sigur că era vorba despre Jamaica şi că nu-ţi aminteşti numele de la mine, pentru că am locuit acolo pentru un scurt timp împreună cu tata şi cu secundul lui, Connie?

— Nu sunt zăpăcit, dragă băiete. Ne-ai spus această poveste mie şi lui Derek cu mult timp în urmă.

— Mă tem că acest căpitan este prea tânăr pentru a fi colonistul cu care a fugit fiica lui Lady Reeves.

— Nu, nu, nu asta sugeram. Am fost doar surprins să recunosc numele. Dar ai dreptate, căpitanul Reeves nu ar putea fi înrudit cu familia Reeves din East Sussex, şi, în plus, colonistul n-ar fi luat numele soţiei sale, nu?

Jeremy chicoti.

— Este puţin probabil, dar, pe de altă parte, nu poţi elimina posibilitatea ca piraţii să provină din păturile nobilimii engleze.

— Sigur că nu, tatăl tău este un exemplu…

— Percy… interveni Jeremy pe un ton de avertisment.

Percival scoase un uşor pufnet.

— Nu ştiu de ce mai negi – ei bine, ştiu de ce: crezi că voi spune tuturor celor din Londra, dar…

— Ţi s-a confirmat vreodată?

— Nu, bodogăni Percy.

— Atunci, nu mai face presupuneri pe seama unui zvon atât de vechi. De ce nu mă ajuţi mai degrabă să-mi dau seama ce este în neregulă cu acest echipaj?

— În neregulă? Păi, sunt piraţi, asta e suficient de in neregulă, nu-i aşa?

— Nu cred că sunt toţi piraţi, asta este partea ciudată. Grupul acela care m-a bătut pe Wapping Street era cu siguranţă format din indivizi înrăiţi, dar, din cele auzite la uşă atunci când echipajul făcea schimbul de cart, se pare că o parte nu sunt deloc piraţi, doar simpli marinari. Iar secundul şi căpitanul sunt cu siguranţă mai mult decât nişte marinari obişnuiţi; poate sunt chiar gentlemani.

— O, vrei să spui gentlemani din East Sussex?

Jeremy îşi dădu ochii peste cap.

— Recunosc că este posibil, de vreme ce familia Reeves a avut şi alţi copii, şi chiar nepoţi, verişori şi aşa mai departe. Cel puţin au avut mai mult decât un copil dezmoştenit sau mort.

— Nu ştiu. Nu i-am cunoscut personal.

— Percy, nu are importanţă de unde vin căpitanul şi secundul său. Ar putea fi bastarzi regali din punctul meu de vedere. Ce vreau să spun este că nu încape îndoială că piraţii nu-şi plac căpitanul şi nu au încredere în el, aşa că trebuie să ne dăm seama cum să ne folosim de această fisură şi să ne eliberăm atât pe noi, cât şi pe Jack.

Capitolul 20

Jacqueline fu trezită fără menajamente de doi dintre membrii echipajului care vorbeau unul cu celălalt destul de tare, ca şi cum nu ar fi observat că ea dormea.

Ea icni când deschise ochii şi-l văzu pe unul dintre ei stând lângă patul de campanie, uitându-se insistent spre ea. Era un pirat fioros, cu o cicatrice zimţată pe partea stângă a feţei, care îi ajungea de la obraz la ureche. Adresându-i un rânjet deformat, se îndepărtă totuşi de ea, acum că se trezise. Asta nu-i reduse neliniştea, care crescu şi mai mult atunci când se ridică din pat, cu pătura trasă până la gât, constatând că Ticălosul nu era cu ea în cabină. Era singură cu cei doi piraţi. Dormise oare întreaga dimineaţă? Nu ar fi trebuit, nu după ce adormise atât de repede noaptea trecută, după repriza extenuantă de înot. Dacă Mortimer se întorsese seara trecută în cabină, aşa cum o avertizase Ticălosul, ea nu-l auzise.

O cuprinse indignarea când îl văzu pe unul din piraţi examinând cu atenţie hainele pe care le întinsese la uscat pe scaune noaptea trecută.

— Pleacă de lângă hainele mele. Te asigur că nu sunt pe măsura ta.

Piratul cu cicatricea râse văzând faţa roşie a camaradului său. Ei nu-i păsă. Dar nu se putea da jos din pat cât timp piraţii erau în cameră. Observă că uşa era larg deschisă. O greşeală stupidă din partea lor. Sau dincolo de uşă se afla cineva de gardă?

Umerii ei coborâră când văzu braţul unui bărbat

trecând prin deschizătura uşii, ca şi cum cel de afară s-ar fi întins, plictisit de misiunea sa. Aruncă o privire prin cabină, întrebându-se unde era Ticălosul.

Draperiile fuseseră trase pentru a lăsa să intre lumina soarelui, iar pe masă se afla o tavă cu mâncare. Dar nimic nu explica prezenţa celor doi piraţi în cabină. Dacă trebuia să fie păzită de acum de gărzi atât în aceeaşi încăpere cu ea, cât şi în afara uşii, ceva nu era în ordine. Cu Ticălosul? Dacă rana lui fusese mai serioasă decât lăsase să se creadă şi i se întâmplase ceva, i-ar fi spus şi ei, nu? Poate că nu.

— Ce faceţi aici? îi întrebă ea.

— Schimbăm aşternutul căpitanului, spuse piratul stânjenit, îndreptându-se tardiv spre pat pentru a face acest lucru.

— Da? întrebă celălalt, părând încurcat.

— Treci încoace şi ajută-mă, îi ordonă prietenul său.

Ea îi privi un timp luptându-se cu cearşafurile, apoi ridică dintr-o sprânceană şi întrebă pe un ton amuzat:

— Are deci servitori acum?

Se uitară amândoi deodată la ea pentru o secundă, înainte de a se întoarce la presupusa lor sarcină, deşi cicatrice murmură:

— Vezi să nu!

Celălalt oferi o explicaţie:

— Ajutăm la nevoie, iar acum este nevoie. Căpitanul nu poate face asta în situaţia lui – din cauza ta.

— Probabil nu va aprecia că-l trataţi ca pe un copil doar din cauza unei răni minore, replică Jack ridicând din umeri. Dar spuneţi-i că voi i-aţi schimbat aşternuturile. Nu vreau să creadă că am făcut-o eu. Ştie măcar că sunteţi aici?

Cel puţin unul din ei păru puţin nervos din cauza întrebării ei, dar asta nu se compară cu panica care apăru pe chipul lor în momentul în care Ticălosul intră în cabină. Căpitanul era mai mult decât furios pe când se apropie de cei doi. Unul făcu un cerc larg în jurul lui şi ţâşni afară din cabină. Cicatrice dădu înapoi mai încet şi părea să fie mai mult iritat decât speriat că fusese prins.

— Ştii că nu aveţi voie în cabina mea, spuse Ticălosul pe un ton în care se ghicea furia. Cum aţi intrat?

— L-am urmat pe băiatul care a adus mâncarea.

— Dacă se mai întâmplă vreodată, veţi invidia soarta iubitului lui Catherine.

— Nu este nevoie de astfel de ameninţări, spuse piratul, acum puţin mai precaut. Am vrut doar să ne asigurăm că scorpia care te-a rănit nu a păţit nimic. Ne protejăm interesele doar.

— Data viitoare întrebaţi. Ieşi!

Furia Ticălosului nu se diminuă după ce al doilea pirat ieşi din cabină. Jacqueline era fascinată de ceea ce vedea. Ticălosul avea pieptul gol, gura încleştată, umerii tensionaţi, iar muşchii braţelor erau încordaţi, ca şi cum el ar fi fost gata să-şi reverse furia asupra piraţilor. Roşi puţin, însă doar din cauza faptului că el ieşise din cabină aşa, cu bandajul însângerat din jurul trunchiului expus, arătând tuturor din echipaj ce-i făcuse ea, dacă nu li se spusese deja oricum.

Când ochii lui se opriră asupra ei, Jack putu vedea expresia furtunoasă din privirea sa. Stând în pat, cu pătura trasă până la gât, ezita să spună ceva, deoarece nu era familiarizată cu această latură a Ticălosului. Dar, în timp ce el o privea fix, furia păru să i se domolească şi în cele din urmă tensiunea îi părăsi corpul.

Se duse înapoi către uşă şi o închise, spunând:

— Oamenii mei nu te vor mai deranja, dar, dacă altcineva decât Mortimer sau musul meu intră în cabină atunci când eu nu sunt aici, ai permisiunea mea să faci scandal.

— Adică?

— Să ţipi ca din gură de şarpe, până revin eu.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

— De câte ori pot să dau alarme false înainte să nu mai funcţioneze?

— Vorbesc serios.

— Nu crezi că aş face-o doar pentru a te vedea venind în fugă? contracară ea.

— Nu, nu cred că eşti proastă.

— Dar ar fi interesant!

El îi aruncă o privire întunecată, dar Jack nu era deloc intimidată după ceea ce tocmai văzuse. Părea acum din nou bărbatul pe care îl ştia, ceea ce însemna că putea să-şi reia împunsăturile obişnuite.

Se întrebă totuşi de ce apăruse o notă de dezgust în tonul lui atunci când îi numise pe cei doi „oamenii mei”, dar se mulţumi să sublinieze:

— Marinarii tăi nu par prea fericiţi să-ţi urmeze ordinele. De ce oare?

— Sunt noi, fu tot ce-i spuse el în timp ce se îndrepta spre birou, însă trecând pe lângă masă scoase un sunet dezaprobator. Ţi s-a răcit mâncarea.

— Camerista mea nu a fost aici să mă trezească, glumi ea.

— Presupun că aş putea îndeplini acest rol deocamdată, se oferi el.

Glumea? Îi văzu rânjetul pe când se aşeza în spatele biroului. Cu grijă! Acum, tot ce putea vedea pe deasupra biroului erau faţa lui frumoasă şi pieptul dezgolit. De ce naiba nu-şi luase o cămaşă? Încă nu i le sfâşiase, aşa că ar fi putut să se îmbrace. S-ar fi ridicat să ia o cămaşă şi să i-o arunce, dar preferă să nu-şi expună picioarele goale în faţa lui. Dar nu se putea opri din a se holba la el. Cu asemenea muşchi, nu era de mirare că-i fusese mereu atât de uşor să-i facă faţă.

În cele din urmă, îşi luă ochii şi gândurile de la pieptul lui şi întrebă:

— Ar trebui să te ridici deja din pat?

— Tăietorul de oase nu mi-a spus că nu ar trebui, răspunse el ridicând din umeri.

— Ar fi trebuit să-ţi spună. Sau nu este un doctor adevărat?

— Sigur că nu este un doctor adevărat. Porecla lui ar fi trebuit să-ţi spună deja asta. Se pricepe la tăiat mâini şi picioare, dar mă îndoiesc că ştie mai mult de atât. Cât de gravă crezi că este rana?

— Nu suficient de gravă, evident, sâsâi ea.

El se uita prea intens la ea, aşa că Jack îşi mută privirea spre masă şi se întrebă dacă ar putea fugi într-acolo, pentru a se îmbrăca. Dar el strigă spre uşă:

— Domnule Barker, spune-i lui Jack – deşi presupun că va trebui să-i spunem fratelui tău Jackie pentru un timp – să-i aducă o nouă tavă cu mâncare musafirei mele.

— Pot mânca foarte bine şi mâncare rece, comentă Jacqueline suficient de tare pentru a fi auzită de paznic, deşi se uita în continuare ţintă spre duşmanul ei. Aşa că nu-mi face nicio favoare.

— Îţi fac tot felul de favoruri, doar că de obicei eşti prea furioasă pentru a le observa.

Nu avea habar ce insinua el, dar renunţă la speranţa de a avea parte de intimitate şi sări din patul de campanie, recuperând hainele întinse pe scaune în noaptea precedentă. Roşi doar puţin când îşi luă lenjeria şi-şi dădu seama că acestea fuseseră obiectele de îmbrăcăminte inspectate de către pirat mai devreme.

— Arăţi adorabil în această dimineaţă, purtând cămaşa mea, remarcă Ticălosul în timp ce ea se întorcea la patul de campanie.

— Ai cumpărat-o pentru mine?

— Nu, mărturisesc că-mi place culoarea.

Rozul fusese o culoare foarte la modă printre bărbaţi, dar asta cu mult timp în urmă, pe când jachetele de satin şi pantalonii până la genunchi erau alegerile preferate ale filfizonilor, cu cât mai ţipătoare, cu atât mai bine. În prezent, bărbaţii erau mult mai cumpătaţi în privinţa hainelor. Jack era sigură că ar fi izbucnit în râs dacă l-ar fi văzut pe Ticălos purtând cămaşa roz. Şi, de vreme ce prefera ca el să nu creadă că o amuza în vreun fel, se decise să nu i-o înapoieze.

Întinzându-şi hainele pe pat, luă fusta trandafirie de brocart, însă văzu că era încă umedă. Alesese costumul robust de călătorie pentru întâlnire dintr-un motiv precis, deoarece hainele ei de zi cu zi erau prea elegante şi nu dorea ca Mascatul, sau, după cum sperase, Ticălosul, să

creadă că voia să-l impresioneze. De ce nu se putuse să iasă întâlnirea după dorinţa ei, nu a lui?

Dar nu era surprinsă că brocartul greu nu se uscase încă, aşa că-şi luă doar juponul alb. Făcut dintr-un material de batist, decorat cu un număr minim de voaluri, fiecare mărginit de o bandă albă de satin şi împodobit cu mici fundiţe albastre, fusese singura ei concesie ascunsă făcută eleganţei ţinutei. Acum, nu mai era ascunsă.

Se întinse după pantalonaşi, dar îşi trase mâna înapoi. Prefera să nu-i mai ofere Ticălosului o altă reprezentaţie. Putea să aştepte să-şi ia lenjeria când el părăsea cabina, aşa că descheie nasturii din partea de jos a cămăşii lui lungi şi-şi legă capetele în jurul taliei. Gata, era suficient de prezentabilă şi decentă pentru moment, chiar dacă avea picioarele goale.

— Foarte drăguţ, aprecie el.

Dacă i-ar fi plăcut de el, i-ar fi făcut o reverenţă în glumă pentru acest comentariu. În schimb, îl ignoră şi-şi puse fusta înapoi pe marginea scaunului pentru a se usca în continuare.

Inspiră adânc.

— Astăzi vreau să-mi văd oamenii.

— Tocmai i-am văzut. Voi, cei din familia Malory, sunteţi toţi la fel. Fratele tău a încercat să mă omoare.

— Nu este… începu ea, dar apoi zâmbi compătimitor. De aceea sângerezi din nou?

— Nu, eram înarmat, el nu, aşa că nu s-a ajuns la încăierare.

— Tot vreau să-i văd…

— Atunci, hai aici, interveni el şi se bătu cu palma peste un picior. Să vedem cât de convingătoare poţi fi. Căutătura ei îl făcu să adauge: Nu? Atunci, mulţumeşte-te să ştii că încă respiră şi că, dacă te porţi bine, îi vei putea vizita la un moment dat.

Să se poarte bine? Sau doar să nu mai încerce să-l ucidă? Era frustrant felul în care el lăsa firimituri pe care ştia prea bine că ea nu le-ar culege, când de fapt probabil nu avea nicio intenţie de a-i permite să-l vadă pe Jeremy.

De ce să o fi lăsat? Era un pirat afurisit!

Încetând să o mai tachineze, el remarcă pe un ton aproape mustrător:

— Ştii că nu ai fi putut ajunge la mal astă-noapte. Era abia vizibil când ai sărit. Îţi dai seama ce distanţă mare ar fi trebuit să înoţi?

— Ar fi putut veni o altă corabie, replică ea şi se aşeză pe un scaun, cu faţa la el.

— Da, adevărat, dar a fost un pariu riscant. Erai doar un punct în apă, Jack. Chiar dacă o corabie ar fi trecut pe lângă tine, este foarte probabil ca marinarii să nu te fi zărit nici măcar ziua, darămite noaptea. Iar zorii erau departe.

— Dacă aştepţi mulţumiri pentru că m-ai adus înapoi, aşteaptă mult şi bine.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Erai dispusă să-ţi dai viaţa pentru a tatălui tău?

— Sigur că eram.

— Dar ăsta a fost cu adevărat planul tău?

Jack îşi dorea să nu se fi aşezat pe acel scaun, cu faţa către el. Dar nu trebuia să răspundă. Nu trebuia nici să se uite în continuare la acei ochi minunaţi. Şi totuşi, o făcea.

Îşi ţinu gura, aşteptând ca el s-o preseze să răspundă, însă el n-o făcu. Aşa că fu surprinsă să se audă spunând:

— Sunt o bună înotătoare. Eram decisă să reuşesc.

— Este bine de ştiut că măcar nu eşti resemnată în mod fatalist, aşa că presupun că putem fi de acord să avem păreri diferite asupra rezultatului. Dar, spune-mi, de ce nu ai încercat să negociezi cu mine mai întâi? Data trecută aşa ai făcut. Mi-ai promis bogăţii nemaivăzute dacă l-aş fi trădat pe pirat pentru tine, nu-i aşa?

Ea pufni.

— Nu a funcţionat data trecută, aşa că de ce să-mi pierd timpul?

— Dar nici măcar nu ai încercat să mă seduci, o altă opţiune care nu presupunea să-ţi rişti viaţa.

Să-l seducă? De ce naiba ar spune aşa ceva? Ştia prea bine cât de mult îl ura. Dar, de fapt, nu fusese niciodată drăguţă cu el, nici măcar o dată, încercase doar să-l ucidă

sau să-l rănească ori de câte ori avusese ocazia. Nu avea habar ce rezultat ar fi avut încercarea de a fi drăguţă cu el, în afară de a-i trezi suspiciunile, de vreme ce îi cunoştea prea bine felul de a fi. Şi totuşi, era un gând tentant – să-l atragă de partea ei, nu împărţind patul cu el, ci doar făcându-l să creadă că ar putea. Poate că l-ar convinge să o ducă acasă. Nu, cum ar fi putut face asta, când ştia că nu ar rezista să nu-l lovească dacă s-ar fi aflat suficient de aproape de el?

Musul sosi cu o altă tavă cu micul dejun pentru ea. Era un băiat costeliv cam de înălţimea ei, cu păr roşcat şi cu pistrui. Părea mult prea neliniştit, probabil pentru că ştia, la fel ca toţi ceilalţi deja, că ea îi înjunghiase căpitanul. Spera că nu-l rănise pe băiat în seara precedentă, când îl împinsese din drum pentru a ajunge la balustradă. Se uită în trecere la pantalonii lui, dorindu-şi să aibă şi ea o pereche.

Ticălosul se ridică pentru a pleca, spunându-i băiatului:

— Fii cu ochii pe Jack.

Jacqueline aşteptă până când uşa se închise în urma lui înainte de a-i spune băiatului:

— Eşti Jack Barker, nu-i aşa?

— Vrea să-mi spui Jackie.

— Nu, vrea ca restul să-ţi spună aşa pentru a evita confuzia, dar noi doi ne putem spune unul altuia în continuare Jack. Eşti din Londra?

— Da, dar am venit de curând din Berkshire cu fratele meu, Tom. El a vrut să meargă pe mare, a tânjit după asta ani în şir, dar nu voia să mă lase în urmă, pentru că numai pe el îl mai am, după ce tatăl nostru a murit. Aşa că a căutat o corabie care să ne ia pe amândoi. Dar nu ştiu prea multe despre ce înseamnă să fii mus. De fapt, nu ştiu nimic.

— Vrei să-ţi spun un secret, Jack? Mama mea a fost mus cândva.

Ochii lui se măriră atât de mult, încât ea râse, apoi băiatul o întrebă:

— Căpitanul ei ştia că era femeie?

— Ştia, dar ea nu ştia că el ştia. A fost amuzant să-i aud povestind despre felul în care s-a desfăşurat totul. Ideea este că nu ai nevoie de experienţă pentru munca aceasta. Ţi se va spune ce trebuie făcut, aşa că urmează ordinele pe măsură ce-ţi sunt date şi vei fi în siguranţă. Şi este doar… Se opri tocmai când voi să spună Ticălosul, dar nu dorea ca băiatul că-i copieze dispreţul, ceea ce i-ar fi adus necazuri, aşa că se corectă, spunând: Căpitanul cel de care trebuie să te preocupi. Nu ignora treburile mărunte pe care ţi le-ar putea da ceilalţi dacă te văd că nu faci nimic, dar nu-i lăsa să interfereze cu o sarcină pe care ţi-o încredinţează căpitanul. El este prioritatea ta, şi vei dori probabil să te menţii ocupat. Ştiu că eu aşa aş face.

El începu să aranjeze patul căpitanului pe care îl răvăşiseră cei doi piraţi înainte de a întreba:

— Ai vrea să fii mus, ca mama ta?

— Doamne, nu, răspunse ea chicotind. Dar nu-mi place să nu fac nimic, şi ştiu ce trebuie făcut pe o corabie, mulţumită tatălui meu şi celor patru unchi, toţi căpitani ai propriilor lor corăbii. Dacă stau să mă gândesc, ai putea cere marinarilor să te înveţe ce fac ei atunci când nu eşti ocupat – asta dacă îţi place să navighezi şi nu tânjeşti să te întorci pe uscat după ce ai văzut cum este.

— Îmi place. Nu mă aşteptam, dar îmi place.

— Asta este bine, de vreme ce corabia asta nu se întoarce. Acum, înainte de a pleca la treburile tale, poate mă ajuţi cu ceva.

El se albi.

— Nu te pot lăsa să ieşi. Asta mi-a şoptit la ureche secundul.

— Nu, nu, nu l-aş face pe un alt Jack să intre în necazuri, te asigur. Speram să ai o altă pereche de pantaloni pe care să mi-o împrumuţi.

Jacqueline era aşezată cu picioarele pe biroul Ticălosului, ţinându-le încrucişate doar pentru că putea, de vreme ce el nu era acolo. Şi de ce naiba nu era? În afară de scurta sa vizită de dimineaţă, o lăsase singură întreaga zi, când ar fi trebuit să petreacă ziua în pat, lăsând rana să se

vindece… când ea era plictisită de moarte… când ar fi sărit să-l zgârie cu unghiile dacă ar fi venit înainte să se poată calma.

Nu fusese uşor să se forţeze să iasă din turbarea în care intrase după patru ore de plimbat prin cabină, gândindu-se la eşecul de a evada împreună cu Jeremy şi cu Percy de pe corabia piraţilor, care se îndrepta spre Caraibe, şi la îngrijorarea nebunească pe care trebuie c-o simţea mama ei acum. Dar nu mai era mult până să aibă parte de companie, de un fel sau altul. Stomacul ei care chiorăi o convinse de acest lucru.

Când auzi în sfârşit cheia răsucindu-se în broască, inima ei sări peste o bătaie. Ceea ce o făcu să clipească. Ce naiba? Nu era atât de tulburată de întoarcerea lui. Şi poate că nici nu era el. Putea fi Jackie, cu cina ei, aşa că rămase acolo unde era.

Însă era într-adevăr Ticălosul, care se opri pentru o secundă atunci când o văzu aşezată pe scaunul său. Era în continuare fără cămaşă, aşa că ea putu vedea că rana îi sângera încă, deşi bandajul nu mai era atât de plin de sânge cum fusese dimineaţă, ceea ce însemna că probabil fusese schimbat cel puţin o dată în acea zi. Şi era puţin ars de soare.

— De ce comanzi corabia în situaţia ta? întrebă ea. Ai un secund care ar putea face asta în timp ce tu te odihneşti şi îţi revii.

— Mi-ai dus dorul?

Se îndreptă încet spre birou, cu zâmbetul acela afurisit pe faţă. Ea nu-i eliberase scaunul, aşa că el se aşeză pe jumătate pe marginea biroului, cu un picior pe podea şi cu celălalt atârnând în aer. Jack vedea mult prea mult din el, mult prea aproape. Individul era prea masculin, pieptul lui prea larg, braţele prea groase din cauza muşchilor, ochii prea luminoşi în contrast cu părul său negru şi barba ţepoasă de pe obraji. Jack avea probleme cu respiraţia.

Dar el o distrase spunând:

— O fi Mortimer secundul meu şi s-o pricepe să facă

lucrurile bine, dar nu-i place să joace rolul de căpitan şi să preia cârma.

— Ai cel puţin jumătate de duzină de oameni care ştiu să ţină cârma. Chiar şi eu sunt capabilă…

— Să ne duci înapoi în Anglia?

Ea mormăi în sinea ei pentru că-i spusese prea multe.

— Nu, sigur că nu.

— Nu minţi prea bine, Jack. Deci tatăl tău te-a transformat într-un cârmaci? Ce altceva te-a mai învăţat?

Ea îşi închise gura strâns şi se ridică brusc de pe scaunul lui, îndreptându-se spre patul de campanie, aruncându-i din mers:

— Te-a ars soarele. A fost prostesc din partea ta să stai în soare întreaga zi fără cămaşă pe tine.

El nu răspunse nimic. Odată aşezată în mijlocul patului ei îngust, cu picioarele încrucişate, ea bănui motivul. Ticălosul încă se uita la picioarele ei şi se gândea la ceea ce purta ea acum.

Ticălosul îşi duse o mână la frunte şi oftă înainte de a se aşeza, iar, după un alt lung moment de uitat la picioarele ei, spuse cu prudenţă:

— Nu trebuie să întreb de unde ai pantalonii, dar vrei cu adevărat să-i porţi?

— Sigur că vreau. Mereu mă îmbrac aşa la bordul unui vas. Dacă mi-aş fi făcut bagajul pentru călătoria asta, ai fi văzut că am propriii mei pantaloni, croiţi special pentru mine pentru călătoriile peste ocean. Este ridicol să port fuste care se înfoaie în bătaia vântului.

— Bate vreun vânt pe aici?

El rânji. Ea nu. Poate de aceea Ticălosul spuse repede:

— Dar cred că discutam despre motivele pentru care eu sunt pe jumătate dezbrăcat. Poate că nu ştii că este aproape imposibil de scos sângele din materialele albe sau din orice alt material, de fapt. Prefer să nu-mi pătez garderoba doar pentru că nu ţi-ai putut ţine pumnalul departe de mine.

Încerca să o facă să se simtă prost în legătură cu atacul? Deşi ştia că ar fi făcut-o din nou, dacă ar fi putut?

— Dar am observat soarele, Jack, atunci când Mortimer mi-a aruncat o pelerină de ploaie. Asta se întâmpla înainte de prânz, altfel aş fi fost mult mai roşu decât sunt.

Ar fi trebuit să nu vorbească deloc cu el, şi nu ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost copleşită de nevoia de a face conversaţie. Era vina lui. Totul era din vina lui. Cum naiba reuşise să supravieţuiască aşa timp de o săptămână, data trecută? Nu-şi amintea să se fi plimbat întruna atunci; nu-şi amintea nimic în afară de furie. Şi unde naiba era furia acum? Dar n-o voia cu adevărat acum, nu? Poate că o împiedicase să observe plictiseala atunci, dar de această dată se hotărî să încerce varianta „drăguţă” şi poate, doar poate, să-l ademenească să o ducă înapoi acasă.

Aşa că-l privi un moment înainte de a-l întreba:

— Cum e rana?

— Vrei să o examinezi?

Ar trebui oare? Nu, cu siguranţă nu. Era prea devreme pentru a se apropia atât de mult de el. Dar sublinie:

— Va veni doctorul pentru a face acest lucru.

— Ce te face să crezi asta?

— Ar trebui să te controleze, să verifice dacă ai febră, dacă rana s-a infectat, mai ales că ai petrecut prosteşte întreaga zi muncind în loc să te odihneşti.

— Dacă o ţii tot aşa, Jack, voi începe să cred că te îngrijorează soarta mea.

Ea pufni, apoi scrâşni din dinţi, făcându-l să rânjească. Bărbatul era mult prea prietenos pentru un pirat care o răpise. Şi mult prea uşor amuzat. Era ca şi cum în încăpere ar fi plutit o glumă al cărei înţeles i-ar fi scăpat ei, şi, de fiecare dată când el o privea, îşi aducea aminte de asta. Nu putea fi atât de nonşalant şi de vesel când situaţia era atât de serioasă, nu? Asta l-ar fi făcut… fără suflet.

— Am avut parte suficient de incompetenţa Doctorului Moarte. Echipajul o fi având încredere în îngrijirile lui, dar eu nu am. În plus, probabil că este deja beat la ora asta.

Ea făcu ochii mari.

— Era ameţit când te-a cusut, noaptea trecută?

— N-ai simţit mirosul?

— Şi l-ai lăsat să-ţi coasă rana??

— Vrei să te joci de-a doctorul, Jack?

Ea se forţă să nu izbucnească în râs. Era ocazia perfectă de a încerca să fie „drăguţă” cu el, la sugestia lui, astfel încât să nu devină suspicios cu privire la schimbarea atitudinii ei. Dar dacă nu se putea controla odată ajunsă suficient de aproape de el, pentru a-i examina rana? Dacă l-ar lovi în schimb…

Capitolul 22

— Nu trebuie să te chinuieşti, Jack. Nu am fost pe de-a-ntregul serios.

Ştia că Ticălosul glumea încă, aşa că oftă şi spuse:

— Nu mi-am dat seama că seriozitatea vine cu jumătăţi de măsură. Dă jos bandajul şi voi arunca o privire. După cum bine ştii, s-ar putea ca doctorul tău beţiv să fi făcut mai mult rău decât bine.

Nu trebuia să se apropie prea mult de el pentru a se uita la rană. Şi era un bun început: ajutor dat cu ranchiună, mai degrabă decât ajutor oferit de bunăvoie. Se apropie, aşadar, de marginea biroului. Dar el nu-şi dăduse jos bandajul. Se holba din nou la picioarele ei!

— Ar trebui să-mi dezlegi cămaşa dacă vrei să porţi pantalonii ăia, îi spuse.

— De ce? îl întrebă ea şi se uită în jos spre pantaloni. Mi se potrivesc bine.

— Nu, nu ţi se potrivesc. Sunt atât de strâmţi pe coapsele şi şoldurile tale, că la fel de bine ai putea fi dezbrăcată.

— Oh!

Roşeaţa o cuprinse instantaneu, dar dispăru la fel de repede când văzu că el nu se mai uita la ea. Îşi desfăcea bandajul şi era atent la ceea ce făcea, aşa ca ea desfăcu repede nodul cămăşii şi trase jumătatea de jos, acum

şifonată, până la genunchi. Dar cu siguranţă nu avea să uite că el fusese tulburat să o vadă în pantalonii strâmţi. Seducerea lui nu avea să fie atât de dificilă, până la urmă.

Bucata pătrată de pânză ţinută în loc de bandaje era lipită de rană. El o desprinse încet, fără să clipească, înainte de a reveni cu privirea asupra ei.

— Ei bine?

Ea scoase un sunet dezaprobator.

— Uită-te la tine! Nu se poate vedea nimic cu tot sângele acela închegat în jurul rănii. Trebuie spălată întâi.

— Apucă-te s-o speli!

Ea se duse la lavoar şi luă unul dintre prosoapele micuţe de pe raftul de dedesubt. Îl înmuie în vasul cu apă şi-l stoarse, apoi se îndreptă din nou spre el şi i-l aruncă.

— Apucă-te tu! Ştii că, dacă o fac eu, va durea atât de rău, încât vei plânge.

El izbucni în râs. Odată ce sângele uscat fu îndepărtat, ea putu vedea că tăietura pe care i-o făcuse avea vreo patru centimetri – lungimea plăselei pumnalului. Se înfioră puţin, chiar dacă el nu tresări.

Se încruntă şi se apropie mai mult, apoi exclamă:

— Dumnezeule, „doctorul” ţi-a făcut doar o cusătură care deja se desface! Nu este de mirare că încă sângerezi.

El ridică din umeri.

— A fost probabil distras atunci când m-ai numit ucigaş.

Ea pufni aducându-şi aminte episodul.

— Nu ai încuiat uşa. Presupun că este cineva de gardă de partea cealaltă?

— Desigur.

— Atunci, trimite-l după un ac şi aţă. Ai nevoie de o cusătură adevărată dacă vrei să te vindeci cât mai curând.

— Încă eşti hotărâtă să mă faci să plâng?

— Ai ghicit, răspunse ea cu o grimasă.

El făcu aşa cum îi sugerase, deşi îi spuse marinarului să trimită pe altcineva după cele necesare. Jackie sosi după câteva momente cu un ac, aţă şi o tavă cu mâncare.

— Adu-mi un felinar sau o lumânare, îi ceru Jacqueline

băiatului. Trebuie să trec acul printr-o flacără.

— Ai primit şi instruire medicală, aşadar? întrebă Ticălosul pe un ton surprins.

— Nu, dar am văzut medici competenţi făcându-şi treaba şi ştiu că un ac murdar este mai periculos decât dacă nu am avea ac deloc.

— Dar cât de pricepută eşti cu acul?

— Ştiu să cos, dacă asta vrei să întrebi. Verişoara mea Judy a vrut să înveţe să brodeze, şi nu aveam de gând să stau doar să o privesc, aşa că am învăţat şi eu.

— M-aş fi gândit că mai degrabă ai fi fost pe-afară, omorând dragoni în schimb.

— Noi două făceam totul împreună. Nu mi-a plăcut să cos, dar ei i-a făcut plăcere că am încercat, alături de ea.

— A vânat şi ea dragoni cu tine?

Ea îi aruncă o privire şi-i observă zâmbetul.

— Asta făceai tu în copilărie? Te prefăceai că omorai dragoni?

El râse.

— De fapt, eu şi Mortimer ne prefăceam că omoram piraţi. Dar am crescut în Caraibe. Nu cred că sunt dragoni pe-acolo… Acela a fost un zâmbet adevărat, Jack?

Da, fusese, pentru un moment foarte scurt, dar nu avea de gând să-şi facă sânge rău pentru asta.

— Îmi imaginam un dragon zburdând printre insule. Dar eu şi Judy nu trebuia să ne prefacem. Familia noastră este prea mare. Exista mereu ceva interesant care să ne ocupe timpul.

— Proceda şi ea ca tine, încercând toate activităţile tale preferate?

— O, Doamne, nu! Unele dintre lucrurile pe care l-am convins pe tata să mă înveţe i se păreau prea nepotrivite pentru o doamnă. Dar ne privea şi mă încuraja.

— Cârmitul unei corăbii nu este periculos, comentă el.

— Fă-mi rost de o spadă şi-ţi voi arăta.

Ticălosul chicoti.

— Astfel de lecţii, cu-adevărat?

— Mult mai distractive decât cusutul.

Era puţin deconcertant să poarte o conversaţie atât de normală cu el. Un început bun pentru planul ei, dar se simţea puţin ciudat să discute despre copilăriile lor într-un fel atât de ştrengăresc. Dar nu voia să irosească această oportunitate de a afla mai multe despre el, poate chiar ceva personal, ce avea să-i fie de folos împotriva lui.

Aşa că spuse:

— Aş fi crezut că ai crescut în Anglia, nu în Caraibe. Vorbeşti, cu siguranţă, ca un englez.

— Te-am intrigat din nou?

— Din nou? A, da, îl zeflemisi ea, gândindu-se la balul mascat. Orice mister este intrigant, şi asta este tot ce ai fost – atunci când purtai masca aceea ridicoli. Te-ai născut în insule?

— Da, din părinţi englezi. Ai fi surprinsă să afli cât de mulţi englezi se stabilesc în Indiile de Vest, în insulele revendicate de Marea Britanie.

— În ce insulă?

— Dacă vrei să-mi distragi atenţia de la durere, faci o treabă minunată, spuse el şi-şi trecu cu blândeţe degetele peste mâna pe care ea şi-o sprijinea de birou.

Jack îşi smuci mâna. Se străduia din răsputeri să fie drăguţă cu duşmanul ei de moarte. Îşi dorea ca Andrew, falsa ei rudă, să fie aici pentru a-i da câteva lecţii de actorie. Făcea o treabă bună fiind drăguţă cu Ticălosul şi nu voia să strice totul enervându-se din cauza atingerii lui.

— Pun pariu că bucătarul tău simandicos are ceva potrivit pentru arsurile solare sau ştie din ce să facă o cremă pentru asta. Ar trebui să-l întrebi, pentru că arsura asta te va durea mai tare mâine decât astăzi.

— Te pricepi şi la arsuri?

— Am adormit pe câmp într-o vară şi m-am trezit cu mâinile şi picioarele arse. Da, pot fi dureroase.

— De ce erai desculţă?

— Pe atunci, îmi plăcea să alerg desculţă – de fapt, îmi plăcea să mă furişez. Pantofii făceau prea mult zgomot pentru furişat. Dar trebuie să-ţi tratezi arsura.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Preocuparea ta este…

Termină ea în locul lui, spunând:

— Suspectă? Îmi amintesc cum crema a usturat oribil înainte să îmi aline durerea.

El râse, dar apoi se plesni cu palma peste piept, lăsând urma albă a unei mâini pe pielea roz.

— Asta nu-i nimic, Jack. Am crescut sub un soare mult mai puternic.

Ea ridică din umeri.

— Cum vrei.

Jackie se întoarse cu o lumânare aprinsă, pe care o aşează pe birou lângă Jacqueline, amintindu-i:

— Nu lăsa mâncarea să se răcească din nou, domniţă.

Ea îi aruncă băiatului pistruiat o căutătură întunecată.

— Cum ne-am înţeles?

Băiatul roşi.

— Domniţă Jack.

— Nu aşa era, bodogăni ea în timp ce băiatul plecă repede, apoi îi spuse Ticălosului: E destul de agitat în prezenţa ta, nu-i aşa? Ar trebui să-l faci să se simtă în largul lui.

— Nu l-am adoptat. Îşi va da seama la timpul potrivit că nu muşc.

Asta era discutabil, mai ales că expresia lui sugera că remarca fusese făcută mai degrabă pentru urechile ei. Dar o discuţie în contradictoriu nu era pe agenda de lucru a serii, aşa că-şi ţinu gura închisă şi se întinse în schimb după ac. Îşi dădu însă seama că, înainte de a coase rana corect, trebuia să îndepărteze copcile doctorului.

— Va durea, îl atenţionă ea, dar smulse firul înainte de a termina de vorbit.

— Ţi-a făcut plăcere, nu-i aşa?

Reuşi să nu rânjească, dar aruncă o privire în sus spre el înainte de a se îndrepta. La naiba, nu din nou. Ochii aceia senzuali şi luminoşi ai lui erau aţintiţi asupra ei, făcând-o să simtă fluturi în stomac, lăsând-o fără suflu şi fără voce. Îşi închise ochii, numără până la zece şi respiră din nou.

— Jack?

— Îmi imaginam iarăşi ceva, minţi ea şi se îndepărtă de lângă el.

— Şi eu la fel, răspunse el cu voce răguşită.

Capitolul 23

— Eşti sigur că vrei ca ea să facă asta?

Jacqueline nu se uită înspre Mortimer, care intrase pe neauzite în cabină şi stătea acum lângă ea. Obrajii ei erau încă roşii din cauza acelui moment fermecat pe care îl împărtăşise cu duşmanul ei.

Fusese o greşeală să se apropie atât de mult de el din nou, şi încă nu terminase!

— Este o cusătorească competentă, îi spuse Ticălosul pe un ton calm prietenului său.

— Este o creatoare competentă de răni, replică Mortimer sarcastic.

Beligeranţa era ceva cu care Jack se putea descurca mult mai bine, iar tratarea secundului antipatic al Ticălosului într-un mod drăguţ nu făcea oricum parte din planul ei.

— Dacă ai vreo treabă aici, rezolv-o şi ieşi! Am nevoie de concentrare pentru a coase rana. Luă acul şi-l trecu de două ori prin flacăra lumânării, arătând spre Ticălos. Iar tu treci pe pat. N-o să fac un cârcel la spate din cauza ta.

El rânjea larg în timp ce se ridică şi merse spre pat. Dar Mortimer îşi încrucişă braţele şi întrebă:

— De ce eşti dispusă să îngrijeşti rana pe care tu i-ai făcut-o?

— Nu m-am oferit eu, mi-a cerut-o el. Dar ai impresia că n-o să-l doară când îl cos?

— Vrei, aşadar, să-i provoci şi mai multă durere?

— Din ce alt motiv aş face asta? îi răspunse ea în zeflemea. Poţi pleca acum.

— Nu plec nicăieri, replică Mortimer. Dorm aici şi în noaptea asta.

Asta o făcu să se oprească puţin.

— De ce?

— Nu ai nevoie de un însoţitor?

Ea pufni. El traversă cabina spre masă, de unde luă o farfurie de pe tava mare adusă de Jackie, apoi adăugă:

— Am fost convins să renunţ la cabina mea pentru prizonieri. Damon a insistat să o împărţim pe a lui.

Damon? Ticălosul îşi divulga numele de această dată? Sau Mortimer dezvăluise ceva ce nu ar fi trebuit? Dar nu arăta ca şi cum ar fi făcut o greşeală, iar o privire aruncată Ticălosului – sau lui Damon – arătă că acestuia nu părea să-i pese. Ce naiba era diferit de această dată?

Îl întrebase care era numele lui înainte, dar refuzase să i-l spună. Fusese ţinută izolată, cel puţin până când i se permisese lui Catherine să intre în cabină pentru a o convinge să mănânce, iar, când eşuase, lăsase să-i scape faptul că era iubita lui Damon. Deşi fusese convinsă că gusturile criminalilor erau discutabile, totuşi individul ar fi putut găsi pe oricine altcineva în afara acelei scorpii afurisite. Dar de această dată marinarii, secunzii, chiar şi muşii o putuseră vedea. Ceva era cu siguranţă diferit. Damon nu spusese ce şi probabil nu i-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat. Dar totuşi încercă:

— Damon este numele tău adevărat?

— Prefer Ticălosul.

— Şi eu, izbucni ea.

Ar fi trebuit să ştie că nu avea să o lămurească, dar înţelese că probabil motivul era faptul că acum atât ea, cât şi tatăl ei aveau să moară. Aşa că nu mai conta pe cine putea identifica sau ce nume cunoştea.

Gândul acesta o făcu să apuce acul ca pe o armă, însă doar pentru o secundă. „Fii drăguţă! Miere, nu foc şi pară”. Inspiră adânc şi-l urmă până la pat, unde Damon se întinsese pentru a-i face pe plac. Damon. Numele avea o intonaţie plăcută, dar nu credea că avea să-l folosească, fiind prea obişnuită să-l strige Ticălosul. Putea să încerce, desigur, în vederea planului ei.

— Va durea, îl avertiză aşezându-se pe marginea

patului. Rana are nevoie de cel puţin patru cusături pentru a rămâne închisă, dar mâine te vei putea îmbrăca fără teama că-ţi vei păta hainele, cu ajutorul unui bandaj suplimentar.

— Atunci, mai bine fă cinci cusături, să fim siguri.

— Serios?

— Dă-i drumul, Jack, să putem mânca. Îmi cer scuze pentru întârzierea cinei. A fost o zi lungă şi obositoare.

Ea uitase cât de înfometată era în momentul în care el intrase în cameră. Acum, se simţea agitată. Nu avea de a face cu o pânză albă prinsă bine într-o ramă pentru brodat, ci cu piele adevărată. Pielea lui. Îi întâlni privirea şi-i sugeră:

— Poate ar trebui să bei ceva să te ameţeşti înainte?

El chicoti.

— Nu, voi fi bine, şi la fel vei fi şi tu. Imaginează-ţi că încă mă urăşti.

Ea trecu acul prin straturile de piele, dar trebui să facă o pauză când stomacul i se revoltă. Îşi dori să poată închide ochii, dar nu era posibil.

„Termină odată! Îl urăşti cu toată fiinţa, dar imaginează-ţi că este o pânză albă…” Se îndepărtă cu repeziciune de pat odată ce termină de înnodat ultima cusătură şi aproape că-l doborî pe Mortimer, care se apropiase tăcut în spatele ei, să privească.

— Este o cusătură reuşită, fătuco!

— Ai şi tu nevoie de una? se răsti ea. Aş fi încântată să te ajut.

Mortimer se mulţumi să râdă şi-şi duse farfuria înapoi la masă, terminând de mâncat în timp ce o privea. Damon nu scosese nici măcar un sunet în timpul operaţiunii. Dacă cumva tresărise, ea nu se uitase la faţa lui pentru a observa.

— Aşteaptă până dimineaţă înainte să pui iarăşi bandajul, spuse Jack fără a se uita dacă Damon se dădea jos din pat sau nu.

Probabil nu avea să o facă. Poate că leşinase, nu avea de unde să ştie. Dar uşa nu era încă încuiată. Abia atunci

observă grămada de haine de pat lăsată jos imediat după uşă. Aşadar, secundul avea să rămână în cameră. Dar cu Damon încă în pat şi cu Mortimer aşezat la masă, probabil că ar reuşi să iasă din cabină şi să ajungă din nou în apă, însă nu avea de gând. Era prea târziu pentru asta. Corabia era destul de departe de Anglia, şi nu ar fi reuşit niciodată să ajungă la mal.

Luă una din cele două farfurii rămase şi se aşeză vizavi de Mortimer, apoi îl ignoră. Probabil că era acolo pentru a-l proteja pe Damon cât timp era slăbit, deşi căpitanul ar fi trebuit să şi arate slăbit, dacă tot era.

Apoi Damon apăru lângă ea, luând cea de-a treia farfurie. Pomi cu ea spre biroul său, aşa cum făcuse cu o seară în urmă la insistenţele ei, aşa că Jack îi spuse cu ranchiună:

— Poţi mânca aici – la celălalt capăt al mesei. Nu vreau să-mi răsucesc gâtul dacă stăm de vorbă.

— Stăm de vorbă? întrebă el aşezându-se. Vrei cu adevărat asta?

Jack ridică din umeri.

— Până acum nu am stat de vorbă?

— Din câte ţin minte, singura conversaţie pe care am avut-o înainte era despre numeroasele feluri în care avea să mă ucidă tatăl tău.

Nu ar fi trebuit să pomenească despre asta, sau poate voia doar să testeze apele, de vreme ce ea nu ţipase la el nici măcar o dată de când se întorsese în cabină. Probabil că era prea prietenoasă. Şi ea ar fi fost bănuitoare faţă de o schimbare atât de radicală.

Aşa cât aruncă o privire urâtă înainte de a spune:

— Aia a fost atunci, asta este acum.

— Şi ce s-a schimbat?

— Lungimea călătoriei, asta s-a schimbat!

— Ah, spuse el zâmbind. Te îngrijorează plictiseala?

— Mi-a trecut prin minte, murmură ea.

Mortimer terminase de mâncat deja şi se ridică, spunându-i lui Damon:

— Prefer să folosesc un hamac în noaptea asta.

— Nu va încăpea în faţa uşii, replică acesta.

— Chiar este necesar? întrebă Mortimer. Pot să ţin eu cheia.

— Tu dormi buştean, răspunse Damon. Eşti aici ca mecanism suplimentar de siguranţă.

— Vă certaţi ca două gâşte bătrâne, interveni Jacqueline ţâţâind. A trecut o zi întreagă, şi nu sunt proastă. Săritul în apă nu mai este o opţiune.

— Şi de ce ar trebui să te credem? întrebă Mortimer în timp ce-şi aranja păturile în faţa uşii.

— Crezi că mă interesează dacă mă crezi sau nu? replică ea pe un ton sarcastic.

— Cine se ceartă acum? interveni Damon.

Nimeni nu mai spuse nimic după asta, aşa că Jack regretă că-l invitase pe Damon să stea la masă, mai ales că-i simţea privirea asupra ei indiferent dacă se uita înspre el sau nu. Începea să se simtă obosită. Cine ar fi ştiut că plictiseala putea fi extenuantă?

Soarele nu apusese încă, aşa că nu fusese aprins niciun felinar şi probabil nici nu avea să fie, de vreme ce nu numai ea avusese o zi obositoare. Terminând de mâncat, se ridică în picioare, dar se uită la Damon când îl auzi spunând:

— S-ar putea să te simţi cam plină de sare după bălăceala de noaptea trecută. Am vrut să-ţi ofer o baie mai devreme, dar am fost distras. Ai vrea să faci o baie acum, Jack?

Înainte de a putea răspunde, Mortimer interveni:

— La naiba, Damon, mi-am făcut deja patul. Nu poate aştepta până mâine?

Damon îşi ignoră prietenul şi se uită la ea, aşteptând un răspuns. Era din nou ceva ce nu-i oferise data trecută, şi, da, i-ar fi plăcut să facă o baie, dar nu în această seară, cu ei doi în cabină.

— Pot ţine eu cheia cât timp voi doi sunteţi de cealaltă parte a uşii? întrebă ea.

— Nu.

— Atunci, nu.

— Isteaţă fată, bodogăni Mortimer.

Ea ignoră pe blond şi se îndreptă spre patul ei, aruncându-i în treacăt lui Damon:

— Încă te urăsc.

Îşi dorea însă să fi fost mai convingătoare. După ce bătu de câteva ori perna, aranjând-o, şi se ghemui pe o parte cu faţa la perete, îl auzi pe Mortimer aproape şoptind:

— Crede oare că nu eşti sigur?

— Este mereu loc pentru îndoieli.

Mortimer pufni.

— Ai nişte cusături care dovedesc contrariul.

— Dar sunt nişte cusături atât de drăguţe, chicoti Damon.

— Vă pot auzi, la naiba! se răsti Jack la ei.

Jacqueline se trezi în zgomot de ciocane şi sări din pat cu un mormăit, dar se opri când văzu ce făcea Damon. Monta un zăvor la uşă? Pe interiorul acesteia?

— Mereu dormi atât de mult?

Se întoarse spre ea, privind-o curios. Purta din nou o cămaşă albă, descheiată până la jumătatea pieptului. Nu era pătată cu sânge. Chiar o băgase în pantalonii de culoarea pielii, aceştia fiind îndesaţi în cizmele lui lungi. Părul îi era încă umed. Făcuse baie sau îşi turnase apă de mare în cap, aşa cum făceau unii marinari. Se îmbrăcase în afara cabinei din nou? I-ar fi plăcut să fi fost trează dimineaţă, pentru a vedea.

Se aşeză din nou pe marginea patului de campanie şi-i spuse:

— Încă funcţionez după programul din Londra, cu petreceri până noaptea târziu şi nimic care să-mi solicite atenţia dimineaţa. Şi nici nu am o cameristă care să mă trezească mai devreme.

Capitolul 24

El rânji.

— Dar tocmai am făcut eu asta.

— Da, într-adevăr, murmură ea.

El îşi termină treaba, apoi deschise uşa larg înainte de a se depărta şi a se îndrepta spre biroul lui. Trebuie să fi fost un semnal pentru Jackie, deoarece băiatul intră de îndată şi aşeză tava cu mâncare pe masă. Jacqueline nu fu salutată de băiatul neliniştit, care plecă destul de repede, aşa că se duse la masă şi se aşeză faţă în faţă cu Damon. Pe tavă se afla o singură farfurie cu ouă şi cârnaţi, împreună cu un ceainic şi un coş cu brioşe.

— Ai mâncat deja? întrebă ea în timp ce se servi.

— Spre deosebire de tine, eu sunt matinal.

O deranja faptul că el putea sta lângă patul ei, privind-o în timp ce dormea, într-o cameră scăldată în lumina soarelui. Asta făcuse? Nu, nu ar fi avut de ce.

Dar el adăugă, ca şi cum ar fi completat ceva spus mai devreme:

— Păcat că nu pot avea încredere în tine, Jack. Ai putea fi liberă să te plimbi pe punte.

Sprâncenele ei se ridicară. Nu o mai tentase niciodată cu o astfel de libertate. De ce o făcea acum? Tentaţii afurisite. Îi plăcea să i le fluture prin faţa ochilor. Dar ştiau amândoi că nu ar fi avut niciodată încredere să o lase pe punte singură, aşa că era o cruzime din partea lui să spună aşa ceva. Şi totuşi, el nu era crud, îşi dădu ea seama, puţin surprinsă de cât de sigură era în privinţa lui. Era în multe feluri, dar nu fusese niciodată crud cu ea. Spusese acest lucru deoarece îşi dorea să fi avut încredere în ea? Era un gând interesant. Strategia ei de a fi drăguţă cu el părea să dea roade.

Înainte să-l poată întreba de ce se purta diferit în această călătorie, Jackie se întoarse cu un vas cu apă proaspătă pe care îl aşeză pe birou, în faţa lui Damon. Din vas ieşeau aburi. Damon se întinsese deja după ustensilele de ras pe care le ţinea încuiate în sertar – un brici, o cană de tinichea, un pămătuf cu peri scurţi şi o cană cu fulgi de săpun din care se putea face spumă.

Jackie luă unul dintre prosoapele de lângă lavoar şi-l

înmuie în apa fierbinte, îl stoarse şi-l înfăşură în jurul feţei lui Damon, apoi începu să facă spumă din fulgii de săpun. Se părea că mai făcuse acest lucru, dar totuşi arăta atât de tulburat, că pe Jacqueline aproape că o duru inima uitându-se la el.

Îi privi în timp ce-şi termina micul dejun. Când termină, spuse:

— Lui Jack îi este teribil de teamă că te va tăia.

— Cum altfel să înveţe dacă nu exersează? replică Damon.

— Pot eu s-o fac, se oferi ea. Ştiu cum.

— Hai încoace!

Jack pufni.

— Nu te preface că eşti de acord să pun mâna pe brici.

— Într-adevăr, nu, am o altă sarcină pentru tine. Dar îi poţi da băiatului sugestii. Nu-i strică puţină învăţătură, spuse Damon, ştergând picăturile de sânge de la tăietura pe care tocmai i-o făcuse Jackie.

Ea nu-şi părăsi scaunul, ci doar îi spuse băiatului:

— Fă mişcări constante! Orice pauză poate duce la o tăietură în loc de o răzuire.

Când Jackie era aproape gata cu bărbieritul lui Damon, acesta o întrebă:

— Cum de ştii, sau mai exact *de ce* ştii, cum se bărbiereşte un bărbat?

— M-a învăţat fratele meu. Mă tachina că poate voi vrea să-mi bărbieresc soţul vreodată. Eram suficient de tânără pentru a fi curioasă în legătură cu acest proces.

— Fratele tău care are o sosie la bord?

— Da, Jeremy. Fraţii mei gemeni nu sunt încă suficient de mari pentru a se bărbieri.

— Ai gemeni în familie?

— Gilbert şi Adam. Cu patru ani mai mici decât mine.

— Mai ai şi alţi fraţi?

— Nu de care să ştiu.

El izbucni în râs, însă tresări când râsul îi aduse o altă tăietură. Ea îl privea deja furioasă.

— Nu este amuzant. Unchiul meu Tony avea o fiică de care nu a ştiut până nu s-a făcut mare. Face parte din familie acum, la fel ca alţi copii nelegitimi de care ştim. Avem grijă de ai noştri.

— Este lăudabil. Cele mai multe familii nu fac asta, nu au grijă de membrii nelegitimi.

— Da, îi mătură sub covor, cum se spune. Dar noi nu suntem ca majoritatea familiilor, Ticălosule.

— Se pare că nu. Şi-mi poţi folosi numele, acum că-l ştii.

— Încă mă gândesc dacă să o fac sau nu. Bastard[1] ţi s-ar potrivi foarte bine.

— Nu chiar, replică el. Părinţii mei erau căsătoriţi când m-am născut.

— Unul cu celălalt?

Fusese o întrebare cam crudă, care îi aduse una dintre rarele lui încruntături. Îşi reaminti să-şi ascundă ghearele. Iar faptul că de obicei era dureros de directă nu avea să ajute cu planul ei de a fi drăguţă. Aşa că spuse cu nonşalanţă:

— Ştii că termenul bastard are mai multe înţelesuri.

— Da, poate însemna o mizerie pe care ţi-o ştergi de pe cizme, replică el tăios.

— Ei bine, nu aş spune…

— Îţi ceri cumva scuze?

Ridică dintr-o sprânceană neagră, aşteptând răspunsul ei. Dar Jack ura să facă concesii, chiar şi cu prietenii, darămite cu el!

Totuşi putea să fluture pe jumătate steagul alb, chiar dacă roşi puţin spunând:

— Las subiectul baltă, Damon.

El încuviinţă din cap cu graţie – cel puţin unul din ei putea avea graţie! — şi se ridică, ştergându-şi faţa. Jackie puse totul în bolul cel mare şi plecă.

— Care este sarcina despre care vorbeai?

— La sugestia ta, mi-am întrebat bucătarul de o

1 În limba engleză, „bastard” are mai multe înţelesuri, printre care şi ticălos, bastard.

cremă pentru arsurile solare. Aveai dreptate, doare mai tare astăzi. Lovi cu palma borcanul mic de pe birou înainte de a-şi da jos cămaşa. Şi, de vreme ce a fost ideea ta, m-am gândit că mă poţi ajuta s-o aplic.

Ea tresări în sinea ei văzând cât de roşie îi era pielea în lumina zilei. Dar să-l atingă? Gândul făcu să-i tresalte ceva în interior. Fusese ideea ei. Şi se potrivea cu planul ei de a fi drăguţă cu el. Dar putea funcţiona la fel de bine şi cu ideea seducţiei, cu care cocheta încă…

Se ridică şi merse în spatele scaunului lui, atingându-se intenţionat de el când se aplecă să ia borcanul de pe birou. Trebui să-şi închidă gura pentru a opri suspinul format atunci când sânul i se lipi de umărul lui. Poate că ar trebui să sară peste partea cu seducţia!

Nu se gândise bine la toate, şi ar fi fost evident o sabie cu două tăişuri, riscând să sfârşească ea prin a fi sedusă!

Începu să întindă crema pe umerii lui, întrebându-l cu blândeţe:

— Eşti sigur că ai încredere în mine să fac asta?

— Mâinile lui Mortimer ar face mai mult rău decât bine. Ai mâini catifelate, Jack.

Avea într-adevăr încredere în ea. Ştia că ar fi putut face ca lucrurile să fie foarte dureroase, cu o asemenea arsură sub degetele ei. Dar ea n-o făcu. Întinse cu grijă crema peste spatele şi braţele lui, conştientă de faptul că respiraţia îi devenise neregulată. Nu avea să fie în stare să termine, nu când era vorba despre un mângâiat atât de senzual, care avea efecte mai degrabă asupra ei decât asupra lui! Dar greşea. Capul lui se lăsă pe spate, între sânii ei. Putea vedea că ochii lui erau închişi şi-i putea auzi respiraţia din ce în ce mai profundă. Fu fermecată pentru un scurt moment, şi mâinile i se opriră.

— Nu te opri!

Ea îşi înfipse degetele din nou în borcan şi îşi concentră atenţia la altceva. Cu el atât de relaxat, era ocazia perfectă de a obţine câteva răspunsuri.

— Mă tratezi diferit de această dată, remarcă ea. De

ce?

El se ridică şi îi puse mâinile pline de cremă pe pieptul lui şi le ţinu acolo, acoperindu-le cu mâinile lui şi ghidându-le încet pe piele. Ea se uita fascinată la ceea ce făcea el, aşa că nu-i văzu expresia când spuse:

— Nu este evident? Sunt atras de tine.

Descumpănită de această replică, ea îşi trase brusc mâinile.

— Te aştepţi să cred asta când m-ai răpit pentru a doua oară pentru a-l ademeni pe tatăl meu spre moarte – şi când voi muri şi eu, cu siguranţă? Şi biata mea mamă…

El interveni:

— Tragi concluzii pripite şi crezi ce este mai rău despre mine.

— Şi de ce nu aş face-o??

El dădu să-i răspundă, dar apoi închise gura, îşi puse din nou cămaşa şi se îndreptă spre uşă, spunându-i celui care stătea de pază:

— Adu-o înăuntru!

Un marinar cără în cabină o cadă de lemn. Era abia cu puţin mai mare decât jumătatea de jos a unui butoi şi, de fapt, ar fi putut să fie chiar asta, dar era totuşi o cadă.

— Crezi că o baie mă va calma? întrebă ea plină de furie.

— S-ar putea, dacă mă laşi pe mine să te spăl.

Îi aruncă o privire ucigătoare. El scoase un oftat prefăcut, înainte de a declara:

— Mărturisesc că asta e ceva la care nu m-am gândit din timp, aşa că nu am o cadă potrivită pentru tine. Dar e bună şi asta, nu?

— Credeam că am purtat deja această discuţie noaptea trecută, ripostă ea.

— Era înainte de a monta zăvorul de pe uşă pentru tine. Dar, te avertizez, dacă intenţionezi să ţii uşa zăvorâtă, o vom demonta, şi nu vei mai avea parte de nicio baie.

Ea râse pentru prima dată în faţa lui.

— Oricât de tentant ar fi să te încui pe dinafară, nu mă voi înfometa de data aceasta, iar uşa nu are nicio

crăpătură suficient de mare pentru a permite trecerea unei farfurii. Nu va trebui să înlături uşa.

În cabină intrară patru marinari aducând găleţi pline cu apă. Marinari adevăraţi, nu piraţi de data aceasta, cu părul tuns, fără haine ţipătoare, respectuoşi faţă de ea şi fără arme. Se întrebă de ce avea Damon un asemenea echipaj pestriţ, dar era prea nerăbdătoare să facă baia pentru a-l chestiona acum. Când terminară, ea se duse la cadă pentru a verifica apa şi constată că fusese încălzită, apoi îşi băgă degetul în gură şi râse din nou.

— Este sărată, spuse ea întorcându-se spre Damon. Cum o să îndepărteze sarea de pe mine?

— Găleata aceea suplimentară este plină cu apă dulce, să te poţi clăti. Ai mai navigat împreună cu familia ta. Ştii foarte bine că apa dulce trebuie chibzuită.

Jack ştia acest lucru, doar că fusese amuzată de faptul că el îi oferise apă din ocean pentru a se spăla de reziduurile apei din ocean. Dar probabil el îi citise gândurile, deoarece adăugă:

— Merită o porţie de râs, dă-i drumul!

Gândeau la fel! Devenea enervant. Însă el se întoarse să plece şi ea îşi dădu seama că îi distrăsese complet atenţia cu cada, lăsând-o fără răspunsuri.

Strigă spre spatele lui:

— Care dintre concluziile mele sunt greşite? Trebuie să-mi spui ceva! Lucrezi pentru Pierre Lacross?

El îi aruncă o privire cât timp îi spuse:

— De fapt, îl las pe el să lucreze pentru mine. Şi apoi uşa se închise în urma lui.

Capitolul 25

Conrad Sharp se ridică pentru a reumple paharele înainte de a i se adresa lui James:

— Eşti îngândurat în această seară. Te gândeşti la George?

James chicoti către secundul său.

— Întotdeauna mă gândesc la George. Dar călătoria cu tine, mai ales în această direcţie, îmi trezeşte amintiri vechi.

Connie rânji.

— Acelea au fost vremuri cu adevărat bune. Îţi aminteşti de bătălia cu McGee Câine-Scurt? Era un afurisit de uriaş, şi ne-a uimit pe amândoi când abia a băgat în seamă primul tău pumn. Nu cred că am mai râs aşa bine ca atunci când ai zburat în cealaltă parte a camerei.

James se uită mustrător la prietenul său.

— Avea un stomac de fier. Dar nu avea o falcă de fier. Şi, dacă-mi amintesc bine, şi tu ai zburat, înainte să ne dăm seama de asta.

— Trebuie să recunoşti că a fost amuzant cum a căzut la podea după ce l-ai plesnit uşor peste bărbie. Bineînţeles, cum el era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât tine, a trebuit să sari pentru a-l putea lovi! termină Connie râzând.

— Ce-mi amintesc eu este că tu m-ai făcut să-l provoc. N-a fost unul dintre momentele tale raţionale, bătrâne.

— Dar ne-am distrat.

— Cea mai bună amintire a mea de pe vremea căpitanului Hawke a fost când am dat de Jeremy în taverna aceea, şi el m-a întrebat dacă eu eram James Malory, bazându-se pe descrierea mamei sale.

— De acord, a fost o zi extraordinară. Nu voi uita niciodată expresia de pe faţa ta când Jeremy te-a înfruntat. Odată ce ai trecut peste şocul surprizei, ai fost un tată mândru.

— Încă sunt mândru de băiat. De fapt, mai degrabă bărbat. Îmi pare rău că l-am dezamăgit nelăsându-l să vină cu noi în această călătorie. Dar aş face orice pentru a-mi proteja copiii, pe Jeremy, Jack, Gilbert şi Adam. Chiar aş ucide sau aş muri pentru ei.

Expresia lui James deveni întunecată.

— Anticipez cu mare plăcere momentul în care voi

pune mâna pe ticălosul acela care a răpit-o pe Jack şi pe Lacross sau oricare ar fi piratul nătâng care îl manevrează.

— Nu regreţi că te-ai retras, nu, Hawke? întrebă Connie pentru a destinde atmosfera.

— Nu, singurul meu regret din acea perioadă a vieţii mele este că nu mi-am ţinut promisiunea făcută lui Sarah Ross.

— Vecina aceea drăguţă pe care ai avut-o în Jamaica?

— Da.

— Dar ai ajutat-o să fugă de soţul cu care nu era fericită.

— Nu suficient de departe, dar nu asta mi-a cerut.

James făcuse arareori promisiuni în acele timpuri, şi cu siguranţă nu femeilor. Îşi amintea cu claritate ziua în care o făcuse. Sarah adusese un coş cu bunătăţi pe care le copsese pentru Jeremy. Ştia de la Jeremy că făcuse adesea acest lucru cât timp James fusese plecat. Dar în acea zi era acolo, şi ea ceruse să-i vorbească confidenţial, aşa că James o însoţise în grădina din spatele casei. Cumpărase plantaţia care se învecina cu a ei pentru a-i oferi o casă lui Jeremy, nu pentru a deveni colonişti. Dar o făcuse, oricum. Pământul era pur şi simplu prea fertil pentru a fi ignorat, şi, la cererea lui Connie, plantaseră culturi pe aproape întreaga suprafaţă, deşi James insistase să lase o parte necultivată lângă casă, pentru grădină.

Când ea rămăsese tăcută, James comentase zâmbind:

— Băiatul tău a aruncat din nou cu pietre în casa mea. Sper că nu crezi că trebuie să-ţi ceri scuze în numele lui.

Ea îi oferise un zâmbet crispat.

— Nu-mi imaginez de ce, dar este speriat de tine. Aruncă cu pietre doar pentru a dovedi că nu se teme.

— Încercarea de a-şi depăşi frica dovedeşte curaj.

— Presupun că aşa este. Am încercat să-l fac să vină încoace cu mine, să vadă singur că eşti un om cumsecade, dar a refuzat. Pentru că James râsese, ea îl întrebase: Ce te amuză?

— Nu cred că a mai folosit cineva vreodată acest cuvânt pentru a mă descrie, doamnă Ross. Dar nu despre

asta voiai să stăm de vorbă, nu?

— Nu, despre altceva. Scutură cu tristeţe din cap. Am hotărât că trebuie să-mi părăsesc soţul. Nu ne-am potrivit niciodată, iar problema lui cu jocurile de noroc s-a înrăutăţit – şi acum s-a adăugat şi băutura…

— Te-a rănit cumva? îi tăiase James vorba cu un mârâit.

— Dumnezeule, înţeleg acum de ce s-ar putea speria un copil de tine. Nu, nimic de genul acesta. Doar că nu am fost niciodată fericită aici, şi acum lucrurile stau şi mai rău.

— Divorţează de el.

— Aş vrea să pot, însă familia mea nu ar accepta niciodată acest stigmat şi nu vreau să mă întorc la ea. Dar soţul meu nu mă va lăsa să plec dacă aş vrea să-mi iau şi fiul, iar fără el nu aş pleca, deci trebuie s-o fac în secret.

— Ai nevoie de bani pentru drum?

— Nu, dar sper să ne iei cu tine în Anglia data viitoare când pleci încolo.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul, că nu permitea accesul femeilor la bordul corăbiei sale decât dacă împărţeau patul cu el. În schimb, o minţise, spunându-i că nu avea planuri imediate de întoarcere spre Anglia, când, de fapt, urma să plece spre casă a doua zi, pentru a-şi regla conturile cu Nicholas Eden.

— Mi-a plăcut de ea, îi spuse el acum lui Connie. Era cu siguranţă o femeie frumoasă. Şi am fost tentat, dar a atins în mine o coardă care m-a făcut să vreau mai degrabă să o ajut decât să o seduc. Era atât de melancolică, şi totuşi atât de graţioasă.

— Dar ai ajutat-o.

— Nu cu adevărat, spuse el. I-am zis că le voi face rost ei şi fiului ei de o corabie care să-i ducă în Anglia. A venit la mine în următoarea zi, dar băiatul fugise, şi am văzut vânătăi pe braţele ei. Nu era s-o las acolo, să îndure şi mai multe. Aşa că am insistat să vină cu mine şi să aştepte în Port Antonio, unde am lăsat-o pe uscat. I-am promis că la întoarcere aveam s-o ajut să-şi recupereze băiatul. Dar Eden şi apoi George mi-au distras prea mult

atenţia. Nu m-am mai întors niciodată în Jamaica să o ajut.

— Ai făcut ce ai putut. Era o femeie destul de înstărită. Fără îndoială că a făcut alte aranjamente, poate că s-a şi întors în Anglia la părinţii ei, apelând la ajutorul lor pentru a-şi recupera băiatul.

— Soţul ei, Cyril, o fi fost un pierde-vară, dar, în cele câteva ocazii în care l-am văzut pe câmp cu fiul său, mi s-a părut evident că erau apropiaţi. Aşa că băiatul ar fi trebuit să fie în siguranţă până când l-a putut ea recupera. Apoi James îşi dădu ochii peste cap. Nu m-am mai gândit la ea de ani întregi. Dar îmi doresc să-mi fi ţinut promisiunea.

Capitolul 26

Jack deschise ochii, dar nu se obosi să coboare din pat pentru că nu-şi dorea să petreacă din nou o zi plictisitoare, singură în cabină. Deşi Damon îi dăduse cărţi cu patru zile în urmă, n-o ajutau prea mult, de vreme ce le citise deja pe cele mai multe dintre ele.

Cinci cufere pline de haine, săpunuri şi alte asemenea lucruri fuseseră aduse în cabină în ziua în care făcuse prima baie. Fusese încântată şi furioasă în acelaşi timp că Damon plănuise atât de detaliat răpirea ei, încât îi pregătise o garderobă. Asta în cazul în care nu cumva o furase. Varianta aceasta era mai probabilă. Şi ea nu-i mulţumise nici măcar o dată. Iar el nu-i mai oferise nicio explicaţie în legătură cu ce intenţionase să spună atunci când afirmase că Lacross lucra pentru el, deşi îl întrebase de câteva ori. Minţise oare? Se lăudase?

În ultimele patru zile, nu-l văzuse prea mult pe Ticălos, pe care se obişnuise să-l numească Damon, cu excepţia ocaziilor în care îi schimbase bandajele. Începuse să se bucure de momentele intime petrecute cu el, deşi nu-i arătase niciodată acest lucru. Dar marea agitată din ultimele zile îl ţinuse la cârmă atât de mult, încât în câteva dintre seri nici măcar nu se întorsese în cabină pentru a lua cina şi, când venise totuşi, era prea obosit pentru a face conversaţie. Îl întrebase cum de nu avea mai mulţi oameni

capabili să ţină cârma, dar de fiecare dată adormise fără să-i dea un răspuns. Chiar şi Mortimer o abandonase, mutându-se din cabină cu trei nopţi în urmă, aşa că nu-l putea chestiona nici pe el.

Încă nu o lăsa să-l vadă pe Jeremy, dar le permitea să-şi trimită unul altuia bilete. Fusese recunoscătoare – iar pentru acest lucru îi mulţumise. Dar nu avea încredere că Damon nu urma să citească biletele, aşa că se hotărâse să le scrie cât mai criptic, folosind fraze şi referinţe pe care numai Jeremy le-ar fi înţeles. Ştia că fratele ei se prinsese atunci când îl întrebase în primul bilet dacă arăta ca Tony după o rundă la Knighton sau ca Boyd. Din nefericire, el răspunsese *ca Boyd,* ceea ce însemna că avea cel puţin o rană care avea să se vindece încet. Apoi Jeremy sugerase ca ea să facă ceea ce ar fi făcut Reggie pentru a-l convinge pe Nick să meargă cu ea la un bal. Râsese la acea sugestie, dar nu credea că fratele ei o încuraja cu adevărat să-l seducă pe căpitan – ei bine, cel puţin nu fizic. Însă verişoara lor Reggie îşi folosea într-adevăr farmecele feminine atunci când dorea să-l facă pe soţul ei să se răzgândească într-o privinţă sau alta, aşa că Jacqueline prinse ideea. Chiar şi Damon îi sugerase să folosească seducţia. Oare toţi bărbaţii gândeau la fel?

Considerând faptul că Damon îi confirmase asocierea cu Lacross, deşi fusese vag în legătură cu acest subiect, îi spuse acest lucru lui Jeremy scriind: „Gabby şi Drew s-au întâlnit odată cu marele nostru duşman”, pentru ca acesta să ştie că Damon îi confirmase faptul Replica lui Jeremy fusese: „Mi-aş dori să am un cuţit, să pot începe să-l ascut”. Cu excepţia biletelor, singurele lucruri interesante erau vânturile puternice care făceau corabia să zboare peste ocean şi cele câteva ocazii în care Jack auzise certuri în afara cabinei. Mortimer oprise unul dintre aceste dezacorduri, iar Damon un altul. Era puţin neliniştitor, deoarece păruse că piraţii încercaseră să intre în cabină. Ea se grăbise să tragă zăvorul la uşă până când lucrurile se liniştiseră din nou afară.

Dar, în această dimineaţă, a şaptea ei zi pe mare,

afară se porni o nouă ceartă tocmai când ea îşi termina micul dejun, şi părea să fie una periculoasă. Cineva sau ceva fusese aruncat cu atâta putere de perete, încât până şi farfuria ei goală zornăi pe masă. Damon intră în cabină câteva momente mai târziu, arătând răvăşit şi furios.

— Să mergem! îi ordonă el.

Ea era prea uimită pentru a se mişca imediat, aşa că el veni la ea şi o luă de mână, adăugând:

— Am hotărât să te ţin lângă mine. Este locul în care eşti cel mai în siguranţă.

În siguranţă faţă de ce? Dar fu trasă de el afară din cabină, aşa că nu putu să-l întrebe încă. Văzu sânge pe punte, nu mult, însă faptul acesta o alarmă. El nu se opri până când ajunse la cârmă, întorcând-o cu putere pentru a reveni la curs.

O poziţionă pe Jack în faţa lui, între el şi cârmă. Ea îi putea simţi pieptul lipit de spate, deşi contactul fizic nu părea intenţionat de această dată şi luă sfârşit de îndată ce el termină de rotit cârma. Dar ţinea în continuare cârma, ceea ce însemna că avea ambele braţe de o parte şi de alta a lui Jack.

Pe faţa acesteia apăru imediat un zâmbet larg. Fusese scoasă din cabina aceea afurisită. Mai conta motivul sau faptul că trebuia să împartă libertatea cu el? Şi nu trebuia să facă nicio concesie pentru ea. Cu vântul şi soarele încălzindu-i faţa, având cârma înaintea ei, cu picioarele goale şi îmbrăcată în pantaloni, nu era de mirare că se simţea brusc aşa fericită, de vreme ce trăia senzaţii atât de familiare.

Privi la o parte a membrilor echipajului care munceau sau pierdeau vremea pe punte. Încă nu văzuse nimic de pe această corabie, o privise doar plecând din St. Kitts. Nici măcar nu ştia dacă era vorba despre acelaşi vas.

Cei mai mulţi membri ai echipajului erau îmbrăcaţi ca nişte marinari englezi obişnuiţi, ba chiar erau desculţi, la fel ca ea. Câţiva însă nu erau; doi erau chiar îmbrăcaţi excentric: unul purta o haină veche de satin verde, uzată şi zdrenţăroasă, iar celălalt avea o cămaşă albă de mătase,

murdară, şi două săbii atârnate la brâu. Îi aruncau nişte priviri atât de pofticioase, încât îi provocară mici fiori pe şira spinării. Cel în haina de satin avea patru pistoale îndesate în curea.

— Poţi să mă întrebi de ce nu am aşteptat să mă seduci, spuse Damon din spatele ei.

Ea îşi opri un hohot de râs.

— Nu-mi pasă de ce sunt afară, mă bucur doar că am ieşit.

— Adevărat?

Ea aruncă o privire în spate şi văzu că el o privea încruntat.

— Bine, de vreme ce mori de nerăbdare să-mi spui, dă-i drumul!

— Nu ţin neapărat. În schimb, putem discuta despre cum ai obţinut pantalonii pe care îi porţi.

Ea se întoarse cu faţa spre el. Damon se uita în jos, la pantalonii cei noi, cu model floral.

— I-am terminat de făcut ieri, dintr-una dintre rochiile pe care mi le-ai adus.

— Erau nişte rochii scumpe.

— Nu mai devia discuţia, spuse ea. De ce sunt brusc în siguranţă doar lângă tine?

— Piraţii tânjesc după tine încă de când te-au văzut udă leoarcă, după ce eu şi Mortimer te-am pescuit din ocean. Încearcă întruna să treacă de gărzile mele.

— Dar i-ai avertizat să stea departe, îi aminti ea.

— Sunt piraţi, Jack. Scursorile Caraibelor. Nu sunt cunoscuţi pentru loialitatea lor în nicio împrejurare, şi cu siguranţă nu faţă de mine. Sunt aici doar pentru a mă însoţi.

— Explică-mi, îi ceru ea.

— Lasă-mă atunci să fiu direct, spuse el. Pot continua să mă lupt cu ei şi să risc un eşec sau le pot da chiar acum un motiv pentru a da înapoi.

— Ce motiv?

— Trebuie să creadă că eşti amanta mea.

Ochii ei aruncară flăcări. Era puţin prea direct.

— Asta nu se va întâmpla!

El mimă un oftat.

— Aş vrea să nu fii atât de hotărâtă, dar am spus că trebuie doar să creadă asta. Piraţii ştiu că m-ai înjunghiat, iar doi dintre ei te-au văzut dormind în patul tău în loc de al meu. Poate că, dacă vei face un gest evident de afecţiune faţă de mine aici pe punte, piraţii vor crede că eşti femeia mea.

Ea îl privi cu suspiciune.

— Dacă ăsta este cumva vreun plan încurcat de-al tău, scornit pentru a mă face să-mi lipesc buzele de ale tale, nici asta nu se va întâmpla.

El rânji.

— Dacă aş fi crezut că ar funcţiona, aş fi încercat asta mai de mult. Niciun sărut, aşadar?

— Niciunul.

Damon scoase un oftat prefăcut mult mai sonor.

— Ce dezamăgire!

Îndreptând conversaţia spre un subiect mult mai puţin sensibil, ea întrebă:

— De ce nu-i înveţi pe cei din echipajul tău să manevreze cârma?

Răspunsul lui fu surprinzător:

— Faptul că singurul meu cârmaci este domnul Thomson, care preia cârma noaptea în locul meu, este singurul lucru care-i împiedică pe piraţi să se revolte. Pot face majoritatea treburilor de pe corabie, aşa cum au făcut-o în drum spre Londra, dar au devenit suspicioşi atunci când am angajat un nou echipaj aici, aşa că acum nu se mai deranjează să ajute deloc. Dar niciunul dintre ei nu ştie cum să calculeze cursul sau să facă munca unui timonier, aşa că deocamdată cred că au nevoie de mine.

— De aceea nu mă laşi să stau la cârmă? Nu vrei să ştie că pot face asta?

El rânji din nou.

— De fapt, aştept cu nerăbdare ziua în care-mi poţi dovedi asta, dar da, dacă ştii, nu vreau ca ei să afle.

— Chiar s-ar revolta?

— Este posibil, mai devreme sau mai târziu. Sunt nerăbdători să ajungă acasă, dar sunt şi mai nerăbdători să pună mâna pe tine. Ar putea să-l ţină pe domnul Thomson în viaţă pentru a cârmi corabia şi să lege timona cât timp vântul este stabil, dintr-o direcţie, sau să coboare pânzele atunci când nu este calm. În orice caz, bietul Thomson nu ar dormi prea mult.

— Asta înseamnă mai devreme. Care este varianta pentru mai târziu?

— Odată ce ajungem în Caraibe şi încep să recunoască insulele, îşi vor da seama că pot termina călătoria fără mine.

— N-ar trebui atunci să scăpăm de ei înainte de asta?

— Interesant că ai menţionat acest aspect…

Nu îşi continuă ideea, ci doar râse. Ea scrâşni din dinţi. Uneori era foarte amabil, însă alteori prea avea limba legată. Dar ura când se întâmpla să-l amuze astfel, fără să ştie de ce.

— Serios, Jack, cel mai bun mod de a rămâne în siguranţă este să te prefaci că împărţim patul.

Putea, într-adevăr, şi mintea i se umplu de imagini legate de ceea ce sugerase el. Să-l atingă într-un mod intim, constrânsă, fireşte, dar tot o tulbură libertatea deplină de acţiune pe care i-o oferea el.

— Ne privesc acum piraţii de pe punte? şopti ea.

— O bună parte dintre ei.

Fără nicio ezitare, ea se apropie încă puţin de el şi ridică o mână spre umărul lui, plimbând-o încet pe gât în sus, până la păr. Era mai moale decât îşi imaginase. Îşi trecu degetele de câteva ori printre şuviţele lui, apoi îl mângâie uşor în spatele urechii.

Damon scoase un sunet care îi arătă că-i plăcea ceea ce-i făcea.

— Dacă aş fi condus o trăsură în loc de o corabie, aş fi distrus-o până acum. Eşti o femeie periculoasă, Jack.

Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Capitolul 27

Judith alergă în casa din Berkeley Square, fără să mai aştepte ca Nathan să o ajute să coboare din trăsură. Henry era în hol şi arătă cu capul înspre salon, deoarece acolo era Georgina.

Amy şi Katey erau aşezate lângă ea pe sofa. Amy se ridică în clipa când o văzu pe Judith, spunând:

— Eu şi Katey ne-am mutat aici cu mătuşa George, să-i ţinem companie, de vreme ce soţii noştri sunt plecaţi cu unchiul James. Bine ai venit înapoi!

Judith zâmbi abia perceptibil spre verişoara şi sora sa vitregă, apoi îngenunche pe podea în faţa Georginei şi-i luă mâna în care nu ţinea paharul de coniac. Observă că toate cele trei femei aveau în mâini pahare. Acesta era felul în care supravieţuiau coşmarului?

— Te-ai întors devreme din voiajul de nuntă, comentă Georgina pe un ton lipsit de vlagă.

— Mama nu voia să-mi spună nimic despre toate astea, replică Judith, ghicind că Georgina era puţin cherchelită. Dar bănuiesc că era la fel de neliniştită ca tine, aşa că a cedat şi mi-a trimis vorbă acum câteva zile. Eu şi Nathan am venit direct aici.

Nathan apăru tocmai atunci în cadrul uşii, dar, văzând camera plină numai de femei, îi spuse lui Judith:

— Mă duc s-o aduc pe mama ta. Va fi iritată că noi suntem aici şi ea, nu.

Judith îi aruncă o privire pentru a-i mulţumi, trimiţându-i un sărut, apoi o întrebă grijulie pe Georgina:

— Cum faci faţă, mătuşă?

— Nu te mai uita la paharul meu, o certă Georgina. Ţine lacrimile la distanţă.

Judith oftă. Sigur că Georgina era la fel de supărată ca mama ei, dacă nu mai tare. La urma urmei, fiica ei fusese răpită – din nou. Doar că n-o mai văzuse niciodată pe mătuşa ei bând coniac.

— Aţi primit vreo veste? întrebă Judith în continuare.

Mama nu mi-a dat prea multe detalii în biletul trimis, mi-a spus doar că Jack a fost răpită din nou, iar tata a plecat să-l ajungă din urmă pe unchiul James şi să-i dea veştile.

— Tony ar fi trebuit să se întoarcă deja, se plânse Georgina.

— Nu crezi că a rămas cu unchiul James după ce l-a găsit? întrebă Amy.

— Presupun că este posibil, dar tot ar fi trebuit să ne trimită vorbă prin căpitanul pe care Jason l-a angajat pentru el. În schimb, mă lasă amândoi în situaţia asta oribilă, fără să ştiu nimic din ce se întâmplă!

Judith ezită înainte de a spune:

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar este posibil să nu fi găsit încă flota. Dacă unchiul James a urmat curenţii oceanici pentru a ajunge în Caraibe mai repede, este vorba despre un culoar foarte larg, din nefericire. Jack m-a învăţat asta.

— Jack ştie prea multe despre navigat, replică Georgina dezaprobator. Dar vrei să spui că este posibil ca Tony să nici nu-l fi găsit încă?

— Nu, de fapt, da. Nu vreau să te mint. Este un culoar de navigaţie atât de larg, încât se poate să fi trecut pe lângă corabia unchiului James fără să o vadă, deşi sunt convinsă că noul său căpitan este familiarizat cu acest culoar şi a extins raza de cercetare.

— Dar şi aşa ar putea rata flota?

Judith aprobă înfiorându-se, dar spuse:

— Tata ştie încotro se îndreaptă unchiul James, nu? Îl poate aştepta acolo dacă ajunge el primul.

— Aşadar, eu nu voi şti nimic din ce se întâmplă timp de două, trei luni? plânse Georgina. Pornesc spre Caraibe!

— George, nu vrei cu adevărat să faci asta, spuse Katey. Pe când ai ajunge acolo, ei ar fi deja pe drumul de întoarcere.

— Dar ce are asta de-a face cu Jack? întrebă Judith.

— Nu ţi-a spus mama ta? zise Amy. Jack a fost dusă pe mare. Poate că unchiul Tony se va intersecta cu corabia pe care este ea.

Judith se încruntă.

— Nu, nu a pomenit nimic despre partea asta. Cum aţi aflat?

Amy explică:

— În noaptea în care Jack a dispărut, mama lui Percy a venit încoace tocmai când tatăl tău pleca să vadă corabia de care-i făcuse rost Jason. Bătrâna doamnă ne-a spus că fiul său, care încurcă tot, dar nu uită niciodată să o informeze unde merge, i-a spus că se îndreaptă spre docuri pentru o aventură. Dar apoi birjarul lui s-a întors acasă fără el şi i-a povestit lui Lady Alden despre o încăierare teribilă pe Wapping Street, lângă apă. El fugise tocmai când aceasta începea, dar se ascunsese în spatele unui copac şi urmărise totul, venind apoi direct acasă, pentru a o informa.

— Şi care a fost rezultatul încăierării?

— Au câştigat bandiţii. Percy, Jack şi Jeremy au fost urcaţi pe o corabie de pe Tamisa care a pornit apoi în jos pe râu.

Judith icni.

— Doar n-a fost…?

— Ba da, el a fost, interveni Georgina furioasă. Am primit biletul lui acum trei zile. Dar deja bănuiam cine-i ţinea prizonieri, aşa că Tony a pornit pentru a-l informa pe James. Ticălosul chiar şi-a semnat biletul aşa: „Ticălosul”. Presupun că bănuia că-l cunoaştem după porecla pe care i-o dăduse Jack. Vrea ca James să se întâlnească cu el în St. Kitts, şi, dacă ajung la o înţelegere, o va elibera pe Jack.

Judith se sprijini pe călcâie, cu o încruntare curioasă pe faţă.

— Este un mesaj foarte diferit de cel lăsat cu ocazia primei răpiri. Nicio menţiune despre un schimb de această dată?

— Nu, doar o întâlnire, despre care James nu are nici măcar o vagă idee! exclamă Georgina. Este evident că piratul nu ştia că James a plecat înaintea lui. În mod ironic, amândoi vor ajunge în St. Kitts, deşi probabil James nu va rămâne suficient de mult pentru a afla că acolo este şi Jack

– decât dacă piratul ajunge înaintea lui şi-l aşteaptă.

— Va fi o surpriză de proporţii dacă Ticălosul îl abordează pe James aşteptându-se să ducă tratative cu el.

— Să sperăm că nu, conchise Amy. Altfel, unchiul James ar putea să-l omoare înainte de a afla că individul o are pe Jack.

Judith oftă.

— Mărturisesc că sunt întrucâtva uşurată să ştiu că Ticălosul este cel care o are – şi că cererile sunt cu totul altele de această dată.

Georgina se uită la ea incredulă.

— Ţi-ai pierdut minţile, Judy?

— Nu. Deşi Jack l-a insultat şi a declarat că-l urăşte din toată inima, am impresia că-l găsea atrăgător. Era ceva ce ţinea secret.

Georgina părea de-a dreptul îngrozită.

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu cred că voia să-l urască. Poate că a spus asta, dezgustată, dar îl considera un pirat politicos. Şi, din tot ce a povestit, nu cred că el intenţionează să-i facă rău. Cred că este mai mult în povestea asta decât ştim noi.

— Amy, spuse Georgina cu o notă de furie în voce, cred că am nevoie de încă un pahar de coniac.

Capitolul 28

— Arăţi deosebit de frumoasă în lumina lumânărilor, spuse Damon, însă Jacqueline nu replică, nici măcar nu-şi ridică ochii din farfurie.

— Văd patru – nu, cinci nuanţe aurii în părul tău, adăugă el, însă Jack tot nu spuse nimic. Mă tratezi cu indiferenţă?

Erau aşezaţi la masă şi tocmai terminaseră cina. Erau deja de două săptămâni pe mare, şi ea încă nu dăduse cu ochii de Jeremy. Damon le interzisese chiar şi să-şi mai scrie! Strategia ei de a fi drăguţă cu el nu-i adusese ceea

ce-şi dorise cel mai mult – şansa de a-şi vedea fratele –, deşi îi ceruse acest lucru de câteva ori. Aşa că se oprise atunci când el nu mai avusese nevoie de ajutor cu îngrijirea rănii, care se vindecase suficient de mult pentru a nu mai necesita bandaje elaborate. Şi nici nu-i mai spusese nimic despre Lacross sau despre misiunea pe care o îndeplinea. Însă o lua în continuare cu el la cârmă în fiecare zi, ceea ce o bucura, deşi admitea acest lucru doar în sinea ei.

— A fost destul de impresionant ce ai făcut astăzi, salvându-l pe Jackie după ce piraţii l-au păcălit să urce până sus pe verga gabierului pentru a fixa pânza şi-a sfârşit atârnat de mâini. L-ai ajutat să nu intre în panică, Jack, şi să coboare în siguranţă pe punte.

— Ţi-am spus că ştiu cum să mă caţăr pe catarg, îl repezi ea.

— Doar să n-o mai faci niciodată.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Vreau să-mi văd prietenii!

— Mai bine povesteşte-mi despre familia ta.

— Nu.

— A fost un nu hotărât sau ai nevoie de puţină convingere? o întrebă Damon.

— Nu întreba despre ei, răspunse ea înţepată. Dacă răneşti pe unul dintre noi, ne răneşti pe toţi. Fiecare dintre ei îţi este acum duşman, şi nu-ţi voi povesti despre inamicii tăi.

— Atunci, îţi spun eu ceea ce ştiu. Mama ta este americancă. Prima dată ne-am întâlnit la casa familiei ei din Connecticut. Ai trei fraţi, dar nicio soră. Tatăl tău este cu adevărat formidabil, şi niciun om nu-l poate învinge în luptă, ba nici măcar cinci deodată nu-l pot doborî.

Jack nu-şi putu reţine un zâmbet afectat.

— S-a antrenat cu cei mai buni. Fratele lui, Anthony, este singurul care poate rezista cât de cât în ring cu el.

— Este bine de ştiut.

— De ce? Te aşteptţi să te întâlneşti cu unchiul Tony? Apoi chicoti. De fapt, nu mă îndoiesc că te vei întâlni. Sunt foarte apropiaţi, să ştii. Unchiul Tony călătoreşte adesea cu

tata, mai ales când un Malory are nevoie de ajutor. Şi, după ce primesc biletul tău, este posibil ca întreaga familie să pornească la drum de această dată, şi acum sunt prea mulţi Malory ca să-i poţi număra. Consideră-te avertizat!

— Depinde de ce le-am scris de această dată.

— Ce ai scris?

— Dacă am avea o relaţie mai prietenească, poate că ţi-aş spune. Privirea pe care i-o aruncă lui Jack nu lăsa nicio îndoială că vorbea despre împărţitul patului, aşa că obrajii ei se colorară într-un roşu intens, ceea ce-l făcu să adauge: încă nu eşti pregătită să mă convingi prin seducţie să mă alătur ţie?

— Ţi-ai tăia propriul gât?

El râse şi se ridică, îndreptându-se spre birou.

— Mă voi gândi la cererea ta.

Temperamentul ei erupse când auzi acest răspuns, făcând-o să sară în picioare.

— Vreau să-mi văd prietenii! Ai spus că pot!

El se opri şi se sprijini de partea laterală a biroului. Păru puţin surprins de felul în care ţipase ea, dar lui Jack nu-i păsă. Nu reuşise să ajungă nicăieri tratându-l cu indiferenţă.

— M-am răzgândit în această privinţă, spuse el. Nu ar trebui să-i vezi cât încă sunt răniţi.

Încă? Încă? Se năpusti spre el cu furie şi-i evită mâinile întinse spre ea. Reuşi să-l lovească puternic, pentru că el nici măcar nu se ridicase pentru a-i face faţă. Dar încrederea aceasta în el însuşi îl costă. Jack reuşi să-i smulgă un şuierat şi să-l facă să-şi piardă răsuflarea pentru o secundă, înainte ca el să reuşească să o întoarcă cu spatele la el şi să-şi pună braţele în jurul ei, împiedicând-o să-l mai lovească. Şi încă se sprijinea de afurisitul de birou!

Îi amintea atât de mult de ultima lor călătorie împreună. De fiecare dată când îl ataca, sfârşea astfel, în braţele lui, neajutorată în faţa forţei sale. Dar era prea furioasă pentru a renunţa. Fratele ei fusese rănit atât de rău, încât era departe de a se fi vindecat. Damon trebuia să plătească pentru asta!

Şi atunci îl auzi şoptindu-i încet la ureche:

— Nu te opri, Jack! Îmi place să te ţin în braţe.

Ea se opri.

— Serios? întrebă el. Ce dezamăgitor!

Dar nu-i dădu drumul din braţe! Ea lovi puternic cu capul în spate, sperând să-l nimerească în bărbie. Îi găsi apoi picioarele şi-l lovi cu călcâiele, împingându-se pentru a se îndepărta de el, dar nici măcar asta nu funcţionă! Însă îl făcu pe Damon să se întoarcă şi s-o aşeze pe birou. Ea apucă să lovească o dată în gol înainte ca el să vină mai aproape, între picioarele ei, şi să-şi înfăşoare din nou braţele în jurul lui Jack, prinzându-i-le pe ale ei dedesubt.

— Mult mai bine, spuse el privind în jos la ea. Pot face asta toată noaptea, să ştii. Eşti sigură că asta vrei?

Jack răspunse lovind cu fruntea în partea superioară a pieptului lui.

— Splendid, spuse el. Să facem lucrurile şi mai interesante în timp ce ne luptăm?

De fapt, el nu lupta, ci doar o ţinea în braţe. Şi probabil avea să o sărute. Avertizată, ea fu capabilă să-i evite gura, dar acest lucru nu-l împiedică să-şi frece obrazul de al ei, să-i sărute gâtul şi să-i dezmierde urechea cu limba. Ea se înfioră şi încercă să alunece jos de pe birou, dar nu făcu decât să se lipească şi mai tare de el. Dumnezeule, îl dorea enorm, îşi simţea trupul trezit la viaţă din cauza dorinţei. Era de necrezut, dar se întâmpla. Şi el ştia cumva. Dar asta nu schimba nimic. Mai degrabă ar fi murit decât să cedeze acestor sentimente.

O ţinea atât de aproape de el, încât singurul mod de a-i evita buzele era să-şi lipească obrazul de pieptul său. Era o îmbrăţişare irezistibilă, mult prea intimă din punctul ei de vedere. Avea sentimentul că el urma să câştige dacă-şi ridica ochii spre el. Asta era problema cu faţa lui: era atât de frumoasă, încât o fermeca şi o făcea să uite, chiar dacă pentru scurt timp, că erau rivali. Când se întâmpla aşa, era foarte uşor pentru el să o sărute şi mult, mult prea uşor pentru ea să-i răspundă la sărut.

Încă îşi întorcea capul dintr-o parte în alta pentru a

evita să fie sărutată. Era un război lent şi blând, care nu-i aducea nicio altă satisfacţie în afara faptului că ea-l câştiga. Încercă să-şi elibereze braţele de sub ale lui, până când îşi dădu seama că îi putea atinge spatele cu mâinile. Îşi înfipse unghiile atât de tare în spatele lui, încât aproape că-i găuri cămaşa. El tot nu-i dădu drumul, dar o ridică şi o aruncă pe pat. Înainte ca ea să poată fugi, fu deasupra ei.

Se întâmpla, bineînţeles că se întâmpla. Puse cu uşurinţă stăpânire pe gura ei, cu trupul lui ţintuind-o dedesubt. Ea încă se străduia să scape, dar era o încercare fără vlagă, care încetă de îndată ce-i simţi una din mâini mişcându-se pe trupul ei, mângâind-o uşor pe gât, pe umăr şi pe braţ în jos. O mângâiere atât de simplă, şi totuşi ea reacţionă de parcă ar fi fost una toridă. O căldură care nu avea nimic de-a face cu roşeaţa îi cuprinse întregul corp. Se desfăta! Dar, înainte să cedeze complet, trebuia să inverseze rolurile şi să preia conducerea, pentru a-l convinge s-o lase să-l vadă pe Jeremy. Ar fi trebuit să facă asta cu mult timp în urmă. Atât Damon, cât şi Jeremy îi sugeraseră acest lucru!

Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi începuse să-l sărute cu pasiune. Simţi cum sporea şi intensitatea pasiunii lui, o simţea în săruturile lui tot mai profunde, în vârful limbii sale care o tachina, tulburând-o peste poate. Persuasiunea nu fusese niciodată mai plăcută, aşa că nu fu surprinsă atunci când un geamăt de plăcere îi scăpă printre buze. El se retrase, cu ochii turcoaz scânteind de dorinţă, şi privi în jos spre ea.

— Damon? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El îşi lipi fruntea de a ei şi oftă.

— Ar fi mult prea simplu să profit de tine, aşa că nu o voi face. Când o să mă vrei, când o să mă doreşti cu adevărat, voi fi al tău. Dar ştim amândoi că asta nu s-a întâmplat încă. Aşa că deocamdată spune-mi ce te-a făcut să vrei să mă răneşti din nou. Eşti îngrijorată că fratele tău se reface încă de pe urma rănilor?

Acest subiect era unul care avea garantat efectul unui duş rece pentru amândoi. Cu siguranţă funcţionă în acest

fel pentru ea. Dar el presupunea doar că Jeremy era fratele ei, şi ea nu voia încă să recunoască în faţa lui că el luase ostatici doi dintre copiii tatălui ei, cu care să se tocmească. Aşa că nu-i răspunse imediat, ci îşi derulă rapid prin minte câteva posibile scenarii. Cel mai bun prieten al lui Jeremy? Sau...?

În cele din urmă, spuse:

— A fost, de fapt încă este, unul dintre peţitorii mei.

— Un curtezan scăpătat?

— Nu este întru totul lipsit de mijloace. Doar Percy este aşa.

— Nu este prea bătrân pentru tine?

— Doamne, nu, nu ai văzut cât de frumos este?

— De fapt, nu. Lumina nu era prea bună în seara aceea la docuri, iar ultima dată când l-am văzut, era prea plin de vânătăi. Dar la ce te aşteptai? Este un individ foarte bine făcut. A fost nevoie de ceva eforturi să fie doborât. Nu începe iarăşi, spuse el când o simţi încordându-se. Mărturisesc că nu l-am văzut de săptămâna trecută, aşa că vânătăile au dispărut probabil, dar nu cred că rănile de la coaste i s-au vindecat întru totul.

— Arată-mi!

— Nu.

— Atunci, nu te cred.

— Dar eu trebuie să te cred? Să cred că ai aduce un curtezan la o întâlnire cu un alt curtezan?

— Pentru a-l face gelos pe omul mascat, de ce nu?

— Eşti prea directă pentru un asemenea complot, Jack.

— În chestiuni ce ţin de inimă, pot fi brutal de directă, admit asta. Dar voiam, de asemenea, să văd care din cei doi ar fi mai gelos pe celălalt.

— Un proces de eliminare?

— Exact.

— Dar mi-ai spus că nu-i tăiai de pe listă. Sau minţeai când spuneai că nu intenţionezi să te căsătoreşti anul acesta?

Trebuia să-şi amintească tot ce spusese ea?

— Era timpul să-mi dau seama care dintre curtezani ar aştepta până anul viitor şi pe care trebuia să-i avertizez să nu o facă.

— Înţelesesem că le-ai spus tuturor să nu mai alerge după tine, comentă el.

— Şi să pierd toată distracţia? Apoi îşi dădu seama că el folosea această conversaţie doar pentru a afla despre ea lucruri pe care nu le-ar fi recunoscut altfel. Dă-te jos de pe mine, îi ceru.

El îşi lipi din nou obrazul de al ei şi-i spuse blând:

— Încă suntem în toiul unei lupte.

Ea pufni.

— Nu, nu suntem. M-am oprit din ţipat de multă vreme.

— Dar tot m-ai rănit.

— Cum? întrebă ea.

— Cu unghiile.

Jack tresări în sinea ei, deoarece uitase acel episod. Meritase însă ce-i făcuse, pentru că transformase conflictul de pe birou într-o îmbrăţişare în care mâinile ei îl putuseră ajunge. Dar acum nu-l rănea şi stătea complet nemişcată, pentru ca el s-o elibereze.

Cu toate acestea, nu putu să nu-i amintească pe un ton cât reuşi de delicat:

— Te urăsc.

— Îţi promit că nu va fi pentru totdeauna, o asigură el. Se schimbă, aşadar, situaţia?

— O promisiune pe care nu o poţi ţine? Nu se schimbă nimic.

— Dar deja nu mă mai urăşti atât de mult. În Caraibe, da, furia ta trecuse dincolo de margini după ce ai găsit scrisoarea aceea afurisită de răscumpărare. M-ai fi ucis atunci într-o secundă. Dar ce simţi acum este doar un ecou a ceea ce simţeai atunci. De ce nu vrei să recunoşti?

— Ar trebui să nu mai crezi că mă cunoşti, când, de fapt, nu mă cunoşti deloc. Acum, lasă-mă să mă ridic!

El oftă din nou, de data aceasta adânc. Când inspiră, pieptul lui apăsă pieptul ei mai tare, făcându-i sfârcurile să

se ridice, ceea ce trimise un val de căldură către obrajii ei. Dar el se rostogoli pe marginea patului şi se ridică. Ea se săltă mai încet, sprijinindu-se pe coate, apoi rămase ţintuită acolo, privind cum el îşi dădu jos cămaşa, inspectând urmele lăsate de unghiile ei. Dumnezeule, trebuia să se oprească din a-l mai vedea aşa, pe jumătate dezbrăcat. Chiar şi conştientă de acest lucru, tot nu se putu decide să-şi mute privirea. Dar faptul că-l găsea atât de masculin şi atât de incredibil de atrăgător îi readuse furia. Nu era corect!

Şi de ce naiba nu era el furios? Cu siguranţă nu era pic de supărare în tonul lui când îi spuse:

— Ar trebui să-ţi tai unghiile.

— Aş vrea să te văd încercând, ripostă ea.

El îi aruncă o privire, zâmbind.

— Asta ar putea fi distractiv. Dar stai liniştită! Te-ai purtat bine în general. Renunţă la încăpăţânare măcar o dată şi ia tu patul. După cum vezi, este mult mai confortabil. Ridică o mână, oprind-o din a-şi da din nou drumul la gură. Singură! Eu voi folosi patul de campanie.

Ei bine, seducţia o ajutase să obţină patul, cel puţin. Râse în sinea ei înainte de a se întoarce, aşezându-se confortabil. Dar în ziua următoare avea să-şi vadă fratele, într-un fel sau altul.

Capitolul 29

— Poţi folosi timpul petrecut pe corabia asta pentru a te iniţia, dar, dacă vrei cu adevărat o carieră pe mare, ar trebui să te îmbarci pe o corabie cu care să vezi mai multe părţi ale lumii.

Jacqueline îi convinsese pe Jackie să stea cu ea pe dunetă în timp ce mânca prânzul pe care i-l adusese băiatul. Îl trata din nou pe Damon cu indiferenţă. Îi ceruse de dimineaţă să o lase să-şi vadă prietenii. De această dată nu obţinuse nici măcar un răspuns de orice fel.

Observă că o privea totuşi mai mult decât în alte ocazii. Şi, deşi îi puse o serie de întrebări banale, renunţase destul de repede să mai aştepte răspunsuri de la ea.

— Corăbiile familiei tale navighează în multe părţi? întrebă Jackie.

Ea îi zâmbi băiatului, dar, de vreme ce nu erau singuri şi nu voia ca Damon să-i audă răspunsul, şopti:

— Compania lor se numeşte Skylark Shipping şi, da, au vase comerciale care navighează în toate colţurile lumii, chiar şi în misteriosul Orient. Apoi îşi ridică vocea la un nivel normal, adăugând: Corabia asta, pe de altă parte, este sortită pieririi. Nu ai niciun viitor aici, în afară de educaţia nautică.

— Cum adică e sortită pieirii?

— Chiar dacă nu va fi distrusă la sfârşitul călătoriei, căpitanul tot nu are un viitor prea strălucit, prezise ea. Aş fi surprinsă dacă supravieţuieşte mai mult de un an.

Jackie nu păru înspăimântat de predicţiile ei legate de corabie. Părea doar foarte curios. Dar se încruntă când auzi cele spuse despre căpitan.

— Asta nu-i prea drăguţ, domniţă.

Certată de un copil. Aproape că izbucni în râs.

— Ştii de ce sunt aici, Jack?

— Încă ai voce, deci? spuse Damon din spatele ei.

Ea îl ignoră pe pirat; nu-i aruncă nici măcar o privire. Dar Jackie se ridică iute, înşfăcă farfuria lui Jacqueline şi porni aproape în fugă pe scări în jos. Cel puţin terminase de mâncat, dar era surprinzător cât de teamă îi era băiatului de bărbat, şi totuşi îi rămânea atât de loial.

— Nu ar trebui să-i împui capul cu prostiile tale, continuă Damon. Nu are cum să renunţe la serviciu şi să ne părăsească plin de indignare în numele tău.

Damon nu se mută din loc. Legase oare cârma? Tot nu se uită în spate pentru a vedea. Aşteptă să vadă dacă mai avea ceva de spus, dar, după ce trecură câteva minute de tăcere încordată, începu să se simtă puţin neliniştită. Însă refuză să îl întrebe ce dorea.

— Nu mă deranjează tăcerea ta, Jack. Este o

îmbunătăţire faţă de ceea ce-ţi iese de obicei din gură.

Jack putea însă recunoaşte irascibilitatea. Chiar îl deranja! Iar comentariul nu mai era oricum adevărat. Din ziua în care ieşise afară pe punte, fusese cordială în cea mai mare parte a timpului, cu excepţia nopţii anterioare, dar cu siguranţă mult mai prietenoasă decât fusese înainte.

Dar atunci el adăugă:

— Aşa că nu confunda oferta mea.

Ce ofertă? Ah, tentaţia, pentru a o face să vorbească. Nu avea să se lase păcălită. Se ridică şi se îndreptă spre parapetul din partea din spate a corăbiei, tot fără a se uita la el.

— Vino cu mine, spuse Damon din spatele ei. Poţi vorbi cu prietenii tăi – prin uşa încuiată. Nu cere mai mult de atât.

Ea se întoarse, făcând ochii mari.

— De ce acum?

— Pentru că vântul bate constant, aşa că am la dispoziţie câteva minute să-ţi fac pe plac.

Ei nu-i păsa de fapt de ce, ci doar era surprinsă şi uşurată că putea să afle care era cu adevărat starea fratelui ei, din gura acestuia. Faptul că Damon spunea că Jeremy era în regulă nu însemna că asta era şi adevărat.

Îl urmă pe puntea principală, apoi coborâră pe scări spre următoarea punte. Cambuza trebuia să fie aici jos, la fel şi cabinele echipajului, ceea ce însemna că aici petreceau piraţii atunci când nu erau sus pe punte. Nu se uitase să vadă cât de mulţi erau sus, dar acum aruncă o privire spre scări, sperând că niciunul nu-i urmaşe. Era o corabie cu trei catarge, destul de mare, aşa că fu surprinsă că nu erau mai multe cabine pentru ofiţerii vasului, deşi se părea că Damon avea doar un ofiţer, pe secundul său. Dar aici jos erau doar trei uşi lângă scări şi încă un rând de scări care coborau la cel mai de jos nivel.

Când văzu că el nu o lasă singură, se întoarse şi-i spuse:

— Puţină intimitate, te rog!

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Am spus cumva că asta face parte din înţelegere?

Sprâncenele ei se apropiară.

— Nu ai spus că nu face. Şi, dacă a fost vorba despre o înţelegere, trebuia să-mi fi spus asta, să pot negocia.

— Te enervezi, Jack?

Aşa era. La naiba!

— Mă poţi lăsa singură cinci afurisite de minute?

El clătină din cap.

— Acesta este cel mai periculos loc de pe navă în care te-ai putea afla, aşa că ai la dispoziţie două minute să te convingi că totul este bine. Nu le irosi.

— Jack?

De dincolo de uşă se auzi vocea lui Percy. Vocea ei ridicată îl făcuse probabil să se apropie. Ea se temuse că trebuia să strige pentru a fi auzită prin uşă, şi aşa s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi fost legaţi în interiorul cabinei.

— Sunteţi trataţi bine, Percy?

— Mâncarea este destul de gustoasă şi am primit un hamac în care să dorm. Este o invenţie drăcească. Nu-l recomand, Jack, nu-l recomand deloc.

Ea auzi hohote de râs aproape de uşă, apoi vocea lui Jeremy spunând:

— A durat un timp până când Percy şi-a dat seama cum să stea în el suficient de mult pentru a dormi, dar acum se descurcă. Tu eşti bine, Jack?

Era atât de uşurată să audă vocea fratelui ei, încât trebui să-şi şteargă câteva lacrimi.

— Da, sunt bine – dar nu sunt singură. Căpitanul este şi el aici, avertiză ea. Tu?

— Deloc rău, spuse Jeremy.

— Era plin de vânătăi… începu Percy să spună.

— Taci din gură, Percy, interveni Jeremy, apoi îi spuse el: Vânătăile au dispărut, te asigur că am arătat mai rău după câte-o bătaie în tavernă, şi ştii prin câte astfel de încăierări am trecut.

— Dar ceva rupt? Întrebarea nu primi răspuns, ceea ce o făcu să-şi ţină răsuflarea, pentru ca în final să i se adreseze celui care nu ar fi putut ţine un secret pentru

nimic în lume: Percy?

— L-am trimis de lângă uşă, spuse Jeremy, care adăugă apoi cu exasperare: La naiba, Jack, nu-ţi mai face griji pentru ceva atât de lipsit de importanţă. Am crezut că era mai rău, dar nu am avut probleme cu respiraţia şi acum nu mă mai deranjează atât de tare, aşa că probabil a fost vorba doar despre o coastă zdrelită care s-a vindecat. Apoi adăugă supărat: Iar căpitanul a minţit. Ne-a spus că vom ieşi pe punte, dar nu am ieşit nici măcar o dată.

Ea tresări.

— Probabil pentru că am fost eu lăsată afară. Se uită la Damon pe când adăugă: Nu vrea să stăm de vorbă singuri.

— Timpul a expirat, spuse Damon, prinzând-o de braţ. Voi trei veţi avea curând ocazia de a vă vedea.

Ea auzi mârâielile de pe puntea superioară în acelaşi timp cu el, aşa că înţelese de ce avusese parte de o vizită atât de scurtă. Auzi pe cineva strigând:

— Dă-te din calea mea, nemernicule, altfel te împing pe scări…

Ameninţarea luă sfârşit când Damon ajunse în capul scărilor şi i se alătură lui Mortimer, ţinând amândoi pistoalele în mână. Secundul păzise scările, ţinând patru dintre piraţii din echipaj la distanţă, nelăsându-i să-i urmărească pe puntea inferioară. Aparent, cei patru scandalagii încercaseră să o surprindă singură cu Damon. Un strigăt din partea lor i-ar fi putut aduce pe toţi ceilalţi piraţi… Se albi la faţă când îşi dădu seama ce s-ar fi putut întâmpla. Şi totuşi, Damon riscase doar pentru a o asigura că Jeremy era bine? De ce naiba nu-l lăsase pur şi simplu pe Jeremy afară, să o vadă, în loc să o ducă pe ea jos? Dar apoi îşi dădu seama de ce. Deoarece un Jeremy care-şi revenise era mai periculos decât patru haidamaci sălbatici.

Damon o ascunsese în spatele lui de îndată ce ajunseseră în capul scărilor, aşa că nu apucase să se uite bine la cei patru piraţi insistenţi. Dar, din cele văzute mai devreme, ştia că erau înarmaţi. Cel îmbrăcat cu haina verde avea patru pistoale înfipte la brâu. Jackie îi zisese că

piratul îşi spunea Bart Satin – nu era de mirare că nu renunţa la haina aceea oribilă. Îl văzuse adesea pe punte, la fel de înzorzonat precum camarazii săi, dar mult mai răuvoitor în felul în care o privea, ca şi cum pofta lui nu era una obişnuită, ci mai degrabă fatală.

— Deja vă e dor de butoiul de rom? întrebă Damon sarcastic şi-şi flutură braţul spre scările din spatele lui. Nu mă lăsaţi să vă reţin pe puntea mea.

Vreo doi dintre ei dădură înapoi, râzând prefăcut, dar unul dintre piraţi îi urmă sfatul şi trecu de ei pentru a coborî scările. Jacqueline se strecură de cealaltă parte a lui Damon, aşezându-se între el şi Mortimer, pentru ca piratul să nu o poată prinde şi trage în jos pe scări după el.

În mod ironic, cu două săptămâni în urmă, ar fi aclamat eforturile piraţilor de a scăpa de Damon. Dar asta fusese înainte să înţeleagă că ei o priveau ca pe o recompensă personală. Înainte de a şti că Damon o proteja. Înainte – bine, putea să recunoască –, înainte de a se opri din a-i dori moartea.

La naiba, avea nevoie de propriile ei arme. Începea să devină obositor să trăiască în fiecare zi cu ameninţarea revoltei deasupra capului. Îi acceptase povestea în grabă, bucuroasă să iasă din nou în lumina soarelui. Dar începuse să spere că fusese totul o minciună, un plan pentru a o face să se poarte bine. Damon era un pirat, bătăuşii erau piraţi, aşa că era logic să presupună că făceau parte din echipajul lui, dar el spusese că nu era aşa. Atunci, de ce erau cu el? Şi, mai ales, de ce nu îi explica el motivul prezenţei lor?

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea peste umerii lui Damon şi ai lui Mortimer de ce nu se mişcau încă. Ah, Patru Pistoale era încă acolo. Dorinţă Criminală. Bart Satin. Oricare dintre aceste nume i se potrivea, dar Damon avea un altul când îi spuse:

— Iarăşi eşti tu instigatorul, nu?

— N-ai niciun drept s-o ţii pentru tine, căpitane.

Pronunţase „căpitane” ca pe o înjurătură. Şi nu se dădea la o parte din drum. Nu ştia că era singur acum?

— Dacă vreunul dintre degetele tale face o mişcare

înspre pistoale, trag, îl avertiză Damon. Te rog, testează-mă! Unul mai puţin dintre voi ar fi o uşurare, dar să scap de tine ar fi o adevărată binecuvântare. Crezi că-i va păsa cuiva, Mortimer?

— Bătăuşii au doar impresia că ei conduc haita, replică Mortimer. Nimeni nu-i va duce lipsa ăstuia.

Bart se întorsese uşor spre secund cât timp acesta vorbise, dar fu suficient pentru ca Damon să-l lovească cu pistolul în cap înainte ca piratul să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla. Se prăbuşi la picioarele lor.

— Ar fi dat înapoi, spuse Mortimer pe un ton rece. Este un bătăuş, da, dar este şi un laş fără haita din spatele său.

— Nu-mi purta pică, răspunse Damon în timp ce-l împingea cu piciorul pe bărbat în jos pe scări. Trebuia să fac de mult asta, încă dinainte de a ajunge la Londra. Ştiam amândoi că nu are să ne aducă decât necazuri – şi nu dădea înapoi suficient de repede. Se uită apoi înspre cei doi piraţi care se îndepărtau încet de ei şi le spuse: Nu este mort, din păcate, dar data viitoare va fi. Vă rog să-i transmiteţi acest lucru mai târziu.

Ei nu răspunseră nimic, iar chipurile lor nu le dezvăluiau gândurile. Lipsa oricărei expresii de pe chipul lor putea foarte bine să ascundă furie. Însă apoi Mortimer mormăi:

— Presupun că acum este nevoie de planul B?

— Deocamdată, replică Damon.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană, aşteptând o explicaţie, însă Mortimer spuse:

— La naiba!

Apoi o apucă de braţ, dar ea se lăsă pe călcâie. Se pregătea să strige la Damon, care se îndepărta, dar Mortimer îi puse mâna peste gură, pentru a o împiedica!

Capitolul 30

— Să ştii că suntem chemaţi, spuse Conrad, întrerupând prânzul lui James.

Acesta pufni.

— Ignoră-i şi ia loc! Ţi se răceşte mâncarea.

— Cred că ai vrea…

— Şi nu cârmi înspre ei, îl întrerupse James. Încă sunt răguşit după conversaţia ţipată pe care am avut-o cu acei barbari ieri. Nu mai vreau una atât de curând.

— Dar nu cumnaţii tăi sunt cei care ne cheamă.

James ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, cine?

— Vino să arunci o privire, îi spuse Conrad şi ieşi din cabină.

James îşi împinse farfuria deoparte, apucă ocheanul şi ieşi pe punte. Se uită întâi spre tribord, direcţia din care îl urma restul flotei sale. *Amphitrite,* corabia Georginei, era singura care se afla la distanţă de apel. Se asigurase că vasul se ţinea în linie cu al lui. Acest lucru îi ţinea pe Warren şi pe Boyd la o distanţă rezonabilă, care nu permitea conversaţiile strigate pe deasupra apei, dar reuşiseră totuşi cu o zi în urmă.

I se alătură lui Conrad lângă parapetul din partea portului şi zări corabia care apăruse în raza vizuală în spatele lor.

— De unde ştii că ne cheamă?

— Au scăpărat oglinzile înspre noi până ne-au atras atenţia.

James îşi aţinti ocheanul asupra corăbiei, care se afla încă la o distanţă considerabilă, dar văzu că nu avea niciun nume, doar un steag englezesc fluturând pe catargul principal. Nu avea tunuri, deci era probabil un vas comercial.

— Nu ai nimic amuzant de spus? întrebă Conrad de lângă el.

James coborî ocheanul spre puntea celeilalte corăbii şi, după un moment, izbucni în râs.

— Putem coborî ancora pentru a-i lăsa să ne ajungă. Mi-ai fi putut spune, Connie, în loc să mă laşi să cred că

americanii vor iarăşi să mă deranjeze.

— Aş fi putut, zise Connie şi plecă agale, fluierând o melodie veselă.

James aşteptă nerăbdător lângă scara care fusese coborâtă. După mai bine de douăzeci de minute, corabia cea nouă era lângă a lui, o barcă fu lăsată pe apă, şi el îşi ajută fratele să urce la bord.

— Te-ai răzgândit până la urmă, Tony?

Zâmbea. Tony însă nu zâmbea.

— Nu. Jack a dispărut, Jeremy a dispărut, chiar şi nerodul de Percy a dispărut.

O expresie întunecată înlocui zâmbetul lui James.

— Credeai că sunt cu mine? Nu sunt. Jack stătea pe chei cu Georgina când am plecat. Apoi mormăi: Hai cu mine!

Se întoarse în cabina sa şi se îndreptă direct spre sticla de coniac, turnând două pahare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în timp ce-i întindea unul lui Anthony.

— Ai plecat, spuse Anthony pe un ton acuzator. Totul se duce dracului când pleci.

— Pe naiba!

— Ba da, şi numai la o zi după ce ai plecat.

— Tony, dacă nu-mi spui imediat…

— Au fost duşi pe mare, James, au fost răpiţi toţi trei. Credem că este vorba despre aceiaşi bărbaţi care au luat-o pe Jack data trecută.

— Ce spunea biletul de răscumpărare?

— Am plecat înainte să primim unul. Am simţit că prioritar era să te anunţăm de cele întâmplate.

— Căpitanul tău se întoarce la Londra?

— Da, şi…

Anthony nu termină de vorbit, deoarece James ieşea deja din cabină, zbierând:

— Connie!

Secundul veni în doar câteva secunde, dându-şi cu părerea:

— Vrei să-l arunc peste bord?

— De parcă ai putea. Spune-i căpitanului lui să se întoarcă imediat la Londra şi să-i zică lui George că îi voi aduce pe Jack, pe Jeremy şi pe Percy înapoi. Sunt pe aici, pe undeva…

— Cum naiba au ajuns…

— Îţi voi explica mai târziu. Dar vreau ca toată lumea să se uite după alte corăbii şi să afle dacă vreuna a trecut de noi săptămâna aceasta. S-ar putea să trebuiască să distrug una.

James trânti uşa înainte ca secundul său să fi apucat să-i pună mai multe întrebări şi, ţintuindu-şi fratele cu o privire întunecată, spuse:

— Acum, că am auzit sfârşitul, ia-o cu începutul! Trebuie să ştiu cum de s-a putut întâmpla din nou aşa ceva.

— Intenţionam să mă întorc la Londra cu corabia mea, spuse Anthony morocănos, auzind ordinele date de către fratele său.

— Acum, nu te mai întorci, şi ăsta nu este un moment bun în care să te cerţi cu mine, Tony. Am nevoie să omor pe careva, în caz că nu ai observat.

— Nu prea pot confunda privirea aceasta! Ei bine, era seară, a doua zi după plecarea ta. George n-a ştiut că Jack nu era în casă decât atunci când nu a apărut la cină. Camerista lui Jack a spus că ieşise cu Jeremy şi că intenţiona să se întoarcă până la cină, dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu pare să fie vorba despre fiica mea; nu ar fi plecat fără să-i spună lui George unde şi de ce, spuse James. Cel puţin ar fi lăsat un bilet pentru George, să nu se îngrijoreze.

— Chiar dacă ar fi crezut că se întoarce înainte ca George să-şi dea seama de absenţa ei? întrebă Anthony.

— A căutat cineva vreun bilet de la Jack?

— Am căutat de la început prin toată casa. Am căutat chiar şi biletele de la curtezanul ei misterios care-i trimisese câte un singur trandafir roşu în săptămâna aceea, în caz că plecase pentru a se întâlni cu el. Am găsit trandafirii în camera ei, dar nici urmă de vreo scrisoare.

— La balul la care m-au târât amândouă a fost un individ mascat care m-a enervat, deoarece a refuzat să se prezinte înainte să o ia pe Jack la dans. Dacă… O să-l omor pe nenorocit! Ai căutat biletele şi în caseta ei de bijuterii?

— Bineînţeles.

— Şi în sertarul secret de la baza ei?

— Ce sertar secret?

James oftă.

— Nu contează. Jack nu ar fi lăsat oricum un bilet pentru George acolo, de vreme ce George nici nu ştie de existenţa acelui compartiment.

— Dar tu ştii?

— Eu i-am dăruit cutia. Începuse să colecţioneze mici pietre la vârsta de şase ani, pietre obişnuite, dar care străluceau, aşa că a crezut că erau speciale şi le ascundea peste tot prin casă. Servitorii începuseră să le găsească şi să le arunce, ceea ce i-a provocat lui Jack nişte crize de isterie – la naiba, nu contează.

Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— I-ai oferit fiicei tale o ascunzătoare secretă pentru pietre?

— Era o chestiune de diplomaţie. Servitorilor nu le plăcea când ţipa la ei. Păcat că nu am apucat să-i pomenesc despre cutie lui George; sertarul are în spate o încuietoare ascunsă. Ar putea fi ceva în sertar care să explice ce avea Jack de gând.

— Nu doar Jack, îi aminti Anthony. I-a avut complici pe Jeremy şi pe Percy pentru orice…

James îi tăie vorba:

— Ce au spus Henry sau Artie? De obicei, nu o lasă să iasă pe uşă fără să afle unde merge.

— Mai puţin atunci când pleacă cu vreun membru al familiei, după cum se pare. Artie, majordomul tău fost pirat, a fost responsabil cu deschisul uşii în acea zi şi a presupus că totul era în regulă de vreme ce Jack pleca cu Jeremy. Danny a venit chiar după ce am ajuns eu şi ne-a spus că Jeremy plecase de acasă cu Percy, aşa că am trimis pe cineva acasă la acesta. Era deja târziu, şi George plânsese

tot timpul, aşa că Jason a plecat pentru a trage câteva sfori ca să-mi facă rost de cea mai rapidă corabie. A fost bine că era încă în Londra şi a putut ajuta cu asta. Ne-am gândit că ai vrea să afli cât mai curând posibil.

— Când ai plecat, Tony?

— Jason se pricepe foarte bine la tras sforile. Aveam de gând să plec în aceeaşi noapte, cel puţin acesta era planul. Dar apoi a sosit Lady Alden să ne informeze că Percy îi spusese că mergea la docuri pentru niţică distracţie. Lacheul pe care l-am trimis acasă la ea a îngrijorat-o când i-a spus că Jack ar putea fi cu Percy. Venise de fapt să se plângă că cei din familia Malory îi duceau din nou fiul pe căi greşite. George aproape că a vrut să renunţe la relaţiile sociale cu ea.

— Deci a fost ideea lor să meargă la docuri? La naiba, căutau o corabie cu care să mă urmeze, după ce le-am spus că nu pot să o facă şi le-am explicat de ce…

— Nu, îl întrerupse Anthony. Aş vrea să fi fost doar asta, dar nu este tot. Ştim în mare ce s-a întâmplat, deoarece birjarul lui Percy a venit la noi puţin mai târziu, după ce a aflat că stăpâna lui era acolo. Jeremy, Percy şi Jack nu s-au dus la docuri, ci doar în apropierea lor. Au mers până la Wapping Street, strada aproape pustie care se întinde de-a lungul râului. Erau acolo pentru a întinde o cursă pentru cineva, dar asta este tot ce Percy i-a spus birjarului său. Totuşi, acel „cineva” le întinsese lor o cursă de fapt. Birjarul a fugit de îndată ce a început lupta, şi, până când a găsit un copac după care să se ascundă, aceasta era deja gata, din cauza numărului mult prea mare al celorlalţi, iar Percy, Jack şi Jeremy erau deja puşi în două bărci pescăreşti care i-au dus la una dintre corăbiile ancorate pe râu. Duzini întregi din bandiţii care au apărut din senin pentru a închide capcana au rămas în urmă pentru a încărca trăsurile cu oamenii lui Percy şi ai lui Jeremy, plecând apoi cu ei. Iar corabia a ridicat ancora şi a plecat. Birjarul a rămas acolo suficient de mult pentru a vedea acest lucru, înainte de a se întoarce acasă pentru a-i povesti stăpânei lui cele întâmplate.

— Aşadar, nu ai biletul de răscumpărare?

— Nu, am aşteptat două zile, dar nu a sosit nimic la adresa voastră. Jason a decis că trebuie să fii avertizat despre toate acestea înainte să ajungi în Caraibe, aşa că am plecat după tine. A promis că va face rost de o altă corabie pe care o va trimite la St. Kitts cu scrisoarea de îndată ce o primesc. Aşa că o putem aştepta acolo – sau îţi putem găsi întâi copiii. Credeam că-ţi voi repera flota mult mai devreme, dar a trebuit să navigăm în zigzag, pentru a ne asigura că nu am trecut de voi fără să vă vedem.

— Ceea ce ridică întrebarea dacă ai trecut de alte corăbii care se îndreaptă încoace.

— Nu, şi crede-mă că ne-am uitat cu atenţie, răspunse Anthony. Speram să dau eu de ei întâi, să fac pe eroul şi să ajung acasă înainte ca măcar să afli de lipsa lui Jack, şi aşa mai departe, deşi nu ştiu cum aş fi putut să-i capturez cu un vas comercial neînarmat.

— Se numeşte abordaj şi funcţionează foarte bine.

— Probabil că şi căpitanul meu ar fi sugerat acelaşi lucru dacă i-am fi găsit primii. Mărturisesc că abia aştept să pun mâna pe Ticălos, dacă despre el este vorba şi de această dată. Ştiu că aşa am presupus cu toţii, dar ce crezi tu?

— Aşa pare, dar asta nu înseamnă că avem o certitudine. La naiba, aş vrea să fi aşteptat scrisoarea, ca să nu trebuiască să fac presupuneri. James oftă. Dar Jason a avut dreptate să te trimită înainte. Este mult mai bine să ştiu ce s-a întâmplat, aşa că nu te îndoi că sunt bucuros că eşti aici.

— N-aş vrea să fiu niciunde altundeva într-un asemenea moment, frate, spuse Anthony pe un ton extrem de serios. Vreau să-i prind pe ticăloşii aceia la fel de mult ca tine. Aşa vom face, nu te îndoi nici măcar o clipă.

— Ştiu, dar între timp voi trece prin iad.

Anthony dădu aprobator din cap.

— Atunci, voi face tot posibilul pentru a-ţi distrage atenţia. De fapt, credeam că voi fi aici oricum. Când m-ai îmbătat în noaptea în care ai plecat, eram convins că vrei

să mă iei la bord cu forţa. Şi Ros a crezut la fel; avea pregătit un bagaj pentru mine.

— Mi-a sugerat asta, admise James. Era îngrijorată că te vei simţi jalnic cu mine plecat şi cu Judy în luna de miere.

— De ce nu ai făcut-o, atunci?

— Deoarece călătoria avea… are să dureze mai mult de două luni, în timp ce Judith se va fi întors de mult din călătoria ei. Te-ai fi urcat pe pereţi dacă nu ai fi putut fi acolo să te asiguri că este încă fericită când se întoarce.

— Aha, dar acum este în regulă să mă urc pe pereţi? De fapt… Anthony se repezi afară din cabină, dar se opri brusc văzând că vasul cu care venise nu mai era ancorat lângă *Maiden George.* Virase spre est pentru a face un ocol pentru întoarcerea la Londra şi era deja departe.

— Acceptă-ţi soarta, băiete, spuse James de lângă el. Tocmai ai susţinut că vrei să te răzbuni pe Ticălos. Nu vei putea face asta decât dacă rămâi cu mine. Iar fiica ta este îndrăgostită. Ştii foarte bine că se va întoarce acasă la fel de fericită cum era când a plecat în luna de miere.

Anthony îl înghionti pe James.

— Glumeam, bătrâne. Ţi-am spus că-ţi voi oferi distracţie. A funcţionat?

James pufni.

— Da.

— Dar, odată ce-i recuperăm pe tineri, poţi să-mi reaminteşti că fiica mea s-a întors acasă la fel de fericită ca în ziua nunţii.

James nu consimţi la acest lucru, ci menţionă:

— Încă am în cală ringul acela de box pe care mi l-a construit Nathan.

— Ce idee minunată… începu Anthony, dar, după ce-i aruncă o privire lui James, adăugă: De fapt, dacă nu te superi, voi aştepta până când nu mai arăţi ca şi cum ai vrea să omori pe cineva.

James oftă.

— În regulă, dar numai pentru că Ros se aşteaptă să te aduc acasă.

Capitolul 31

— Nu trebuie să mă manevrezi în halul ăsta, mârâi Jacqueline de îndată ce Mortimer îi dădu drumul. Ar fi fost de-ajuns o simplă explicaţie.

— A fost destul de riscant pentru el să facă asta, să te aducă aici jos, cu piraţii pe puntea inferioară. Şi uite unde ne-a dus asta, eu pedepsit şi tu… cum oi fi.

— Cum eşti pedepsit?

— Cu tine pe cap pentru restul zilei, uite aşa!

Ea pufni. Mortimer n-o plăcea deloc, într-adevăr. De parcă ei îi păsa. Dar era acum înapoi în cabina lui Damon, din nou în spatele unei uşi încuiate, iar acest lucru era intolerabil, având în vedere că pericolul trecuse deja. Sau nu?

— Care naiba este planul despre care aţi vorbit?

El nu-i răspunse. Se duse la biroul lui Damon şi descuie sertarul, scoţând patru pistoale. Se aşeză la birou şi verifică dacă erau încărcate.

Jack aşteptă până când el termină, dar, cum Mortimer tot nu-i răspunse, ceru:

— Du-mă la Damon, să-l întreb pe el.

— Îl scoţi destul din minţi.

— Vreau să ştiu!

— Dumnezeule, femeie, taci din gură! Eşti cea mai încăpăţânată, cea mai plină de toane scorpie pe care am…

— Eşti prea drăguţ, interveni ea pe un ton dulce, îndreptându-se spre un scaun de lângă masă şi aşezându-se cu faţa la el.

El îi aruncă o privire fioroasă.

— Îţi voi spune o singură dată. Poartă-te bine, fii foarte tăcută şi poate că mâine vei putea ieşi din nou pe punte – dacă supravieţuim zilei de azi.

— Ce vrei să spui cu asta?

El o ignoră din nou, ceea ce o făcu să strige:

— Vreau să ştiu de ce suntem pedepsiţi!

— Coboară-ţi vocea, la naiba! Şi nu mai pune întrebări. Nici măcar nu eşti pedepsită. Ai de lucru aici înăuntru deocamdată. Ştiu, pentru că am ajutat la căutarea unora dintre cărţile alea afurisite pe care a vrut să ţi le dea.

— Cum ţi s-ar părea să fii închis într-o gaură neagră?

— Poftim? Cabina asta nu-i deloc întunecată.

— Mă refeream la groapa în care o să zaci tu după ce te omor, spuse ea pe un ton răutăcios.

— Păstrează-ţi ameninţările pentru cineva căruia îi pasă. Dacă mă provoci să te reduc la tăcere, nimănui nu o să-i placă – mie cel mai puţin –, aşa că, pentru ultima dată, taci din gură.

— Pentru ultima dată, spune-mi de ce trebuie să fac asta sau adu-l pe Damon aici, să îmi spună el!

Mortimer se ridică pentru a face ce-i ceruse Jack. În sfârşit! Dar nu traversă încăperea pentru a-l aduce pe Damon. O luă în schimb prin surprindere şi o smulse de pe scaun, ceea ce declanşă semnalele de alarmă în mintea ei, aşa că reacţia ei fu una normală – pentru ea. Pumnul ei îl lovi lângă ochi, şi Jack se eschivă din calea eventualelor represalii. Dar braţele lui erau la fel de lungi ca ale lui Damon. O prinse de păr şi o trase lângă patul ei de campanie, trântind-o pe acesta cu faţa în jos.

— Nu puteai să faci lucrurile să meargă uşor, nu? mormăi Mortimer în timp ce-i înfipse un genunchi în mijlocul spatelui. Cum naiba te suportă? Pentru mine e un mister. Eu n-aş face-o. Te-aş lega de afurisitul ăsta de perete.

— Crezi că asta mă surprinde? scuipă ea printre dinţi, apoi întrebă mai tare, când el îi aduse mâinile împreună şi începu să înfăşoare o sfoară în jurul lor: Ce faci??

— Urmez ordinele, replică el rânjind.

— Mincinosule! Damon nu ţi-ar spune să îmi faci aşa ceva!

L-ar fi insultat în continuare, dar el îi îndesă o cârpă făcută ghemotoc în gură. Ea începu să o împingă cu limba, dar el îi legă o altă bucată de material peste gură, înnodând-o la spate şi trăgând-o suficient de tare de păr în

timpul acestui proces cât să-i aducă lacrimi în ochi.

Când termină, se aplecă lângă ea şi-i spuse furios:

— Nu, nu ar face-o, dar mi-a ordonat să te ţin liniştită. Te-am avertizat să taci, de două ori chiar, dar nu ai vrut să asculţi, nu? Consideră-te norocoasă că nu ţi-am învineţit şi eu ochiul.

Îşi îndesă cele patru pistoale la brâu şi plecă, încuind uşa în urma sa. Ea aşteptă până auzi uşa închizându-se înainte de a se întoarce. Se ajută de picioare pentru a se putea ridica de pe pat. Cel puţin Mortimer nu-i legase şi gleznele. Afurisitul ar fi putut să-i răspundă la întrebări în loc să facă aşa ceva!

Se uită apoi lung spre uşă, dorindu-şi să poată pune zăvorul şi să-i încuie pe toţi afară, dar zăvorul era prea sus pentru a-l putea ajunge cu mâinile legate. Sfârşi aşezată inconfortabil pe scaunul lui Damon, pentru ca acesta să fie întâmpinat de privirea ei furibundă atunci când avea să deschidă uşa.

Dar trecu mult timp până să se întâmple asta. Când Damon deschise în sfârşit uşa, nu făcu decât să scoată un sunet dezaprobator la vederea privirii pe care i-o arunca ea. Jackie îl urmă înăuntru cu tava cu cina, dar plecă grăbit.

Damon încuie din nou uşa înainte de a spune:

— Mortimer poate fi idiot uneori, dar am auzit destul despre răzbunarea ta, aşa că presupun că un ochi învineţit este suficient pentru astăzi, nu?

Înaintă înspre ea în timp ce vorbea. Având în vedere faptul că scalpul o ustura încă, ea nu era de acord, dar încă nu se putea exprima din cauza căluşului şi nici nu putea clătina din cap fără să o doară şi mai tare. Ajungând în spatele ei şi văzând cât de încurcat îi era părul, Damon lăsă să-i scape o înjurătură.

— Îmi cer scuze pentru prietenul meu. A avut opţiuni limitate pentru a te ţine tăcută. Aceasta a fost varianta inofensivă – sau cel puţin aşa se presupunea. Sincer să fiu, nu cred că Mortimer şi-a dat seama că ţi-a prins părul în nod. Voi avea nevoie de câteva minute pentru a-l desface.

Dură mai mult de atât, deoarece era atent să nu o

tragă şi mai mult de păr în vreme ce desfăcea nodul. În secunda în care fâşia înnodată slăbi, degetele lui începură să-i maseze scalpul. Era divin, atât de bine, încât Jack întârzie destul de mult să scuipe restul ghemotocului de cârpă din gură sau să-şi dea seama că încă avea mâinile legate. Însă el o dezlegă după câteva momente.

— Aşadar, l-ai adăugat pe Mortimer pe lista cu cei de „ucis fără somaţie”? o întrebă el.

Ea se putu lăsa pe spate în scaunul lui acum şi făcu asta în timp ce-şi freca încheieturile amorţite.

— O răzbunare de genul „ochi pentru ochi” ar însemna să-i smulg tot părul din cap, fir cu fir.

El chicoti.

— Nu este chiar echitabil, dar este deci suficient ochiul vânăt?

— Presupun că da.

El se aşeză parţial sprijinit de birou, cu faţa la ea, înainte de a o întreba:

— Ar fi o pedeapsă suficientă şi pentru mine?

— Cu siguranţă nu, pufni ea. Lista ta de păcate este mult prea lungă. Şi te va duce la spânzurătoare – sau mai rău.

— Există ceva mai rău? Damon ridică dintr-o sprânceană neagră. Şi eu care credeam că am trecut de asta.

— Ce te-a făcut să crezi aşa ceva? întrebă ea cu o drăgălăşenie prefăcută.

— Nu mă poţi săruta aşa şi să mă vrei mort, Jack.

Nu avea nicio scuză pentru asta. Simţi cum roşeşte, dar spuse pe un ton tăios:

— Nimic din toate astea nu a fost inofensiv. Abordarea inofensivă ar fi fost să-mi explice nevoia de a rămâne tăcută. Care naiba a fost planul B?

— O precauţie. Astăzi am făcut o mişcare pe care nu sunt încă pregătit să o susţin. A existat posibilitatea ca asta să-i provoace pe piraţi să atace acum, înainte ca eu să fi fost pregătit. Am vrut să fii în siguranţă în caz că ar fi dat năvală pentru luptă. Gălăgia făcută de tine i-ar fi putut

incita şi mai tare, pentru că pe tine te vor. Ţipetele tale le-ar fi oferit scuza necesară pentru a da buzna înăuntru pentru a te „salva”. Ştii, ai fi putut sta liniştită.

— De ce nu mi-a putut spune Mortimer toate astea?

— Nu ştie cât de departe am ajuns. Probabil s-a gândit că nu vreau să ştii.

Ea rămase fără cuvinte, însă doar pentru un moment.

— Orice progres ai crede că am făcut, astăzi s-a dat înapoi mult. Ai fi putut să-mi spui ce se întâmplă. I-ai fi putut zice lui şi mi-ar fi putut spune! În schimb, am petrecut ziua cu căluşul pus şi cu mâinile legate!

— Îmi pare rău… începu el.

— Nu mă ajută!

— Este o mulţumire ciudată pentru faptul că ţi-am dat voie să-ţi vizitezi prietenii, ceea ce a provocat în mod direct criza ta de furie de acum. Cel puţin te-ai convins că nu e niciunul pe moarte?

— Ar spune că sunt bine chiar dacă ar sângera de moarte, răspunse ea.

— Îl cunoşti atât de bine?

Ea se încruntă, agasată de faptul că el vorbea despre unul singur, deşi ea-i menţionase pe amândoi.

— Nu, dar ştiu că sunt galanţi, şi astfel de bărbaţi pot minţi pentru a nu face o femeie să se îngrijoreze. Aşa că nu sunt decât parţial liniştită. Tot aş vrea să îi văd pe amândoi.

— Nu vreau să te văd plângând din cauza unui… peţitor.

Era evident că în acel moment ştia deja că-l avea pe fratele ei Jeremy. Pauza fusese prea semnificativă. La naiba! Dar ea refuză să confirme. Nu avea să-i permită să se bucure. Se ridică de pe scaunul lui, dacă asta aştepta, şi se duse spre masă, ignorându-l.

Dar nu putea face asta cât timp era încă supărată pentru ceea ce se întâmplase cu piraţii după ce vorbise cu Jeremy şi cu Percy.

— Nu pot crede că sunt cu toţii împotriva ta, când lucraţi pentru acelaşi om şi împărtăşiţi acelaşi scop. Bart Satin pare să fie singurul care îţi face probleme.

— Părerea ta cum că aş fi loial piraţilor este una greşită.

— Atunci, du-mă înapoi la Londra, înainte să mori din cauza asta!

— Ţi-ar păsa?

Urmă o pauză lungă – trebuia să se gândească bine! — înainte ca ea să spună:

— Sigur că nu. Dar, dacă nu eşti de partea lui Lacross, de ce suntem aici?

— Dintr-un motiv diferit de data aceasta, aşa că las-o baltă! Îţi vei primi răspunsurile curând.

Plecă din cabină, transmiţându-i foarte clar că nu avea să poată smulge informaţiile de la el înainte să fie pregătit. Dar ce aştepta?

Capitolul 32

Aşezată din nou confortabil între cârmă şi pieptul larg al lui Damon, Jacqueline era mai calmă în privinţa lucrurilor petrecute cu o zi în urmă. Dimineaţă făcuse o baie cu apă proaspătă, în loc de obişnuita apă din mare – probabil ăsta era felul lui de a-i cere scuze. Pentru a-i arăta totuşi că era supărată, îşi lăsase părul neprins, ca vântul să i-l fluture lui în faţă. Nu se alesese însă decât cu faptul că trupul lui era presat şi mai tare de spatele şi de fesele ei, cu bărbia odihnindu-i-se în creştetul capului ei.

Jack râse.

— Bine, am înţeles aluzia.

Îşi adună părul peste un umăr şi încercă să-l împletească, lucru dificil de făcut în bătaia vântului.

— Un gentleman englez mi-ar fi cerut pur şi simplu să nu mă mai comport ca o fată prost-crescută.

— Nu cred că un gentleman ar fi atât de direct cu tine.

Jack zâmbi larg.

— Probabil că nu. Cu siguranţă nu dacă m-ar curta.

— Crezi că sunt englez?

Ea clipi şi se întoarse cu faţa la el, acum că revenise în vechea lui poziţie. Presupusese că era englez, dar nu-şi amintea să-l fi întrebat în mod direct. Făcu acest lucru acum:

— Nu eşti?

— Sunt născut din părinţi englezi, crescut în insule, dar trimis în Anglia pentru a-mi finaliza studiile. Presupun că sunt.

Ea chicoti.

— Începea să sune ca şi cum nu ai fi sigur. Ţi-a plăcut să trăieşti în insule? Apropo, pe care insulă ai crescut? Înotai în apele calde în zilele călduroase? Călăreai pe plajă? Te prefăceai că-ţi omori… semenii?

El râse la ultima ei întrebare, o referire la confesiunea lui cum că, în copilărie, el şi Mortimer se prefăceau că ucideau piraţi în loc de dragoni. Dar răspunse doar la una dintre întrebări:

— Nu mi-a plăcut foarte mult să călăresc. Mama mi-a cumpărat un ponei când eram mic, dar apoi ea a plecat, şi eu am crescut prea mare.

— Este un mod ciudat de a spune că a murit. Câţi ani aveai?

— Şapte. Dar nu ştiu dacă trăieşte sau este moartă. A fugit cu vecinul nostru, şi nu am mai văzut-o niciodată.

Întorcându-se spre el, Jack văzu furia de pe faţa lui. Îl văzuse atât de rar furios. Frustrat, da, chiar extrem de frustrat, dar niciodată cuprins de o furie tăcută ca acum.

— N-am mai urât pe nimeni atât de mult, niciodată.

Ea îşi dori ca el să nu fi adăugat ultima parte. Nu cunoscuse pe nimeni care să-şi urască propria mamă. Trebuia să fie o emoţie îngrozitor de greu de îndurat, o contradicţie prin însăşi natura sa, şi ea îşi dădu seama că-i părea rău pentru el! Aproape că-i atinse obrazul pentru a-l alina înainte să devină conştientă de acea pornire şi să se stăpânească.

Întrerupse imediat ridicolul moment de compasiune şi schimbă subiectul:

— Iar tatăl tău? Este încă în insule?

— Da.

Răspunsese pe un ton trist, ceea ce era mai bine decât furia de mai înainte, dar totuşi ciudat. În afară de buna lui dispoziţie enervantă şi de acel scurt moment de furie faţă de mama sa care îl părăsise, de obicei nu-şi exprima vreo emoţie în faţa ei.

— Îmi povesteşti despre el?

— Am fost apropiaţi, şi m-a susţinut foarte mult după ce mama ne-a părăsit. Obişnuia să bea, poate puţin cam mult, dar s-a lăsat complet de băutură după plecarea ei. Inventa tot felul de distracţii pentru a mă împiedica să mă gândesc la asta, dar cred că aveau şi rolul de a-l distrage pe el. Am iubit-o amândoi. Mă întreb uneori dacă fără el nu aş fi crescut plin de amărăciune şi furie.

— Pare un om minunat.

— Aşa este.

Asta nu explica însă tristeţea pe care o arătase atunci când îşi menţionase prima dată tatăl. Poate că-i era dor de el, se gândi ea, dar atunci de ce nu spusese asta?

— Mai ai familie şi în Anglia?

— Da.

Această replică îi provocă un oftat! Ce naiba?

— Te-au dezmoştenit, pe ambele maluri ale oceanului, nu-i aşa? ghici ea. Nu este de mirare, având în vedere ocupaţia pe care ai ales-o.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Greşeşti în ambele privinţe. Iar răpirea femeilor frumoase nu este o ocupaţie, Jack.

Ea pufni.

— Ah, da, asta trebuie să fie ceea ce numeşti tu un delict neînsemnat. Asta mi-ai spus la bal, nu-i aşa? Că ai încălcat legea o singură dată şi că a fost vorba despre un delict lipsit de importanţă, deoarece nimeni nu a fost rănit.

— Eşti aici doar ca mijloc pentru atingerea unui scop, unul important.

Cum nu mai avea pic de simţ al umorului, ea ripostă furioasă:

— Aşa numeşti tu uciderea tatălui meu?

— Nu eu sunt cel care îl vrea mort, replică el, cu vocea din ce în ce mai rece. Cât de multe ştii, de fapt, despre trecutul tatălui tău?

Ea înţepeni, întrebându-se la ce anume se referea el. Nu ar fi avut cum să ştie despre trecutul lui pe mare, pe când fusese un pirat gentleman. Nimeni din afara familiei nu ştia despre asta. Vrând să-i deturneze atenţia, îi aminti:

— Ţi-am spus deja că a fost unul dintre cei mai cunoscuţi libertini ai Londrei, ceea ce a dus la nenumărate dueluri.

— Dar ce este cu absenţa lui timp de zece ani? A fost din cauză că familia l-a dezmoştenit?

— Ai ascultat bârfele care circulă prin Londra, nu?

— Au fost destul de multe în noaptea aceea la bal, toate despre el.

— Nu poţi crede tot ce-ţi trece pe la urechi.

— Dar tocmai ai confirmat că o parte dintre cele auzite sunt adevărate. Şi răspunde-mi ceva: crezi că i-aş face rău tatălui tău când te doresc atât de mult?

Obrajii ei se colorară şi respiraţia i se opri.

Privirea din frumoşii lui ochi, dintr-odată incredibil de senzuală, îi confirmă cele spuse. Nu-i putea face din nou asta! Nu putea să o facă să-şi dorească să nu fi fost duşmani! Cum îndrăznea să-i stârnească pasiunea în asemenea hal, spunând ceva atât de… de provocator?

Capitolul 33

Damon privi cu atenţie reacţiile ei. Nu ar fi trebuit să fie atât de explicit, şi totuşi o prinsese cu garda jos. Jack era ca o carte deschisă când venea vorba despre emoţiile pe care le simţea. Îşi putea schimba tonul, putea să se prefacă a simţi ceva neadevărat, dar, când venea vorba despre furia pe care o simţea pentru el, n-o ascundea niciodată. Dar împărtăşiseră acel moment de pasiune înainte ca ea

să-şi fi ascuns sentimentele în spatele furiei. Însă era prea devreme. Dacă i-ar fi cedat acum, înainte ca lucrurile să ajungă la final, ar fi avut şi mai multe motive să-l urască. Însă nu găsise încă metoda prin care să treacă peste faptul că intenţiona să-i vâre tatăl într-o celulă de închisoare.

Nu avea să-l ierte pentru acest lucru, nu mai mult decât dacă el ar fi făcut ceea ce credea ea că dorea să facă. Nu conta că tatăl ei era vinovat de piraterie şi că scăpase de justiţie până acum. Urma să vadă asta ca pe un act de trădare, ceea ce avea, de fapt, să fie. Dar nu anticipase că avea să o dorească atât de mult sau să-şi dorească să se fi întâlnit în alte circumstanţe. Şi, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât conflictul său interior creştea. Dar nu voia să profite de sentimentele ei pasionale faţă de el înainte ca ea să ştie întregul adevăr. Asta l-ar fi făcut la fel de rău pe cât credea ea că era.

Fu uşurat când ea se îndepărtă de el şi se sprijini de parapetul din spatele lui. Era suficient de departe pentru a face orice conversaţie dificilă, şi totuşi nu putea coborî de pe dunetă fără a trece pe lângă el. Cel puţin nu încercase să folosească împotriva lui faptul că el o dorea. O Jack Malory seducătoare ar fi însemnat sfârşitul lui.

Nu mai putea aştepta să-i convingă pe Jack şi pe fratele ei să treacă de partea lui. Se apropiau prea mult de Caraibe, unde avea să ducă tratativele cu tatăl ei. Trebuia să aibă grijă de oamenii lui Lacross înainte de asta, înainte ca vreunul dintre ei să ajungă în apropierea lui James Malory. Fratele lui Jack putea fi de ajutor, dar nu avea să treacă de partea lui dacă Damon nu le destăinuia câteva elemente-cheie ale adevăratei sale misiuni. Dar nu totul. Se întrebă dacă cei doi fraţi ştiau că tatăl lor fusese un pirat notoriu.

Fusese un şoc pentru el să-l vadă pe căpitanul Hawke în Londra cu patru ani în urmă, când el şi Mortimer sărbătoreau sfârşitul anului universitar. Abia schimbat, era încă la fel de mare şi de ameninţător, dar de această dată era îmbrăcat ca un gentleman. Bărbatul care îi luase mama de lângă el şi de lângă tatăl lui. Şi el văzuse acest lucru

întâmplându-se.

Avea şapte ani atunci. Ziua fusese una toridă şi sufocantă, în ciuda alizeului, iar mama lui se comporta extrem de ciudat. Se îmbrăcase pentru a merge în oraş, avea chiar şi o geantă mare cu ea, dar tot ceea ce-i spusese fusese: „Mergem la o plimbare”.

Îi plăcea nespus să se plimbe cu ea şi să petreacă timp împreună. Mirosea întotdeauna minunat şi arăta atât de drăguţă în rochiile acelea sofisticate. Îl învăţase să citească, să călărească, să înoate. Tatăl său intenţionase să facă din el un colonist, dar ea nu-l lăsase niciodată pe Damon să uite că întâi de toate era un gentleman, iar aceştia nu îngrijeau ei înşişi pământul, ci aveau muncitori pentru asta. El ştia că tatăl lui îşi petrecea aproape tot timpul pe câmp alături de lucrători, deoarece iubea să stea afară şi să facă plantele să crească. Iar mama lui nu îl certa niciodată pentru că i se alătura tatălui lui, pentru că înţelegea că plantatul era distractiv pentru un băiat de vârsta lui. Dar cel mai mult îi plăcea să se plimbe cu ea pe aleea lor lungă, uneori prin oraş sau de-a lungul plajei, dar până atunci nu se mai plimbaseră pe câmpurile de trestie-de-zahăr dintre plantaţia lor şi cea a vecinului, cel puţin nu când trestia era atât de înaltă – sau când vecinul era acasă.

Părinţii lui Damon îi spuseseră că vecinul, căpitanul Hawke, era un colonist, dar Damon credea că acesta arăta ca un adevărat pirat.

La fel credea şi Mortimer. Bărbatul era mare şi plin de muşchi şi niciodată nu avea o căutătură prietenoasă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să arate la fel de ameninţător ca vecinul lor. Dar Mortimer nu voia să meargă cu el să arunce cu pietre în casa vecinului pentru a demonstra că nu le era frică. Damon făcea asta singur. Îşi dorea doar ca bărbatul să plece înapoi pe mare, să facă altundeva pe piratul şi să nu se mai întoarcă. Dorinţa aceasta i se îndeplinise, dar consecinţele fuseseră dezastruoase.

Dar în acea zi nu ştiuse unde se grăbea mama lui până nu îl văzuse pe vecinul cel uriaş aşteptându-i în

pridvor. Crezuse că mama lui îl ducea acolo ca piratul să-l poată pedepsi pentru pietrele care îi spărseseră ferestrele. Imaginaţia lui de şapte ani o luase razna, vizualizând teribilele torturi la care avea să-l supună căpitanul Hawke. Se împotrivise.

— Nu!

— Damon, te rog, trebuie să ne grăbim.

— Nu mă poţi da pe mâna lui!

— Poftim? Nu, ai înţeles…

El însă se desprinsese deja din mâna ei şi fugea înapoi spre casă. Ea strigase după el, dar copilul nu se oprise, deşi auzise lacrimile din vocea ei atunci când îi strigase numele, ceea ce adusese lacrimi şi în ochii lui, dar nu se putuse întoarce pentru a se confrunta cu bărbatul acela.

Plângând, ea urlase promisiunea de a se întoarce după el. Cel puţin aşa crezuse el, aşa sperase, însă nu se putuse întoarce pentru a afla cu siguranţă. Din cauza lui.

Mama lui plecase cu bărbatul acela. Şi nu se mai întorsese niciodată. Tatăl lui fusese la fel de devastat de plecarea ei ca Damon, dar fusese şi furios, şi jurase să-l ucidă pe căpitanul Hawke la întoarcerea acestuia. An după an, Damon aşteptase ca ea să vină după el, dar nu o făcuse niciodată. Nu se întorseseră nici Hawke sau fiul lui, pe care Damon îl văzuse doar o dată pe proprietatea învecinată. Nici nu aveau să se întoarcă, deoarece anul următor plantaţia căpitanului fusese vândută de către un agent. Abia după câţiva ani, începuse să suspecteze că Hawke îi sedusese mama, convingând-o să-şi părăsească familia. Din ce alt motiv i-ar fi abandonat? Şi atunci, începuse să-l urască pe căpitanul Hawke.

Dar nu ar fi trebuit niciodată să-l abordeze pe bărbat în noaptea în care îl văzuse la Londra, cu patru ani în urmă, deoarece nu era treaz şi capabil să-şi controleze ura faţă de el. Tot ce făcuse fusese să strige: „Unde este mama?”

De fapt, făcuse mai mult: îl apucase pe Hawke de reverele hainei, ceea ce-i adusese un pumn care îl răsturnase în fund şi-l făcuse să ajungă la spital. Când se trezise, lângă el stătea un doctor care îl dojenise şi-i

spusese că-şi spărsese capul în urma unei căzături.

Îl căutase pe Hawke din nou cu fiecare ocazie în care putuse pleca de la Oxford, dar nimeni nu cunoştea acest nume, aşa că nu-l mai văzuse niciodată. Până în ziua în care el şi Mortimer navigau înapoi spre insule. El aştepta o birjă în faţa hotelului, când îl văzuse pe Hawke într-o trăsură, împreună cu un alt bărbat. Trebuise să alerge pe străzi pentru a se putea ţine după ei. Se opriseră la o sală de sport şi intraseră. El îi urmase. Discuţiile şi pariurile aprinse care însoţiseră apariţia lor îi arătaseră că erau fraţi, lorzi, iar bărbatul pe care îl cunoscuse doar drept căpitanul Hawke era, de fapt, James Malory, viconte de Ryding.

Privise lupta timp de câteva minute. Fusese brutală. Îi chestionase pe tinerii gentlemani din jurul său şi aflase că Malory locuia cu soţia şi cu copiii în Berkeley Square. Se căsătorise cu mama lui? Damon plecase imediat să caute casa şi ceruse să o vadă pe soţia lui James, dar un majordom foarte nepoliticos îi trântise uşa în faţă după ce-i spusese: „Lady Georgina nu primeşte pe nimeni”.

Dar pe mama lui nu o chema Georgina. Devastat încă o dată de faptul că nu putuse afla ce se întâmplase cu mama lui şi rămas fără timp, cu corabia pregătită deja de întoarcere, înţelesese că întrebările lui trebuiau să aştepte până când avea să se întoarcă la Londra. Dar ceea ce găsise la întoarcerea acasă, în Jamaica, schimbase totul.

— Credeam că vă înţelegeţi bine, dar se pare că te tratează din nou cu răceală.

Mortimer i se alătură la cârmă, dar arătă din cap spre spatele lui Jacqueline.

— Eu am un ochi vânăt, ea, nu, aşa că nu-mi cer scuze de la ea.

— Nu, a depăşit deja momentul acesta. De fapt, s-ar putea să nu-l fi depăşit dacă te vede, spuse încet Damon. Dar trebuie să grăbim lucrurile înainte ca vântul să se încălzească.

— Şi înainte ca tatăl ei să ne ajungă din urmă.

— Va fi cu o săptămână sau două în spatele nostru, nu ne va ajunge. Va trebui să-l aşteptăm în St. Kitts.

— Voi sări peste prima întâlnire, dacă nu te superi, acum că ştim cu adevărat că a fost pirat pe vremea aceea şi nu era doar o presupunere din partea noastră.

Damon rânji.

— Lacross ne-a spus că Hawke a fost mai rău decât el, ceea ce este greu de imaginat, având în vedere ce i-a făcut acesta lui Andrew.

Mortimer spuse dispreţuitor:

— Nu aş crede niciun cuvânt ieşit din gura acelui pirat bătrân. Vrea doar să-l ucidă pe cel responsabil de înfrângerea şi aruncarea lui în închisoare. Iar tu, urându-l pe Hawke aşa cum o faci, eşti mai mult decât dispus să-l ajuţi pe Lacross să-şi vadă dorinţa îndeplinită.

— Asta era atunci…

Mortimer îl întrerupse:

— Vrei să spui că asta era înainte să o cunoşti pe drăguţa lui fiică.

Damon îi aruncă prietenului său o privire nimicitoare.

— Nu amesteca lucrurile.

— Sunt deja amestecate.

— Nu, nu sunt. Fac asta doar dintr-un singur motiv. Tatăl meu. Dar nu mă aştept să trebuiască să mă lupt cu Malory pentru a-l duce în biroul directorului Bennett. Ştiu alte metode prin care să fac asta. Ai aflat pe câţi dintre oamenii noi putem conta?

— Doar pe trei. Cred că ceilalţi se tem de piraţi şi nu vor face decât să se ascundă atunci când va începe lupta. Nu cred însă că se vor alătura nici unei părţi.

— Asta înseamnă că suntem cinci, plus fratele lui Jack şi prietenul lui, să sperăm. Tot nu avem şanse prea mari fără un plan bine pus la punct.

— Aşadar, îl avem pe fratele ei? Sunt surprins că a recunoscut acest lucru.

— Nu a făcut-o. A devenit însă evident pe măsură ce minţea în această privinţă.

— Minţea în ce privinţă? întrebă Jacqueline apropiindu-se.

Se uita ţintă la Mortimer, care pufni în direcţia ei şi

plecă. Damon decise să-i atragă atenţia asupra altui subiect şi spuse:

— Poate îmbraci o rochie diseară pentru cină? Asta dacă ai vreuna pe care nu ai sfâşiat-o pentru a face pantaloni din ea.

— Cred că am avut deja discuţia despre preferinţele mele. Şi am rupt doar una. Jackie a luat cu el aţă pentru a-şi ajusta pantalonii în caz că îi rămân mici înainte de a ajunge din nou pe uscat, dar am folosit deja cea mai mare parte din ea.

El ridică din umeri înainte de a explica:

— Am crezut doar că vei vrea să arăţi mai mult ca o lady pentru oaspeţii din seara aceasta.

Capitolul 34

Jacqueline nu întrebă nimic şi nici nu era nevoie. Nu mai era nimeni la bord în afară de Jeremy şi Percy pe care Damon să îi numească „oaspeţii noştri”. El legă cârma şi o conduse în cabină pentru ca ea să facă baie şi să se pregătească – cu câteva ore înainte de cină. Credea oare că era ca alte debutante care îşi petreceau întreaga zi dichisindu-se pentru un eveniment? Cunoştea măcar alte debutante? izbucni totuşi în râs, incapabilă să se abţină, căci era prea nerăbdătoare.

Damon sosi primul la ora cinei, cu o sticlă plină de coniac în mână, dar se opri pentru a măsura din priviri rochia roz-închis pe care o alesese ea pentru acea ocazie. Poate că îi comandase rochiile în mărimea potrivită, dar nu-i specificase croitorului culorile rochiilor unei debutante.

— Desăvârşit de feminină, din nou, remarcă el înainte de a rânji. Dar mărturisesc că începeam să mă obişnuiesc cu pantalonii tăi frumos mulaţi.

— Rochia a fost ideea ta, îi aminti ea.

— Nu pentru mine, ci pentru prietenii tăi. Puse sticla pe birou, apoi se îndreptă spre cufărul său şi scoase o haină

neagră. Cu cămaşa albă şi pantalonii negri, şi părul ca tăciunele fluturându-i la nivelul umerilor, arăta de-a dreptul elegant. Se întoarse la birou şi se sprijini uşor de acesta, în timp ce o cerceta cu privirea, apoi spuse: Mulţumesc că nu ai ales rochia de seară. Nu cred că aş fi supravieţuit dacă o îmbrăcai.

Ea roşi uşor, ştiind la ce se referea. Singura rochie de seară din cufăr ar fi dezvăluit prea mult din pieptul ei, şi nu era încă pregătită să facă asta pentru el. Percy fu următorul care intră prin uşa deschisă. Ea se bucură să vadă că arăta splendid, deşi evident şifonat, în absenţa unui valet care să aibă grijă de hainele sale, aceleaşi haine pe care le purtase şi în Londra. Cel puţin cutele hainelor arătau că li se permisese să şi le spele din când în când.

Cu o uşoară plecăciune înspre Damon, Percy glumi:

— Condoleanţe, căpitane Reeves.

— Pentru? întrebă Damon.

Percy o îmbrăţişă repede pe Jack înainte de a afirma:

— Pentru ziua în care tatăl ei va pune mâna pe tine. Brutal în lupta cu pumnii, de neegalat cu pistolul. Îndrăznesc să spun că…

— Am înţeles ideea, îl întrerupse Damon rece.

Jacqueline se încruntă auzind numele pe care îl folosise Percy şi spuse:

— I-ai spus lui numele tău, dar nu şi mie? Sau nu este numele tău adevărat?

— Este acum, replică el.

Ea îşi dădu ochii peste cap la auzul acestei replici criptice. „Un pirat tipic, care-şi schimbă numele”, se gândi ea. Dar apoi sosi Jeremy şi, deşi părea să fie într-o formă bună, ea tot începu să plângă în timp ce fugi spre el şi-l îmbrăţişă cu grijă, în caz că încă îl dureau coastele. Jeremy îşi lăsase jacheta şifonată în cabină. Părul îi era lăsat liber şi era atât de lung acum, încât arăta el însuşi mai degrabă ca un pirat decât ca un gentleman londonez.

Jeremy îi şopti:

— Prezenţa noastră aici este rezultatul unei abordări în stilul lui Reggie? Sau din cauză că a trecut pe la noi

noaptea trecută şi a văzut că vânătăile mi s-au estompat?

— S-a folosit de rănile tale ca scuză pentru a mă împiedica să te văd.

— Ah, de aceea mi-a spus că acum nu vei plânge văzându-mă. Ei bine, *se presupunea* că nu vei plânge, chicoti el, ştergându-i o lacrimă de pe obraz.

— Sunt atât de uşurată să văd că te-ai refăcut, Jer.

Dar îl auzi pe Damon spunând în spatele lor:

— Aşadar, este clar, chiar eşti fratele ei. Mă bucur că putem lăsa la o parte minciunile.

Ea se întoarse brusc spre el.

— Îmi făceai doar pe plac nespunându-mi în faţă că sunt o mincinoasă?

— De câteva ori, am vrut să îţi aplaud invenţiile. Dar fii liniştită! Nu s-a schimbat nimic în afara faptului că această seară este seara adevărurilor. Ne aşezăm? întrebă el, fluturând o mână înspre masă şi îndreptându-se către aceasta.

Jack se întoarse înapoi spre Jeremy şi-i aruncă o privire sugestivă, spunându-i încet:

— Speram că puteam prelua conducerea corăbiei şi să ne întoarcem acasă, dar asta înainte să conştientizez câţi oameni sunt la bord.

— Aş prefera să ne continuăm drumul şi să-l salvăm pe tata, dar despre ce adevăruri vorbeşte?

— Nu ştiu, însă a sugerat că nu suntem aici din motivul la care ne gândim noi.

Jeremy o mângâie zâmbind.

— Haide să-l ascultăm şi să găsim o soluţie din mers!

Ea dădu aprobator din cap şi-şi ocupă locul obişnuit la masă. Jeremy şi Percy se aşezară pe locurile din imediata ei apropiere, ceea ce-l lăsă pe Damon izolat în celălalt capăt. Dar el nu se aşeză încă. Se duse la uşă pentru a semnala că erau pregătiţi pentru cină.

Jackie era ajutat de doi marinari în această seară pentru a aduce totul înăuntru. O sticlă de vin, pahare, patru farfurii pline cu mâncare şi o tavă cu deserturi. Patru? Jack îşi dădu seama că Mortimer nu avea să vină să ajute la

menţinerea păcii. Fără îndoială că afară erau gărzi pregătite să facă tocmai acest lucru. Damon închise apoi uşa şi luă loc la masă. Evident, era foarte încrezător că avea să le facă faţă dacă se ajungea la o luptă, ceea ce era posibil având în vedere cât de puternic şi de rapid era. Pe de altă parte, era probabil înarmat. Un singur pistol le-ar fi oprit orice tentativă de atac.

— Ai vreo legătură cu familia Reeves din East Sussex? îl întrebă Percy pe Damon în timp ce Jackie le umplea paharele.

— Este doar un nume fals, Percy, interveni Jacqueline.

— Nu, este numele meu adevărat, spuse Damon. Străstrăbunicul meu a stipulat în testament că trebuie să iau numele familiei pentru a moşteni moşia sa. Da, Lord Percival, *acei* Reeves.

— Cunosc proprietatea, chiar aşa, menţionă Percy. Excelent amplasament şi destul de mare, din câte îmi amintesc, deşi asta a fost cu ani în urmă. Am fost acolo la vremea copilăriei, cu mama. A fost pus la bătaie şi un titlu?

— Nu, el a fost cel de-al doilea fiu. Titlurile au ajuns în familia din partea bunicii mele. Este singura rudă pe care am reuşit să o localizez cât timp am fost în Anglia. Din păcate, este destul de afectată de pierderea memoriei, nu-şi recunoaşte nici măcar propriii servitori; nu şi-a amintit nici de fiica ei, mama mea. Jură că nu are niciun nepot, aşa că, după prima mea vizită la ea, mi s-a refuzat de fiecare dată accesul în casa care acum este a mea. Destul de frustrant, aş spune.

Zâmbetul lui strâmb îl făcu pe Percy să spună:

— Am avut şi eu aşa o strămătuşă. Obişnuia să-şi concedieze servitorii doar pentru că nu-i recunoştea.

— Aşa face şi a mea.

— Atunci, cum ai aflat despre moştenire?

— Era o servitoare bătrână care lucrase acolo suficient de mult încât să o cunoască pe mama şi care a refuzat să plece atunci când a tot fost concediată. Mă dispreţuia fără niciun motiv şi nu voia să răspundă la niciuna dintre întrebările mele despre familie, dar, după

câte se pare, a trimis vorbă la avocatul familiei pentru a se plânge de vizitele mele, iar acesta mi-a dat de urmă.

— Ceea ce duce la următoarea întrebare, spuse Jeremy pe un ton rece. Dacă ceea ce ne-ai povestit este adevărat, ce faci aici, pe o corabie de piraţi, lucrând pentru un pirat şi răpind o tânără domnişoară şi doi nobili?

— Momentan, sunt dedicat unei alte direcţii.

Jacqueline aşteptă ca el să spună mai multe şi fu uimită atunci când el nu o făcu.

— Aş fi putut jura că ai spus că aceasta este o noapte a adevărurilor.

— Este încă devreme, replică el.

Probabil că arăta la fel de nervoasă precum se simţea auzind felul în care evita el răspunsurile, deoarece Jeremy arătă cu capul înspre birou şi înspre sticla de coniac de pe acesta, spunându-i lui Damon:

— Ce spui de un concurs de băut după cină, amice? Primul care leşină pierde.

— Dar nu poţi fi bătut la jocul ăsta, bătrâne, îi aminti Percy lui Jeremy. Toată lumea ştie.

— El nu ştia, mormăi Jeremy spre prietenul său.

Percy arătă atât de ruşinat, încât Jack se abţinu să-l lovească cu piciorul. Percy scăpa întotdeauna informaţii fără să se gândească deloc la consecinţe şi întotdeauna făcuse acest lucru. Era o parte a farmecului său, şi de obicei era amuzant – cel puţin pentru cine nu ţinea secrete lucrurile pe care el le dezvăluia fără voie.

Damon râse de felul în care se desfăşuraseră lucrurile.

— Sunt curios, ce premiu urmăreai, Malory?

— Libertate totală la bordul vasului tău.

— Şi premiul pe care erai dispus să mi-l oferi mie?

Jeremy ţâşni în picioare.

— Să nu te bat măr.

Damon nu se ridică şi el, dar ridică dintr-o sprânceană şi întrebă:

— Concursul este încă valabil?

— Nu, nu este, replică Jacqueline brusc şi-i făcu semn

lui Jeremy să se aşeze din nou. Cel puţin nu în această seară. Putem afla mai întâi de ce v-a invitat Damon aici?

— Da, puteţi, spuse acesta. Ne apropiem de Caraibe. Nu mai pot aştepta prea mult până să formez o alianţă cu voi trei.

Capitolul 35

Jeremy izbucni în râs.

— Îmi pare rău, aşteptai un alt răspuns în afară de râs?

Jacqueline era pe cale să râdă şi ea, dar, în schimb, se încruntă, ghicind că Damon sugerase o alianţă din cauză că era cu adevărat îngrijorat din cauza piraţilor din echipaj.

— Nu vreau să le fac rău lui Jack sau tatălui vostru, îl asigură Damon pe Jeremy.

— Mincinosule, vrei să-l vezi mort! ripostă Jeremy.

— N-am vrut niciodată să moară. Am alte obiective în ceea ce-l priveşte. Prezenţa lui Jack a fost şi este doar un mijloc pentru atingerea unui scop, un mod de a-l face pe tatăl vostru să mă ajute să-l bag pe Lacross înapoi în închisoare.

Mânia lui Jacqueline se aprinse.

— Când m-ai luat din Bridgeport, aveai toate intenţiile de a mă da pe mâna lui Pierre Lacross! Dacă încerci să negi acest lucru, am terminat de discutat.

— Nu aveam nicio intenţie să i te predau. Asta făcea parte din planul lui Catherine şi al tatălui ei, şi eu primisem asigurări că nu avea să ţi se facă rău, dar avusesem dubii încă de la început. Intenţionasem doar să-l atrag pe tatăl tău la ascunzătoarea lui Lacross…

— Care este localizată unde? interveni Jeremy.

Damon îi ignoră întrebarea şi continuă:

— În acel moment, nu mă interesa cine câştiga bătălia, aşteptam doar să aibă loc una, nu o simplă capitulare, care ar fi dus la un măcel. Mortimer trebuia să

te debarce în St. Kitts, în timp ce eu aş fi dus-o pe Catherine la mal, să nu observe. Dar ai evadat înainte să te putem ajuta noi.

— Dacă este adevărat, nu ai fi scufundat toate acele corăbii în Bridgeport! spuse Jack.

— Dacă nu aş fi făcut-o, cum crezi că s-ar fi desfăşurat lucrurile? Nu intenţionam să sfârşesc mort sau în închisoare după o luptă navală cu rudele tale. În plus, intenţia mea era doar să atrag atenţia tatălui tău.

— Acum, ştiu că minţi, spuse Jack. Ai avut la dispoziţie aproape o săptămână să-mi spui asta şi nu ai făcut-o.

— Erai prea furioasă, şi toată furia ta era direcţionată înspre mine. Atunci, nu te cunoşteam suficient de bine încât să ştiu că nu ai fi strigat că sunt un trădător doar pentru a te răzbuna pe mine, indiferent de consecinţe.

Jeremy o întrebă:

— Ai fi făcut aşa ceva?

— Posibil, murmură ea, apoi adăugă: Nu gândeam foarte limpede în timpul acelei răpiri.

Jeremy îi sublinie lui Damon:

— De ce ar fi fost important atunci dacă Catherine ar fi ştiut că nu erai de partea lor – decât dacă nu erai încă?

— Deoarece, până când Lacross este fie capturat, fie ucis, am nevoie să creadă că îl ajut. Când am luat-o pe Jack din Bridgeport, mă aşteptam ca familia voastră să mă urmărească până la Lacross şi să-l termine. În schimb, Catherine m-a învinovăţit pe mine de evadarea lui Jack, am fost aruncat în donjonul lor, iar tatăl vostru nu a apărut, după cum sperasem.

Jacqueline oftă înainte de a spune:

— Şi totuşi, iată-ne din nou aici, ostaticii tăi, iar tu te întrebi de ce este imposibil să te credem?

— De acord, spuse Jeremy furios. Ne prezinţi o imagine nepătată a ta, amice, şi totuşi iată că din nou ne conduci tatăl spre moarte.

— Nu i-am dorit niciodată moartea, spuse Damon la fel de furios de această dată. Dar am alte obiective în ceea ce-l priveşte.

— Care sunt acestea?

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană când Damon refuză să răspundă. Pentru că acum era supărat? La ce naiba se aştepta?

— Chiar credeai că va fi o conversaţie uşoară şi că nu vom avea deloc îndoieli cu privire la ceea ce ne spui? îl întrebă ea pe Damon. Luând toate lucrurile în consideraţie, nici nu ai ajuns încă la esenţa problemei şi nu ne-ai spus nimic despre planurile tale în legătură cu tata. Este puţin fără sens să te enervezi pentru că avem încă reţineri justificate, nu crezi? De ce nu mâncăm înainte să ni se răcească mâncarea, şi-ţi poţi termina explicaţiile la desert?

Percy se uită la farfuria lui goală care tocmai începea să alunece de pe masă şi întrebă:

— Ar fi trebuit să aştept?

Vântul se înteţise, făcând corabia să intre în tangaj. Jacqueline zâmbi larg la remarca lui Percy, deşi îşi ţinu farfuria pe loc cu mâinile. Înfăţişarea lui Damon era mai puţin întunecată. Jeremy îl privi mânios şi se întinse după sticla de vin pentru a-şi umple din nou paharul, fără a renunţa la suspiciunile lui, după câte se părea. Nici Jack nu voia să cedeze, după ce fusese luată de două ori prizonieră de acest bărbat.

În timp ce mâncau, ea abordă un subiect mai puţin provocator, întrebându-l pe Damon:

— De ce nu ţi-ai invitat şi primul ofiţer să ni se alăture?

— L-am invitat, dar a refuzat. Presupun că este jenat din cauza ochiului pe care i l-ai învineţit tu.

Jeremy râse.

— Bravo, Jack!

— A meritat-o, fu singurul ei răspuns.

Desertul era ignorat. Sticla de vin de pe masă era goală. Jeremy luă coniacul de pe biroul lui Damon fără să ceară permisiunea acestuia şi fără a mai oferi altcuiva. Era încărcat de emoţii neplăcute şi probabil furios că încă nu-l putea zdrobi pe Damon. Nici Jacqueline nu avea sentimente mai bune. Se simţea furioasă că nu-l putea crede pe Damon

şi frustrată din cauză că voia să o facă, ceea ce avea legătură doar cu propria ei persoană şi cu sentimentele ei senzuale pentru acel bărbat, nu cu situaţia în sine. Dar uşa aceea avea să rămână închisă pentru ea, deoarece adevărul era că Damon era un pirat, sau cel puţin un răpitor şi complicele unui pirat, şi încă nici măcar nu le explicase de ce!

Dar atunci Damon întrebă:

— De ce aş minţi acum?

— Când vei ajunge la poantă, vom şti, probabil, replică Jeremy.

— Presupun că poanta ar fi aceasta: nu am controlul deplin asupra corăbiei. Ei bine, îl am, atât timp cât nu deviez de la planul piraţilor. Deocamdată, nu am făcut-o, deoarece până să părăsesc Londra avuseserăm acelaşi scop – să o aducem pe Jack la bord.

— De ce să o capturezi doar pentru a o lăsa din nou să evadeze? întrebă Jeremy în bătaie de joc. Sau de data aceasta o dai cu adevărat pe mâna lui Lacross?

— Niciuna, nici alta. Am luat-o pentru că încă am nevoie de ajutorul tatălui vostru. Ea este mijlocul prin care sper să îl obţin.

Scandalizată, Jack preciză:

— Ai fi putut bate la afurisita de uşă când erai în Londra, cerându-i ajutorul!

— Nu, nu aş fi putut. Nu ar fi avut nicio motivaţie să traverseze oceanul din nou, pentru a ajuta un străin. Erai în siguranţă, te bucurai de sezon, nu erai în primejdia de a fi rănită de Lacross. După toate aparenţele, Jack, şi mai ales de vreme ce trecuseră deja două luni de la răpirea ta din Bridgeport, tu şi familia ta depăşiserăţi momentul, şi iată că de aceea aveam nevoie de un stimulent pentru a-l face pe tatăl tău să se implice. Dar biletul pe care i l-am transmis la o săptămână după plecare l-a asigurat că vei fi eliberată dacă se întâlneşte cu mine în St. Kitts pentru a discuta. Ar trebui să fie cam cu o săptămână în urma noastră…

Râsul lui Jeremy îi curmă spusele.

— Mai gândeşte-te, amice! A plecat din Londra cu

două zile înaintea ta. Nu va primi nicio scrisoare, nici nu va şti că suntem în mâinile tale.

Damon păru alarmat.

— Asta este regretabil. Scrisoarea nu era amenințătoare, dar, dacă nu o primeşte…

Jeremy încă râdea.

— Te va ucide de îndată ce va da ochii cu tine?

Damon îi aruncă o privire întunecată.

— Asta este problema mea, dar uite una pe care o avem în comun: piraţii o vor pe Jack. De îndată ce au văzut ce frumuseţe este, au tot încercat să pună mâna pe ea. Ştiu că Lacross nu le-ar purta pică pentru că s-au distrat puţin în timpul călătoriei spre casă. Am reuşit să îi ţin în frâu deocamdată, dar nu va dura mult până să se decidă că nu mai au nevoie de mine pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

— Pot garanta pentru asta, interveni Jacqueline.

Jeremy era deja în picioare, furios din nou.

— Dacă tot ce ne-ai spus este adevărat, trebuie să scapi de ei înainte de a-l aborda pe tata pentru negocieri, aşa că de ce naiba sunt încă la bord? Ai nevoie de ei pentru a naviga?

— Am avut nevoie pe drumul înspre Anglia, dar acum nu. Am angajat un echipaj nou în Londra.

— Aşadar, ai oameni înarmaţi de partea ta?

— Doar câţiva. Piraţii i-au intimidat pe cei mai mulţi dintre marinarii cei noi.

— Fir-ar să fie, omule, ai fi putut scăpa de nemernicii aceştia în noaptea în care ne-ai luat pe noi. Ai avut cu tine o mică armată, care ar fi putut ajuta la prinderea lor. De ce nu ai făcut-o?

— Aşa am plănuit să fac. Însă darul de rămas-bun pe care mi l-a făcut Catherine a fost să îi avertizeze pe oamenii tatălui ei să nu aibă încredere în mine. Şi, cu toate că piraţii nu sunt absolvenţi de Oxford, nu sunt proşti, mai ales când vine vorba despre propria lor supravieţuire. Cinci dintre ei au rămas pe corabie în acea noapte şi au reţinut destui membri ai noului echipaj alături de ei pentru a putea ridica

ancora dacă ar fi văzut mica mea armată îndreptându-se spre ei.

— Despre câţi piraţi este vorba?

— Cincisprezece.

— Dar te aşteptai să o capturezi doar pe Jack, deci ce alt plan aveai pentru a scăpa de ei?

— Vin rareori pe puntea superioară deodată, aşa că, la apropierea de Caraibe, odată ce prima insulă ar fi apărut în zare, voiam să-i arunc pe rând peste bord. Nu mai pot aştepta însă. Şi, fără nicio îndoială, pot scăpa de ei într-un mod brutal, dacă trebuie. Dar aş prefera să-i închid şi să-i predau autorităţilor când ajungem în St. Kitts, în loc să-i ucid.

— Lăudabil, dar nu când viaţa surorii mele depinde de reuşita acţiunii tale. De asta ai menţionat alianţa? Vrei ajutorul meu pentru a scăpa de ei?

— Dacă nu te deranjează, spuse Damon pe un ton sec.

Jeremy râse, dar Jacqueline îi spuse lui Damon:

— Mi-ai fi putut spune asta de la început, să te asiguri de cooperarea mea. De ce ai ţinut totul secret?

— Speram că vei renunţa să mai lupţi cu mine – din alte motive, îi răspunse el.

Obrajii ei se colorară, dar Jeremy deveni foarte serios, avertizându-l pe Damon:

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva. Poate că ai avut alte motive pentru a te implica în asta, dar tot ai făcut-o, iar ea a suferit. Şi îţi voi spune motivul pentru care nu va fi niciodată a ta. Tatăl meu. Aşa că, dacă vrei cooperarea mea, Jack se mută în noaptea asta din cabina ta într-a mea.

— Nu pot, Jeremy. Cel puţin nu încă, spuse Jacqueline.

Ceilalţi se uitară uimiţi la ea, făcând-o să roşească şi mai tare, însă ea continuă:

— Dacă piraţii cred că nu mai am protecţia lui, vor veni din nou după mine, şi toţi stau pe puntea voastră, ştii bine. Damon i-a ţinut la distanţă săptămâna trecută luându-mă cu el pe punte şi… ei bine, i-am făcut să creadă că împărţim patul. Dar nu este aşa! adăugă ea repede când îl

văzu pe fratele ei încruntându-se din nou. Dar a funcţionat până ieri, când m-a lăsat să vorbesc cu voi şi când a avut loc o altercaţie cu câţiva dintre ei, care sperau să ne poată prinde în capcană pe puntea inferioară. Dar, până când tu şi Damon vă hotărâţi asupra celei mai bune abordări pentru a scăpa de ei, nimic nu poate părea ieşit din comun, aşa că voi rămâne aici. Se întoarse apoi spre Damon, cu flacăra înţelegerii strălucindu-i în ochi. Suntem, aşadar, aliaţi?

Capitolul 36

— Te poţi opri din încruntat, Jeremy, spuse Jacqueline, scoţând totodată un sunet dezaprobator. Voi fi în siguranţă aici. A fost un gentleman perfect până acum, şi acum ştiu de ce. Aşa că suntem aliaţii lui sau nu?

— Schimbă taberele, aşa că presupun că suntem.

— Nu aş zice că schimb taberele, spuse Damon scurt. Nu am fost niciodată omul lui Lacross.

— Nu despicăm acum firul în patru, amice. Vei avea ajutorul nostru, dar, fără a ne împărtăşi motivele implicării tale, nu te poţi aştepta să cred tot ce mi-ai spus, când partea jucată de tine poate fi cam aşa: ai colaborat cu piratul pentru motivele tale – până când frumoasa mea soră a devenit o parte a planului. Acum, eşti împotriva acestuia şi împotriva lui Lacross. Erai dispus să ne sacrifici tatăl, dar nu mai eşti, ci vrei în schimb ajutorul lui. Dacă vrei să ridici vreo obiecţie la adresa perspectivei mele, explică-mi motivele tale – sau nu. Sincer, nu-mi pasă, de vreme ce ai obţinut cooperarea mea în momentul în care ai afirmat că sora mea se află într-un pericol iminent.

— Şi după ce va fi în siguranţă?

Jeremy se ridică şi se apropie de Damon, oferindu-i mâna.

— Păstrăm alianţa atât timp cât tatăl meu nu cere altceva. Dar, te avertizez, adăugă el chicotind. Dacă ajungi vreodată să vorbeşti cu el, îţi va cere povestea detaliată, nu

se va mulţumi cu explicaţiile vagi pe care ni le-ai dat nouă.

Damon aprobă din cap şi scutură mâna întinsă, apoi îşi termină vinul. Jacqueline încă se obişnuia cu ideea că deveniseră aliaţi şi cu ceea ce însemna acest lucru pentru ea – cu siguranţă nu ceea ce crezuse fratele ei! Acum, că Damon era de partea lor, nu mai era inamicul ei. Nu mai era ceva interzis. Pulsul i se înteţi la acest gând. Era tot ce putea face pentru a-şi ţine privirea departe de el, însă nu-şi putu ascunde zâmbetul de pe buze.

— Este târziu, spuse ea, şi se ridică pentru a-i oferi fratelui ei încă o îmbrăţişare, însă trebui să se prindă de colţul mesei pentru a se echilibra când corabia intră din nou în tangaj. În depărtare, se auzi un tunet, sugerând iminenţa ploii. Poate că ar fi bine să vă întoarceţi în cabină înainte să înceapă să plouă. Putem discuta despre ambuscadă sau despre curăţarea punţii mâine-dimineaţă.

Jeremy îi semnală lui Percy că plecau, dar îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi se îndreptară împreună spre uşă, în timp ce-i şoptea:

— Eşti de acord cu alianţa?

Jack chicoti.

— Abia acum mă întrebi? Da, absolut, îl asigură ea.

Se sprijini cu spatele de uşă de îndată ce aceasta se închise şi nu se dădu din drum atunci când Damon veni să o încuie.

— A mers bine, luând toate lucrurile în consideraţie, spuse el.

Îi evita privirea. Avea oare aceeaşi problemă ca ea? Ea se uita lung spre el, amintindu-şi gustul lui, până când el adăugă:

— Mă întorc imediat. Trebuie să stau de vorbă cu domnul Thomson despre furtuna care se apropie şi să mă conving că poate rămâne la cârmă în această noapte.

O dădu cu blândeţe la o parte şi ieşi, lăsând-o plină de frustrare. Fusese pe cale să-şi înfăşoare braţele în jurul gâtului lui şi să-l sărute în momentul în care încuiase uşa! Furtună afurisită! Şi nu avea de unde să ştie cât timp urma să lipsească.

Cu un mormăit, se îndreptă spre cufăr pentru a se dezbrăca pentru culcare şi luă una din cămăşile lui pentru a se schimba, dar se opri când o puse pe ea, apoi o dădu jos şi îşi scoase şi lenjeria, îşi puse înapoi cămaşa şi stinse felinarele ca precauţie împotriva tangajului, apoi intră în pat. Avea să aştepte întoarcerea lui. Orice s-ar întâmpla, trebuia să fie al ei în această noapte. Îl dorea de prea multă vreme. Nici măcar când fusese duşmanul ei nu reuşise să se împotrivească acestor sentimente. Dar acum, că erau aliaţi, nici nu avea de ce.

Cu gândul acesta în minte, se întinse în pat, hotărâtă să rămână trează. Şi totuşi, zgomotul făcut la întoarcere o trezi. Fusese plecat suficient de mult încât ea să adoarmă? Adusese un felinar cu el. Damon nu observă că ochii ei se deschiseră, căci nici nu se uită înspre pat. Se duse direct la lavoar, unde erau depozitate prosoapele, şi începu să-şi dea jos hainele ude. Se udase până la piele pe punte. Cu toate acestea, ea fu surprinsă de ceea ce făcea, pentru că nu-l mai văzuse niciodată dezbrăcându-se în cabină.

Se strecură jos din pat şi se apropie încet în spatele lui. Cămaşa lui era pe jos. El îşi freca părul cu prosopul când ea îi smulse prosopul din mână şi spuse:

— Fac eu asta.

El se întoarse imediat cu faţa la ea, încercând să ia prosopul înapoi. Reuşi să pună mâna pe el, însă se blocă văzând-o îmbrăcată doar cu cămaşa lui şi cu nimic altceva, iar ochii i se îndreptară spre picioarele ei goale.

Ea trase tare de prosop.

— Insist.

Începu repede să-i şteargă pieptul cu prosopul, înainte ca el să încerce din nou să o oprească. Cum el nu o făcu, ea îşi încetini mişcările pentru a se bucura de ceea ce făcea, de mişcarea materialului peste braţele lui musculoase, peste gât şi peste umeri. Nu se roti în jurul lui pentru a ajunge la spate, ci doar se apropie de el şi trecu prosopul prin spatele lui, ţinându-l de capete şi mişcându-l încet pe spatele lui Damon.

— Cizmele, îi spuse apoi, cu răsuflarea tăiată.

El se sprijini cu un braţ de perete şi se aplecă pentru a se descălţa. Ea îi puse din nou prosopul pe cap, mângâindu-l prin materialul acestuia. Faptul că avea mână liberă să-l atingă îi stârnea simţurile, făcând-o să dorească mai mult. Dacă nu avea să-l sărute curând…

El se îndreptă şi spuse:

— Pot să termin eu.

— Şi eu. Dă-ţi jos pantalonii uzi! Cum el nu o făcu, adăugă: Credeai că eşti singurul care poate da ordine? Dă-i jos!

El tot nu se conformă, dar se uita ţintă la ea, cu fascinaţie, nu, cu ceva mai mult de atât. Era atât de multă dorinţă în ochii lui, încât Jack nu şi-o mai putu controla pe a ei. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută plină de pasiune. Dar îl luase prin surprindere, poate puţin prea mult. El începu să-şi ridice braţele pentru a le înlătura pe ale ei, ceea ce o surprinse. Se prinse şi mai strâns de el.

— Nu este nevoie să mă seduci… încercă el să spună.

— Sunt Jack Malory, prea directă pentru subtilităţi, îi răspunse ea şi-l sărută din nou, cu şi mai multă pasiune.

Toată frustrarea stârnită de faptul că-l dorea fu transferată în sărutul acela, acum că nu mai trebuia să-şi nege dorinţa. Rezistenţa lui îi crescu şi mai mult frustrarea. Nu era acum momentul să facă pe piratul cavaler! Însă atunci el gemu şi o ridică în braţe, lipind-o cu spatele de perete. Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, încântată că tocmai câştigase această mică bătălie.

Într-o ultimă încercare de a fi galant, el o întrebă pe un ton de avertizare:

— Eşti sigură? Pentru că, peste două secunde…

— Taci, piratule! Iau ce mi se cuvine.

El izbucni în râs.

— Mă dau bătut…

În câteva secunde, se rostogoleau pe patul lui, fiecare încercând să scape de ultimele haine. Nasturii cămăşii ei zburară în toate părţile atunci când el trase de ea, încercând s-o deschidă. Damon se opri, uimit, în timp ce ochii îi alunecară asupra trupului dezgolit, întorcându-se

apoi asupra sânilor ei. Cuprinzându-i în palme, îi spuse:

— Fără cămăşuţă, fără pantalonaşi. Eşti îndrăzneaţă, Jack! Şi atât de frumoasă!

În timp ce mâna lui îi aluneca pe trup, ea se străduia să-i desfacă pantalonii, sfârşind prin a rupe cheotorile. Cel puţin acum putea să sărute fiecare părticică a trupului lui la care ajungea. Nu-şi putea opri mâinile din a-l cerceta.

Însă el scoase un oftat adânc, uitându-se în jos spre ea.

— Am rupt suficiente haine. Vom face încet ce a mai rămas de făcut.

— Doar nu vrei să te opreşti…

— Nicio şansă! Crede-mă, sunt mult mai nerăbdător decât tine, Jack, dar lasă-mă să fac lucrurile mai uşoare pentru tine.

Cu blândeţe, o împinse înapoi pe spate, în pat, şi începu să o mângâie, ceea ce nu uşură nimic, ci o făcu să-l dorească atunci, pe loc! Dar avea să-i acorde câteva minute în care să-i arate despre ce vorbea, pentru că se simţea jenată să întrebe, când probabil ar fi trebuit să ştie.

Gura lui era atât de fierbinte pe sânii ei, încât era aproape gata să ţipe. Gemu, în schimb. Gemu din plin. Şi totuşi, el se purta ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, ceea ce o înnebunea. Însă atunci Damon îşi înălţă capul şi-i adresă un zâmbet senzual. „În sfârşit!”, se gândi ea. Începu să-şi înfăşoare din nou picioarele în jurul lui, însă el alunecă în jos de-a lungul trupului ei până când capul îi ajunse între coapse, şi… of, Doamne!

În momentul în care gura lui o atinse acolo, simţi cum îşi pierde controlul, pulsul îi explodă şi o luă la goană înăuntrul ei, făcând-o să-şi ridice coapsele şi să tremure, topită şi atât de uluită. Asta voise, aşadar, să spună? Dumnezeule!

— Acum eşti udă pentru mine.

Era? Dar acum era sătulă. Oare chiar nu terminaseră? Însă, în momentul în care el se urcă deasupra ei, sprijinindu-şi braţele de o parte şi de alta a capului ei, şi-şi împinse coapsele în ale ei, Jack îi oferi un zâmbet ameţitor.

Îl dorea din nou. Nu, categoric nu terminaseră încă.

Capitolul 37

— Am dormit vreun pic? se întrebă Jacqueline cu glas tare a doua zi dimineaţă.

Trezirea alături de Damon, cu trupul lipit de al lui, îi aduse instantaneu pe faţă un zâmbet visător care încă nu dispăruse. El nu trăsese draperiile şi nu stinsese felinarul din cabină noaptea trecută. Felinarul arsese până la capăt, şi acum soarele îşi strecura razele înăuntru. Dar părea să fie deja destul de sus. Ea bănui că domnul Thomson căsca de zor la cârmă, aşteptând ca Damon să vină şi să-l înlocuiască.

Damon îşi pusese un braţ petrecut peste spatele ei, ţinând-o aproape de el. Cu cealaltă mână o mângâia uşor pe braţul care i se sprijinea fără vlagă pe pieptul lui, mişcându-se de la umăr până la degete şi înapoi. Jack ştia fără să se uite că el zâmbea când îi spuse:

— Da – cel puţin aşa cred.

Ar fi râs de nesiguranţa lui dacă n-ar fi fost la fel de nesigură şi ea. Dar trebuie să fi dormit puţin, de vreme ce nu se simţea obosită. Ar fi trebuit să fie. Fusese o noapte în care învăţase tot felul de lucruri plăcute. De fapt, se simţea plină de energie şi bine dispusă, cu el mângâind-o aşa. Decise că avea nevoie de încă un sărut de la el şi-şi trecu un picior peste şoldul lui, zâmbind larg înainte de a-l săruta. El nu ezită niciun moment înainte de a o săruta, la rândul lui, şi, înainte să-şi dea seama, era din nou deasupra ei, sărutând-o adânc, mâinile lui atingând-o şi excitând-o în moduri minunat de păcătoase. Abia când stăteau întinşi unul lângă celălalt, cu respiraţia tăiată şi satisfăcuţi, ea nesimţind nicio urmă de regret – categoric fiica tatălui ei –, se gândi la Jeremy şi la cât de furios avea să fie.

Se ridică brusc.

— Fratele meu va fi eliberat înainte să ajungi tu pe

punte? Piraţii ar putea crede că a evadat.

— Nu, Mortimer nu ştie încă despre alianţă. Cu un oftat, provocat probabil de amintirea fratelui ei, Damon se ridică şi se aşează pe marginea patului. Dar fratele tău s-ar putea întreba de ce nu i s-a dat drumul încă.

Se aplecă să ia ceva de pe podea, apoi îi întinse lui Jack un nasture, zâmbindu-i ruşinat.

— Îmi pare rău pentru cămaşa ta, îi spuse. Dar te-am mai văzut sfâşiind haine înainte, aşa că nu cred că te deranjează.

Ea râse.

— Era a ta.

— Nu, de îndată ce ajunge ceva pe tine, îţi aparţine.

— Asta te include şi pe tine? Am observat că mi te potriveşti destul de bine.

— Chiar trebuie să întrebi?

Ea îi zâmbi.

— Dar nu te aştepta să-ţi ofer vreo scuză în schimb. Aproape trei săptămâni pierdute, când am fi putut să ne simţim minunat mai devreme dacă tu… Ochii i se măriră când îşi dădu seama. Nu aveai de gând, nu-i aşa? Niciodată?

— Să-ţi rezist a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar, de fapt, voiam binecuvântarea tatălui tău…

— O, Dumnezeule, îi tăie ea vorba. Acum, chiar că vorbim despre niciodată! Îşi dădu ochii peste cap în direcţia lui. Până la urmă este un lucru bun că ţi-am forţat mâna. Ne vom distra, aşadar, pe parcursul călătoriei şi apoi ne vom despărţi drumurile, iar tu nu te vei mai gândi niciodată să faci pe nobilul cu tata. Nu este deloc un părinte obişnuit, şi nu îţi mai doresc moartea acum.

El se aplecă şi o sărută cu putere înainte de a se ridica pentru a merge spre cufărul de la picioarele patului, spunând:

— Este adorabil cum crezi tu că îmi poţi controla acţiunile, Jack, dar, de fapt, nu poţi.

Ea s-ar fi încruntat la el, dar tocmai fusese distrasă de

privelişte a fundului său gol, cu o formă atât de bărbătească, bine rotunjit, ferm. Iar apoi el adăugă:

— Pune zăvorul la uşă după ce plec, Jack, îmbracă-te cu hainele tale obişnuite şi apoi vino pe dunetă pentru micul dejun.

Ea pufni în timp ce se ridica din pat. Nu terminaseră încă de discutat, dar nu trebuiau să poarte astăzi acea conversaţie. Se clăti în ligheanul cu apă şi apoi îşi luă o pereche de pantaloni curaţi, aruncându-i pe cei purtaţi cu o zi în urmă pe pat, pentru a fi spălaţi împreună cu lenjeria de pat de către Jackie. Se uită lung la aşternuturi timp de câteva secunde, hotărându-se să-l tragă pe Jackie de urechi dacă pomenea de petele de sânge.

Ieşind din cameră după un timp, ajunse pe punte tocmai la timp pentru a-i vedea pe Jeremy şi pe Percy urcând scările de pe puntea inferioară. Două gărzi îi precedau, iar Mortimer şi un alt paznic veneau în spatele lor. Odată ajunşi pe dunetă, paznicii se aşezară în capul celor două rânduri de scări care duceau aici. Desigur, era nevoie să pară că lui Jeremy şi lui Percy li se dăduse voie să iasă din cabină sub pază. Ea aruncă o privire de-a lungul punţii principale şi nu văzu încă niciun pirat, aşa că le zâmbi larg atunci când ajunseră lângă ea.

— Bună dimineaţa!

— Aşa sperăm, replică Percy.

— Alătură-te căpitanului, Percy, îi spuse Jeremy, punând un braţ în jurul lui Jacqueline pentru a o reţine. Trebuie să vorbesc puţin cu sora mea cea „fericită”. Asta ar fi trebuit să-i ofere un indiciu, dar el adăugă de îndată ce Percy se îndepărtă de ei: Cunosc privirea asta.

— Ce privire?

— Aceea a unei femei satisfăcute sexual. Acum, va trebui să-l omor.

Expresia lui sugera că vorbea serios, dar ea totuşi pufni în direcţia lui.

— Nu, nu vei face asta, pentru că eu sunt cea care a început totul şi nu-mi pare deloc rău că am făcut-o. Nici nu va fi pentru ultima oară.

— Pe naiba nu va fi. Alianţa nu te includea pe tine ca pradă.

Ea chicoti.

— Trebuie să reformulezi asta, de vreme ce el e prada, nu eu.

El îşi miji ochii de cobalt, avertizând-o.

— Nu-l poţi ţine pe post de jucărie, Jack. De data aceasta, e vorba despre o potaie pe care tata nu o va primi în casă.

— Dumnezeule, asta te îngrijorează pe tine? Nu vreau să-l ţin, vreau doar să mă simt bine cu el un timp. Flirtul nu are nimic permanent. Aşa că nu mai fi ipocrit! Sau trebuie să-ţi amintesc că sunt fiica tatălui nostru şi că el a fost cel mai notoriu libertin? Şi tu ai fost un fustangiu convins. Dacă ai impresia că doar bărbaţii pot…

— Ştii al naibii de bine că este diferit pentru o femeie, o întrerupse el pe un ton destul de supărat. Eu aş fi numit burlac, tu…

— N-o spune! îl avertiză ea.

— Şi totuşi, e un motiv pentru care nu există echivalentul feminin al masculinului. Libertin. Mi-am încheiat pledoaria.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Din fericire pentru mine, este decizia mea, nu a ta. Aşa că nu-mi mai purta pică pentru puţină distracţie, Jeremy, şi las-o baltă!

Răspunsul lui fu să se ducă spre cârmă şi să-i tragă un pumn lui Damon.

— Ar fi trebuit să rezişti, amice.

Damon icni şi se aplecă.

— Am încercat şi am eşuat – aşa că, de data asta, te iert.

— Ştiu că ea a fost iniţiatoarea, dar, dacă se mai întâmplă, vor fi mai multe astfel de lovituri.

Jacqueline alergă la ei.

— Ai câştigat, Jeremy. De dragul păcii, voi sta departe de patul lui.

Nu roşiră nici ea, nici fratele ei. În schimb, roşi Percy,

ceea ce aproape că o făcu să râdă. Dar Jeremy îi arunca o privire ce-i trăda neîncrederea, aşa că se simţi forţată să adauge cu un mormăit:

— Mi-ai stricat definitiv tot cheful, mulţumesc foarte mult. Şi nu cred că te voi ierta pentru amestec. Putem acum să ne ocupăm de plan, înainte ca oamenii lui Lacross să vină pe punte şi să tragă cu urechea sau, şi mai rău, să-şi pună propriul plan în mişcare?

Capitolul 38

— Aşadar, punem mâna pe ei de îndată ce urcă pe punte? întrebă Jeremy.

— Asta ar fi ideal, însă, de când au început să facă încercări de a ajunge la Jack şi a trebuit să mă lupt cu ei, au devenit precauţi în preajma mea şi a lui Mortimer. Nu au avut niciodată încredere în mine, dar acum sunt în alertă, privind şi aşteptând să încerc ceva. S-ar putea baricada în cabina echipajului dacă vreunul dintre camarazii lor nu s-ar întoarce, şi categoric nu ne dorim aşa ceva. Acolo vor fi la adăpost, vor avea arme, toate rezervele noastre de mâncare, şi-mi pot lua cârmaciul ostatic. Cât timp îl au pe el, pot conduce corabia fără mine.

— Trebuie, aşadar, să-i ademenim pe toţi aici sus. Îi văd pe trei dintre ei acum.

— Faceţi o plimbare cu paznicii voştri, sugeră Damon. Vor sta aproape de voi pentru a păstra aparenţele. Piraţii trebuie să creadă că sunteţi aici doar pentru a vă face exerciţiile. Ar trebui să se ţină la distanţă de voi, după ce aţi doborât atât de mulţi dintre ei în Londra. Pe de altă parte, sunt o adunătură de haidamaci agresivi, şi ar putea căuta răzbunare, aşa că aveţi grijă!

— Sau pot dărâma vreo câţiva doar aşa, din principiu. Şi eu le sunt dator cu ceva răzbunare.

Damon rânji.

— Eşti liber să dobori câţi vrei – de fapt, nu. Asta ar putea avea efecte negative asupra noastră. Dacă pare că

vrei să lupţi, s-ar putea să te împuşte înainte să ajungi la ei. Pe de altă parte, Lord Percival nu i-ar preocupa atât de mult.

Percy îşi îndreptă repede umerii şi încercă să se încrunte.

— Tocmai am fost insultat?

— Crezi că ai putea doborî vreunul dacă l-ai lua prin surprindere? îşi întrebă Jeremy prietenul.

Percy strânse pumnul şi se uită în jos la acesta înainte de a scutura din cap.

— Ştii că aşa ceva nu este de mine, băiete dragă.

— Pot eu, se oferi Jack voluntară. Nu te obosi să obiectezi, ştii prea bine că pot.

— Ai putea, admise Damon, dar te-ai apropia prea mult de ei. Tot ce lipseşte, Jack, este ca unul dintre ei să pună mâna pe tine. Am pierde cu toţii. Rămâi aici unde eşti.

— Mă întorc într-un minut, spuse Jeremy şi se îndreptă spre puntea superioară cu Percival şi cu gărzile.

— Are de gând să înceapă ceva? întrebă Damon.

Jacqueline zâmbi larg.

— Posibil, dar este mai probabil să vrea să-i facă puţin nervoşi. Facem asta astăzi?

El clătină din cap.

— Nu, astăzi plănuim şi, înainte de a face ceva, trebuie să-l încui pe domnul Thomson în cabina mea, pentru a fi în siguranţă. Nu vom face mari progrese dacă este rănit sau capturat. Damon dădu la o parte o şuviţă din părul lui Jack, care îi căzuse peste faţă. Aşadar… ne întoarcem la paturile separate?

Ea se uită în jur pentru a fi sigură că fratele ei era încă pe puntea principală, apoi îşi puse mâna pe fundul lui Damon şi-l strânse.

— Ce crezi?

— L-ai minţit, deci?

— Sigur că da. Este un ipocrit. Nu a refuzat nicio femeie care s-a uitat înspre el înainte să se căsătorească, şi asta înseamnă cam toate femeile care i-au ieşit în cale. Este absurd să-mi nege mie dreptul la aceeaşi plăcere.

— Era protector. Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Faci iarăşi pe nobilul cu mine?

El îi mângâie cu blândeţe obrazul.

— Atât timp cât mă vrei, sunt al tău.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Asta a fost de-a dreptul drăguţ…

— Ce a fost drăguţ? întrebă Jeremy, apropiindu-se din spatele ei.

Ea se răsuci pentru a se plânge.

— Credeam că-ţi faci exerciţiile.

— Împărţeam priviri neprietenoase ca pregătire, replică el.

— Pentru? întrebă ea.

— Pentru planul nostru infailibil. Jeremy îi aruncă lui Damon o privire. Spune-le să-şi trimită sus doi oameni pentru a se lupta cu mine. La naiba, spune-le să trimită trei. Spune că echipajul are nevoie de o distracţie.

— Nu este o idee proastă, dar provocarea a doi dintre ei ar trebui să fie de-ajuns.

— Nu, trei. Trebuie să creadă că pot câştiga, altfel ceilalţi nu vor veni să asiste.

— Presupui că vor veni, dar dacă nu este aşa? spuse Jacqueline, apoi îi aminti lui Damon. Credeam că vrei întâi să-l ştii în siguranţă pe cârmaci, nu?

— Nu va fi necesar dacă acest meci improvizat pe care pot paria îi atrage pe toţi aici sus. Dar, dacă nu, nu vom merge mai departe de bătaie şi putem încerca din nou mâine. S-ar putea să nu fie prea fericiţi dacă fratele tău câştigă, dar nu ar trebui să intervină. Şi cel puţin ne vom asigura că doi sau trei dintre ei vor fi răniţi sau chiar scoşi din luptă pentru următoarea rundă.

— Sunt totuşi cincisprezece, îi spuse ea lui Jeremy. Cum scăpăm de ceilalţi?

— Voi fi neîndemânatic, aşa că unele dintre loviturile mele vor scoate din joc câţiva dintre privitori, şi voi menţine lucrurile interesante, aşa încât toţi să fie cu ochii pe mine şi să nu se uite la ce faceţi voi, ceilalţi.

— Cu piraţii adunaţi în jurul fratelui tău, adăugă

Damon, îi putem doborî pe cei din margine înainte ca restul să observe. Este un plan bun.

Aşa era, şi totuşi ea nu se putu împiedica să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar eşua. Ei ar fi probabil omorâţi, iar ea... Se cutremură. Observându-i expresia, Jeremy îi cuprinse bărbia cu mâna.

— Vezi vreo fisură în acest plan?

— Nu, dar voi avea nevoie de o armă.

— Vă trebuie să te încui în cabină, spuse Damon cu hotărâre.

— Nicio şansă! Şi, înainte să protestezi, nu uita că ei se vor aştepta ca eu să fiu lângă tine, aşa cum am fost toată săptămâna. Dacă lipsesc, vor deveni suspicioşi şi nimic nu va merge aşa cum doriţi.

— Are dreptate, spuse Jeremy şi apoi i se adresă ei: încearcă să stai la o parte din drum, Jack. Dacă şi numai unul dintre ei pune mâna pe tine, totul este pierdut.

— Exact ceea ce voiam eu să spun, menţionă Damon. Poţi rămâne pe punte până la începutul luptei, dar apoi trebuie să te ascunzi în spatele unei uşi încuiate. Dacă nu eşti de acord cu asta, Jack, nu le voi transmite piraţilor provocarea lui Jeremy.

Ea îl privi cu duşmănie înainte de a bodogăni:

— Bine, voi folosi zăvorul de la uşă. Dar vă va lipsi ajutorul meu.

Capitolul 39

După ce-l chemară pe Mortimer şi-i explicară întregul plan, secundul coborî pe puntea inferioară pentru a lansa provocarea şi a-i trezi pe piraţii care dormeau, promiţându-le o luptă de la care nu puteau lipsi şi pe care puteau paria. Jeremy coborî pe puntea principală, îşi dădu jos haina şifonată şi începu să se întindă şi să lovească aerul – pregătiri tipice pentru o bătaie cu pumnii. Jacqueline rămase cu Damon, încercând să-şi dea seama cum ar putea

ajuta fără a le sta în cale. Se îndoia că ar fi putut elimina pe cineva cu o singură lovitură; l-ar fi scos din joc, desigur, dar nu îndrăznea să lase vreun pirat în stare să se ridice înainte ca restul să fi fost capturaţi. Îşi dorea să fi avut vreo armă, dar nu i se oferise niciuna.

Tocmai atunci Damon îi strecură micul pistol pe care i-l luase la începutul călătoriei, spunând:

— Pentru orice eventualitate.

Faptul că acum avea încredere în ea suficient pentru a-i da pistolul îi încălzi inima, şi nu se putu abţine să nu-i mulţumească cu un sărut înfocat, chiar dacă scurt. Ştia că primise pistolul doar pentru protecţia ei, nu pentru a-l folosi pentru eliminarea vreunui pirat, dar totuşi se simţea mai încrezătoare acum că îl avea şi că-l strecurase în buzunarul pantalonilor pe care îi împrumutase de la Jackie.

Pregătirile lui Jeremy atraseră atenţia celor trei piraţi de pe punte. Jacqueline se duse în capul scărilor când îl auzi pe unul dintre ei strigând către fratele său:

— Ce ai de gând să faci, filfizonule?

Jeremy îi făcu semn piratului să se apropie, expresia lui fiind una provocatoare.

— Am lansat o provocare pentru ceva distracţie, iar căpitanul crede că ar fi amuzant, aşa că a fost de acord.

— Te baţi cu el?

— Cândva, dar astăzi vreau ca oricare doi dintre voi, cei care m-aţi bătut în Londra, să încerce din nou. Nu erai şi tu unul dintre ei? Auzind pufnetul piratului, Jeremy adăugă: Nu? Ei bine, camarazii tăi au fost şi ei invitaţi, şi vi se vor alătura în scurt timp. Decideţi între voi care este suficient de curajos să încerce.

— Eşti un afurisit de uriaş. Doi la unu nu sună corect pentru băieţii noştri.

— Ei, hai, curaj!

— Poate trei.

— Trei să fie.

Probabil Jeremy fusese prea repede de acord, deoarece unul dintre piraţi râse batjocoritor.

— Mă gândesc că patru e un număr rotund, frumos.

Jack putu vedea că Jeremy nu se aşteptase la asta, aşa că replica lui fu deliberat insultătoare:

— E un număr pentru laşi, dar, dacă asta crezi despre prietenii tăi, fie.

Replica îi atrase câteva priviri piezişe, dar, cum tot mai mulţi piraţi începură să apară pe punte, cei trei se duseră să se sfătuiască cu ei. Jacqueline începu să-i numere, dar nu era necesar. Mortimer urcă pe scările de pe puntea inferioară şi, aşezându-se undeva de unde Damon îl putea vedea, făcu un semn cu capul, semnalând că toţi piraţii erau prezenţi. Ea îl văzu pe Doctorul Moarte, îmbrăcat în continuare cu hainele sale negre, sinistre. Nu-l mai văzuse de când îl tratase pe Damon. Faţa lui palidă ca moartea stătea mărturie pentru dispreţul său faţă de soare. Lângă el stătea Bart Satin, care avea încă cele patru pistoale ale sale la cingătoare. Jack spera că el avea să fie unul dintre oponenţii lui Jeremy. Cicatrice şi celălalt pirat care se strecurase cu el în cabina lui Damon pentru a se uita la ea râdeau la gândul că Jeremy ar putea doborî patru dintre fârtăţii lor.

Restul oamenilor lui Lacross, îmbrăcaţi cu toţii foarte ţipător şi bine înarmaţi, se amestecară într-un singur grup. Ea se încordă văzând că cei mai mulţi dintre piraţi se îndreptau spre Jeremy. Marinarii obişnuiţi se dădură la o parte din drum, mulţi dintre ei căţărându-se pe catarg pentru a avea o perspectivă mai bună, deşi alţii se alăturară piraţilor pentru a vedea şi mai bine lupta care era pe cale să înceapă. Îşi dori ca aceştia să-i ajute mai degrabă fratele, dar faptul că nu luau partea nimănui era totuşi mai bine decât să se alăture părţii greşite.

Apoi însă îşi pierdu răsuflarea auzindu-şi fratele.

— Cinci? Serios? Nu există printre voi inşi curajoşi?

— Nu există inşi proşti.

Ea se grăbi înapoi la Damon.

— Trebuie să opreşti asta. Au ajuns acum la cinci contra unu.

El o privi grav şi încuviinţă aprobator din cap, apoi o trase după el şi-i înmână cârma.

— Doar până aduc din nou lucrurile sub control, îi spuse înainte ca ea să apuce să întrebe ceva, apoi porni în jos pe scări.

Era pentru prima dată când îi încredinţa cârma, dar alesese un moment prost în care să o facă, deoarece de acolo Jack nu vedea bine puntea principală. Dar nu porni bine spre scări, că domnul Thomson urcă pe celelalte trepte care duceau la dunetă. Arătând obosit, dar destul de treaz acum, cârmaciul se grăbea spre ea, şi, atunci când ajunse la ea, Jack alergă după Damon.

Tocmai se ciocnise de spatele lui când îl auzi pe Jeremy adresându-li-se potenţialilor săi oponenţi:

— Patru, şi alegeţi voi. Cinci, şi aleg eu. Voi decideţi, dar ţineţi minte: printre voi este cel puţin unul pe care-l pot doborî cu degetul mic.

Afirmaţia sa le provocă râsete piraţilor, iar cel mai scund dintre ei roşi violent. Dar soluţia lui Jeremy rezolvase problema numărului, deoarece piraţii aleseră prima variantă, iar Damon se întoarse pentru a-i şopti:

— Toţi ochii sunt pe fratele tău. Du-te acum şi încuie-te în cabină!

Înainte de începutul luptei? Ar fi râs de această sugestie dacă el nu ar fi avut o expresie atât de serioasă, aşa că se mulţumi să-i amintească:

— Nu aşa a fost înţelegerea.

El înjură printre dinţi, spunând ceva despre încăpăţânare, dar adăugă doar:

— Vei sta în spatele meu şi, în momentul în care crap capul cuiva, fugi în cabină.

Mortimer îşi făcu loc până în centrul cercului format din piraţi în jurul lui Jeremy.

— Concurenţii trebuie să-mi predea armele, ordonă el. Asta va fi o luptă corectă – oarecum. Dar, după ce cinci pistoale şi două pumnale ajunseră la picioarele lui, adăugă: La naiba, am nevoie de un sac! Asta stârni şi mai multe râsete.

Reuşi totuşi să-şi îndese la brâu şapte pistoale şi luă opt pumnale de la cei patru piraţi care păşiseră în faţă

pentru a participa la luptă, în cele din turmă, îşi ridică mâna şi spuse:

— Pe locuri…

Unul dintre ei lovi cu pumnul înspre Jeremy înainte ca secundul să termine de vorbit. Mortimer se dădu din drum şi i se alătură lui Percy în spatele cercului de privitori, strecurându-i unul dintre pistoale.

— Patru e un număr groaznic, îi şopti Jacqueline lui Damon.

— Probabil că fratele tău nu crede asta, dar tu îl cunoşti mai bine. Poate să o facă?

— Cu siguranţă – dar s-ar putea să nu reuşească să dea loviturile acelea din greşeală pe care contam.

Mai urmară trei lovituri îndreptate spre Jeremy, toate eşuate. Jeremy se juca cu ei, din câte se părea. Jack îşi dori să fi avut o perspectivă mai bună asupra luptei, dar cel puţin putea să-şi vadă fratele, mai înalt decât toţi ceilalţi, şi să observe că se distra!

Tocmai atunci Jeremy dădu prima sa lovitură, îndreptată către piratul care încerca să se strecoare în spatele său. În schimb, îl nimeri pe unul dintre cei care priveau, ceea ce îl făcu pe Jeremy să comenteze:

— Uite ce ai făcut. Asta se întâmplă dacă nu stai în faţa mea.

Jacqueline începu să se îngrijoreze. Poate că Jeremy avea toată atenţia privitorilor, dar ar fi trebuit să-l doboare deja pe unul dintre cei patru, astfel încât să trebuiască să facă faţă doar celor trei rămaşi, ceva mai uşor de făcut, mai ales că ar fi putut să se năpustească toţi patru asupra lui. Spera că Jeremy nu se aştepta ca piraţii să lupte cinstit. Dar, când un alt privitor căzu la pământ, Jack înţelese că poate faptul că cei patru erau încă în picioare îi împiedica pe ceilalţi să intervină, în caz că plănuiau să facă aşa ceva.

Doi jos şi încă treisprezece de doborât. Oare ce aştepta Damon? Nimic, văzu ea. Damon îl lovi pe bărbatul din faţa lui cu patul pistolului, sprijinindu-l pentru a nu face zgomot în cădere. Acesta era semnalul de plecare pentru ea, şi făcu acest lucru, alergând înapoi pe dunetă şi direct

spre şirul scurt de trepte care ducea la cabina lui. În loc să intre, se întoarse spre balustrada centrală din faţa cabinei.

Era locul perfect de unde să privească lupta, deoarece îi oferea o perspectivă liberă asupra punţii principale şi era la doar câţiva paşi de cabina lui Damon. La nevoie, putea ajunge în spatele uşii încuiate, dar nu credea că avea să fie nevoie, de vreme ce vedea bine şi ambele şiruri de trepte care duceau pe dunetă. Dacă piraţii se îndepărtau de luptă şi se îndreptau spre ea, avea să-i vadă. Îşi puse mâna în buzunar pentru a ajunge rapid la pistol în cazul în care ar fi avut nevoie de acesta.

Damon şi Mortimer îi scoteau repede şi discret din joc pe piraţii de pe margine. Percy însă nu. El îşi înfipsese pistolul în spatele unuia dintre piraţi, avertizându-l să rămână tăcut. Unul era mai bun decât nimic pentru bătrânul Percy. Cei trei marinari înarmaţi care îl păziseră înainte pe Jeremy eliminaseră şi ei trei piraţi. Când unul dintre aceştia observă ce se întâmpla, strigă pentru a-i avertiza pe restul, ceea ce dezlănţui haosul.

Jeremy fu copleşit pentru un moment când toţi cei patru atacatori se repeziră deodată spre el, dar reuşi să-l doboare pe unul şi să-i împingă pe ceilalţi trei în spate, făcându-i să se împiedice de camaradul lor. Apoi se îndreptă cu repeziciune spre piraţii care încă aveau arme. Dar există un moment în încăierare când ajunse faţă în faţă cu Damon, şi l-ar fi putut elimina şi pe el. Ea îşi văzu fratele oprindu-se şi gândindu-se pentru o secundă la asta! Era pe cale să strige ceva urât în direcţia lui, când văzu un pirat proptindu-i pistolul în spate. Damon văzu şi el şi se năpusti asupra piratului. Jack rânji, dar tot avea să-i spună câteva fratelui ei, la finalul luptei, despre onorarea înţelegerilor.

În acel moment, cineva petrecu un braţ pe după gâtul ei, aproape sufocând-o, iar vârful unui pumnal îi gâdilă pielea mai jos de ureche. Un strat de mătase neagră murdară acoperea cotul de sub bărbia ei. Cunoştea doar un pirat care purta culori întunecate. Un fior de gheaţă îi coborî pe şira spinării, dar apoi se înfurie pe propria persoană. Fuseseră atât de aproape de a câştiga, şi acum

pierdeau din vina ei! Trebuia să repare acest lucru.

— Cum ai ajuns aici? îl întrebă ea pe Doctor Moarte. Aş fi văzut…

O respiraţie puturoasă îi lovi obrazul atunci când el spuse:

— Eram deja aici sus, drăguţă. M-am strecurat de îndată ce ai fugit la căpitan să-l faci să-şi lase postul şi m-am ascuns de cealaltă parte a cabinei lui. Bătăile sunt plictisitoare. Dacă ai văzut una, le-ai văzut pe toate. Dar tu nu eşti plictisitoare, fetişcană, şi avem aici la câţiva paşi un pat în care să ţopăim puţin.

— Aruncă o privire dedesubt. Prietenii tăi sunt terminaţi.

— Bănuiesc că atunci trebuie să fie ajutaţi şi să li se înapoieze pistoalele, nu? Şi ce crezi tu că-l va forţa pe căpitan să facă asta?

Începu să râdă. Cum ar fi putut să nu râdă, când îi ţinea cuţitul la gât – exact ceea ce ştia că nu ar fi trebuit să se întâmple pentru ca tabăra lui Damon să poată câştiga. Dar, în timpul dialogului, îşi scosese încet pistolul din buzunar, pentru ca el să nu observe, perfect conştientă că a împuşca pe cineva în spatele ei, fără să vadă, nu avea garanţia succesului. Trebui să-şi rotească mult capul pentru a vedea măcar o parte din el, deoarece nu îndrăznea să rateze când avea la dispoziţie un singur glonţ. Se sprijini deci de cotul lui, chiar dacă asta îi tăie răsuflarea timp de o secundă, şi-l împuşcă acolo unde l-ar fi durut suficient pentru a-i da drumul. El nu o eliberă însă. În schimb, cârâi ca o găină bătrână.

— O, fetiţă caraghioasă! Motivul pentru care-mi mai şi spun „Taie Oase” este acela că mi-am tăiat propriul picior în tinereţe. Ai împuşcat o cizmă goală.

Descărcarea pistolului atrase atenţia asupra lor, ceea ce le oferi lui Jeremy, Damon şi celorlalţi oportunitatea de a-i elimina pe restul piraţilor care rămăseseră în picioare. Dar asta nu era de ajutor, căci situaţia în care se afla ea le-ar fi putut oferi din nou piraţilor avantajul, iar ea nu dorea să lase să se întâmple acest lucru.

Aşa că spuse:

— Cred totuşi că ţi-am dat foc cizmei.

— Bună încercare, fetiţo!

— Nu simţi mirosul?

Asta îl făcu să-şi ridice piciorul ca să-şi vadă cizma, ceea ce-i slăbi strânsoarea puţin, moment în care Damon se năpusti asupra lui. Ea mormăi atunci când fu lovită dintr-o parte, dar piratul căzu deodată cu Damon şi fu doborât de o lovitură furioasă cu pumnul. Jack aproape că râse când văzu că cizma lui fumega într-adevăr.

Damon o ajuta deja să se ridice.

— Te-a rănit?

— Este doar o zgârietură.

Sigur că trebui să vadă cu ochii lui, însă după aceea o cuprinse într-o îmbrăţişare sălbatică.

— Data viitoare vei face ce îţi spun?

— Poate, răspunse ea zâmbind. Dar, dacă nu va fi o dată viitoare, nu este nevoie să aflăm dacă voi asculta sau nu.

— Nu este un răspuns bun, Jack.

Ea râse.

— Pentru mine, da.

Capitolul 40

După cină, Jack şi Damon porniră la plimbare în jurul punţii pentru a privi apusul. Priveliştea era una magnifică, cu portocaliul strălucitor şi auriul reflectate atât de minunat de apa calmă a mării. Era o plăcere să fie pe corabie, acum că piraţii fuseseră închişi în cală. Sărbătoriseră după ce câştigaseră lupta. Damon chiar pusese să fie adus sus romul piraţilor. Dar vântul încetase să mai bată în noaptea aceea şi nimeni în afară de Jack nu fusese mulţumit de asta. Acum, după şase zile, ea se bucura încă de vremea calmă, deoarece îi oferea mai mult timp petrecut cu Damon. Dacă şi fratele ei ar înceta să mai fie atât de

enervant şi s-ar culca în altă parte…

Jack comentă.

— Ştiu că toţi marinarii urăsc marea calmă şi credeam că de aceea eşti atât de iritat… Este vorba despre fratele meu, de fapt?

Damon se uită strâmb la ea.

— Puţin din ambele.

O direcţionă spre scările către dunetă, de vreme ce niciunul nu se grăbea să se întoarcă în cabină, unde Jeremy şi Percy jucau şah. La sfârşitul partidei, Percy urma să plece, însă Jeremy, nu. Îşi adusese un hamac în cabină după ce toţi piraţii fuseseră legaţi în cală şi-l avertizase pe Damon că era singurul lucru care îl oprea din a-l bate măr pentru că stricase reputaţia surorii lui. Jack nu avusese posibilitatea să-şi exprime părerea – de fapt, şi-o exprimase mai târziu, când rămăsese singură cu Jeremy, dar nimic din ceea ce spusese nu-i schimbase acestuia decizia cu privire la pregătirile pentru dormit.

Ea se aşează cu o treaptă mai jos decât Damon, ghemuindu-se între coapsele sale şi sprijinindu-se de el în timp ce privea în sus spre pânze, care erau încă întinse şi nemişcate. Mâinile lui îi înconjurară cu blândeţe gâtul, masându-i cu degetele mari pielea de sub urechi. Avea să se umple din nou de frustrare!

— Eram atât de aproape de insule, oftă Damon. Şi acum, asta.

Ea îşi întinse picioarele în faţă şi-şi încrucişă gleznele, încercând să ignore mângâierile lui, ceea ce era aproape imposibil, aşa că încercă să distragă atenţia amândurora spunând:

— Şi ce? Nu avem niciun motiv de îngrijorare cât timp mai avem fructe. Dar rezervele nu sunt pe terminate, aşa că nu riscăm să facem scorbut, iar oamenii tăi pescuiesc, deşi îmi doresc să nu mai facă asta, adăugă ea bodogănind.

— Dacă marea aceasta calmă se întinde pe mile întregi în toate direcţiile, tatăl tău îl va elimina pe Lacross fără mine şi…

— Stai puţin, poftim?

Se întoarse cu faţa la el, dar îşi aminti că în prima noapte fără vânt el îi întrebase încotro se îndrepta James. Jeremy, încă destul de neprietenos, îi răspunsese sarcastic:

— Exact într-acolo unde credeai că nu va merge.

Însă ea nu-şi dăduse seama că Damon rămăsese cu impresia că James era în faţa lor doar pentru că părăsise Londra cu două zile înaintea lui. Nu râse de îngrijorarea lui, dar îi mărturisi:

— Nici nu-ţi imaginezi cât de greu a fost să nu mă bucur că ţi-ai ratat cea de-a doua misiune încă înainte de-a o începe, pentru că tata plecase înaintea ta. Dar asta era înainte să ştim că vrei ajutorul lui. Tot nu înţeleg de ce nu ţi-ai prezentat povestea tatălui meu când erai în Londra, înainte de prima ta misiune.

— M-am gândit la această variantă, dar am vrut să fac lucrurile în termenii mei, de aceea am încercat să-l capturez pe el în locul tău, nu pentru a-l preda lui Lacross, ci pentru a-l face să mă asculte şi să fie de acord să-l înfrunte pe Lacross cu ajutorul meu.

Ea oftă.

— Nu acesta este modul potrivit de a-l convinge pe tatăl meu.

— Poate fi convins?

Jack pufni.

— Mă refer la o discuţie civilizată, faţă în faţă.

— Din motive care este mai bine să rămână îngropate, nu-mi place tatăl tău. Mi-a fost teamă că asta ar putea interfera cu disponibilitatea lui de a mă asculta, lucru care ar fi dus la o mulţime de încurcături ulterioare.

— Nu crezi că este timpul să-mi dai o explicaţie? Pentru că el nu răspunse, scoase un sunet dezaprobator. Ce nu ştii este că a plecat cu corabia bine înarmată de această dată, aşa că probabil ai trecut în faţa lui în mai puţin de o săptămână după ce am părăsit Londra.

— Adevărat? Păru uşurat, dar apoi adăugă: Tot nu va şti unde să ne găsească.

Ea zâmbi larg.

— Dar ştim noi unde să-l găsim. Îl putem aştepta în

St. Kitts, unde se va întâlni cu unchiul meu Drew, sau în Anguilla.

— Anguilla? De ce naiba s-ar duce acolo?

Vocea lui sună neobişnuit de tăios. Se părea că încă nu-l liniştise suficient.

— Pentru că doar am presupus că Pierre s-ar afla în spatele acestor lucruri. El părea să fie cel mai probabil vinovat, dar tata a vrut să fie absolut sigur că încă era în închisoare. Cu toate acestea, unchiul meu, Drew Anderson, a avut suficient timp pentru a afla toate aceste detalii, aşa că tata vrea să se întâlnească întâi cu el. Aşa că nu trebuie să te îngrijorezi că vei pierde marea bătălie, dacă asta te preocupa. Vom ajunge primii acolo, şi-i putem povesti lui Drew ce s-a întâmplat. Şi poate că ar trebui să-l laşi pe el sau pe fratele meu să-l avertizeze pe tata, ca să nu încerce să te ucidă de îndată ce dă cu ochii de tine.

— Nu pe fratele tău. Încă mă duşmăneşte pentru că ţi-am distrus reputaţia.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză din nou confortabil, sprijinindu-se de pieptul lui şi folosind picioarele lui întinse pe post de sprijin pentru braţe.

— Eu singură m-am lăsat compromisă. Tu ai fost un spectator nevinovat.

El replică:

— Bărbaţii din familia ta nu vor vedea astfel lucrurile – decât dacă ne căsătorim. Deoarece eu sunt cel puternic dintre noi doi, ştii foarte bine că aş fi putut să te opresc în loc să te las să-ţi faci de cap cu mine.

Ea chicoti auzind exprimarea lui, încântată că puteau glumi despre asta.

— Este absurd să te simţi vinovat – dacă te simţi vinovat pentru că reputaţia mea nu este deloc stricată. Aşa că nu-ţi face griji, nu va trebui să faci sacrificiul suprem. Nu am intenţionat niciodată să mă căsătoresc virgină. Sau crezi că aş fi consimţit vreodată să-mi leg întreaga viaţă de a altcuiva înainte de a afla dacă eu şi alesul meu suntem compatibili în toate privinţele?

— Asta sună ca fiind ceva ce ar spune o doamnă cu

reputaţia pătată după consumarea faptului.

Jack izbucni în râs.

— Ce mod politicos de a-mi spune că sunt mincinoasă. Dar nu sunt o doamnă oarecare, Damon, şi sunt sigură că eşti de acord cu asta.

— Într-adevăr, eşti o furtună frumoasă, scandalos de directă şi de încăpăţânată, periculos de îndrăzneaţă, stăruitor de…

— În regulă! îl opri ea. Sunt o pacoste, aşadar. Dar ştiu că dragostea îi poate face pe oameni să acţioneze prosteşte şi să ignore raţiunea, aşa că nu intenţionez să las să mi se întâmple aşa ceva, pentru că dragostea nu va conta deloc dacă bărbatul nu este un bun amant, dacă nu este distractiv atât în pat, cât şi în afara lui şi dacă ajunge să fie un puritan care vrea să facă dragoste îmbrăcat. Dormitorul este o parte importantă a unei căsnicii, şi refuz să mă mulţumesc doar cu jumătate din bunătăţi.

— Dar totuşi, anularea căsătoriei ar putea rezolva problema dormitorului, dacă s-ar ajunge acolo.

— Nu în familia mea! Noi ne asigurăm întâi, apoi trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Nu ne căsătorim, aşadar?

Ea se ridică şi se întoarse spre el, cu sprâncenele împreunate.

— Tachinările de felul acesta nu mai sunt amuzante. Opreşte-te! Am nevoie şi de partea de iubire din ecuaţia căsătoriei, ceea ce noi nu avem, aşa că nu încerca să transformi vina asta ridicolă într-un sentiment care de fapt nu există.

— Mă doreşti.

Ea clipi auzindu-i replica.

— Ce are asta de-a face cu restul? Sunt atrasă de tine mai mult decât ar trebui, motiv pentru care ne-am şi simţit atât de bine în pat. A fost distractiv, şi ne-am fi putut distra în continuare dacă fratele meu nu s-ar fi transformat într-un afurisit de câine de pază. Sunt prima care recunoaşte cât de frustrant este acest lucru, pentru că, da, vreau să te mai am înainte să ne expire timpul. Dar nimic din toate astea

nu neagă cele întâmplate înaintea acestei alianţe, Damon. Mi-ai rănit familia şi ţi-am dorit moartea din pricina asta, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu poate dispărea pur şi…

El o sărută pentru a-i închide gura. Ea se ridică pentru a-l săruta înapoi şi mai apăsat, aproape doborându-l pe punte. Şase zile de abstinenţă, când îl dorea atât de mult…

Damon o ridică în braţe. Ei îi plăcea să fie în braţele lui, strânsă la piept, cu braţele în jurul gâtului lui. Nu se putu abţine să nu-l sărute din nou, deşi se aflau în raza vizuală a oricui ar fi ieşit din cabina lui. Îşi dori ca el să o ducă într-un loc ascuns unde să poată face mult mai multe, dar ştiau amândoi că Jeremy i-ar fi găsit prea repede, deoarece nu-i lăsa niciodată mult timp singuri. Damon se mută însă rapid din lumina felinarului în partea umbrită de lângă cabina sa, spre partea din spate a corăbiei. Deocamdată, nimeni nu avea să-i vadă acolo, dar trebuiau să facă linişte, cu Jeremy aflat de cealaltă parte a peretelui.

Când Damon o lăsă în picioare, ei nu-i mai păsă dacă îi vedea cineva sau nu, pentru că el începu din nou să o sărute, şoptindu-i curând:

— Ştiu că te simţi în largul tău pe o corabie. Te-am văzut apucând cârma şi căţărându-te pe catarg. Aşa că trebuie să îţi placă asta. O întoarse cu spatele înainte de a adăuga: Ţine-te bine, Jack!

Ea îşi sprijini mâinile de peretele cabinei fără să întrebe de ce, dar icni când îl simţi ridicându-i cămaşa şi dându-i jos pantalonii şi lenjeria de corp. Respiraţia i se opri însă cu adevărat atunci când îl simţi sărutând tot ceea ce dezgolise, inclusiv fesele. Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu îngenunchind, plimbându-şi gura peste pielea ei delicată. Nu se opri din a o săruta şi a o mângâia cu o mână în timp ce-şi mişcă cealaltă mână între picioarele ei, strecurând un deget în interiorul ei. Începu să-l mişte întâi încet şi apoi tot mai repede, scoţând-o din minţi. Ea icni în timp ce trupul îi tremura, senzaţiile delicioase copleşind-o cu totul. Asta era ceea ce dorise, ceea ce-i lipsise atâta vreme! Îşi puse o palmă peste gură pentru a-şi opri

strigătul de plăcere.

Damon îi mângâie fesele şi se ridică pentru a-i şopti la ureche:

— Aveam dreptate.

Dumnezeule, da, avea! Jack se întoarse, se întinse după el şi apucară să se sărute adânc înainte de a auzi uşa cabinei deschizându-se şi pe Jeremy strigându-i numele. Damon o ajută repede să-şi aranjeze hainele şi o duse înapoi acolo unde Jeremy îi putea vedea în lumina felinarului de la uşa cabinei.

— Ni s-a părut că am auzit plescăitul unei balene şi am încercat să o vedem, îi spuse ea fratelui ei.

El se apropie de capul scărilor din afara cabinei şi-i aruncă o privire neîncrezătoare, apoi, înainte de a se întoarce în cabină, mormăi:

— Fără atingeri, şi staţi departe de umbre.

Jacqueline bodogăni în şoaptă. Fratele ei devenise un adevărat cititor de minţi, nefiresc de precis în sincronizare. De fiecare dată când ea şi Damon găseau un loc izolat, Jeremy apărea acolo sau striga după ea, căutând-o până o găsea. În noaptea în care ea şi Damon se strecuraseră afară din cabină, crezând că Jeremy adormise, el chiar se căţărase până pe gabie. Fusese destul de neplăcut să-şi aranjeze hainele atât de rapid, înainte ca fratele ei să apuce să arunce o privire după colţ. Dar de cele mai multe ori nu-i lăsa deloc singuri. Ca însoţitor, era cel mai rău posibil. Dar astăzi reuşiseră să aibă parte de câteva momente de intimitate. Pur şi simplu nu era suficient!

Damon chicotea tăcut alături de ea.

— Încep să regret că i-am oferit libertatea.

— A fost o decizie înţeleaptă şi a funcţionat de minune, îi aminti ea. Deşi acum este insuportabil.

— Da, cu ajutorul lui am ieşit victorioşi cu doar câteva vânătăi, fără vărsare de sânge. Ducându-i mâna la buze şi sărutându-i-o uşor, îi oferi varianta lui de scuze pentru menţionarea căsătoriei mai devreme: încă încerc să te cunosc, Jack. Aşadar, apreciezi anumite tachinări, dar nu altele. Putem să ne bucurăm din nou de seara aceasta,

acum că au răsărit stelele?

Domolită acum, ea zâmbi şi se întinse pentru a-i atinge faţa.

— Mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Îmi doresc să ne fi putut distra mai bine împreună.

Cerul era frumos, întunecat şi spuzit de stele – şi fără nicio umbră de nor. Un singur nor ar fi putut vesti întoarcerea vântului, însă calmul nu se lăsa îndepărtat.

— Aş putea accepta bătaia promisă de fratele tău, spuse el.

— Nu îndrăzni. Asta nu-l va face să elibereze cabina.

El îi luă mâna.

— Încă o plimbare în jurul punţii, înainte de…?

Nu-şi termină propoziţia. Oribilul sunet al tunurilor îi atrase imediat la parapetul din partea din spate, spre cârmă. Dar nu se trăsese asupra lor. Fusese doar un foc de avertizare, pentru a le atrage atenţia. Jack văzu o duzină de bărci de pescuit îndreptându-se către ei. Le-ar fi văzut deja dacă s-ar fi uitat cu adevărat după o balenă în spatele corăbiei!

— Se pare că tata ne face o vizită, zise Jeremy, apărând din spatele lor.

— Ai uitat să precizezi că are cu el o întreagă flotă afurisită, spuse Damon acuzator.

— Corăbiile familiei Anderson şi câteva alte vase cumpărate de tata. Nu intenţionează să-l lase pe Lacross să fugă de justiţie de data aceasta. Dar de ce contează flota lui, când intenţionezi doar să duci tratative cu el?

— Are dreptate, Damon, spuse Jack. Faptul că tata a venit cu mai multe ajutoare decât sperai ar trebui să te bucure.

— Vine încoace cu o armată, ceea ce înseamnă un singur lucru. Intenţionează să-mi ia corabia. După asta nu va avea nicio motivaţie să mai negocieze.

Avea dreptate – ar fi fost motivat doar dacă Damon i-ar fi ameninţat din nou. Dar nu ar fi făcut aşa ceva. Era sigură că avea să se încreadă în ea şi în fratele ei să-l oprească pe tatăl lor din a-l ucide.

Jack îşi muşcă buza. Nu era cel mai bun plan de acţiune, luând în consideraţie că Jeremy încă avea ceva de împărţit cu Damon.

Capitolul 41

James stătea pe puntea principală a corăbiei lui Damon, nu departe de scara pe care urcase la bord. Oamenii lui scotoceau restul navei şi-i spuseseră deja că în cală erau ţinuţi prizonieri nişte bărbaţi care păreau a fi piraţi. Jacqueline se agăţase de el de îndată ce James păşise pe punte, foarte fericită să-l vadă.

Îl îmbrăţişă încă o dată înainte să-i spună:

— Ne-am strecurat la bord.

— N-am făcut nimic de genul acesta, o corectă Jeremy.

James se aplecă şi-o sărută pe Jacqueline pe creştet, apoi strânse umărul lui Jeremy.

— Îmi veţi povesti mai târziu totul, spuse el. Cu care din cei doi trebuie să stau acum de vorbă?

Se uita fix la Damon şi la Mortimer, cei doi bărbaţi mai înalţi şi mai bine îmbrăcaţi dintre toţi ceilalţi marinari care formau un rând de-a lungul punţii. Deşi tatăl ei avea o înfăţişare ameninţătoare, aşa cum era îmbrăcat, în hainele sale preferate pentru navigat – o cămaşă albă răsfrântă, deschisă la gât, şi cizme înalte de piele trase peste pantalonii negri –, nu părea furios. Poate că era puţin iritat că venise pregătit pentru o luptă, dar nu avusese parte de una, de vreme de Damon îl instruise pe Mortimer să arboreze un steag alb, iar James şi oamenii lui urcaseră la bord fără nicio piedică.

— Cu mine, răspunse Damon şi făcu un pas înainte.

James se apropie încetişor de el, fără ca nimic să trădeze faptul că pumnul lui avea să lovească atât de brutal în stomacul lui Damon, însă aşa se întâmplă. Odată ce Damon se aplecă, James îi dădu şi un upercut în bărbie.

Totul se întâmplase prea repede. Jacqueline ţipă:

— Tată, opreşte-te!

Iar Mortimer mârâi:

— La naiba!

Încercă să intervină, dar cinci dintre oamenii lui James îl apucară dintr-odată, oprindu-l, iar James nu-i aruncă nici măcar o privire.

Dar Jacqueline trecu de tatăl ei şi se lăsă în genunchi lângă capul lui Damon, adresându-i-se apoi acuzator lui James:

— Dacă i-ai rupt falca, nu va putea sta de vorbă cu tine!

— Tocmai am stat de vorbă, replică James. Când se va trezi, vom mai avea o discuţie.

Ea mormăi plină de frustrare la auzul acestui răspuns, dar mâna ei mângâia cu blândeţe obrazul lui Damon, pentru a-l trezi. James se încruntă privind-o şi întrebă:

— Este acesta piratul pe care l-ai numit Ticălosul sau nu?

— Este, răspunse Jeremy în locul ei, apoi recunoscu: Dar am făcut o alianţă cu el.

— Mi-am dat seama, de vreme ce v-am văzut pe tine şi pe fratele tău liberi pe punte, replică James. Acesta este singurul motiv pentru care încă respiră.

— Nu spun că nu a meritat-o, dar credeam că-l vei asculta mai întâi.

— De ce? A existat un martor ocular la răpirea ta, Jack, spuse James. Tony m-a ajuns din urmă şi mi-a povestit. Apoi îl observă pe Percy apropiindu-se şi adăugă: Mă bucur să văd că ai îndurat bine această aventură, Alden.

— Într-adevăr, Lord M., deşi îmi apreciez mult mai mult valetul acum. Va trebui să-i ofer o mărire de salariu când ajung acasă.

— Când ajungi acolo, mulţumeşte-le mamei şi birjarului tău din partea mea. Ei mi-au anunţat familia despre ce s-a întâmplat în apropierea docurilor Londrei.

Jeremy îşi trase tatăl deoparte pentru a-i povesti propria versiune a evenimentelor, terminând cu:

— Da, am fost idioţi să credem că l-am putea captura. Dar a fost dispus să renunţe la avantajul deţinut doar pentru a o proteja pe Jack de piraţi. Şi, dacă ai la tine scrisoarea lui de răscumpărare, atunci ştii…

— Nu o am.

— Ah, asta explică lucrurile, spuse Jeremy arătând cu capul înspre căpitanul încă inconştient. De data aceasta, a scris el biletul cerând o întâlnire în St. Kitts. A luat-o pe Jack pentru a te motiva, deoarece nu credea că ai traversa oceanul din nou fără vreun imbold. În mod ironic, are nevoie de ajutorul tău pentru a-l băga pe Lacross din nou în închisoare.

— Nu acesta este modul de a-mi cere ajutorul.

— De acord.

— Şi oricum urma să mă ocup de Pierre.

— Adevărul este că el nu ştia acest lucru, evident. S-a pricopsit cu oamenii piratului pe parcursul acestei călătorii, aşa că a trebuit să pretindă că urma aceleaşi ordine ca ei, când de fapt nu era aşa – ei bine, cel puţin aşa spune. Nu prea ştiu ce să cred, de vreme ce nu ne-a oferit niciun motiv pentru implicarea lui în toate acestea – deşi presupun că nu va fi la fel de reticent şi cu tine. Dar apoi afurisiţii de piraţi au vrut-o pe Jack pentru ei şi au încercat de câteva ori să pună mâna pe ea. Căpitanul i-a ţinut la distanţă, dar se apropia o revoltă, aşa că ne-a cerut ajutorul pentru a se ocupa de ei.

— Este vorba, aşadar, despre un armistiţiu temporar?

— Unul care să dureze până hotărăşti tu altceva.

James dădu aprobator din cap.

— Du-o pe sora pe *Maiden George.* Aţi terminat amândoi cu corabia asta. Şi încercaţi să-l ignoraţi pe Tony. A fost o adevărată pacoste de când mi s-a alăturat.

Jeremy zâmbi larg.

— Mă întrebam de ce nu a vâslit încoace cu tine.

— Acum, ştii de ce nu l-am lăsat să vină. Ştiu că este îngrijorat pentru Judy, dar face faţă acestui lucru provocându-mă pe mine. Dumnezeule, nu voi trece niciodată prin aşa ceva cu Jack.

— Nu văd cum ai putea evita…

— Refuzând să dau binecuvântarea mea oricăruia dintre peţitorii ei, uite aşa!

Jeremy râse.

— Jack va avea probabil ceva de spus în legătură cu asta, dar cel puţin nu va trebui să afli până anul viitor ce bătăi de cap îţi poate da. Se îndreptă apoi spre sora lui. Să mergem, Jack!

Ea se ridică, dar îi aminti:

— Am aici cufere care trebuie…

James interveni:

— Ţi-ai făcut bagajul pentru propria răpire?

Ea se răsuci spre tatăl ei.

— Nu, desigur. Damon mi-a pregătit haine şi alte mici lucruri necesare. S-a pregătit dinainte. Noi nu ne-am pregătit suficient. Dar acum suntem aliaţi şi…

— Nu mai suntem.

Ea icni.

— Jeremy şi-a dat cuvântul!

— Că va dura până la sosirea mea.

— Nu, că va dura până când Damon are ocazia de a vorbi cu tine, înainte de a te hotărî. Şi nu este vorba despre afurisita de discuţie pe care ai avut-o deja, cu pumnii.

James îi ridică bărbia.

— Este felul tău de a-ţi exprima gratitudinea pentru că te-a apărat de piraţi – sau este ceva mai mult?

Ea îi aruncă fratelui ei o privire aspră înainte de a spune:

— L-am urât. Am încercat chiar să-l ucid. Dar asta a fost înainte să aflăm că nu dorea de fapt să ne facă rău. Încerca doar să te atragă pe tine să-l ajuţi să scape de Lacross. Nu a crezut că ar fi fost suficient să-ţi ceară ajutorul. Nu eşti deloc curios de ce?

— Te-a răpit de două ori, păpuşă. Nu, nimic din ce ar putea spune nu l-ar absolvi de asta.

În ciuda alintului, tonul tatălui ei părea de neînduplecat. Chiar şi Jacqueline ştia să nu se certe cu el atunci când era aşa. Şi totuşi, adăugă:

— Te-ai mai întâlnit cu el.

James aruncă o privire spre bărbatul inconştient.

— Dacă ne-am întâlnit, nu a fost ceva suficient de important pentru a fi ţinut minte.

— Pentru el a fost important. „Din motive care este mai bine să rămână îngropate, nu-mi place tatăl tău”. Această declaraţie a sa implică faptul că v-aţi mai întâlnit, dar nu a vrut să-mi spună cum te-a cunoscut, când sau unde. Şi totuşi, orice s-ar fi întâmplat între voi a afectat decizia sa în acest lung lanţ al evenimentelor. Şi, în calitate de pion folosit pentru a te ademeni pe tine, eu încă vreau să ştiu despre ce este vorba, fie că tu vrei, fie că nu. Se porni spre parapet, trecu peste el şi strigă înainte de începe să coboare scara: Nu-i lovi faţa!

James scoase un sunet dezaprobator înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Mortimer.

— Căpitanul tău nu mi se pare cunoscut. Tu, pe de altă parte…

Capitolul 42

Damon se trezi în spatele unui perete din bare de fier. Se ridică de pe podeaua unde fusese aruncat. Era o celulă mică cu două bănci, o oală de noapte şi nimic altceva. Nici măcar nu avea suficient loc pentru a se putea întinde. Categoric nu mai era pe nava lui, dar aceasta se mişca. Vântul care împinsese flota lui Malory până în marea calmă înainte să-şi fi schimbat direcţia revenise probabil şi le umflase pânzele. Sau trecuseră deja câteva zile de când se trăsese cu tunul asupra corăbiei sale? Nu putea spune cât timp fusese inconştient, deşi falca îl durea ca naiba.

Încercând uşa celulei pentru a verifica dacă era încuiată, văzu doi paznici blocând intrarea micului coridor din faţa celulei.

— Ce se petrece? Cer să fiu eliberat! strigă el. Este imperativ să-l aduceţi aici pe Lord Malory!

Niciunul din paznici nu-i răspunse şi nu-l aduse pe Malory la el, deşi îi bătu la cap im timp. De fapt, era surprins că James nu era acolo, cerându-i explicaţii, dar, cum întreaga corabie era atât de tăcută, presupuse că era noapte.

Trecură ore bune, şi singurele sunete auzite erau scârţâitul corăbiei şi tuşea vreunui paznic. Nu era obosit, dar îşi îndoi genunchii pentru a se întinde pe spate pe una dintre bănci şi probabil adormi. Fu trezit de sunetul metalului lovindu-se de una dintre barele de fier, şi ţâşni imediat în picioare când văzu cine făcea zgomot cu pumnalul.

— Unde este secundul meu? întrebă el.

— Asta este prima ta întrebare? Chiar aşa? îl întrebă James, dar apoi răspunse: Domnul Bower este încă pe corabia ta. E un individ foarte necooperant, n-a răspuns la nicio întrebare. I-am aflat numele de la unul dintre marinari. Cel puţin ei au cooperat, deşi nu au avut nimic relevant de spus.

— L-ai rănit?

— Nu, nu am văzut de ce – nu când te am pe tine. L-am lăsat însă la comanda vasului tău, cu ordinul de a ne urma. Destul de alunecos, individul. Mi-a mai scăpat o dată, când s-a ascuns pe corabia mea în ultima călătorie la Bridgeport. Dacă profită de şansa de a pleca cu corabia, nu-l voi opri.

— Nu va pleca. Acum spune-mi de ce ai postat paznicii aici când uşa este încuiată? Doar nu crezi că sunt suficient de puternic pentru a îndoi gratiile?

Sprânceana lui James se ridică înainte ca acesta să spună:

— Nu, dar nu aud decât o altă întrebare care nu face deloc referire la situaţia ta. Doar nu ţi-e frică să mă întrebi ce am de gând să fac cu tine, nu?

— De ce să întreb ceva ce ştiu deja? Am fost asigurat de către copiii tăi şi de prietenul lor că aceasta va fi o întâlnire căreia nu o să îi supravieţuiesc.

— Şi totuşi, ai forţat întâlnirea.

— Sincer să fiu, mă aşteptam să am la îndemână ceva care să mă asigure că vei asculta, dar, în schimb, am ajuns în relaţii bune cu copiii tăi.

— Ceea ce te-a lăsat fără asul din mânecă. Păcat – pentru tine. Dar un răspuns cinstit merită altul. Paznicii nu erau pentru tine, erau pentru a o ţine pe fiica mea departe de tine, desigur. La fel ca tine, pare să creadă că armistiţiul v-a făcut prieteni, şi din cauza aceasta nu îţi vrea încă răul. Dar, de vreme ce nu te va mai vedea, nu va şti dacă ai fost sau nu rănit. Ieşi de acolo!

Unul dintre paznici se apropie de uşă.

— Asta-mi aminteşte prea mult de momentul în care mi-am pus nepotul prin alianţă în spatele aceloraşi gratii.

— Obişnuieşti să-ţi închizi propria familie?

— Nu făcea încă parte din familie. Fusese acuzat de furtul unor bijuterii, eronat, după cum s-a dovedit ulterior. Tu eşti acuzat de furtul copiilor mei, fapt ce a fost dovedit dincolo de orice îndoială.

— Am avut un motiv.

— Da, şi s-ar putea chiar să-l poţi menţiona. Li se adresă apoi gărzilor: Aduceţi-l în ring!

Deoarece îi văzuse pe cei doi fraţi Malory luptându-se într-un ring în Londra, Damon crezu că ştia la ce se referise James, dar acum erau pe o corabie. Şi totuşi, după o scurtă plimbare, ajunseră într-adevăr la un ring, pe corabie, un ring spaţios construit în mijlocul calei.

— Este locul în care îmi refac echilibrul mintal, spuse James arătând cu mâna spre ring, zâmbitor, şi unde-l târăsc pe fratele meu zilnic.

— Îţi urăşti fratele atât de mult?

Ridicând frânghiile pentru a intra în ring, James spuse concis:

— Nu fi absurd! Şi nici nu ezita, adăugă, făcându-i semn să înainteze. Cred că vei prefera varianta aceasta altor opţiuni pe care le iau în consideraţie.

Damon păşi în ring, dar îl preveni pe James:

— Nu voi lupta cu tine.

— Sigur că vei lupta. Ai o problemă cu mine. Este

singura ocazie de a ţi-o rezolva pe care ţi-o dau.

Damon evită prima lovitură doar cu câţiva centimetri şi comentă:

— Ştiu că te aştepţi să câştigi această luptă, dar dacă nu se va întâmpla aşa?

— Nu fi atât de suspicios, tinere! Aş fi plăcut surprins în acest caz.

— Dar tot mă vei omorî?

James ridică din umeri.

— Încă nu am făcut niciun plan definitiv. Ai putea să-ţi încerci norocul, căpitane. De ce te-ai alăturat oamenilor lui Lacross?

Damon se aplecă pentru a evita următoarea lovitură, se roti şi ajunse aproape de spatele lui James. Îl lovi cu pumnul în lateral, dar individul era clădit ca un zid de cărămidă, iar braţul lui zbură în spate, trântindu-l pe Damon într-un colţ. La naiba, nu avea cum să câştige dacă nu-l putea răni.

Damon sări din nou în picioare, hotărât acum doar să se ferească de Malory, şi spuse:

— Nu a fost o alegere. Tata a intrat în datorii pentru a mă trimite la şcoală în Anglia. Dintr-un motiv sau altul, nu şi-a plătit împrumuturile. Când m-am întors acasă, nu am mai găsit nimic: casa fusese vândută, vasul lui comercial fusese de asemenea vândut. Dar nu fusese suficient, aşa că intrase şi la închisoare. Când am dat de urma lui, am încercat să plătesc restul datoriilor pentru a-l elibera, dar directorul, Peter Bennett, a refuzat să ia banii mei, a vrut altceva în schimb.

— Lasă-mă să ghicesc, tatăl tău este în aceeaşi închisoare în care a fost Lacross?

— Da, în Anguilla.

— Birocraţii nu-şi întorc de obicei nasul de la plocoanele care le cad în braţe.

— Cei ambiţioşi o fac. Bennett a pus ochii pe scaunul de guvernator din St. Kitts, care are jurisdicţie asupra insulelor învecinate – Anguilla şi Nevis. Pentru a-şi pune numele pe lista candidaţilor, trebuie să-şi cureţe cazierul şi

să reuşească să facă ceea ce guvernatorii precedenţi nu au reuşit.

— Ce anume?

— Să captureze câţiva dintre cei mai proeminenţi indivizi pentru care au fost emise mandate de arestare şi care nu au fost niciodată prinşi sau declaraţi morţi. Trebuia, de asemenea, să îndepărteze petele de pe numele său – evadarea lui Pierre Lacross. Îl vrea pe Lacross din nou în închisoare – sau măcar dovada morţii sale. Este foarte hotărât în această privinţă. Nici măcar nu m-a lăsat să-l văd pe tata cât am fost acolo şi nici nu mă va lăsa până nu primeşte ceea ce vrea.

— Te-a trimis spre propria moarte, afirmă James.

— Nu, mi-a dat corabia lui pentru îndeplinirea misiunii. Nu ar fi făcut acest lucru dacă nu s-ar fi aşteptat să mă întorc cu ea şi cu Lacross. Am timp până la sfârşitul anului să-mi îndeplinesc misiunea.

— Cum l-ai găsit pe Lacross?

Damon abia evită următoarea lovitură. Malory încerca să-l încolţească, probabil sătul de tacticile sale. Dacă voia să danseze în jurul bărbatului, trebuia să fie în centrul ringului!

— Înainte să plec din Anguilla, unul dintre bărbaţii pentru care se emiseseră mandatele de arestare mi-a căzut în mâini când încercam să-mi angajez un echipaj. Ori crezuse că trecuse suficient timp şi nu mai era căutat, ori era prea smintit şi nu-şi dăduse seama că nu ar fi trebuit să-şi folosească numele adevărat. Refuzat de două ori în aceeaşi săptămână, s-a plâns că nici măcar Lacross nu îl voia, aşa că i-am cumpărat de băut, şi mi-a spus exact unde îl pot găsi. Dar, aflând că şi Lacross angaja oameni, m-am putut apropia de el oferindu-mi serviciile. Nu m-am aşteptat să am efectiv de lucrat pentru el, dar avea prea mulţi oameni şi nu i-am putut ataca fortăreaţa cu echipajul meu neinstruit. Aveam nevoie de timp pentru a-mi da seama cum să-l scot de pe insulă fără luptă sau să-l ucid şi apoi să evadez.

— Cele mai bune planuri…

— Da, în acest caz, au luat-o razna din cauza lui Catherine Meyer.

— Hoaţa de bijuterii, spuse James. Este cu adevărat unul dintre copiii nelegitimi ai lui Lacross?

— Pretinde că este fiica lui şi că tocmai l-a găsit. A stat mult de vorbă cu tatăl ei în acea zi, dar a continuat să se uite la mine. Apoi m-a abordat cu „testul” lui de loialitate, despre care s-a lăudat că ar fi fost ideea ei. Spunea că, mai mult decât orice, Pierre Lacross voia să-l ucidă pe bărbatul responsabil de încarcerarea lui. Dar avea şi ea propriile ei planuri. Voia să-şi dovedească valoarea în faţa bătrânului, şi, pentru că eu sosisem pe insulă cu o corabie şi un echipaj, a crezut că poate deveni iubita mea, că-şi poate ajuta tatăl să se răzbune, îmbogăţindu-l în acelaşi timp, toate în decursul unei singure călătorii. Dar, în cele din urmă, a reuşit doar să-l îmbogăţească…

— Cu bijuteriile familiei mele! replică James pe un ton întunecat.

— Da. Din păcate, ea a insistat să plecăm imediat, aşa că nu am avut timp să pregătesc sau să pun în aplicare un plan pentru capturarea tatălui ei în acea noapte.

— Aşadar, pentru a captura o persoană trebuie să răpeşti nenumărate altele? Nu crezi că planul tău a luat-o puţin razna?

— Nu a fost planul meu. Crezi că eu am dorit întârzierea, când tatăl meu putrezeşte în închisoare? Lacross nici măcar nu s-a gândit că te-am putea captura, de aceea a sugerat să răpim în schimb una dintre femeile din familia ta. Nu mi-a plăcut, şi nu i-aş fi dat-o niciodată pe Jack, însă mă aşteptasem ca tu să-l ataci odată ce ai recuperat-o – dar nu ai făcut asta, ci doar te-ai întors acasă. Eu am fost cel învinuit de evadarea lui Jack, deşi reuşise să fugă singură, înainte să o ajut eu.

— Şi totuşi, ai mai încercat o dată.

— Nu aş mai fi ieşit niciodată din donjon dacă nu aş fi pretins că sunt de acord cu o altă tentativă. Dar de data aceasta m-am pricopsit cu un echipaj format din oamenii lui Lacross.

— Nu a fost un an bun pentru tine, nu-i aşa? Unde e Pierre?

— Nu ştiu.

— Răspuns greşit.

Damon nu mai putea să respire. Malory se jucase cu el până atunci, îşi dădu el seama, lăsându-l să creadă că puteau dansa aşa întreaga noapte. Îndoindu-se, icni înainte ca următoarea lovitură să-l trântească din nou la pământ.

— Aşteaptă!

— Prefer să nu, i se răspunse pe un ton sec.

— Este un bărbat... care...

— La naiba, bodogăni Malory. Aşează-te şi recapătă-ţi suflul.

Damon căzu întâi în genunchi, apoi se întinse pe o parte pe podeaua acoperită cu pânză impermeabilă. Malory se plimba de colo-colo prin faţa lui, în mod evident iritat, deşi nu era clar motivul. Când reuşi să se aşeze, hotărî că podeaua era cel mai bun loc.

— Când am dat prima dată de pirat, îşi construia o bază. Când m-am întors, era aproape gata, şi avea mult mai mulţi oameni. Când am fost eliberat din donjon, după trei săptămâni, am văzut că buruienile crescuseră, iar oamenii lui împachetau şi distrugeau construcţiile, deoarece Lacross se muta din nou. În St. Kitts este un cârciumar care îi aprovizionează cu rom. Trebuie să aflu noul lor amplasament de la el când mă întorc.

Damon se încordă când James se opri din mers în faţa lui.

— Fiica mea pare să creadă că ar trebui să îmi pari cunoscut. De unde?

— Luând în consideraţie că m-ai trântit la pământ acum patru ani, când ne-am întâlnit ultima dată, sunt surprins că nu-ţi aminteşti.

— Nu refuz niciodată o luptă, spuse James sec. Adu-mi aminte de cea pe care se presupune că am avut-o.

— Chiar nu îţi aminteşti?

— Ar trebui?

— Presupun că nu. Era noaptea târziu, străzile erau

întunecate şi am vorbit – eu am vorbit, puţin. Te-am întrebat unde era mama. Mi-ai răspuns cu pumnul.

— Sună familiar. Erai destul de pornit, nu? Poţi să fii mai limpede, să ne lămurim de ce crezi că aş şti unde este această femeie?

Incapabil să-şi mai reţină furia acumulată în toţi acei ani, Damon ţâşni în picioare şi scuipă.

— Ai sedus-o şi ai făcut-o să-şi părăsească familia!

— Permite-mi să fiu de altă părere, replică James afabil. Am sedus sute de femei în anii mei de depravare, inclusiv unele nefericite în căsnicie, dar niciodată nu am ademenit o femeie să-şi părăsească soţul. Cred că mă confunzi cu altcineva.

— Poate că memoria ta este imperfectă, dar a mea, nu! Ştiu exact cine eşti, căpitane Hawke.

Expresia lui Malory se schimbă brusc. Damon se pregăti din nou. Nu era de mirare că bărbaţii se temeau de acest om care putea deveni atât de ameninţător într-o secundă.

Tonul neutru dispăruse atunci când James spuse:

— În afara familiei mele, abia o mână de oameni cunosc acest nume. Cum de îl ştii tu?

— Ai fost vecinul nostru în Jamaica.

Din nou, înfăţişarea lui Malory se schimbă.

— Doar familia Ross locuia suficient de aproape pentru a fi numiţi vecini, pe plantaţia care se învecina cu a mea. Tu eşti, aşadar, spărgătorul de ferestre, acum mare… şi în continuare cutezător?

— Şi tu eşti bărbatul care mi-a furat mama!

— Renunţă, băiete! Nu am făcut aşa ceva. Voia să-l părăsească pe Cyril de bunăvoie. Mama ta mi-a povestit despre problemele lui cu băutura şi cu jocurile de noroc – şi că nu fusese niciodată fericită acolo. Însă era disperată să plece cât mai repede. Nu mi-a spus care era urgenţa, şi nu o cunoşteam suficient de bine pentru a insista. În orice caz însă, ştia că am o corabie ancorată în apropiere şi m-a rugat să o duc în Anglia.

— Acolo ai dus-o?

— Nu, am avut alte treburi de rezolvat...

Damon interveni:

— Şi totuşi, ai luat-o!

— Da, dar nu am dus-o departe, doar de cealaltă parte a insulei, în Port Antonio, de unde putea găsi un vas de pasageri care să o ducă împreună cu tine înapoi în Anglia. Era suficient de departe de casa voastră, şi tatăl tău nu v-ar fi găsit. I-am promis că la întoarcere o voi ajuta să te recupereze, dar, din nefericire, nu am mai ajuns niciodată acolo.

Pentru Damon era greu să renunţe la furia adunată în toţi acei ani în care se gândise la ce făcuse Hawke. Nici nu putea, de fapt. Trebuia să creadă pur şi simplu un fost pirat?

Apoi James adăugă:

— Nu pari convins, căpitane. Nu mă interesează prea mult, dar nimeni nu mă face mincinos fără să regrete amarnic. Aşa că, înainte să ajungem acolo, poate că-ţi pot oferi mai multe explicaţii. Nu mi-e ruşine să recunosc că sunt oaia neagră a familiei din motive întemeiate. Am fost sălbatic şi nesăbuit în tinereţe şi nu făceam nazuri la femeile cu care mă culcam; am avut inclusiv femei nefericite în căsnicie. Cu toate acestea, am tras linia când a venit vorba despre iscarea unui scandal în propria mea curte. Iar mama ta a atins în mine o coardă sensibilă, dar nu lascivă – probabil chiar compasiune, deşi pe vremea aceea eram sigur că nu mai puteam simţi aşa ceva. Era graţioasă, frumoasă, dar melancolică. Şi era bună cu fiul meu, îi aducea mâncare gătită şi bunătăţi când rămânea acolo singur, doar cu servitorii. M-ai întrebat deja de două ori unde este şi ţi-am spus unde am văzut-o ultima dată, dar nu am nicio idee unde a ajuns în cele din urmă. În ziua aceea în care ai fugit în loc să vii cu ea, plângea. Dacă a părăsit insula, trebuie să fi fost pentru a căuta ajutor pentru a te lua de acolo, ceea ce presupun că nu s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu, eu şi tata nu am mai văzut-o niciodată.

— Ai căutat-o în Anglia? Acolo voia Sarah să ajungă.

— Sigur că da, dar nu am avut noroc.

— Atunci, ar trebui să verifici înregistrările portuare din Port Antonio, unde am lăsat-o. Asta dacă le-au păstrat atâta vreme – asta s-a întâmplat acum nouăsprezece ani, nu? La aprobarea lui Damon, James adăugă: Poate că nu a mai ajuns în Anglia. După câte ştiu, ar putea fi încă în Port Antonio sau poate a mers în America.

— Asta sugerează că voi rămâne viu pentru a căuta înregistrările.

— Regret că nu am putut să-mi ţin promisiunea făcută mamei tale. O favoare făcută ţie ar înlătura acest regret.

Capitolul 43

— Dacă nu te opreşti din râs, Tony…

Anthony îi tăie vorba:

— Da, da, mă arunci peste bord.

Încercă să fluiere în schimb, dar sunetul nu-i ieşi de pe buzele încreţite.

Jacqueline asculta cu aviditate conversaţia dintre tatăl şi unchiul ei, după ce terminase micul dejun, şi lovea din picior cu nerăbdare pe sub masă. Era sfâşiată între dorinţa de a verifica starea lui Damon după a doua „discuţie” cu tatăl ei şi dorinţa de a nu pierde niciun cuvânt spus despre el de către tatăl ei. Sosise în cabina tatălui ei imediat în urma lui Tony, aşa că nu credea că pierduse nimic important, deşi Jeremy era deja acolo.

Cel puţin acum ştia de ce se încurcase Damon cu Lacross şi că nu era un infractor. Dar de ce naiba nu-i spusese asta ei şi lui Jeremy? Poate pentru că nu voia ca ei să ştie că le ura tatăl, crezându-l vinovat de absenţa mamei lui? Dacă le-ar fi povestit toate acestea, Jeremy nu ar fi consimţit să devină aliaţi. Ar fi ajutat la eliminarea piraţilor, de dragul ei, dar nu ar fi fost de acord cu un armistiţiu ulterior.

Anthony încă zâmbea când adăugă:

— Dar trebuie să recunoşti, bătrâne, că ajutarea unei domniţe aflate în primejdie nu ţi se potrivea deloc. N-ai fi făcut-o nicicum.

— Plângea.

— Da, aşa ai spus. Nici mie nu-mi plac lacrimile, dar nu credeam că-mi împărtăşeşti aversiunea.

— Voia să-şi părăsească soţul. După toate aparenţele, Cyril Ross a fost un tată bun, dar era risipitor şi mult prea ataşat de pariuri. Sarah avusese banii ei şi plătise facturile, ceea ce-i oferise lui oportunitatea de a juca şi mai mult. Chiar dacă era nefericită cu el, era o situaţie care ar fi dus la ruină. Se temea pentru viitorul fiului ei, voia ca el să meargă la universitate. A avut dreptate să-l părăsească atunci cât încă avea bani, înainte ca el să fie aruncat în închisoare, iar ea şi băiatul să ajungă pe străzi, fără nicio leţcaie.

— Este greu să mi-l închipui pe răpitor ca pe un băieţel, comentă Anthony.

— Ei bine, avea o aversiune faţă de mine încă de mic, spuse James cu dezgust. Obişnuia să arunce cu pietre în casa mea, ca şi cum asta m-ar fi alungat de acolo.

Anthony începu să râdă din nou. Jacqueline nu se putu abţine să nu rânjească, imaginându-şi un copil care arunca cu pietre înspre casa unui pirat. Cât de curajos fusese!

Jeremy spuse:

— Mi-l amintesc când era mic, dar o ţin şi mai bine minte pe mama lui. Eram mort după ea. Era o frumuseţe, dar o femeie foarte tristă.

— Pe vremea aceea erai mort după oricine purta fustă, spuse James rânjind.

— Adevărat, recunoscu Jeremy, apoi îi spuse lui Anthony: Dar Damon avea doar vreo şase sau şapte ani atunci. Eu şi tata eram rareori acolo. Tata cumpărase plantaţia pentru ca eu să am o oarecare stabilitate după ce mă găsise, dar eram oricum plecaţi mai mult pe mare. Iar familia Ross locuia deja acolo atunci când ne-am mutat noi. L-am întâlnit pe Damon pe plajă într-o zi şi am încercat să vorbesc cu el, dar s-a îndepărtat de mine şi m-a întrebat:

„Şi tu eşti pirat?”, apoi a fugit înainte să-i pot răspunde. Credea că tata era pirat, şi nu-i plăcea să ştie unul atât de aproape de familia lui.

James pufni.

— Sarah Ross a încercat să-l ia cu ea pe băiat în ziua aceea în care trebuiau să plece cu mine, dar băiatul a fugit, şi ea a început să plângă, refuzând să plece fără el. Însă se temea că avea să fugă direct la tatăl lui, care supraveghea nişte lucrări pe proprietatea lor. După câte se părea, era suficient de disperată să scape de Cyril cât timp acesta era undeva pe plantaţia lor.

Jacqueline simţi o urmă de tristeţe pentru copilul lăsat în urmă. Îşi aminti de furia lui Damon când îi povestise despre mama lui. Presupusese că o ura pentru că-l părăsise, dar de fapt îl ura pe James pentru că-i luase mama.

— De ce nu ai ascuns-o în casa ta, interzicându-i lui să intre? întrebă Anthony.

— N-ai reţinut partea în care am povestit că urma să plec în acea zi? Jeremy era deja la bord. Eu i-am rezolvat dilema insistând să vină cu noi la Port Antonio, de cealaltă parte a insulei, şi promiţându-i că la întoarcere aveam să o ajut să-şi recupereze băieţelul. Dar a fost anul în care m-am întors în Anglia pentru a pune lucrurile la punct cu Nicholas Eden, răpindu-i soţia.

Anthony râni.

— Aş fi dat orice să-ţi văd faţa în momentul în care ai aflat că soţia pe care o răpiseşi era draga noastră nepoată Regina.

— N-a fost unul dintre momentele mele cele mai bune, spuse James posac.

— Dar în cele din urmă ai revenit în sânul familiei, după ce i-ai lăsat pe fraţii tăi să-ţi tragă o bătaie drept răsplată.

— Din câte ţin minte, ai luat parte la acea bătaie şi nu ai tras niciun pumn.

— Sigur că nu am tras, cel puţin până când am înţeles că nici măcar nu te apărai. Bună treabă, bătrâne, să le faci

pe plac celor mai vârstnici în acest fel.

— Erau prea furioşi pentru a observa.

— Ei, totul este în trecut, cum se spune. Dar Jeremy a fost argumentul hotărâtor. Când cei bătrâni au aflat că ai un fiu aproape mare… Dacă l-ar fi putut primi în familie fără tine, nu ai fi fost iertat atât de uşor.

— Nu trebuie să-mi aminteşti asta, replică James. Dar, vorbind despre acel an plin de evenimente, am intenţionat să-mi ţin promisiunea făcută lui Sarah Ross atunci când m-am întors în Jamaica pentru vânzarea plantaţiei.

— Da?

— Dar nu am mai ajuns, de fapt, acolo, răspunse James. După cum ştii, pe drumul de întoarcere spre Caraibe am avut un foarte drăguţ mus la bord.

Jacqueline zâmbi la menţionarea felului neobişnuit în care se întâlniseră părinţii ei. Încă se tachinau pe acest subiect. Anthony îşi dădu ochii peste cap.

— Presupun că este şi acesta un fel de a o descrie pe George.

— Însă ea a observat una dintre corăbiile fratelui ei când am ajuns la docuri şi s-a furişat de pe corabia mea. Aşa că am găsit un agent care să-mi vândă plantaţia ca să pot alerga, în schimb, după viitoarea mea soţie.

— Ştiai deja că vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Nu chiar. Eram prea furios pentru dezertarea ei ca să mă întreb de ce mă deranjase atât de tare. Apoi m-am întors cu George în Anglia, după ce fraţii ei m-au târât la altar.

— Aşadar, ai lăsat neterminate eforturile eroice de a o ajuta pe doamna Ross?

James îi aruncă fratelui său o privire întunecată.

— Este unul dintre puţinele mele regrete. Dar am presupus în toţi aceşti ani că a renunţat să mă mai aştepte şi a plătit pe altcineva care să-i aducă băiatul ca să poată apoi pleca în Anglia sau că s-a întors pentru a cere ajutorul familiei ei. Se pare că nu s-a întâmplat niciunul din aceste lucruri.

— Dacă a plecat pentru a proteja viitorul băiatului,

pare ciudat că nu s-a mai întors niciodată după el, remarcă Anthony.

— De acord, şi, din nefericire, probabil a murit înainte de a putea merge după el. Ştiu că-şi iubea băiatul. Nu mă pot gândi la niciun alt motiv pentru care să nu se mai fi întors. Aşa că, de dragul mamei lui, îl voi ajuta să-şi elibereze tatăl.

Încântată să audă asta, Jacqueline se ridică şi se îndreptă spre uşă, până când tatăl ei o întrebă:

— Unde crezi că mergi, Jack?

Ea se întoarse.

— Vreau să văd cât a avut Damon de îndurat în timpul discuţiei voastre.

— Doar câteva vânătăi.

— Tot vreau să văd…

— Jeremy, du-te cu sora ta!

Ea se crispă.

— Nu mă laşi să vorbesc singură cu el?

— Asta, păpuşă, nu se va întâmpla niciodată.

Jacqueline ieşi furioasă pe uşă. Din nefericire, Jeremy o urmă îndeaproape. Dar, după cele spuse de tatăl ei, ea îşi acuză fratele:

— I-ai spus despre mine şi Damon, nu-i aşa?

— Nu i-am spus.

— Atunci Percy?

Jeremy îi aminti.

— Percy a petrecut mult timp pe punte după capturarea piraţilor. Se poate să vă fi văzut cu braţele unul în jurul celuilalt la cârmă. Dar nu este bun la ghicit. Dacă a lăsat să-i scape ceva în faţa lui tata, sunt sigur că a fost ceva despre cum tu şi Damon v-aţi împrietenit. Desigur, intuiţia lui tata nu dă greş.

Ea mormăi.

— Damon este încă închis?

— De ce nu ar fi? Faptul că tata îl ajută nu înseamnă că trebuie să se şi simtă foarte confortabil.

— Am crezut doar… La naiba, Jeremy, suntem aliaţii lui! A avut motive serioase pentru ceea ce a făcut. Nu ar

trebui să mai rămână închis în celula aia micuţă.

El ridică din umeri.

— Îi voi vorbi tatălui nostru mai târziu. Nu-i pomeni tu despre asta, altfel Damon nu va fi eliberat înainte să ajungem în St. Kitts.

Pe puntea inferioară, ea se opri în faţa cabinei ei, fără să-i spună lui Jeremy de ce. Apucă un borcan cu alifie pentru a îngriji noile vânătăi ale lui Damon, pe care fără îndoială că tatăl ei i le făcuse. Jeremy îşi dădu ochii peste cap văzând-o.

Când ajunseră la celulă, Damon veni imediat lângă gratii. Cel puţin Jeremy îşi întoarse spatele către ei, dar tot nu plecă de lângă Jack. Ea abia observă, ochii ei căutând cu îngrijorare rănile lui Damon, dar el se mişca normal, repede, iar Jack văzu doar o vânătaie uşoară pe bărbia lui. Cu toate acestea, desfăcu borcanul şi se întinse printre gratii pentru a întinde alifia pe rana lui.

— Se pare că nu te poţi opri din a-mi purta de grijă, Jack, spuse el cu un zâmbet.

— Se pare că tu nu te poţi opri din a te băga în cale a câte unui Malory, replică ea.

El îi mângâie obrazul printre gratii şi-i spuse cu blândeţe:

— Îmi pare rău că te-am răpit – de două ori. Intenţionez să mă revanşez într-o zi.

— Mai bine să nici nu încerci, amice, îl ameninţă Jeremy fără să se întoarcă.

— Mi-a părut rău să aud despre tatăl tău – şi despre ce credeai despre al meu, îi spuse Jacqueline.

Damon oftă.

— Nu ştiu de ce a plecat mama şi poate nu voi şti niciodată. Dar aş fi putut preveni cele întâmplate tatălui meu dacă mi-ar fi spus că avea necazuri. Scrisorile lui nu mi-au oferit niciun astfel de indiciu, ba chiar soseau din Jamaica, ca şi cum încă ar fi locuit acolo. Pot doar să presupun că-şi rugase unul dintre vechii prieteni să trimită scrisorile lui şi să le intercepteze pe ale mele, astfel ca eu să nu aflu ce i se întâmplase. Chiar îi spusesem despre

moştenirea pe care am primit-o în Anglia, dar tot nu mi-a cerut ajutorul.

— Mândria? sugeră ea.

— Destulă cât să-l lase să putrezească în închisoare până la întoarcerea mea acasă, replică Damon cu dezgust. Nu înţeleg genul acesta de mândrie.

Ea nu-şi putea imagina şocul avut de el la întoarcerea acasă.

— De ce te-a trimis în Anglia dacă nu-şi permitea, de fapt?

— Dar îşi permitea. Recoltele erau bogate, vremea prietenoasă, iar el chiar îşi cumpărase încă o corabie, pentru a-şi dubla profiturile. Îmi plăcea corabia aceea, adăugă el. Pe ea am învăţat să navighez. Dar mama îşi dorise pentru mine să studiez în Anglia. Ne spunea adesea în copilărie mie şi tatii că un Reeves trebuie să aibă o educaţie vastă. În ciuda faptului că ne-a părăsit, el a iubit-o în continuare şi a vrut să onoreze această dorinţă. Ceea ce nu ştiam eu era că-i plăcea să joace.

— Ah, o astfel de pasiune duce mai degrabă la ruină decât la îmbogăţire.

Jeremy se întoarse şi spuse:

— A expirat timpul, Jack. Te-ai asigurat că nu este pe patul de suferinţă.

Ea oftă când Jeremy o îndepărtă de celulă şi aruncă o privire în spate, să-l mai vadă o dată pe Damon. Spera să nu fie ultima oară când îl vedea, şi se simţi încurajată când îl auzi strigând:

— Acesta nu este sfârşitul, Jack.

Doar că nu prea înţelegea ce voia să spună cu asta.

Capitolul 44

James se ţinu de cuvânt. În cele câteva zile pe care Damon le mai petrecu la bordul vasului *Maiden George* cu ei, Jacqueline nu fu lăsată niciun moment singură cu el.

Damon fusese eliberat din celulă şi i se oferise o cabină, dar ea ar fi putut foarte bine să fie încuiată într-o celulă, de vreme ce un paznic stătea la uşa ei în fiecare noapte. Iar, în timpul zilei, una dintre rudele ei sau un alt paznic erau mereu lângă ea. Dacă încerca să-i şoptească ceva lui Damon, era târâtă de acolo.

Era intolerabil! Şi care era oricum scopul? Dar se temea că ştia. Arătase puţin prea multă îngrijorare pentru Damon la bordul corăbiei sale, iar tatăl ei hotărâse că „prietenia” lor era gata. Era dispus să-l ajute pe Damon din cauza poveştii din trecut dintre ei, dar asta nu însemna că-l iertase pentru rolul jucat în toate astea. Ar fi trebuit să fie fericită pentru rezultat şi să lase totul baltă de vreme ce Damon supravieţuise întâlnirii cu tatăl ei, însă nu terminase cu el, nu se bucurase de el nici pe departe cât ar fi vrut, din cauza amestecului fratelui ei.

Când se apropiară de St. Kitts, James direcţionă flota spre coastă, ca să arunce ancora lângă casa lui Nathan Brooks, socrul lui Drew, care se afla pe plajă, dar departe de portul principal. Era o precauţie pentru cazul în care vreunul dintre oamenii lui Lacross ar fi fost în oraş, aşteptându-i. Brooks nu era acasă, dar servitorii lui îi primiră pe ginerele său şi pe prietenii lui.

Doar familia şi Damon vâsliră până la mal, la casa de pe plajă. Jacqueline nu fusese invitată să se alăture consiliului de război din acea seară, dar bineînţeles că Jeremy fusese! Ei bine, cel puţin de această dată nu urma să tragă cu urechea alături de ea în afara unei ferestre, deşi aici ea avea să se afle pe o terasă deschisă, cu uşile până la pământ larg deschise, cu o briză călduţă bătând dinspre plajă – ceea ce se dovedi a fi un neajuns, până la urmă. Warren, Drew, Boyd şi Anthony discutau diferite strategii, dar ea nu reuşea să prindă fiecare cuvânt din locul unde stătea, sprijinită de perete lângă uşile deschise, deoarece briza puternică le spulbera înapoi în camera spaţioasă.

Damon spuse ceva atât de încet, încât nu reuşi să audă decât cuvântul „tavernă”, însă îl auzi cu claritate pe tatăl ei mormăind drept răspuns:

— De ce nu ne-ai spus asta mai repede? Jack!

Ea nu încerca să ascundă faptul că asculta lângă uşă. Păşi imediat printre uşile deschise şi văzu cât de furios era tatăl ei.

Damon îi spunea acestuia:

— Nu se poate altfel. Instrucţiunile lui au fost explicite. Trebuie să-i spun crâşmarului parola şi să o am pe Jack cu mine atunci, pentru a dovedi că am capturat-o. Omul nu îmi va spune noul loc al lui Pierre fără asta.

— Refuz să-mi pun fiica în pericol, spuse James cu încăpăţânare.

— L-am putea ameninţa pe crâşmar până ne dezvăluie locul exact, sugeră Warren.

— Dacă nu cumva nu-l cunoaşte, sublinie Drew. Pierre e un bătrân ticălos viclean. Unul dintre oamenii lui l-ar putea aştepta acolo pe Damon, crâşmarul servind doar ca intermediar pentru a primi parola înainte de a-i face semn piratului. Dacă sunt prea mulţi oameni acolo, nu ne vom putea da seama cine este cel de-al doilea.

— Atunci, puteam angaja o localnică să joace rolul lui Jack, spuse Jeremy.

Drew pufni.

— Succes în a găsi o blondă de vârsta ei pe insula asta.

— Nu putem risca, zise Damon. Crâşmarul ar putea-o interoga pe Jack pentru a fi sigur că este ea cu adevărat.

Jacqueline înţelese ce voise Damon să spună atunci când îi strigase „Acesta nu este sfârşitul”. Şi nici măcar nu i se cerea părerea.

— Este o chestiune simplă, spuse ea. Trebuie doar să stau acolo, arătând furioasă şi constrânsă, dovedind că Damon şi-a îndeplinit misiunea. Odată ce află unde este Lacross, plecăm. Ce ar putea merge prost?

— Taverna ar putea fi plină de afurisiţii de piraţi, asta ar putea merge prost, spuse James.

Drew chicoti.

— Câţiva, poate. Lacross nu şi-ar lăsa prea mulţi oameni aşteptând luni în şir întoarcerea lui Damon, asta

dacă i-ar lăsa oricum. Dar putem intra înaintea lui Damon şi Jack, pretinzând că suntem clienţi. Aşa o putem proteja pe Jack. Nu şi tu însă, James. Tu ai fi recunoscut.

— Va trebui să mergem doar cu corabia lui Reeves, zise Boyd, ca şi cum planul ar fi fost deja aprobat. Toate vasele noastre sosind deodată ar ridica semnale de alarmă – în caz că mai sunt şi alţi piraţi aici. Şi ar trebui probabil să mergem dimineaţa. Diseară s-ar putea ca taverna să fie prea aglomerată.

— Nathan are un mic grajd aici, adăugă Drew. O parte dintre noi putem călări până la tavernă, să fim acolo înainte de sosirea lui Damon şi a lui Jack.

— Iar eu voi merge cu Damon şi Jack, pe post de escortă, spuse Jeremy. Pot să joc rolul unui pirat, dacă este nevoie. Proprietarul tavernei nu va şti diferenţa.

— Voi veni şi eu, spuse Anthony, apoi rânji. Tatăl şi fiul. Piraţii. James îşi dădu ochii peste cap, deoarece cei doi semănau atât de bine, dar apoi Tony adăugă: Nu m-ai lăsat să iau parte la ultima luptă, care nici nu a mai avut loc. De data asta nu mă poţi opri, bătrâne.

— Rămâne stabilit, deci? întrebă Damon.

James dădu aprobator din cap.

— Vin cu voi cu corabia, dar voi rămâne ascuns. Însă voi fi în apropiere, dacă va fi nevoie de mine. Iar tu îmi vei proteja fiica cu preţul vieţii. Sper că ne-am înţeles.

— Perfect, răspunse Damon.

Nimeni din încăpere nu se îndoia că tocmai fuseseră martorii unei extrem de politicoase ameninţări cu moartea.

Capitolul 45

O lună frumoasă strălucea peste apă, iar briza călduţă mângâia obrajii lui Jacqueline, care stătea în balconul fostei camere a lui Gabby, în care fusese cazată pentru scurta şedere pe insulă. Curtea avea o peluză verde şi câţiva palmieri, dar peluza nu se întindea foarte mult înainte să se

transforme în plajă. Casa era micuţă, construită în stilul local, cu camere mari şi aerisite, deşi majoritatea mobilei era din Anglia. Warren şi Boyd vâsliseră înapoi la corăbii pentru a dormi în cabinele lor. James şi Anthony împărţeau camera lui Nathan. Se întrebă dacă Jeremy şi Damon împărţeau şi ei o cameră sau dacă Damon avea una doar pentru el.

Se gândea să întrebe un servitor, când îl văzu pe Damon sub balconul ei, traversând peluza. Nu se uita înspre fereastra ei şi părea să fie într-o stare meditativă. Ea încercă să-i atragă atenţia făcând zgomote. Când Damon privi în sus, ea îi făcu semn să aştepte. Îşi trase pe ea pantalonii, îşi luă cizmele fără ciorapi, îşi legă cămaşa de noapte în jurul taliei şi se căţără peste balustrada balconului, ajungând să se ţină de partea de jos a acestuia înainte să fi apucat să se uite dacă avea de ce să îşi sprijine picioarele. Însă simţi braţele lui în jurul picioarelor ei, aşa că îşi dădu drumul, alunecând încet de-a lungul trupului lui spre pământ.

Începu să râdă, dar gura lui o reduse la tăcere, iar sărutul acela incredibil şi plin de dorinţă îi trezi nenumărate senzaţii încântătoare prin corp. I se păru că trecuseră ani de când îl atinsese şi îl gustase, deşi de fapt trecuseră doar câteva zile, dar nu fusese suficient atunci şi categoric nu era suficient acum, când voia mult mai mult.

Aşa că nu obiectă atunci când el îi luă mâna într-a lui şi începură să fugă îndepărtându-se de casă, de-a lungul fâşiei de iarbă care mărginea plaja.

El nu încetini decât atunci când corăbiile ancorate în dreptul casei se pierdură în depărtare. Era improbabil să fi fost careva pus să stea de pază pândindu-le sosirea atât de departe pe coastă. Era încă plăcut să se simtă puţin izolaţi. Plaja era pustie, luminată doar de luna strălucitoare, iar aerul era mângâietor pe obrajii lor. Se plimbară pe nisip un timp, ţinându-se de mână. Jack se simţea foarte fericită şi arunca mereu priviri furişe către faţa frumoasă a lui Damon.

— Nu credeam că voi apuca să te văd singură înainte

de bătălie, spuse el. Pornim direct într-acolo mâine, de îndată ce obţinem informaţiile.

— Mă îndoiesc că va dura mult. Flota tatii are destule corăbii înarmate cu care probabil puteţi scufunda insula pe care se află Lacross.

El chicoti.

— Nu chiar scufunda, dar pe aproape. Însă tatăl tău a hotărât să nu bombardăm baza, pentru că vrea să se răfuiască personal cu piratul. Tunurile vor fi folosite doar pentru a face o deschizătură dacă vom da de ziduri înalte.

— Asta îi va avertiza. Vor avea timp să se împrăştie.

— Dar nu să scape. Este o bază nouă, poate încă în construcţie – dacă Lacross nu a găsit un alt fort vechi pe care să-l întărească. Dar vom vedea asta când vom ajunge acolo.

— Tata te lasă să mergi cu ei?

— De ce nu m-ar lăsa?

— Sunt îngrijorată de ce te-ar lăsa, când ar putea crede că ai să mori în încăierare. Nu face asta.

El râse şi o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, învârtind-o în braţe.

— Poţi fi foarte prostuţă, Jack, în legătură cu unele ordine pe care le dai.

Jack se uită spre cerul luminat de lună şi zâmbi visătoare, însă îl auzi spunând:

— Sunt multe poveşti despre sirenele din Caraibe, femei frumoase care farmecă bărbaţii, aruncă o vrajă asupra lor şi-i fac să le urmeze poruncile. Sunt periculoase, dar niciun bărbat nu le poate rezista. Eşti una dintre ele, Jack?

O aşează jos şi îşi trecu degetele prin părul ei lung şi blond înainte de a o săruta. Ea zâmbi sub buzele lui şi spuse pe un ton jucăuş:

— Poate.

Damon se aşeză pe nisip şi o trase în poala sa. Luminile licăreau în depărtare, în port. Ea se cuibări la pieptul lui. Săruturile lui erau blânde, şi gura i se plimba de la gura ei înspre obraji şi apoi în jos pe gât. Plin de

tandreţe, îi stârnea simţurile ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, făcând-o să-şi dorească să poată împărţi astfel de momente în fiecare zi. Fără să dea cu ochii de fratele ei sau de marinari de fiecare dată când întorcea capul, l-ar fi putut atinge aşa cum voia, în orice fel voia. Dar, în această frumoasă noapte, în acest loc minunat, era straniu de mulţumită să fie în braţele lui, ţinută strâns.

O mângâiere pe gât o făcu să se înfioare, ceea ce-l determină pe Damon să întrebe:

— Ai emoţii legate de rolul tău de mâine?

— Deloc. Probabil va fi plictisitor, apoi voi fi lăsată aici în timp ce voi bărbaţii veţi avea parte de toată distracţia.

— Pare să fie o plângere? Nu poţi să-ţi doreşti cu adevărat să participi la luptă.

— De ce nu pot… să-mi doresc, adică? Credeam că ai spus că mă cunoşti destul de bine.

El îşi dădu ochii peste cap la vederea zâmbetului lui Jack şi-şi plimbă degetele uşor de-a lungul gâtului ei. Dacă ea nu s-ar fi bucurat de apropierea pe care o împărtăşeau, nu ar fi stat de vorbă acum, dar, de vreme ce el nu se oprise din a o săruta în tot acest timp, ea nu încercase să-l reducă la tăcere. Jack icni atunci când mâna lui îi trecu prea aproape de sâni, iar când el repetă gestul mai lent, mângâind-o negreşit, ea se gândi că ar fi regretat decizia de a face dragoste pe plajă, a doua zi, când s-ar fi trezit cu nisip în pat… Râse de acest gând. Nu, nu ar fi regretat.

— Ce este atât de amuzant?

Ea îşi schimbă poziţia pentru a fi cu faţa la el, punându-şi picioarele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui.

— Îţi voi spune – după ce te întorci mâine în siguranţă.

Se aplecă înspre el şi-l sărută. Însă atunci auziră o voce.

— Chiar aşa, Jack, te strecori pe fereastră la vârsta ta?

Ea sări imediat în picioare.

— La naiba, Jeremy…

— N-ai de ce te plânge, fată dragă, nu după ce am

stat ceva mai încolo, în loc să fiu în pat, doar pentru a vă lăsa să vorbiţi. Altceva nu se mai întâmplă... niciodată... Aşa că haide să mergem!

Jeremy îi întinse mâna, dar ea îl ignoră şi trecu în viteză pe lângă el, aşa că nu mai auzi ce-i spusese lui Damon.

— Iar tu, căpitane, nu vei mai fi avertizat – ţine-te departe de sora mea!

Jack reuşi să nu trântească uşa când ajunse acasă. Dar frustrarea ei nu ţinu mult. Interludiul acela, când îl avusese din nou pe Damon numai pentru ea, fusese prea frumos.

Dimineaţă, luă repede micul dejun înainte să pornească toţi cu barca spre corabia lui Damon. Jack venise la ţărm în rochia ei roz de călătorie, din brocart, şi pe aceasta o îmbrăcase acum, deşi renunţase la jacheta asortată deoarece aici era prea cald pentru aşa ceva la sfârşitul lui august. Warren, Drew şi Boyd plecaseră mai devreme spre oraş, călare, urmând să-i aştepte în tavernă. James era încă iritat din cauza necesităţii de a rămâne în umbră până când obţineau coordonatele noii ascunzători a lui Pierre.

Nu dură mult să ajungă în port, unde acostară la ultima dană disponibilă, pentru a nu trebui să vâslească până la ţărm. Jeremy şi Anthony dăduseră iama prin garderoba lui Nathan şi se integrau perfect în peisaj. Jeremy avea o basma legată pe cap, iar Tony purta un tricorn vechi, cu o pană roz. Niciunul nu purta jachetă şi ambii aveau pistoale la brâu. O însoţiră pe Jacqueline la ţărm, câte unul de fiecare parte a ei, în urma lui Damon şi a lui Mortimer, care deschideau drumul spre locul de întâlnire.

Taverna era aşezată în apropierea docurilor şi era aglomerată chiar şi la acea oră timpurie, ceea ce nu era surprinzător, cu atâtea corăbii ancorate la docuri. Clienţii păreau să fie un amestec echilibrat de marinari tradiţionali şi bărbaţi mai ciudaţi, nu neapărat piraţi, dar nici foarte prietenoşi.

— Recunoşti pe cineva – în afară de ai noştri? îl întrebă Jeremy pe Damon cu voce joasă pe când intrau.

— Nu.

Fraţii Anderson erau aşezaţi la o masă în apropierea intrării, de unde puteau ţine sub supraveghere întreaga încăpere şi pe oricine ar fi intrat pe uşă. Însă toţii ochii se îndreptară asupra lui Jacqueline. Râsul fu curmat, iar tăcerea coborî peste toată lumea în câteva secunde. Exact la acest lucru se aşteptase Jack. Doamnele nu frecventau de obicei astfel de locuri. Dacă încăperea nu ar fi fost atât de aglomerată, s-ar fi putut preface că se opunea sau cel puţin şi-ar fi tras braţele din prinsoarea unchiului şi a fratelui ei. Dar ultimul lucru pe care îl doreau cu toţii era să sară careva în apărarea ei.

Se îndreptară spre barul cel lung, de după care un bărbat îi privea îndeaproape. Damon se aplecă înspre el şi-i şopti parola, apoi spuse:

— După cum vezi, am cu mine premiul pentru Pierre.

Bărbatul aprobă din cap, însă îi replică:

— Aşteaptă.

Intră într-o încăpere din spate, prin partea laterală a barului, lăsând uşa deschisă.

— Uşurel, şopti Damon în spatele lui.

— Pare să fie o capcană, îi şopti Jeremy înapoi, dar, după ce aruncă o privire în spate şi nu văzu pe nimeni ridicându-se de la mese, completă: Sau poate că nu.

Crâşmarul se întorsese, înmânându-i peste bar lui Damon un bilet pe care acesta îl puse în buzunar, după ce aruncă rapid o privire peste el. Dădu să-i mulţumească omului, însă din aceeaşi încăpere din spate ieşi Catherine Meyer, care înconjură barul şi ajunse în faţa lui.

Zâmbea larg, pe punctul de a izbucni în râs.

— În sfârşit, succes! cârâi ea, apoi îi aruncă lui Jacqueline o privire satisfăcută. Tatăl meu va fi foarte bucuros să te întâlnească în cele din urmă, Jack. Şi cine sunt aceşti indivizi? Îi aruncă lui Jeremy o privire lungă, apreciativă.

— Oamenii tatălui tău sunt nişte marinari jalnici,

spuse Damon. Am mai angajat câţiva în Londra.

Ochii lui Catherine se întoarseră la el.

— Unde sunt oamenii lui? Nu i-am observat pe puntea corăbiei tale în timp ce te apropiai.

— Ne-ai spionat?

— Bineînţeles. Oamenii lui?

Nu părea să fie suspicioasă – încă.

— Azi-noapte au sărbătorit apropierea de finalul călătoriei, spuse Damon. Probabil încă dorm. Nu am avut niciun motiv pentru a-i trezi ca să vină cu mine la ţărm, de vreme ce nu rămânem aici. Dar tu de ce eşti aici?

— Şi eu mi-am îndeplinit misiunea cu succes, spuse ea cu un hohot de râs. Nevestele bancherilor din New York sunt atât de bogate! Şi, de vreme ce se apropia momentul sosirii tale, am hotărât să te aştept aici. Am sosit acum câteva zile. Bine că nu m-ai făcut să aştept prea mult.

— De ce?

— Pentru că prefer s-o duc eu tatălui meu, dacă nu te deranjează.

Damon se încordă.

— Dar mă deranjează.

— Păcat!

Catherine rânji şi le dădu oamenilor ei un semnal. Aproape jumătate dintre bărbaţii dinăuntru se ridicară!

Jacqueline fu imediat ascunsă în spatele celor doi care o escortau, ceea ce o aduse tocmai lângă Catherine, care-şi deschise repede poşeta, fără îndoială căutându-şi pistolul. Jacqueline însă îi dădu un pumn, fapt ce-i oferi o satisfacţie deosebită! Catherine ajunse la podea, urlând şi încercând să oprească sângele care îi curgea din nas.

Jacqueline se aplecă şi smulse poşeta din mâna lui Catherine, punând mâna pe pistolul acesteia. În poşetă mai erau o mulţime de bijuterii, îndeosebi inele şi brăţări, încă o avere pentru blestematul ei tată.

— Rămâi jos, dacă nu vrei să primeşti şi o cizmă în faţă, îi spuse Jack fiicei piratului, aţintind spre ea micul pistol găsit în poşetă.

În restul camerei se ducea o luptă crâncenă. Însă fraţii

Anderson răriseră destul de mult rândurile atacatorilor, luându-i prin surprindere din spate pe oamenii lui Catherine. Anthony şi Jeremy se descurcau şi ei cu cei care îi atacaseră. Damon îşi păstra poziţia de apărător, stând chiar în faţa lui Jack, bătându-i pe toţi cei care se apropiau suficient de mult. Din nefericire, câţiva dintre marinarii obişnuiţi nu se putură abţine să nu se implice în bătaie, fără să le pese cine cu cine lupta. Unii fură de ajutor, alţii nu. Cu toate acestea, lupta luă sfârşit destul de repede, având în vedere că aproape tot echipajul lui Catherine era în tavernă. Iar Jacqueline avea asupra ei suficiente dovezi care să garanteze că hoaţa urma să-şi primească pedeapsa. Dacă şi capturarea tatălui ei avea să fie o treabă la fel de uşoară…

Capitolul 46

Stând pe puntea vasului *Maiden George,* Damon spuse:

— Şi-a făcut rost de o mică armată, dar rămâne de văzut dacă este una eficientă. Dacă Lacross a vrut să aibă cât mai mulţi oameni cu el, anticipând că va avea de a face cu aliaţii tăi după ce te omoară, atunci este posibil să nu fi fost foarte selectiv în privinţa oamenilor angajaţi de căpitanii lui, iar aceştia s-ar putea să nu fie cu toţii dispuşi să lupte pentru el.

Lui Damon i se ceruseră toate informaţiile despre piraţi înainte de a debarca. Singura indicaţie că ajunseseră la tabăra lui Lacross erau corăbiile ancorate în lipsa oricărui port. Însă insula era o adevărată junglă şi la prima vedere nu se zărea nici urmă de tabără.

Două dintre vasele din flota lui Malory, cu Warren Anderson la conducere, întoarseră pentru a acosta mai în spate, astfel încât baza să fie înconjurată, împiedicând evadarea lui Lacross, dacă chiar era acolo. James aşteptă ca Warren să ajungă în poziţia stabilită.

— Câte corăbii sunt ancorate de obicei la aceste baze? întrebă James.

— Am văzut doar una sau două, deşi căpitanii lui Lacross ar fi putut pleca cu alte câteva pentru a racola şi alţi piraţi.

James îşi lăsă ocheanul în jos.

— Acum, sunt trei. Le vom arde. Nu se vede niciun fort părăsit, dar jungla este prea deasă. Orice ar fi construit acolo… nu se vede. Tot ce am observat printre copaci a fost o bucată dintr-un zid de lemn. Îşi dirijă unul dintre oameni peste bord, apoi îi explică lui Damon: Merge să se asigure dacă au ziduri care trebuie dărâmate. A fost supărător să avem de-a face cu aşa ceva data trecută când ne-am luptat cu Pierre.

— Dar dacă nu este aici?

— Voi fi extrem de dezamăgit. O are cu el şi pe Roşcată?

— Pe cine?

— Nu contează. Dacă ai fi văzut-o, ai fi ştiut că vorbesc despre fosta iubită a lui Pierre. Şi ea este pirat, dar poate s-a retras după ce Pierre a ajuns în închisoare. Gabby mi-a spus că obsesia lui Pierre pentru Roşcată o scotea din minţi pe aceasta, aşa că probabil nu s-a lăsat ademenită din nou. La vederea sprâncenei ridicate de către Damon, James adăugă: Nu are nicio legătură cu lupta aceasta, căpitane. Cel puţin, Catherine Meyer a fost capturată şi nicio altă corabie nu a plecat din St. Kitts cât am fost acolo, să-l prevină pe Lacross că sosim.

Avuseseră suficient timp în St. Kitts să-i debarce pe piraţii de pe corabia lui Damon înainte să se întoarcă la flota lui James.

— L-am avertizat pe guvernator să-şi pregătească închisoarea pentru mult mai mulţi prizonieri, continuă James. Nu a fost bucuros să audă asta după ce i-am predat pe cei cincisprezece din cala ta şi pe cei din tavernă. Dar a ordonat construirea unei închisori în care să-i ţină pe toţi până la judecată. Cumnaţii mei se vor asigura că-i sunt trimişi şi ceilalţi, în timp ce eu şi cu tine îl vom escorta pe

Pierre la „reşedinţa” lui din Anguilla.

— Va fi în stare să meargă?

James ridică dintr-o sprânceană.

— Îţi pasă?

— Nu, replică Damon, aducându-şi aminte ce păţise Andrew – şi ce ar fi păţit Jack. Individul merită pedepsit.

— Atunci, presupun că va trebui cărat.

Dinspre copaci se auzi un bubuit, şi o lumină puternică scăpără, indicând faptul că se trăsese cu un tun. James râse când ghiuleaua căzu departe de oricare dintre corăbii şi se rostogoli inofensivă pe plajă până în apă.

— Patetic, spuse James. Dar ăsta e semnalul că ştiu că suntem aici. Începem?

Bărcile pescăreşti fuseseră deja lăsate la apă şi erau aproape pline cu oamenii lor. Fratele lui Malory se afla într-una dintre ele. Jeremy nu se vedea nicăieri. El fusese lăsat în urmă la casa lui Nathan Brooks, pentru a-şi păzi sora, şi se plânsese destul de tare din acest motiv în timp ce el şi Jack erau duşi la ţărm. Fraţii Anderson fuseseră duşi pe corăbiile lor, iar Damon fusese invitat – deşi nu fusese chiar o cerere – înapoi pe *Maiden George,* să meargă cu James. Damon ar fi putut râde de nemulţumirile lui Jeremy, gândindu-se la cât de iritante fuseseră eforturile acestuia de a păstra castitatea surorii lui – după consumarea faptului. Dar înţelegea de ce James evitase să-şi expună primul născut riscurilor, mai ales când erau suficient de mulţi încât să nu conteze prezenţa unui om în plus. Privind-o pe Jack îndepărtându-se de el, îşi promise că nu avea să fie ultima lor întâlnire.

Bărcile abia atinseră nisipul plajei, când mai mulţi bărbaţi ieşiră dintre copaci. Strigau cu toţii, vânturând pistoale, săbii – unul avea chiar o lance străveche. Duzini întregi de bărbaţi se năpusteau în direcţia lor.

— Trageţi fiecare câte un foc, să oprim atacul, comandă James.

Damon era încă în apă atunci când trase, dar şi alte focuri de armă sosiră din cele douăsprezece bărci, nu toate deodată, însă suficient de apropiate încât prima şi a doua

linie să cadă, iar bărbaţii care veneau din spate să se împiedice de trupurile căzute la pământ. Fusese un atac lipsit de orice noimă, iar Damon se temea că Lacross îl ordonase doar pentru a putea el scăpa. Nu era o insulă foarte mică. Căutarea lui ar fi putut dura zile întregi, poate chiar săptămâni, dacă ar fi reuşit să se ascundă în junglă. Aşa că luă o sabie de la unul dintre bărbaţii căzuţi şi-şi croi drum printre piraţii încă în picioare, încercând să ajungă la adăposturile din spatele copacilor.

— Aşteaptă, căpitane! Nu vei avea această plăcere.

Damon se întoarse şi văzu că James era aproape, în spatele lui, fără mă o altă armă în afara pumnilor săi, pe care îi folosea cu mărinimie. Dar nu mai rămăsese aproape niciun pirat, aşa că îl atenţionă:

— S-ar putea să nu fie aceştia toţi oamenii lui Pierre.

— Chiar sper să nu fie.

Intrară amândoi în luminişul din spatele copacilor, atenţi, cu armele scoase. Însă acolo erau o clădire lungă, cu uşa deschisă, şi alte câteva mai mia, către care se îndreptau deja oamenii lui James.

— Nu a construit foarte mult de când s-a mutat aici, remarcă Damon aruncând o privire de jur-împrejurul luminişului.

— Piraţii nu sunt tâmplări foarte buni, replică James şi îl trimise pe fratele său împreună cu câţiva oameni să verifice în dosul clădirii celei lungi.

Damon îşi vârî capul prin uşă, aruncând o privire înăuntru înainte de a intra. Încă nu fusese construit etajul, iar parterul consta dintr-un spaţiu deschis care nu fusese împărţit în camere, aşa că nu mai erau alte uşi în spatele cărora ar fi putut aştepta cineva pentru a-i prinde într-o ambuscadă. Merseră spre bucătăria din spatele clădirii, care nu fusese nici ea separată încă. Lacross stătea singur la capătul unei mese lungi, plină cu farfurii doar pe jumătate goale. Părea straniu de indiferent faţă de sosirea lor. Damon se întrebă dacă piratul chiar îşi trimisese toţi oamenii jos pe plajă, într-un efort singular, fără să se pregătească pentru alte posibilităţi. Pierre li se adresă pe

un ton calm:

— Văd că nu eşti în lanţuri, Hawke. Apoi se uită acuzator spre Damon. De ce?

— Ar fi trebuit să-ţi cauţi răzbunarea fără să implici femei, replică Damon. Asta a fost o greşeală de neiertat din partea ta. Am capturat-o deja pe fiica ta. Catherine a reuşit să fure mai multe nimicuri pentru tine, care vor fi folosite ca dovezi împotriva ei.

Pierre ridică din umeri.

— Păcat de bijuterii! Mă bazam pe banii pe care i-ar fi adus vânzarea lor. Construcţia unei tabere corespunzătoare este destul de costisitoare.

Damon era dezgustat de lipsa de interes pe care o afişa individul faţă de propria lui fată, care se străduise atât de mult să-i facă pe plac, încât îşi croise negreşit drumul spre închisoare.

Anthony intră prin partea din dos a clădirii şi se opri lângă pirat, înfigându-i acestuia pistolul în spate.

— Lasă armele jos!

— Nu sunt înarmat, pretinse Pierre, deşi nu ridică mâinile pentru a dovedi acest lucru. Nu avea niciun rost.

— Ai o secundă să laşi…

De sub masă, se auziră două bufnituri distincte de metal care lovise podeaua. Anthony îl ridică pe Pierre în picioare şi-l împinse de lângă masă. Damon îi luă repede încă două pistoale de la brâu. Nu era de mirare că stătea acolo atât de calm.

James clătină din cap, apropiindu-se.

— Vrei să mori doar pentru a mă lua cu tine, Pierre? Ăsta era planul tău final de evadare?

— Nu mă întorc la închisoare.

Doi dintre fraţii Anderson intraseră şi ei, iar Drew fu cel care sugeră:

— Omoară-l şi termină cu el!

— Ce naiba, Drew? spuse Boyd. Credeam că eşti de acord cu socrul tău că o moarte rapidă nu este o plată suficientă pentru toate crimele lui Lacross.

— Cine a vorbit despre o moarte rapidă? replică Drew.

Boyd pufni.

— Omul preferă moartea întoarcerii la închisoare. N-am venit aici pentru a-i da ce-şi doreşte.

— Bine spus, yankeule! exclamă James înainte de a da primul pumn. Dar are nevoie de câteva oase rupte, pentru a mă ţine minte.

În final, Lacross îşi pierdu cunoştinţa după ce James îi rupsese falca, câteva coaste, un braţ şi clavicula. Damon tresări de câteva ori, nu pentru pirat, ci la gândul că el scăpase de o bătaie similară şi încă nu ştia prea bine de ce. Alianţa temporară a copiilor Malory cu el probabil cântărise mai mult decât crezuse el.

Când ieşiră, cel de-al treilea frate Anderson se apropie de James.

— Mai sunt aproape treizeci dintre oamenii lui Malory care au încercat să se ascundă în junglă – servitori, târfe şi bărbaţi care nu au fost dispuşi să moară pentru Lacross. S-au predat fără luptă.

Damon se uită în spatele lui Warren, dar nu văzu pe nimeni altcineva.

— Unde sunt?

Warren se întoarse.

— Aşteaptă puţin. Am avut de trecut printr-o mulţime de tufişuri.

Oamenii capturaţi începură să apară din spatele copacilor, cu marinarii împingându-i din spate, iar Damon făcu brusc ochii mari.

— Tată?

Capitolul 47

Era aproape întuneric atunci când cele trei corăbii ancorară la docul din insula Anguilla. Una dintre ele trebuia să-i transporte pe Damon şi pe oamenii săi în Jamaica după ce terminau aici, de vreme ce nu avea să mai poată folosi corabia directorului închisorii. Damon fu surprins că Malory

aranjase acest lucru după comentariul de mai devreme.

— Totul pentru nimic, nu?

Damon încercase să-l convingă pe Malory să plece, asigurându-l că-l putea duce el pe Lacross la închisoare, dar James îl ignorase. Însă trebuia să încerce din nou. Dacă James sfârşea arestat pentru vechile acuzaţii aduse căpitanului Hawke, Jack nu avea să-l ierte niciodată.

— Încă tot nu sunt trăsuri pe afurisita asta de insulă, se plânse James atunci când sosi căruţa care avea să-i ducă la închisoare.

În timp ce Pierre, care-şi revenea şi-şi pierdea din nou cunoştinţa, fu întins în spatele căruţei, Damon încercă din nou să-l convingă pe Malory să nu meargă la închisoare.

— Nu trebuie să te deranjezi. Sunt perfect capabil să-l predau eu…

— Destul, căpitane, îi tăie James vorba. Intenţionez să rezolv personal acest lucru.

— Există un motiv pentru care nu ar trebui să o faci, spuse în cele din urmă Damon. Ţi-am spus că am mandate de arestare şi pentru alţi piraţi pe care trebuia să-i predau. Hawke ar fi unul dintre ei.

— Apreciez avertismentul, dar mi-am dat deja seama de asta, spuse James în timp ce-şi ocupa locul pe banca birjarului. Intenţionez să şterg mandatul respectiv din registre. Hai, acum sus şi spune-mi ce a avut tatăl tău de spus în apărarea sa.

Damon se simţea prea uşurat pentru a nu se conforma.

— În închisoare, a aflat că el şi Lacross aveau un lucru în comun: dorinţa de răzbunare împotriva ta, aşa că Pierre s-a oferit să-l ia cu el atunci când a găsit o modalitate de evadare. I-am spus deja că se înşelase în privinţa ta – amândoi, de fapt –, că nu ai sedus-o pe mama, făcând-o să ne părăsească. Dar acum nu are nicio idee despre motivul plecării ei, aşa că acesta este un mister care nu va fi probabil niciodată rezolvat.

James îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar, de vreme ce Damon nu fusese satisfăcut de scurta discuţie

avută cu Cyril, nu avea de gând să dezbată problema cu Malory. Adăugă:

— Tata nu este pirat. Nu este nici măcar un luptător. Dar este în stare să conducă o corabie, iar Pierre i-a încredinţat-o pe cea furată atunci când au evadat, pentru a angaja alţi bărbaţi pentru echipajul lui Lacross, de aceea nu l-am văzut cu piraţii până acum. A recunoscut că li se terminaseră banii, aşa că vasul i-a fost încredinţat lui Catherine, pentru a face rost de mai mulţi. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, poate că n-aş fi ştiut că nu mai este în închisoare.

— Bennett va avea de dat socoteală pentru toate astăzi şi va trebui să recunoască faptul că te-a minţit atunci când i-l vom preda pe Lacross. Asta îţi va oferi o pârghie de negociere, şi-i vei putea cere să îndepărteze numele lui Cyril din registrul închisorii.

După puţin timp, intrând în biroul lui Peter Bennett fără a aştepta să fie anunţaţi – James făcuse asta deschizând pur şi simplu uşa –, îl luară pe director prin surprindere, dar, după câte se părea, el nu aprecia surprizele. Se ridică iute, cu o expresie furioasă pe faţă.

Damon preveni revărsarea furiei lui spunând:

— Permiteţi-mi, domnule director Bennett, să vi-l prezint pe James Malory, viconte de Ryding.

Expresia lui Bennett se schimbă imediat.

— Un lord? În Anguilla? Îmi faceţi o mare onoare, milord! Ce vă aduce…

— Dumneata eşti responsabil de declanşarea unui şir de evenimente neplăcute, domnule Bennett. Sunt aici pentru a le pune capăt.

— Nu înşel…

James îl întrerupse din nou:

— Vei şterge numele lui Cyril din registrul condamnaţilor.

— În legătură cu asta… începu directorul, simţindu-se inconfortabil.

Dorind să părăsească închisoarea mohorâtă cât mai curând posibil, Damon spuse:

— Da, ştiu deja că nu-l mai aveţi aici. Îi veţi şterge însă cazierul oricum, de vreme ce v-am îndeplinit cerinţele pentru eliberarea lui. Pierre Lacross este afară şi va trebui cărat înăuntru, iar corabia a fost returnată în stare bună.

— Iar infamul căpitan Hawke?

— Hawke a murit cu aproape douăzeci de ani în urmă în Anglia, unde a fost înregistrată moartea sa, spuse James.

— Dar ar fi trebuit să auzim asta. Sunteţi sigur?

— Dovada este faptul că eu l-am ucis. Sau vreţi să spuneţi că nu mă credeţi?

— Cu siguranţă nu, milord. Voi avea grijă personal ca vestea să se răspândească în Caraibe.

Sigur că aşa avea să facă, de vreme ce dorea să primească distincţiile pentru acest lucru, se gândi Damon dezgustat. Dar bărbatul îşi deschise registrul de pe birou şi începu să noteze ceva în el. Damon trase cu ochiul pentru a vedea ce era scris şi fu satisfăcut.

Damon se întoarse pentru a pleca, dar James nu terminase încă. El aruncă o privire aspră la director şi-i spuse pe unul dintre cele mai neplăcute tonuri:

— Dumneata, domnule, ai prea multe pe cap pentru a te ocupa cum se cuvine de această închisoare. Îl vei transfera pe Pierre Lacross într-o închisoare mai sigură, de unde să nu mai poată evada vreodată, sau vei demisiona, astfel încât în locul dumitale să vină cineva care chiar îşi doreşte acest post. Dacă Lacross mai iese vreodată din această închisoare, mai puţin spre mormânt, după capul dumitale voi veni. Sper că ne-am înţeles. Când Bennett încuviinţă din cap, James adăugă: Atunci, vă doresc o zi bună.

— Nu merită postul de guvernator, bodogăni Damon pe drumul de întoarcere spre port.

— Este simplu să ne asigurăm că numele lui nu va apărea pe lista de candidaţi, replică James, deşi apoi adăugă: Nu este o favoare pe care ţi-o fac ţie, căpitane, ci este ceva ce intenţionam oricum să fac. Obligaţia mea faţă de tine a luat sfârşit.

Damon se încordă. Asta putea însemna orice, inclusiv

faptul că Malory ar fi putut să-i dea acum bătaia pe care credea că i-o datora Damon. Înainte să se întâmple aşa ceva, sau cel puţin înainte de a se despărţi, mai avea ceva de rezolvat cu Malory. Îi venea însă foarte greu să formeze cuvintele care erau atât de importante pentru el. Şi ajunseseră în port! Căruţa se opri între cele două corăbii ale lui Malory. Acesta se pregătea să coboare.

— Lord Malory, aşteaptă, spuse Damon. Voi regreta până la sfârşitul vieţii dacă… adică am nevoie de permisiunea… vreau să mă căsătoresc cu fiica ta!

— Eşti complet nebun? fu tot ce spuse James înainte de a pleca şi de a urca la bordul lui *Maiden George.*

Damon oftă şi se îndreptă spre cealaltă corabie. Da, era nebun să creadă că Malory i-ar fi putut răspunde în alt fel. Jack i-ar fi spus probabil acelaşi lucru. Poate că-l dorea şi era suficient de îndrăzneaţă să nu nege acest lucru, dar crezuse că glumea atunci când îi vorbise despre căsătorie, ba chiar se şi înfuriase pe el.

Mortimer îl aştepta pe cealaltă corabie, iar căpitanul dădu de îndată ordinul de plecare. Dacă Damon ar fi fost căpitan încă, ar fi încercat să se ia la întrecere cu vasul lui Malory spre St. Kitts, înainte ca Jack să nu-i mai fie accesibilă. Dar nu mai era, şi, deşi ar fi riscat să atragă furia lui James pentru ea, ar fi fost inutil, pentru că ea nu dorea să se căsătorească cu el.

— Nu ai spus încă dacă intenţionezi să rămâi în Jamaica, zise Mortimer.

— Nu m-am hotărât, deşi nu cred, acum că am afurisita aceea de moşie în Anglia, de care trebuie să am grijă. Aş prefera ca tata să se întoarcă acolo cu mine. Şi încă sper că bunica va avea o zi bună şi va fi suficient de lucidă să răspundă la întrebările mele despre mama. Pentru ca asta să se întâmple, trebuie să locuiesc acolo, nu doar să merg în vizită.

— Chiar crezi că-ţi poţi găsi mama, după toţi aceşti ani? Ştii acum că a vrut să te ia cu ea, şi totuşi nu s-a mai întors niciodată. Nu-mi place să spun asta…

— Nu o spune, interveni Damon. Trebuie să ştiu,

oricum ar fi. Este un chin să mă tot întreb ce i s-a întâmplat. Dar eşti bine-venit să mi te alături, ştii asta. Vei avea întotdeauna o casă alături de mine, dacă vrei.

Mortimer chicoti.

— N-am pus niciodată la îndoială asta. Dar ştii că familia mea avea bani. Ar trebui probabil să mă hotărăsc dacă vreau să fac ceva cu educaţia primită sau poate să-mi găsesc o soţie drăguţă.

— Succes cu asta! Cele drăguţe par să aibă mult prea multe afurisite de rude.

Mortimer pufni.

— Doar drăguţa ta are. Încă nu ştiu cum faci faţă unei asemenea furtuni.

Damon îşi lovi uşor pieptul.

— Să sperăm că vei afla singur într-o zi. Tata este în cabina lui?

— Da, şi este nerăbdător să stea de vorbă cu tine. Cred că este îngrijorat de ce se va întâmpla – cu el. Încă nu l-ai liniştit?

— Deocamdată nu. Încă nu s-a atenuat surpriza de a-l găsi cu oamenii lui Lacross. Am suferit fiindcă am întârziat în a-l elibera, când de fapt el îşi găsise singur drumul spre libertate. Voi sta acum de vorbă cu el.

Îşi găsi tatăl plimbându-se agitat prin cabina pe care aveau să o împartă. Cyril părea să fie într-o formă foarte bună, deşi părul său şaten începuse să albească la tâmple. Dacă suferise lipsuri în închisoare, se recuperase în ultimele câteva luni.

Dar tatăl său arăta îngrijorat acum, ceea ce-l făcu pe Damon să întrebe:

— Credeai că vei fi dus înapoi la închisoare?

— Ai navigat încoace, unde este închisoarea.

— Pentru a-ţi reabilita numele. Eşti complet liber acum, tată, aşa că stai liniştit. Acum, plecăm spre Jamaica. Plantaţia ta a fost vândută, dar îţi voi găsi alta înainte să mă întorc în Anglia.

— Nu rămâi? Ai aflat, aşadar, adevărul? întrebă Cyril criptic.

— Ce adevăr? replică Damon încruntat.

Cyril îşi frânse mâinile. Damon nu credea că avea să-i răspundă, pentru că rămăsese tăcut mult timp, însă în cele din urmă Cyril spuse:

— Că… că jucam prea mult. Şi că beam prea mult după ce ai plecat. Combinaţia dintre cele două mi-a adus pierzania. Acum, înţeleg asta, şi nu voi mai cădea niciodată în această dublă capcană.

Damon era în continuare încruntat. Îşi amintea vag că tatăl său obişnuia să bea înainte ca el să plece la şcoală şi chiar înainte de plecarea mamei sale, însă majoritatea bărbaţilor obişnuiau să bea într-o oarecare măsură şi acest obicei nu păruse să afecteze abilitatea lui Cyril de a conduce plantaţia. Dar mai existaseră certuri ocazionale între părinţii săi pe tema banilor, aşa că poate Malory avusese dreptate cu privire la faptul că Cyril juca jocuri de noroc pe atunci. Şi dacă intra din nou în acest cerc vicios?

— Poate că ar trebui să te întorci în Anglia cu mine, sugeră el. Moşia Reeves este acum a mea. Eşti bine-venit să locuieşti acolo cu mine pentru restul vieţii. Nu va mai trebui să munceşti niciodată.

Cyril zâmbi pieziş.

— Mâinile leneşe ispitesc diavolul, băiete, iar eu sunt un fermier în adâncul inimii. Fie că este pământul meu sau al altuia, truda zilnică îmi aduce o mare satisfacţie. În insule sunt respectat ca plantator, în Anglia… Nu, nu mă mai întorc acolo.

— Gândeşte-te puţin înainte de a te hotărî.

— Să nu-ţi închipui nici pentru o secundă că nu-ţi sunt recunoscător, Damon. Uită-te la tine, fiule, ce bărbat minunat ai devenit. Educat, vorbeşti ca un gentleman acum. Nu ştii ce înseamnă pentru mine faptul că ţi-ai riscat viaţa şi reputaţia pentru a mă scoate din închisoare. Sunt foarte mândru de tine.

Văzând lacrimile apărute în ochii lui Cyril, Damon îl îmbrăţişă strâns.

— Ai fost un tată minunat.

— Dar, după toţi aceşti ani, continuă Cyril, prefer

insulele, şi am prieteni în Jamaica; am chiar şi o amantă cu care m-aş putea căsători acum că nu mă mai las copleşit de furie şi de milă pentru propria-mi persoană.

— Dar mama nu e moartă, insistă Damon.

— Este moartă pentru mine, spuse Cyril puţin prea tăios, dar apoi continuă: Te-am iubit din ziua în care te-ai născut şi am iubit-o şi pe ea pentru că mi te-a dăruit. Te voi iubi mereu, Damon, să nu te îndoieşti de asta. Dar înţeleg că acum ai alte obligaţii şi că trebuie să trăim despărţiţi de un ocean. Nu voi face aceleaşi greşeli, pierzând această a doua şansă pe care mi-ai dat-o. Ţi-o jur!

Tatăl şi fiul se îmbrăţişară, având amândoi lacrimi în ochi.

Capitolul 48

Jacqueline îşi înălţă puţin capul de pe pernă şi deschise un ochi pentru a vedea cine se năpustise în dormitorul ei fără să bată la uşă, însă ar fi trebuit să ştie deja. Doar verişoara ei Judith şi-ar face aşa o intrare.

— De data asta chiar eşti bolnavă? întrebă Judith.

— Nu.

— Poate o gleznă scrântită?

Jacqueline îşi puse capul din nou pe pernă şi-şi lăsă o mână lipsită de vlagă peste ochi.

— Este plictiseală, dacă vrei să ştii. Ultima călătorie spre Caraibe a fost prea plină de evenimente, ceea ce se pare că are efecte neplăcute. Acum, nimic nu mă mai interesează.

— Asta este tot? Suferi pur şi simplu de plictiseală?

— Ce altceva să fie?

Judith se aşeză pe pat şi-o trase pe Jacqueline sus până ajunseră amândouă aşezate pe mijlocul patului, apoi spuse:

— O, nu ştiu – poate că ai minţit atunci când ai pretins că nu te-ai îndrăgostit de pirat?

— Nu am făcut aşa ceva. Dar admit că trec prin momente de... nici nu ştiu cum să-i spun. Nefericire, presupun.

Încă nu putea să vorbească despre asta, despre faptul că era îngrijorată că Damon nu o iubea, că o folosise doar pentru a se asigura de ajutorul tatălui ei. Îl obţinuse, aşa că era posibil să nu-l mai vadă niciodată!

— Iar lacrimile? insistă Judith.

— Nu fi prostuţă, ştii că eu nu plâng.

— Şi totuşi, plictiseala nu cauzează nefericire...

— Mie aşa mi se întâmplă! îi tăie Jack vorba.

Judith îşi continuă gândul:

— ...în timp ce dragostea poate cauza, fără îndoială, nefericire, dintr-o serie de motive. Unul dintre acestea ar fi separarea de obiectul dorinţei. Altul ar fi situaţia în care două persoane au sentimente nerezolvate. Când crezi că el nu simte la fel ca tine... asta este de o sută de ori mai rău decât celelalte două motive. Când crezi că te-a trădat, asta este de o mie...

— Judy! interveni Jack. Vorbeam despre mine, nu despre tine, şi de ce nu ai uitat partea aceasta neplăcută a poveştii tale cu Nathan? Sunteţi căsătoriţi acum şi fericiţi peste măsură.

— De aceea mă pot gândi acum la acea perioadă de îndoieli şi pot râde.

— Eu nu am îndoieli, nici nu sunt nefericită în acest fel. Sunt doar plictisită!

— Ei bine, stai în pat toată ziua fără niciun motiv, bineînţeles că eşti plictisită. Dar mama ta are o rezolvare pentru asta. Va organiza un bal.

— Pe naiba! Mama nu organizează niciun fel de petreceri, decât dacă sunt pentru familie. Nu ar organiza niciodată un bal.

— Ba da, ar face-o, spuse Judith zâmbind. Este chiar acum în biroul tatălui tău, făcând lista de invitaţi.

— De ce ar face asta?

— După cum am spus, ca să te dea jos din pat.

Jacqueline pufni.

— Sezonul s-a încheiat.

— Da, dar asta înseamnă doar că debutantele au plecat acasă – sau sunt ocupate cu petrecerile de logodnă. Londra nu se opreşte doar pentru că sezonul s-a încheiat. Lumea bună va avea în continuare parte de distracţii.

— Dar nu mama, insistă Jack. În plus, tata nu ar fi de acord.

— Chiar crezi că s-ar certa cu George pe această temă? Ea e încântată să te aibă din nou acasă, sănătoasă şi în siguranţă, şi vrea doar să te vadă fericită.

— Ei bine, poate că nu. A plâns aproape o săptămână după ce ne-am întors, iar el o consolează ca şi cum toate s-ar fi întâmplat din vina lui.

— Lacrimi de bucurie, dar nu din acestea a vărsat cât timp ai lipsit.

— Ştie. Dar mama ar fi trebuit să fie liniştită de scrisoarea lui Damon – am citit-o şi, după cum ne-a spus mie şi lui Jeremy, nu era deloc ameninţătoare.

— De când pot nişte biete cuvinte să liniştească o mamă? A fost îngrijorată de moarte pentru tine, în timp ce tu te luptai cu piraţii şi te distrai pe cinste. Mama s-a oferit să le cumpere o corabie pentru a pleca în căutarea ta, dar raţiunea a triumfat în cele din urmă, de vreme ce ar fi sfârşit căutând proverbialul ac în carul cu fân.

— Nu a fost totul o distracţie, îi aminti Jack verişoarei sale.

— Ultima săptămână a cam fost, după cum povesteşti tu – cel puţin până când aţi mers fiecare pe drumul său. Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, mi-ai spus că, din momentul în care nu a mai fost duşmanul tău, l-ai aruncat în pat. Recunoaşte-o – sau recunoaşte că eşti îndrăgostită.

— Prostii! Dar, în legătură cu balul… Dacă mama organizează un bal mascat, s-ar putea să particip. Damon a avut timp să se întoarcă în Anglia, dacă doreşte să revină aici. S-ar putea strecura înăuntru cu o mască, aşa cum a făcut înainte.

— Vrei, aşadar, să-l revezi?

— Desigur. Nu am terminat nici pe departe cu el. A

fost magnific – atunci când mânia nu-mi înceţoşa privirea. Mi-e dor de el. Îmi doresc să-l fi întâlnit şi tu, l-ai iubi.

Judith ridică dintr-o sprânceană.

— Eu l-aş iubi, dar tu, nu?

— Era doar o figură de stil.

Judith strânse mâna lui Jacqueline.

— De ce-ţi negi sentimentele?

— Pentru că este prea devreme, murmură Jack, încă nevrând să admită ce simţea cu adevărat, nici măcar faţă de ea însăşi, deşi recunoscu totuşi: Dar s-ar putea ca anul viitor să-l iubesc.

— Nu m-aş fi aşteptat să aud astfel de prostii de la tine acum, Jack Malory, o certă Judith. Ai spus că ţi-e dor de el, ai zis că nu ai terminat cu el – şi să nu crezi că nu ştiu la ce te referi. Dar nu poţi continua să faci asta fără să rămâi însărcinată, iar atunci tatăl tău l-ar omorî cu adevărat.

— Nu înţelegi…

— Înţeleg perfect, de vreme ce am făcut împreună pactul de a nu ne căsători înainte de anul viitor. Dar toată lumea, inclusiv eu, te-a avertizat că este un plan nerealist. Şi răspunde-mi, crezi că vei întâlni pe altcineva care să te facă să simţi aceleaşi lucruri, aşa cum te face el? De ce naiba ai vrea să aştepţi în continuare, când ţi-ai găsit deja bărbatul perfect?

— Tata nu mă va lăsa să-l am, şopti Jacqueline.

— Ah, oftă Judith. Asta aşa este.

Capitolul 49

Damon sosi în East Sussex într-o casă goală, fără majordom care să-l întâmpine, fără nimeni altcineva în vreo cameră. Ce naiba se întâmplase aici? Însă atunci o tânără cameristă veni alergând din partea din spate a casei, ignorându-l, şi ieşi pe uşa din faţă, pe care el o lăsase deschisă.

Fără să-i vină să creadă, el o urmă afară şi strigă spre

ea:

— Aşteaptă! Unde este toată lumea?

Fata se opri suficient pentru a se întoarce spre el, spunând:

— La cimitirul familiei, domnule. Stăpâna noastră este îngropată astăzi. Dacă aţi venit la înmormântare pentru a vă prezenta omagiile, încă puteţi ajunge la timp. Eu am dormit prea mult!

Începu să alerge şi dispăru după colţul conacului. Damon nu se mişcă. Se simţea ca lovit în moalele capului. Nu mai avea să-şi găsească niciodată bunica într-un moment de luciditate, pentru a-i putea răspunde la întrebări. Speranţa aceea dispăruse pe vecie. Îşi dori să fi ajuns mai repede. Dar stătuse în Jamaica o săptămână, ajutându-şi tatăl să se instaleze pe noua plantaţie, apoi petrecuse o altă săptămână în Londra încercând să o vadă pe Jack. Însă, de fiecare dată când bătuse la uşa casei ei din Berkeley Square, unul din cei doi majordomi – chiar aveau doi – îi trântea uşa în nas. Doar prima dată i se spusese, după ce-şi dăduse numele:

— Ordinele căpitanului: nu sunteţi bine-venit.

Nu voiau nici măcar să ia florile pe care i le adusese el, aşa că aranjă să fie livrate de altcineva, dar ei nu le acceptaseră nici pe acelea!

Ţinuse totuşi sub observaţie casa ei, sperând să o vadă ieşind, dar ea nu ieşise niciodată. Trebuia să încerce ceva mai drastic la întoarcerea în Londra, chiar dacă asta însemna să-i înfrunte tatăl. Nu avea să fie nimic agreabil de această dată în interacţiunea lor – de fapt, nici nu fusese vreodată –, dar mărinimia lui Malory era gata de-acum şi îi spusese foarte clar lui Damon că nu o putea avea pe fiica lui.

Însă Damon era pregătit să înfrunte orice pentru ea – dacă ea l-ar accepta. Avea nevoie doar de şansa de a vorbi cu ea în absenţa tatălui ei, pentru a-i spune că nu o tachinase atunci când îi ceruse să se căsătorească cu el. Ar fi trebuit să recunoască acest lucru atunci, pe corabie, dar ea păruse atât de enervată de idee. Ar fi încă? Nu exista

nicio speranţă de a o face soţia lui?

Ştia unde era cimitirul, de ambele laturi ale micii capele din spatele gardului viu înalt din lateralul casei. Clopotniţa capelei se vedea pe deasupra gardului viu; aşa aflase că era acolo. Cercetase cimitirul doar o singură dată, temându-se ca nu cumva să găsească mormântul mamei sale acolo, însă nu-l găsise.

Se grăbi spre capelă, dar, când trecu prin intrarea ornamentală tăiată în gard, fu surprins de numărul mare de vehicule aflate de cealaltă parte. Erau mulţi oameni acolo, stând în faţa capelei mici şi ieşind din aceasta – servitori, chiriaşi, localnici, chiar şi avocatul, domnul Harrison, cel care îi dăduse de urmă şi care era singura persoană de acolo cu care stătuse de vorbă mai mult.

Sicriul era deja scos din capelă. Pierduse slujba de înmormântare, dar cel puţin avea să o vadă pe Agatha Reeves îngropată. Deşi îi dăduse o mulţime de alte nume, confundându-l cu alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, fusese totuşi bunica lui, şi-şi dori să o fi cunoscut pe când era încă în deplinătatea facultăţilor mintale.

Mormântul fusese deja săpat în curtea de lângă capelă, cu ramurile unui stejar umbrindu-l şi având în jur plantate flori. Dacă nu ar fi fost pietrele de mormânt, un vizitator ar fi putut crede că cimitirul privat al acestei familii era o grădină drăguţă. Doar cei din familia Reeves erau înmormântaţi acolo. În timp ce urma încet procesiunea, Damon observă că unul dintre morminte avea aproape un secol.

În timp ce sicriul era coborât în groapă, se duse lângă domnul Harrison, un bărbat de vârstă medie, cu favoriţi maro şi ochi verzi prietenoşi. Avea birourile în Hastings, oraşul din apropiere.

Damon îl salută şi-l întrebă discret:

— Cum a murit? În pace?

— Îmi pare rău să spun, dar a fost probabil o moarte dureroasă.

— Nu sunteţi sigur?

— Ei bine, nu se ştie cu siguranţă când a murit căzând

pe scări. Mi s-a spus că un lacheu o ajuta să coboare, dar Lady Reeves a crezut că era soţul ei, iar apoi şi-a amintit că acesta era mort. A ţipat îngrozitor încercând să scape de fantoma imaginară şi s-a împiedicat. Harrison oftă. Urâtă treabă când mintea îţi joacă astfel de feste. Dar mă bucur că sunteţi aici. Nu eram sigur dacă sunteţi sau nu în ţară. Am auzit că i-aţi trimis vorbă lui Lady Reeves că vă întoarceţi în Indiile de Vest. Pentru ea nu a însemnat nimic, dar mi-a spus doamna Wright. O femeie atât de băgăreaţă, dar complet devotată stăpânei sale.

— M-am întors acum o săptămână. Nu ştiam că bunica a murit, am aflat abia acum, spuse Damon fluturându-şi mâna înspre sicriu.

— Condoleanţe, domnule! Însă va trebui să stăm de vorbă puţin mai târziu, în casă. Bunica dumneavoastră şi-a făcut testamentul acum mulţi ani, înainte ca mintea să-i fie afectată. Şi-a exclus din testament membrii înstrăinaţi ai familiei, adică pe unchiul său prin alianţă şi pe fiica sa.

— Agatha era înstrăinată de mama mea? Dumnezeule, nu credeţi că este ceva ce ar fi trebuit să ştiu?

Nu era de mirare că menajera fusese atât de nepoliticoasă cu el!

Domnul Harrison ridică din umeri.

— Am fost avocatul familiei, dar nu-i cunoşteam foarte bine şi nu eram la curent cu secretele lor. Ar fi putut să fie doar o simplă neînţelegere între fiică şi mamă, care nu s-a rezolvat niciodată. Dar acestea au fost instrucţiunile date de Lady Reeves atunci când şi-a făcut testamentul. Nu v-a menţionat pe dumneavoastră, dar nici nu v-a exclus, aşa că, fiind cea mai apropiată rudă a ei în viaţă, bunurile sale lumeşti vă aparţin. Este o listă lungă, proprietăţi în cea mai mare parte, inclusiv un mic castel în Scoţia şi o casă în Londra.

— Goală?

— Nu. A fost casa mamei ei. Lady Reeves nu stătea des acolo şi probabil nu a mai fost acolo de ani întregi, dar avea câţiva servitori la dispoziţie, pentru cazul în care s-ar fi hotărât să meargă la Londra.

— Spuneaţi că avea un unchi?

— Da, deşi mă îndoiesc că mai este în viaţă. A fost unchiul soţului ei.

— De ce nu mi-aţi pomenit despre el înainte, când v-am întrebat dacă am şi alte rude?

— Deoarece Lady Reeves m-a avertizat să nu-i pomenesc niciodată numele, altfel avea să mă concedieze. Era oricum înstrăinat atât de ea, cât şi de socrul ei.

— De ce?

— Am întrebat o dată, însă am fost concediat. A fost nevoie de luni întregi de scuze din partea mea pentru a fi reangajat, aşa că nu am mai chestionat-o niciodată. Însă Giles Reeves ar fi stră-străunchiul dumneavoastră din partea masculină a familiei sale, fratele cel mai mare al străbunicului dumneavoastră, a cărui moşie o moşteniţi acum. După cum spuneam, mă îndoiesc că mai este în viaţă.

Capelanul începuse să se roage la marginea mormântului. Damon o observă pe doamna Wright, menajera dezagreabilă a Agathei, stând de cealaltă parte a mormântului, plângând. Damon se apropie de ea, ajungând să stea cu faţa la capelă.

Agatha avusese cel puţin şaizeci de ani, dar doamna Wright era mai tânără cu aproximativ zece. Părul ei nu avea niciun fir alb, însă ţinuta ei austeră o făcea să arate cel puţin la fel de în vârstă ca bunica lui. Fusese menajera bunicii lui timp de câteva decenii. Poate că lucrase acolo cât timp mama lui locuise în casă, dar asta fusese doar una dintre multele întrebări la care ea refuzase să răspundă, aşa că nu putea fi sigur.

Era singura persoană rămasă care i-ar fi putut spune dacă mama lui se întorsese vreodată după ce plecase din Jamaica şi unde era acum. Fusese în Port Antonio, după cum îi sugerase Malory, şi aflase că portul deţinea într-adevăr înregistrări, însă nu găsise nimic care să dovedească faptul că mama lui cumpărase un loc pentru întoarcerea în Anglia, nici în anul în care plecase de acasă şi nici în anul următor, ceea ce însemna că-şi dăduse

probabil un nume fals. Vizitase hanurile din apropierea portului, în cazul în care ea ar fi stat acolo, dar nu găsise înregistrări care să fi rezistat atât de mult timp. Verificase chiar şi cimitirul din Port Antonio. Fusese o călătorie inutilă.

Nu ştia ce să-i spună doamnei Wright, dat fiind faptul că la vizitele anterioare femeia îi făcuse limpede cât de mult îl displăcea. Poate ar fi fost o idee bună să înceapă prin a o asigura că-şi putea păstra slujba dacă îşi îmbunătăţea puţin atitudinea.

— Aţi venit după şi mai multe câştiguri? îi şopti ea cu venin.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Pentru cineva care nu cunoştea familia aceasta deloc, aţi avut de câştigat substanţial de pe urma ei.

El se întoarse spre ea şi-i spuse la fel de liniştit:

— Aş prefera să-mi fi cunoscut bunica, să fi avut cel puţin o afurisită de conversaţie cu ea în care să nu creadă că stă de vorbă cu cine ştie ce altă rudă sau cunoştinţă. Chiar credeţi că mă bucură moartea ei?

— De ce nu? V-ar fi urât la fel de mult ca pe mama dumneavoastră – dacă ar fi ştiut că existaţi, ceea ce nu a ştiut.

— De ce m-ar fi urât?

Femeia strânse din buze. O mai văzuse făcând acest lucru. Însemna că nu mai avea de gând să scoată niciun cuvânt. Era mai mult decât exasperantă!

Damon încercă să-şi ţină în frâu mânia, însă vocea avea un ton tăios atunci când îi spuse:

— Nu vă voi concedia, în ciuda firii dumneavoastră dezagreabile, însă insist să-mi spuneţi ce aveţi împotriva mea şi, orice ar fi, trebuie să înceteze acum.

— Mai degrabă aş pleca de la dumneavoastră.

— Doar pentru a evita să-mi spuneţi adevărul?

— Nici dumneavoastră şi nici mama dumneavoastră nu aţi fost bine-veniţi aici, sâsâi ea către el. A venit şi ea, dar nu a fost lăsată să intre.

El îşi ţinu răsuflarea şi întrebă:

— Mama a venit aici? Când?

— Cu mulţi ani în urmă, dar, după cum am spus, a fost întoarsă de la uşă.

— Cum s-ar fi întâmplat şi cu mine? Pentru că bunica nu-şi mai aducea aminte de propria ei fiică?

— O, nu, asta a fost înainte ca Lady Reeves să înceapă să-i uite pe cei pe care-i cunoştea. Stăpâna mea nu a fost o femeie iertătoare.

— Dar ce a făcut mama mea pentru a atrage o antipatie atât de profundă, care s-a extins şi asupra mea?

— De ce nu o întrebaţi pe ea?

— La naiba, v-am spus deja că nu ştiu unde este, şi nu vreţi să-mi dezvăluiţi unde aş putea să o caut!

Ea se uită în spatele lui.

— Presupun că a citit în ziar despre moartea stăpânei mele.

Damon se întoarse imediat. O altă trăsură tocmai sosise, şi din ea cobora un gentleman de vârstă medie, bine îmbrăcat. Era înalt, cu părul negru, şi avea un aer important. Femeia care îl însoţea îşi trase vălul negru al pălăriei peste faţă înainte de a prinde mâna ce-i fusese întinsă pentru a o ajuta să coboare. Însă Damon îi văzu faţa înainte să şi-o acopere. Era încă frumoasă, în ciuda anilor care trecuseră. Îi preţuise chipul întreaga lui viaţă.

Simţi un val copleşitor de emoţie. Nu era sigur că se putea mişca, dar totul se sfărâmă când o auzi pe doamna Wright spunând pe un ton urâcios:

— Dacă-şi închipuie că poate obţine casa acum, se înşală. Cunosc dorinţele stăpânei mele…

— Taci din gură, doamnă Wright. Eşti concediată!

Se apropie de cei doi şi păşi în faţa lor, blocându-le calea. Dar nu-şi mai găsi cuvintele, trezindu-se deodată atât de aproape de mama lui. Crezuse că nu avea să o mai vadă niciodată! Ea plângea tăcut. Încă o iubea pe femeia care nici nu voise să-i vorbească şi care o scosese din testament? Probabil că da. Sentimentele neplăcute fuseseră doar din partea Agathei, după câte se părea.

Însoţitorul mamei sale trăsese probabil propriile concluzii cu privire la motivul pentru care Damon le blocase

calea, aşa că-i spuse acestuia pe un ton tăios:

— Dacă aveţi impresia că o puteţi împiedica să participe la înmormântarea mamei sale…

Damon ridică mâna pentru a opri tirada bărbatului. Nici măcar nu se uită la el; nu-şi putea lua ochii de la Sarah, mama lui. Îşi dădu seama că probabil aceasta adusese un avocat cu ea, gândindu-se că avea să fie împiedicată să participe la înmormântare. O presupunere uşor de înţeles, dat fiind faptul că nu fusese lăsată să intre în casă atunci când încercase.

Voia să o tragă mai aproape, să recupereze miile de îmbrăţişări pierdute, însă, cu răsuflarea pierdută, nu putu spune decât:

— Mamă.

Ea nu zise nimic, iar el putu să vadă o expresie de curiozitate pe faţa ei, prin vălul cel negru. Doamne, nu-l recunoştea. Sigur că nu! Nu-l văzuse de când era un copil.

Avocatul fu cel care întrebă pe un ton ezitant:

— Damon Ross?

Acela fu momentul în care mama lui se prăbuşi, leşinată.

Damon sări să o prindă, dar la fel făcu şi însoţitorul ei. Fu un moment stingheritor, însă cel puţin reuşiră să o împiedice pe Sarah să se prăbuşească la pământ.

Alarmat, Damon îi spuse bărbatului în timp ce-şi ridica mama în braţe:

— Daţi-vă la o parte!

— Puneţi-o înapoi în trăsură, sugeră acesta.

— Este ceva în neregulă cu ea? îl întrebă Damon pe bărbatul care începuse deja să-l agaseze cu comportamentul său.

— Nu… presupun că este doar şocul. I s-a spus că eraţi mort.

Capitolul 50

— Cine i-a spus că am murit?

Damon pusese această întrebare instinctiv, de vreme ce nu avea nicio intenţie să aştepte răspunsul de la altcineva decât de la mama sa. O duse repede în casă. Fu o plimbare lungă, dar ea era o femeie subţirică, iar el abia îi simţi greutatea. Uşa era încă deschisă. O duse direct în salon şi o aşeză cu blândeţe pe canapeaua acoperită cu brocart auriu. Nu se trezise încă, iar în casă nu era niciun afurisit de servitor care să-i aducă nişte săruri.

— Nu am fost prezentaţi cum se cuvine. Sunt Brian Chandler de Essex.

Damon îi aruncă o privire bărbatului care îi urmase şi stătea acum în picioare lângă el. Era ceva mai mult decât iritat şi lăsă să se vadă acest lucru în tonul său.

— Plecaţi, vă rog, şi închideţi uşa în urma dumneavoastră. Este o chestiune de familie.

— Nu plec, şi nu trebuie să aşteptaţi să se trezească pentru a vă primi răspunsul. Cyril i-a spus că aţi murit atunci când i-a aruncat în faţă hârtiile de divorţ.

Damon se încordă.

— Este o minciună! Tata nu ar fi divorţat de ea. O iubea!

— Nu aş fi crezut, având în vedere modul crud în care a înştiinţat-o. Şi totuşi, acest lucru ar explica durerea şi furia pe care le-a afişat în ziua în care l-am vizitat. Furia s-ar putea să fi fost cea care l-a determinat să divorţeze, dar ştia în adâncul inimii că nu ar fi trebuit. Dar a făcut-o, hârtiile erau conform legii, iar el a învinuit-o pe ea de moartea dumitale, pentru că nu fusese acolo să vă ajute să vă recuperaţi după pneumonie. Mama dumitale a fost devastată de această acuzaţie şi de groaza de a vă fi pierdut. Dar, de vreme ce sunteţi viu, este evident că Cyril i-a spus acele lucruri doar pentru a o răni.

Furios, Damon îl apucă pe bărbat de reverele hainei.

— Cine naiba sunteţi?

— Sunteţi supărat. Poate ar fi mai bine să aşteptaţi să vă spună mama dumneavoastră.

— Dumnezeule! Dacă nu-mi spuneţi…

— Nu-i face rău, Damon, îl imploră Sarah ridicându-se. Este tatăl tău.

Damon îi dădu drumul bărbatului ca şi cum l-ar fi ars şi se răsuci brusc pentru a o privi pe femeia pe care nu o văzuse timp de nouăsprezece ani.

— Minţi!

Ea fu luată prin surprindere.

— Nu, nu mint. De ce aş face asta?

Damon nu ştia, dar nu avea cum să fie adevărat! Era prea mult dintr-odată! Îşi găsise mama. Şi un tată de care nu ştia? Îl privi furios pe bărbat şi primi în schimb o jumătate de zâmbet. La naiba!!

— Vă las singuri, se oferi Brian. Dar nu pentru mult timp.

— Damon, hai aşează-te lângă mine, spuse Sarah, lovind cu mâna canapeaua. Încă sunt şocată, dar bucuria pe care o simt este nemărginită. Eşti viu şi, slavă Domnului, uită-te la tine! Eşti şi mai frumos decât…

— Nu spune decât tata, interveni el. Pentru că va trebui să te întreb la care dintre ei te referi.

— Nu fi crud, te rog!

— Cum aş putea să nu fiu, când tot ce ştiu nu este adevărat! adăugă apoi cu tristeţe: De ce m-ai părăsit?

Ea ţâşni în picioare şi-şi aruncă braţele în jurul lui.

— Nu aş fi plecat niciodată de pe insulă fără tine dacă Cyril nu m-ar fi convins că erai mort. Mi-a spus chiar că ai fost îngropat pe proprietate. Am fost prea distrusă pentru a-i cere să văd mormântul. Probabil că-şi dăduse seama că, divorţând de mine, i te-aş fi putut lua, din punct de vedere legal. Tribunalele favorizează de obicei taţii, cu excepţia cazului în care mama are origini nobile, iar tatăl, nu. Chiar dacă nu aş fi avut cu mine un marchiz, ştia că familia mea ar fi putut cântări greu în decizia curţii. Mă pierduse deja pe mine. Era evident disperat să nu te piardă şi pe tine. Te iubea, Damon, ca şi cum ai fi fost al lui.

— Când te-ai întors după mine? Când ţi-a spus că am murit?

Ea îl strânse şi mai tare.

— La patru luni după ce am plecat. Îţi voi povesti totul, doar lasă-mă să te ţin câteva minute în braţe, să mă conving că eşti real şi nu visez. Am venit aici să-mi îngrop mama şi te-am găsit pe tine, fiul meu, viu… Şi a fost cât pe ce să nu vin. Se lăsă pe spate, cu ochii mari. Dumnezeule, nu te-aş fi găsit dacă mama nu ar fi murit. Ce întorsătură tristă a sorţii!

— De ce ai venit la înmormântare când este evident că bunica nu te-a iertat… pentru că m-ai avut pe mine? ghici el.

— Mama nu a fost mereu atât de nemiloasă. Pe când trăia tatăl meu, era iubitoare şi bună, deşi chiar şi atunci era excesiv de cuviincioasă. Cred că mai degrabă s-ar fi dus în iad decât să-i fie pătat numele de vreun scandal. Tatăl ei fusese conte, aşa că era o lady pe drept cuvânt, în timp ce tatăl meu nu era lord, deoarece tatăl lui fusese al doilea fiu. Dar familia din partea tatălui meu avea un conte în viaţă, străunchiul meu Giles, şi, în plus, familia Reeves era mult mai bogată decât a ei, aşa că mariajul a fost acceptabil pentru ambele părţi. Iar ei erau îndrăgostiţi. Dacă li s-ar fi interzis să se căsătorească, ar fi făcut-o probabil pe ascuns. Mama l-a iubit nespus de mult. Tata a murit când eram mică. După aceea, ea nu a mai fost niciodată la fel.

— Am găsit-o prea târziu ca să mai apuc să o cunosc.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiai că memoria ei o luase razna? o întrebă el, lovindu-şi capul cu degetele. Trăia într-o lume numai a ei aici, sus.

— Nu, nu ştiam. Dar poate că a fost o binecuvântare pentru ea, alinare pentru reaua-voinţă pe care o nutrea. Mă surprinde că unchiul Giles nu mi-a spus niciodată. Am fost apropiaţi şi am păstrat legătura. Poate că nici el nu ştia despre starea mamei.

— Cum ai ajuns să te căsătoreşti cu Cyril în loc de tatăl meu adevărat?

— A fost un soţ cumpărat, un chiriaş de pe moşia noastră, care a fost plătit generos de mama mea pentru a se căsători cu mine – suficient pentru a-şi cumpăra propria

moşie în insule. Mama a fost furioasă că am căzut în dizgraţie şi că am făcut acest lucru cu un bărbat însurat, care nu putea îndrepta lucrurile. Dar eu şi Brian eram foarte îndrăgostiţi. Nu te poţi opune iubirii, dragul meu.

— Poţi, atunci când trebuie.

— Eu nu am avut voinţa să fac asta. Şi nu am regretat niciodată rezultatul. Pe tine. Iar Cyril ţi-a fost un tată bun. Chiar şi pentru mine a fost un soţ bun timp de câţiva ani. Ne-a iubit pe amândoi, chiar ştiind că nu eşti al lui. Dar şi-a dat seama că nu mă putea face cu adevărat fericită, ceea ce l-a împins spre băutură – iar asta a dus la jocurile de noroc. Profiturile făcute de pe urma plantaţiei erau folosite doar pentru a-i acoperi datoriile. Şi continua să ceară tot mai mulţi bani de la mine.

— Agatha ţi-a dat bani înainte să te scoată din viaţa ei?

— Nu, avea de gând să mă trimită fără niciun ban, dar bunicul, oricât de furios era pe mine, mi-a dat nişte bani înainte să plec. Dar ceea ce făcusem a produs o ruptură între el şi fratele lui, Giles, deoarece Giles fusese cel care mă prezentase lui Brian, vecinul său din Essex. Mama şi bunicul l-au învinovăţit pe Giles pentru că nu m-a supravegheat cum se cuvenea.

— Atunci, de ce mi-a lăsat bunicul tău proprietatea moştenire? întrebă Damon.

— A aparţinut familiei Reeves timp de câteva secole, dar nu este proprietatea care asigură şi titlul. Giles o are pe aceea – şi ştiu că va fi foarte bucuros să te reinstaureze drept moştenitor atunci când va afla vestea uluitoare că eşti în viaţă. Curând după naşterea ta, i-am scris unchiului Giles, povestindu-i despre tine, iar el şi-a informat fratele, pe bunicul meu. Din păcate, bunicul a murit fără să se mai împace cu fratele lui. Dar un moştenitor este totuşi un moştenitor, legitim sau nu, iar eu mă căsătorisem înainte de naşterea ta, ceea ce a atenuat puţin lucrurile.

— Ştiu unde te-a dus Hawke, dar tot nu înţeleg de ce m-ai lăsat acolo în ziua aceea, de ce nu te-ai întors timp de luni întregi. Ai plecat pentru a putea fi cu Brian?

— Damon! Sigur că nu! Nu am avut niciun contact cu el de când am părăsit Anglia, deoarece credeam că era în continuare căsătorit. Nu aflasem că rămăsese văduv. Am plecat deoarece Cyril credea că am o rezervă nesfârşită de bani, ceea ce nu era adevărat. Era o chestiune de timp până să afle şi să-i risipească.

— Ai fi putut să-ţi ascunzi banii undeva unde să nu-i găsească. Ai fi putut să-mi spui că vrei să pleci de pe insulă, în loc…

— Erai atât de mic! interveni ea. Mă temeam să nu-i spui lui Cyril.

Damon îşi dădu seama că o învinuia acum. Întâi pe Hawke, apoi pe ea, când de fapt era vina lui că nu plecase cu ea în ziua aceea.

— Îmi pare rău. Doar că mă simt privat de toţi anii aceştia în care aş fi putut fi cu tine.

— Şi totuşi, m-am întors după tine în acel an. Am aşteptat o lună întoarcerea căpitanului Hawke. Văzând că nu se mai întoarce, am angajat trei bărbaţi să mă însoţească înapoi să te pot lua, dar m-au jefuit de puţinul pe care-l mai aveam, şi a trebuit să-mi găsesc de lucru în Port Antonio ca să strâng bani pentru călătoria peste ocean. Atunci, i-am scris lui Giles, povestindu-i cât de precară devenise situaţia mea. Credeam că avea să-mi trimită ceva bani. În schimb, mi l-a trimis pe Brian.

— Nu-mi vine să cred că Cyril ţi-a spus povestea aceea ridicolă despre moartea mea. Ştia că te-ai întors şi m-a trimis de acasă, pentru a nu fi acolo?

Sarah se încruntă.

— Este posibil. Avea mulţi prieteni în oraş, şi a durat ore întregi până când Brian a găsit o trăsură care să ne ducă până la plantaţie. Dar nu veniserăm pentru a te fura. Deoarece Brian, tatăl tău adevărat, era marchiz de Marlowe şi era acolo cu mine, nu era niciun dubiu că Cyril avea să fie obligat să ni te dea. Ştiu că îl iubeai, era posibil chiar să doreşti să rămâi cu el, dar, Damon, nu este tatăl tău adevărat. Poate că-l vei ierta pe Cyril pentru acea minciună ticăloasă, dar eu nu pot. Din cauza lui nu te-am văzut

crescând!

Sarah începu din nou să plângă. Damon era sfâşiat între dorinţa de a o alina şi furia pe care încă o mai simţea faţă de cele povestite de ea. Era un bastard. Şi, Doamne, cât de ironic era faptul că Jack îl numise aşa! Şansele lui de a o câştiga tocmai scăzuseră simţitor.

Tot ce putu spune fu:

— Un marchiz? Nu o să-i spun „lord”.

— Dragul meu, nu a aflat despre tine decât atunci când a venit să mă salveze. L-am implorat pe unchiul meu să nu-i spună nimic lui Brian. Pe atunci, era căsătorit încă. Descoperirea ta este şi pentru el un şoc la fel de mare ca pentru mine.

— Nu-mi vine să cred că Cyril v-a zis aşa ceva. Nu spun că nu a făcut-o, doar că-mi vine greu să cred. De fapt, cred că a vrut să-mi mărturisească toate acestea de curând, când m-a întrebat dacă am aflat adevărul, dar probabil s-a răzgândit şi mi-a povestit în schimb despre jocurile de noroc.

— Nu-l învinuiesc pe Cyril că a divorţat de mine. Îl învinuiesc pentru că m-a minţit şi mi-a răpit toţi aceşti ani cu tine. Simt această pierdere la fel de acut ca tine, Damon. Când mă gândesc că ai fi putut creşte alături de adevăratul tău tată…

— Tu şi el…

— Suntem căsătoriţi acum; ne-am căsătorit în anul în care ne-am întors în Anglia.

El încuviinţă din cap şi în cele din urmă se aşeză pe canapea lângă ea.

— Cred că Cyril a renunţat la jocurile de noroc după ce ai plecat, s-a concentrat asupra muncii, a ajuns chiar să câştige suficient pentru a mai cumpăra o corabie, dublându-şi profiturile. Am avut o viaţă bună pentru un timp. Tot ce ne-a lipsit ai fost tu. Dar, după ce m-a trimis la şcoală în Anglia, a rămas singur şi a început din nou să joace. Când nu şi-a mai putut plăti datoriile, a fost dus la închisoare. Am aflat abia anul acesta, şi i-am oferit un nou început în Jamaica.

— Eşti prea bun.

— Este singurul tată pe care l-am cunoscut, şi îl iubesc. Va fi mereu tatăl meu.

— Iar acum ai altul. Dar spune-mi despre tine. Eşti căsătorit? Speri să te căsătoreşti?

După ce-i povesti mamei sale o versiune adaptată a aventurilor lui din ultimul an şi o uimi cu revelaţia faptului că bărbatul pe care îl cunoscuseră drept căpitanul Hawke era, de fapt, James Malory, viconte de Ryding, ea spuse:

— Una dintre fetele Malory? Familia aceasta este bine cunoscută, notorie chiar. Acum înţeleg de ce. Eşti sigur că pe ea o doreşti?

— Mai mult decât orice altceva.

— Ei bine, recomandările tatălui tău ar trebui să-ţi netezească drumul.

— Nu, spuse Damon tăios.

Ea ridică din sprâncene.

— Sună ca şi cum ai fi ofensat de Brian. Te rog, spune că nu este aşa. Nu a avut nicio vină în toate astea.

— Nu este nevinovat de seducerea unei fete inocente în timp ce era căsătorit, spuse Damon puţin prea aspru.

— De fapt, a fost vina mea, nu a lui, spuse ea roşind. A încercat să-mi reziste, dar nu m-am lăsat refuzată.

Dumnezeule, asta suna mult prea mult ca propria lui situaţie. Era exact felul în care se purtase Jack cu el. Râse şi o îmbrăţişă.

— Ai absolută dreptate, mamă. Este complet nevinovat.

Uşa se deschise, şi Brian Chandler îşi vârî capul înăuntru.

— Pare să fie semnalul pentru întoarcerea mea, spuse el.

— Trăgeai cu urechea? îl acuză Sarah chicotind.

— Desigur.

Damon se uită stăruitor la bărbat, privindu-l cu adevărat de această dată. Nu se întrebase niciodată de ce nu semăna cu Cyril. Brian era la fel de înalt ca el şi aveau aproape aceeaşi conformaţie. Şi el avea părul negru, iar

unele dintre trăsăturile lor erau la fel. Dacă ar fi stat unul lângă celălalt, oamenii ar fi văzut imediat asemănarea, ghicind că erau rude. Şi aşa era. Iritarea şi resentimentele pe care le simţise mai devreme se topiră.

Se ridică şi îi întinse mâna.

— Poate că ar trebui să facem din nou cunoştinţă, tată?

Capitolul 50

Întoarsă deja de trei săptămâni în Londra, Jacqueline îşi părăsea pentru prima dată casa în această seară. Dar nu mergeau foarte departe. Deşi Georgina organizase balul şi se ocupase de toate detaliile, nu aveau o sală de bal în casa din Berkeley Square, însă Brandon Malory avea una în vila sa încăpătoare din Grosvenor Square, o altă moştenire de la anteriorul duce de Wrighton.

Jack era plină de speranţe, acum că Judy îi mărturisise că, deşi ideea balului fusese a Georginei, aceea de a-l transforma într-un bal mascat fusese a ei. Damon ar fi avut astfel posibilitatea de a se strecura înăuntru, aşa cum făcuse ultima oară – dacă era în Londra şi dacă auzea despre bal. Cam prea mulţi „dacă”, dar ea îşi păstra speranţele.

— Mama ta mi-a dat un teanc de invitaţii pe care să le duc la Regina, care ştie pe cine trebuie să mai invite, de vreme ce mama ta a invitat doar membrii familiei. Dar am păstrat jumătate dintre ele şi i-am invitat şi pe câţiva dintre foştii tăi curtezani.

Judith îi spusese acest lucru mai devreme în timpul săptămânii, iar Jack se plânsese.

— Aş fi vrut să nu faci asta.

Dar Judith subliniase ceva:

— Cum altfel l-am fi putut ascunde printre ceilalţi?

— L-ai invitat şi pe Damon, aşadar?

Judith se mulţumise să zâmbească larg.

— După ce discuţia noastră de zilele trecute a confirmat ceea ce ştiam deja despre sentimentele tale, sigur că l-am invitat. Ştiam deja de la tine că deţine vechea proprietate Reeves din East Sussex, aşa că am trimis invitaţia acolo.

— Cum ai putea şti ce simt eu? Nici măcar eu nu ştiu!

— Ba ştii, Jack.

Da, ştia, şi, deşi era posibil ca el nici măcar să nu fie în Anglia pentru a primi invitaţia, ea spera că era, ceea ce dusese la exuberanţa de acum, pe care abia o putea controla. De aceea nici nu asculta ceea ce spuneau părinţii ei, aşezaţi în faţa ei în trăsură, decât atunci când auzi:

— Spune că nu este îndrăgostită, dar cred că săgeata lui Cupidon a lovit-o totuşi.

— Dumnezeule, George, nu îndrăzni să-l pomeneşti pe Cupidon, se plânse James.

Jacqueline ridică dintr-o sprânceană.

— Încercaţi să-mi atrageţi atenţia?

— A funcţionat, spuse Georgina zâmbind. Dar nu vorbeam serios. Ştim că refuzi să te îndrăgosteşti anul acesta.

— În legătură cu asta… începu Jack.

Însă James interveni:

— Este nepoliticos să-ţi corectezi mama, aşa că nu o face.

Jack îl privi chiorâş şi strâmbă din gură în direcţia lui, dar nu avea de gând să discute cu el pe acest ton. Nu-şi imaginase niciodată că avea să fugă pe furiş, dar era evident acum că era singurul mod în care se putea căsători cu Damon. Dacă acesta o cerea. Dacă apărea pentru a o cere. Ar fi făcut bine să apară!

Brandon aştepta la uşă alături de părinţii săi, pentru a-i întâmpina, dar strada era deja aglomerată din cauza trăsurilor, iar înăuntru se auzea deja muzica, semn că balul începuse.

Judith ajunse imediat după ei, cu soţul şi părinţii ei, aşa că Jack o aşteptă şi intrară împreună, ţinându-se de braţ. Georgina făcu acelaşi lucru, intrând cu Roslynn. Ceea ce lăsă trei bărbaţi singuri. Însă Nathan, văzând expresia de pe faţa lui James, îl lăsă pe acesta cu fratele lui.

Rămas singur cu James, Anthony ghici.

— Te aştepţi la ceva neplăcut. La ce?

— Reeves va fi aici.

— Nu ar îndrăzni.

— Nu am avut niciodată îndoieli cu privire la îndrăzneala sa. Şi, deşi George m-a asigurat că nu a invitat niciun pirat, fetişcana ta a trimis şi ea nişte invitaţii, iar Judy este la curent cu toate secretele lui Jack, aşa că este posibil să-l fi invitat. Însă tu mă vei ajuta să-l identific înainte să se poată apropia de Jack.

— Dacă trebuie, spuse Anthony sec, însă, după ce intră în sala de bal cu James şi văzu câte cupluri erau deja pe ringul de dans, inclusiv Jacqueline, adăugă: Chiar a invitat George atât de mulţi oameni? Sau au venit toţi musafirii nepoftiţi din Londra?

— A doua variantă, replică James. Cât de des organizează un Malory o aşa extravaganţă? Lumea bună moare de curiozitate să afle de ce.

— Am înţeles. Dar într-o astfel de aglomeraţie nu prea avem cum să… începu Anthony, dar apoi rectifică: Ei bine, nu a durat mult. Aruncă o privire spre terasă. Poate că Reeves are invitaţie, dar nu şi-ar dori ca numele să-i fie anunţat în gura mare într-o încăpere plină de Malory. Se pare că vrea să se strecoare prin spate pentru a evita acest lucru. Tocmai şi-a pus masca. Să-l arunc afară?

— Muşcă-ţi limba, plăcerea asta e numai a mea.

— Ei bine, acum ai şansa să-l prinzi cu garda jos, în timp ce are ochii aţintiţi asupra lui Jack.

Câteva momente mai târziu, James îi spunea lui Damon:

— Ai fost avertizat.

Pumnul lui plecase deja. Îndoit de mijloc – un déjà vu afurisit – Damon icni.

— Dumnezeule, nu din nou! Tot timpul loveşti mai întâi, Malory?

— Ai fost avertizat, repetă James.

Damon nu se îndreptase încă, dar riscă un ochi învineţit şi nişte obiecte de porţelan sparte în faţa sa pentru a se uita în sus la James, evaluând cât de furios era acesta – însă îşi dori să nu o fi făcut.

— Care este scopul unei măşti dacă ghiceşti cine este în spatele ei? Aş putea spune că m-ai confundat…

— Nu eşti atât de prost.

— O iubesc.

— Eşti prost, aşadar, spuse James. Suferinţa pe care ai cauzat-o de două ori familiei mele nu va fi niciodată iertată. Şi chiar ai fost avertizat.

James îşi înfipse o mână în părul lui Damon, pregătindu-se pentru următoarea lovitură, care avea probabil să-l scoată din joc. Jumătatea de mască îi căzu în timpul acestei mişcări. Prin mintea lui Damon trecu gândul de a riposta, dar acest lucru îi evocă o imagine a lui Jack plângând din cauza faptului că tatăl ei fusese rănit, aşa că renunţă la idee.

Avu însă la dispoziţie o secundă în care să întrebe:

— Şi dacă Jack mă iubeşte? Chiar ai vrea să-i refuzi fericirea?

— Dacă fericirea ei eşti tu, da. Ţara asta dă pe dinafară de tineri acceptabili. Îi voi găsi chiar eu unul în vreo zece sau douăzeci de ani… Pauza fu neaşteptată înainte să adauge: Te iubeşte?

— Nu ştiu, trebui să recunoască Damon.

— Perfect, replică James şi-şi pregăti pumnul.

— Dar am de gând să aflu, spuse Damon înainte de a se smulge din mâna lui.

Lăsă în urmă un pumn de păr, însă îşi croi cu repeziciune drum spre ringul de dans. O remarcă imediat pe Jack, cu dominoul foarte mic de această dată, abia acoperindu-i ochii – ca şi cum ar fi vrut să fie recunoscută. O îndepărtă de tânărul cu care dansa, sperând să nu fie vreun alt Malory care ar fi putut obiecta. Ochii ei se măriră

uşor, dar apoi izbucni în râs.

— Fără mască? Sunt dezamăgită că nu ne mai jucăm de-a ghicitul.

Zâmbetul lui era orbitor.

— Nu, nu eşti.

— Da, aşa este. Mi-a fost dor de tine!

— Credeam că vin aici pentru a asista la execuţia mea. Nu m-am gândit la niciun alt motiv pentru care mama ta mi-ar fi trimis o invitaţie.

— Şi totuşi, ai venit?

— Da.

— Nu ea a trimis-o, Judy a făcut asta.

— Nu, de fapt am primit două invitaţii, una din ele de la mama ta.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Adevărat? Atunci, poate că ai avut dreptate în legătură cu execuţia. Vrei să aflăm? Repede, înainte să ajungă şi tata lângă ea!

— Aveam altceva în minte pentru seara asta, nu să fiu târât de tine spre moarte, spuse el în timp ce Jack îl trase spre cele două femei care stăteau lângă Anthony Malory.

— Nu fi prostuţ, spuse Jack. Mama nu ar veni la un bal cu pistoalele după ea.

Când ajunseră lângă cei trei, Anthony încercă să pună mâna pe Damon, însă Georgina îl opri, ceea ce-i dădu suficient timp lui Jack pentru a-i spune:

— Mamă, aş vrea să-l cunoşti pe Damon…

— Nu, nu cred, interveni Georgina şi-i dădu o palmă răsunătoare acestuia.

Din sală se auziră câteva aplauze. Nu era de mirare, se aflau destui Malory acolo, toţi la curent cu ultima călătorie a lui Jack în Caraibe.

Însă Jacqueline se uită ţintă la mama sa şi întrebă:

— Doar o dată, da?

— În seara aceasta, da, fu ea de acord.

— Este rândul meu acum, George? întrebă Anthony.

— Nu, este rândul meu, îi spuse Jacqueline unchiului ei şi-l trase din nou pe Damon.

Ajunşi în mijlocul ringului de dans, unde aveau să fie protejaţi temporar de celelalte cupluri, ea nici măcar nu se prefăcu că dorea să danseze. Îşi puse însă mâinile în jurul lui Damon şi se întinse pentru a-l săruta pe obrazul roşu, şoptindu-i:

— Mai bine ea decât el.

— Este amuzant că ai pomenit asta, spuse el criptic, apoi adăugă: înţeleg, să ştii. Eşti singura lor fiică. Le-am provocat de două ori suferinţă, şi regret asta din tot sufletul.

— Presupun că este nevoie de timp ca să poată trece peste asta.

— Aşa cred şi eu.

— Dar se vor îndupleca văzând cât de fericită mă faci.

El îşi ţinu răsuflarea.

— Te fac?

— Depinde de motivul pentru care eşti aici.

— Am venit să te cer în căsătorie. Nu glumeam când am pomenit despre asta pe corabie.

Începuse să danseze cu ea, dar se opri aşteptând cu respiraţia tăiată răspunsul ei.

— Atunci, nu am fost pregătită, dar acum sunt. Ne strecurăm afară de aici?

El începu să râdă.

— Nu ar trebui să cer permisiunea…

— Dumnezeule, nu! Nu-l poţi întreba pe el, altfel nu vom ieşi niciodată de aici.

— Urma să pomenesc despre mama ta. Ar fi drăguţ să avem aprobarea unuia din părinţi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Tocmai te-a pălmuit. Nici ea nu e gata să-ţi dea binecuvântarea.

— Dar sunt moştenitorul a două titluri acum. Nu contează pentru tatăl tău?

Ea râse.

— Nu, dar două? Cum s-a întâmplat asta?

El îi povesti pe scurt despre regăsirea mamei sale şi despre minciuna care i se spusese acesteia pentru a o ţine

departe de el.

— Nu pot fi foarte supărat pe Cyril pentru minciuna pe care i-a spus-o – de fapt, pot, sunt supărat, m-a costat atât de mult. Şi totuşi, dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşurat aşa, nu te-aş fi întâlnit niciodată.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. Suntem meniţi să fim împreună. Ne-am fi întâlnit cumva.

El zâmbi.

— Crezi?

— Asta ar spune orice femeie din familia mea.

— Dar nu tu?

— Nu fi prostuţ. Cine sunt eu să nu fiu de acord cu un asemenea consens?

— Din câte îmi amintesc, nu ai fost. Aveai de gând să-ţi faci destinul să aştepte un an întreg.

— Dar nu mai fac asta.

Ochii lui turcoaz îi studiară pe ai ei, iar el păru puţin prea serios când spuse:

— Eşti sigură? Pentru că încă nu te-am auzit spunând „da”.

Ea zâmbi larg.

— Da. Îi sărută obrazul. Da. Îi linse urechea. Categoric da. Îşi plimbă buza peste faţa lui şi-i spuse cu gura lipită de a lui: Mai ai nevoie şi de alte argumente că vreau să mă căsătoresc cu tine?

El o strânse tare la piept înainte de a-i spune:

— Primul „da” m-a convins, dar, te rog, nu te opri.

Ea clătină din cap.

— Dacă vrem să plecăm pe furiş, trebuie probabil să o facem acum, înainte ca unchiul să-i spună tatălui meu că eşti aici.

— Ştie deja. Sincer să fiu, mă mir că încă nu a ordonat închiderea uşilor şi împrăştierea mulţimii.

— Nu ar vrea să dea apă la moară bârfitorilor. Nu-i pasă de scandalurile care-l afectează pe el, dar nu şi-ar dori ca vreo urmă de scandal să mă atingă pe mine, aşa că nu va face nicio scenă. În seara asta sunt prezenţi mai mult cei din familia mea extinsă, dar sunt şi alţi membri ai lumii

bune aici. Aruncă o privire rapidă în jur şi se corectă: De fapt, sunt mult mai mulţi decât au fost invitaţi. Probabil de aceea nu te-a smuls încă din braţele mele. Deşi sunt sigură că ştie exact unde suntem şi doar aşteaptă finalul melodiei.

— Minunat, spuse el cu un mormăit.

— Putem să fugim în Scoţia şi să-i informăm după aceea.

— Impulsivă ca întotdeauna.

— Nu, dar acum, că am hotărât să nu mai aştept până anul viitor, nu vreau să mai aştept nici măcar o zi. Deşi va dura mai mult de o zi să ajungem în Scoţia.

— Dar mai puţin de o zi să ajungem în Essex, unde tatăl meu are deja o aprobare specială pentru noi.

Sprâncenele ei se ridicară.

— Despre un astfel de titlu vorbeşti?

— Da – şi un nume în plus. Dacă te căsătoreşti cu mine, te vei numi Jack Reeves Chandler. Tocmai mi-am întâlnit adevăratul tată.

Ea izbucni în râs şi nu se mai opri.

— Nu este atât de amuzant, Jack, se plânse el.

— Ba da, este.

Tocmai atunci Judith se ciocni intenţionat de ei şi exclamă, măsurându-l pe Damon cu ochii mari.

— El este, aşadar? Şi încă nu aţi fugit?

Jacqueline zâmbi larg.

— Eram pe cale să fugim. Damon, ea este complicea mea în toate secretele, draga mea verişoară, cea mai bună prietenă, Judith Malory Tremayne. Judy, fă cunoştinţă cu Damon Reeves. Mai are un nume, dar, dacă nu-l ştii, părinţii mei nu-l vor putea scoate de la tine, aflând unde suntem, aşa că asta mai poate aştepta. Dă-ne un avans de o oră înainte să le zici că am fugit să ne căsătorim. Spune-le că le voi transmite mâine unde va avea loc petrecerea de nuntă.

— Vor fi îngrijoraţi.

— Nu, vor fi prea furioşi pentru a se îngrijora, şi vor primi veşti de la mine înainte ca lucrul acesta să se schimbe.

— Eşti sigură că nu vrei o nuntă mare, aşa cum am

avut eu? întrebă Judy.

Jack zâmbi din nou.

— Ne-am bucurat cu toţii de nunta ta acum câteva luni, şi, în plus, ştii că tatăl meu nu ne va da niciodată binecuvântarea, orice ar fi, indiferent că este vorba despre Damon sau despre un alt bărbat. I-am oferit un an în plus pentru a se obişnui cu ideea, dar nu s-a întâmplat. Aşa că îl voi pune în schimb în faţa faptului împlinit, ceea ce este mult mai distractiv!

Nu ieşiră alergând din încăpere, ceea ce ar fi atras atenţia celor din jur, ci se mişcară destul de repede spre intrare, apoi începură să alerge spre trăsura lui. Jacqueline râdea; era atât de fericită, încât nu se putea abţine. Birjarul lui Damon fusese prevenit, aşa că, în momentul în care ei intrară în trăsură, aceasta se puse în mişcare, iar ei începură să se sărute. Jack nu se putea abţine nici în această privinţă! Trecuse mult prea mult timp de când îl văzuse, de când îl gustase, de când îl simţise în braţele ei.

— Aşteaptă, zise el.

— Nu!

— Doar un moment, chicoti el.

Îşi băgase mâna în buzunar, căutând ceva, şi duse mâna lui Jack la buze, sărutând-o, înainte de a-i strecura un inel pe deget. Era minunat, cu un smarald mare înconjurat de atâtea diamante, că Jack izbucni din nou în râs.

— Este inelul de logodnă perfect pentru un pirat, îl tachină ea. Eşti sigur că nu este dobândit prin mijloace necinstite?

El îi zâmbi cu duioşie.

— Mi l-a dat tatăl meu, este o moştenire a familiei Chandler. Ne aşteaptă. Sperau şi ei la fel de mult ca mine că vei spune da. Au pierdut atât de mult din viaţa mea, dar sunt încântaţi să facă parte din fuga noastră împreună. Cel puţin avem binecuvântarea lor.

— Ştii că s-ar putea să ne mai căsătorim într-o zi, pentru părinţii mei.

— Dacă mă acceptă vreodată, sigur că da.

— Mama este de acord. Până la urmă, ea te-a invitat

la bal.

El îşi dădu ochii peste cap, amintindu-i:

— Doar pentru a mă putea pălmui.

Jack zâmbi larg.

— Trebuia să te aştepţi la asta. S-ar putea chiar să se mai întâmple de câteva ori. Dar îşi doreşte să fiu fericită şi vede că tu mă faci fericită.

— Te fac?

Ea îl sărută apăsat drept răspuns, dar nu dură mult până să vrea ceva în plus.

— Poate birjarul să meargă mai repede? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Cred că merge cât de repede se poate merge noaptea fără riscul de a avea un accident. În plus, având în vedere ce facem noi acum, nu m-aş grăbi foarte tare să dau cu ochii de un preot sau de părinţii mei.

Ea râse din nou şi îşi băgă mâna sub rochie pentru a-şi da jos pantalonaşii înainte de a urca în poala lui, gata să facă dragoste. Salturile trăsurii se simţeau deosebit de plăcut acum că el era înăuntrul ei!

În focul pasiunii, Jack strigă:

— Mai repede!

— Ţi-am spus că birjarul…

— Nu birjarul, îi tăie ea vorba. Tu!

— Asta o pot face, cu plăcere!

Capitolul 52

— Acum sosesc, o preveni Damon.

Era dimineaţă. Jacqueline se trezise doar de câteva minute, dar auzi şi ea trăsurile şi vocile de sub geam. Probabil nu ar fi trebuit să le trimită scrisoarea aceea părinţilor ei noaptea trecută, imediat înainte de căsătorie.

Părinţii lui Damon o primiseră cu căldură şi îi conduseseră în salon, unde îl treziseră pe preotul care îi aşteptase toată seara. Încăperea era plină cu toate florile

de pe proprietate! Deşi preotul era puţin somnoros, săvârşise slujba cu rapiditate, deşi existase un moment de confuzie atunci când întrebase:

— Cine o dă pe această femeie?

Jacqueline însă râsese.

— Eu!

După ce ea şi Damon îşi spuseră jurămintele de căsătorie, se grăbiseră să ajungă sus, în dormitor. Nu că nu ar fi făcut deja de două ori dragoste în trăsura lui în drum spre Essex. Dar, pentru că-i fusese atât de dor de el în timpul în care nu se văzuseră, devenise insaţiabilă şi încă nu se săturase de el.

— Nu ies din pat, spuse Jacqueline.

Se urcă din nou peste Damon, călare peste şoldurile lui, şi fu doar puţin surprinsă că era deja pregătit pentru ea. Zâmbi în jos către el şi-şi undui şoldurile.

— Este nevoie să te învăţ că trebuie să mă laşi pe mine să te ademenesc…

— Este nevoie să divorţez deja de tine? contracară ea.

El rămase nemişcat. Jack îl lovi cu pumnul în umăr.

— Tu trebuie să te fi obişnuit cu tachinările. Nu vei scăpa niciodată de mine… Ticălosule.

Chicoti în timp ce spunea asta.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar ţi se pare amuzant, nu?

— Ţie nu? Mai ales că tatăl tău adevărat ţi-a oferit legitimitate ca primul său născut şi moştenitor. Apropo, îmi place de el şi de mama ta. Cel puţin unul din noi poate spune asta despre părinţii celuilalt.

— Sunt sigur că şi mie îmi vor plăcea părinţii tăi – cândva.

Jack chicoti.

— Probabil că nu, spuse ea, apoi icni când el zvâcni înăuntrul ei.

Ochii îi fură inundaţi de o lumină scânteietoare în timp ce se aplecă peste el, unindu-şi buzele cu ale lui. Spera din toată inima că această nevoie a ei de a-l devora avea să se potolească sau cel puţin să devină mai moderată. O dată

pe zi, poate de două ori. Oare chiar fusese convinsă, atunci când fusese pe corabie cu el, cu marea calmă, dar ea clocotind de pasiune, că încă o săptămână petrecută cu el ar fi fost suficient? Ce idee neghioabă!

Sărutul deveni tot mai înflăcărat. Mâinile lui plimbându-se pe spatele ei gol îi făcură pielea să se înfioare. Erau amândoi goi, niciunul nu se îmbrăcase noaptea trecută, nici măcar atunci când el se dusese să toarne vin sau ea să aţâţe focul din şemineu în zorii zilei, când camera se răcorise. Făcuseră dragoste aproape toată noaptea. Poate că, de fapt, nu era dimineaţă, ci era după-masă deja?

În cele din urmă, el îi prinse şoldurile cu mâinile şi împinse mai tare, apoi icni şi încercă s-o întoarcă pe spate. Ea se luptă să rămână deasupra, iar el o lăsă să câştige. Ea îl răsplăti apăsându-şi şoldurile peste ale lui, însă în cele din urmă ea fu cea răsplătită, printr-o explozie de încântare senzuală.

Iar gâfâitul… Oh, Doamne!

El râse în timp ce ea îşi dădu capul pe spate, desfătându-se cu spasmele extazului, însă propriul lui extaz urmă la scurt timp după aceea. Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, minunându-se încă o dată că îi aparţinea. Nu se bucurase în ziua în care îl întâlnise, dar, dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum, s-ar fi bucurat. Atât de multe aspecte ar fi fost dezvăluite mai devreme dacă el nu ar fi fost atât de disperat să-l ajute pe bărbatul care îl crescuse ca pe propriul său fiu, dacă nu l-ar fi urât pe James pentru că-i furase mama, dacă nu ar fi trebuit să returneze un pirat în închisoarea din care acesta evadase… dacă… dacă…

Jack îi dezvălui unul dintre aceste secrete chiar acum:

— Jumătate din furia resimţită de mine când ne-am cunoscut era provocată de faptul că te doream chiar şi atunci, deşi nu te puteam avea.

— Trebuie să repet cât de rău îmi pare…

Ea îi puse un deget peste buze şi zâmbi.

— Nu, dar îmi poţi promite că nu vei mai avea niciodată secrete faţă de mine. Apoi îi oferi un zâmbet

poznaş. Închipuie-ţi de când am fi putut începe să facem asta dacă ai fi fost sincer de la bun început.

— Dacă nu m-ai fi ucis.

— Am avut ocazia, dar ţi-am provocat o rană neînsemnată. Ce-ţi spune asta?

— Că sunt norocos? Îi cuprinse faţa cu mâinile şi se uită adânc în ochii ei. Te iubesc, Jack. Cred că te-am iubit de la început.

Emoţiile pe care ea le simţea în interior îi făcură ochii lucioşi. Nu ar fi putut găsi un soţ mai potrivit nici dacă l-ar fi invocat. Damon îi oferise aventuri şi emoţii, pasiune şi acum dragoste. Îi stârnise toate genurile de sentimente, bune şi rele.

Rămasă doar cu cele bune, putea acum să-l tachineze.

— Mi-am dat seama că aşa trebuie să fi fost, de vreme ce mi-ai înfruntat familia pentru a mă avea. Dar este plăcut să te aud spunând-o.

El ridică dintr-o sprânceană, spunând deschis:

— Da, aşa este.

Ea chicoti.

— Desigur, şi eu te iubesc – acum.

— Acum?

— Credeai că a fost ceva instantaneu? Nu, nu, doar dorinţa a fost aşa. Dragostea a venit ceva mai greu, deşi probabil s-a întâmplat înainte ca încăpăţânarea mea să mă lase să o recunosc. Dar sentimentul acesta minunat este bine aşezat acum. Şi nu am fi fost căsătoriţi acum dacă nu te-aş fi iubit din toată inima.

Bătăile bruşte la uşă îl făcură pe Damon să sară din pat, pentru că nu încuiase uşa. Jacqueline strigă:

— Venim jos imediat!

Damon îi aruncă o privire şi şopti:

— Ştii că probabil este el.

— Probabil. Jack zâmbi larg. Pregăteşte-ne o baie în camera aceea frumoasă de baie. Tata mai poate aştepta puţin.

— Vin şi eu, spuse el îndreptându-se spre mica

încăpere anexată dormitorului. Atât timp cât facem doar baie. Chiar nu doresc să-l las să aştepte.

— Nu promit nimic, replică ea.

Jacqueline făcu însă o promisiune în timp ce se usca după baie. Roşind, spuse:

— Promit că nu vom face mereu dragoste atât de pe fugă.

— Nu te voi face să-ţi respecţi promisiunea asta, cel puţin nu în următoarele câteva săptămâni. Chiar şi atunci, s-ar putea să-ţi fac eu ţie aceeaşi promisiune: te doresc atât de mult. Dar la un moment dat o vom face pe îndelete.

În cele din urmă, reuşiră să coboare din dormitor. Jack era îmbrăcată cu rochia ei de bal verde-deschis şi spera că mama ei se gândise să-i aducă vreuna de schimb. Conacul marchizului era aproape la fel de mare ca Haverston. Urmând sunetul conversaţiei, ajunseră în salonul cel mare, unde se servise ceaiul. După câte se părea, mai mulţi membri ai familiei ei veniseră aici, cerând socotealã.

Zâmbind prosteşte din cauza fericirii, Jack îl prezentă pe Damon tuturor. Femeile îi felicitară şi-i îmbrăţişară, dar bărbaţii făcură remarci mai ezitante sau mai caraghioase.

Jeremy o prinse de sub bărbie şi, cu o expresie la fel de diplomată ca aceea afişată în general de tatăl lor, spuse:

— Nu trebuie să întreb dacă ideea căsătoriei pe ascuns a fost a ta sau nu, când ştim cu toţii că nu ai pic de răbdare, surioară. Nu te puteai mulţumi însă numai cu sexul, să ne fi lăsat pe noi să-l ucidem?

Ea se prefăcu a se gândi pentru un moment înainte de a replica:

— O viaţă de sex păcătos, în afara căsătoriei, sau posibilitatea de a-ţi oferi nepoţi legitimi? Chiar vrei să mă întrebi asta? Eşti cel mai prost însoţitor, Jer!

El rânji, în cele din urmă.

— De fapt, după definiţie, am fost cel mai bun. Dar se vede pe tine cât de fericită te face, aşa că, spuse el aruncând o privire spre Damon, bun venit în familie, amice! Doar nu-i spune tatălui meu că am zis aşa ceva.

— Am înţeles, răspunse Damon strângându-i mâna.

— S-ar putea să vrei să te ţii departe de el, îl avertiză Jeremy. Cel puţin astăzi – sau, de fapt, pentru o săptămână…

— Am prins ideea, îl întrerupse Damon.

— Nu, nu cred că ai făcut-o. Nu este deloc mulţumit de tine, iar asta se traduce prin durere pentru tine. Se uită apoi înspre Jacqueline, adăugând: Nu va fi ca războiul dintre Nick şi Warren, rezolvat doar cu câteva dispute verbale. Eşti fetiţa lui.

Ea zâmbi.

— Da, exact asta sunt – şi seamăn mai mult cu el decât crezi. Dacă eu nu sunt îngrijorată, nici tu nu ar trebui să fii.

Anthony li se alătură şi-şi puse un braţ în jurul umerilor lui Jacqueline, remarcând pe un ton destul de caraghios:

— Ar trebui să reduci puţin strălucirea asta, păpuşică. Nu face decât să pună sare pe rană.

— Nu am găsit încă un pansament bun pentru asta, unchiule Tony.

El se uită lung la Damon.

— Condoleanţele mele, tinere. Ar fi trebuit să fugi când ai avut ocazia.

— Am fugit, în singura direcţie posibilă, replică Damon. Mereu voi alerga spre Jack. Inima mea îi aparţine.

— Doamne, să nu devenim sentimentali, se plânse Tony, apoi îi spuse lui Jack: Mama ta nu este cunoscută pentru răbdarea ei.

Jacqueline râse şi apucă mâna lui Damon, îndreptându-se spre mama ei. Georgina, în picioare lângă Danny şi Kelsey, îl ignoră pe Damon, dar o cuprinse pe Jack în braţe.

— Mi-ai răpit bucuria de a-ţi organiza nunta.

— Dacă aş fi făcut lucrurile ca toată lumea, mamă, s-ar fi întâmplat vreodată? M-ar fi condus tata spre altar, dându-mă soţului meu? Chiar crezi asta?

— L-aş fi convins cumva, insistă Georgina.

— Poate dacă ar fi fost vorba despre altcineva, dar cu

Damon?

Georgina scoase un sunet dezaprobator şi dădu din cap spre James, care stătea de vorbă cu Sarah Chandler.

— Posibil. O cunoaşte pe mama lui Damon şi are regrete legate de ea.

Jack chicoti.

— S-a eliberat de regretele acelea atunci când l-a cruţat pe Damon în Caraibe. Nu îi va mai face nicio favoare.

— Am auzit. Eu am fost parţial vinovată că nu s-a mai întors să o ajute pe Lady Chandler. De aceea nu-l voi mai pălmui pe fiul ei încă o dată.

— Dacă ţii neapărat la o nuntă mare, se va mai căsători odată cu mine de dragul tău.

— Vei veni acasă între timp?

— Nu.

George pufni.

— Atunci, nu are niciun rost. O prinse pe Jack într-o îmbrăţişare puternică, şoptindu-i: Dă-mi puţin timp! Mă voi obişnui cu ideea.

— Îl iubesc, mamă.

— Dumnezeule, copiii cresc atât de repede.

Jack zâmbi larg.

— Asta a fost binecuvântarea ta?

— Da, presupun că da. Du-te acum şi fă pace cu tatăl tău, dar nu-ţi lua şi soţul cu tine. Îl poţi lăsa pe Damon în siguranţă cu noi.

Jacqueline nu ezită. Se duse direct la James şi-i spuse, punându-şi braţele în jurul lui:

— Nu fi supărat!

— Nu sunt supărat.

Ea îl privi cercetător.

— Nu fi nici furios!

De data aceasta, el nu negă.

— În regulă, spuse ea dezaprobator. Dar fără alte vânătăi pe trupul soţului meu, altfel va trebui să fac o călătorie de nuntă foarte, foarte lungă.

— Ai de gând să pleci?

— Damon are o proprietate în East Sussex. Aveam de

gând să petrecem o săptămână sau două acolo singuri înainte de a primi musafiri – atâta vreme cât nu mai apar vânători.

— Invită-mă! Nu fac nicio promisiune.

Ea râse.

— Unul din noi trebuie să cedeze, tată.

— Nu, deja ai făcut aşa cum ai vrut. Te-ai căsătorit cu el. Încă nu a înţeles pe deplin ce a furat de la noi.

— Timpul meu cu el s-a dublat la o lună acum.

— Jack, spuse el pe un ton ameninţător.

— Deja ar trebui să fiu însărcinată pe atunci, spuse ea cu un zâmbet orbitor. Cu siguranţă voi încerca să fiu!

— Unde naiba ţineţi coniacul în casa asta? mugi el.

Sfârşit